HUGH HOWEY

TOZ

WOOL - 3

"Postapokaliptik bir hikâye arıyorsanız,
Wool Serisi'nden daha iyisini bulamazsınız."

–RICK RIORDAN

Giriş

"Orada kimse var mı?"

"Alo? Efendim, buradayım."

"Ah, Lukas. Konuşmayınca... Bir an başka biri sandım."

"Yo, hayır. Benim. Kulaklığı ayarlıyordum da. Epey yoğun bir sabahtı."

"Öyle mi?"

"Evet. Sıkıcı şeyler. Komite toplantıları. En-Tepe'deki sayımız bu aralar biraz az. Bir sürü görev değişikliği falan oldu."

"Peki işler yoluna giriyor mu bari? İsyan falan beklemiyorsunuz ya?"

"Hayır, hayır. Hayat normale dönüyor. İnsanlar sabah kalkıp işlerine gidiyor. Gece olunca da yataklarına yığılıp kalıyorlar. Bu hafta büyük bir çekiliş düzenledik ve bu, bir sürü insanı mutlu etti tabii."

"Güzel. Çok güzel. Altı numaralı sunucuyla ilgili çalışmalar nasıl gidiyor?"

"İyi, sağ ol. Verdiğin tüm şifreler çalışıyor. Şimdilik hep aynı verileri alıyoruz. Tüm bunların neden önemli olduğunu anlamıyorum gerçi."

"Aramaya devam edin. Her şey çok önemli. Eğer oradaysalar bunun bir sebebi olmalı."

"Aynı şeyi şu kitaplarda yazılanlar için de söylemiştin. Ama bana çok büyük bir kısmı saçmalıktan ibaretmiş gibi geliyor. Hatta içlerinde gerçek bir şey olup olmadığını merak etmiyor değilim."

"Neden ki? Hangisini okuyorsun şu an mesela?"

"C harfindeyim. Bu sabah şeyi okuyordum... mantar var ya bir tane. Dur bir saniye, neydi bulayım. Hah, *Cordyceps*."

Kazısını izleyen bu adamlarla kadınlardan kaçı o çatışmalarda bir sevdiğini, yakın bir arkadaşını veya aile ferdini kaybetmişti kim bilir? Kaçı bunun için onu suçluyordu acaba? Yaşananlardan Juliette'i sorumlu tutan tek kişi kendisi olamazdı.

Kaya matkabı sarsıldı ve metalin metale çarpma sesi işitildi. Juliette duvarı yumruklayan makineyi kenara çekerken betonun beyaz yüzeyinde inşaat demirinden yapılma daha fazla iskelet belirdi. Genç kadın silonun dış duvarının hatırı sayılır bir kısmında şimdiden kocaman bir krater açmıştı. Betonarme demirlerinin ilk sırası çentilmiş bir vaziyette kafasının üzerinde asılı duruyordu ve pürmüzlediği kısımların uçları erimiş mum misali pürüzsüzdü. Altmış santim kalınlığındaki betonu takiben bir sıra daha betonarme çubuğu belirmişti: silonun duvarları öngördüğünden çok daha kalındı. Uyuşmuş bacaklarına ve yıpranmış sinirlerine rağmen makineyi tekrar ileri sürdü ve takoz biçimli ağzıyla metal çubukların arasında kalan betonu çiğnemeye devam etti. Eğer çizimi kendi gözleriyle görmüş olmasaydı, dışarıda başka silolar olduğunu bilmeseydi çoktan pes ederdi. Sanki toprağı kendi dişleriyle çiğniyormuş gibi hissediyordu. Kolları titriyor, ellerini bulanık görüyordu. Silonun duvarıydı saldırdığı; kahrolası şeyi delip geçmeyi, dışarı çıkmayı kafasına koymuş bir vaziyette dövüyordu onu.

Madenciler yerlerinde huzursuzca kıpırdandılar. Juliette bakışlarını onlardan ayırıp daha fazla çeliği dövmekte olan makinenin ucuna çevirdi. Metal çubukların arasındaki beyaz taş yarığına odaklandı. Botuyla gaz pedalına bastı, makinenin üzerine abandı ve matkap paslı raylar üzerinde birkaç santim daha güç bela ilerledi. Çoktandır mola vermesi gerekiyordu. Ağzına dolan toz onu boğuyor, susuzluktan ölüyordu; kollarının dinlenmeye ihtiyacı vardı; matkabın altı ve ayaklarının etrafı moloz yığınlarıyla dolmuştu. Önündeki birkaç büyük moloz parçasını kenara tekmeleyip delmeye devam etti.

Durduğu takdirde çalışmaya devam etmesine izin vermeleri için onları bir daha ikna edemeyeceğinden korkuyordu. Kendisi başkan da olsa, vardiya amiri de olsa, o güne dek cesur bellediği insanlar jeneratör odasını çatık kaşlarla çoktan

terk etmişti bile. Kutsal bir mührü delip pis ve ölümcül bir havanın içeri sızmasına neden olabileceğinden korkmuşlardı. Juliette, daha önce dışarı çıktığını bildiklerinden kendisine sanki bir tür hayaletmiş gibi baktıklarını görmüştü. Çoğu kişi sanki genç kadın bir tür hastalık taşıyormuş gibi onunla aralarına belirli bir mesafe bırakmaya dikkat ediyordu.

Dişlerini sıktı, ağzının içindeki iğrenç kum tanecikleri çıtırdadı ve botuyla gaz pedalına bir kez daha abandı. Matkap birkaç santim daha ilerledi, sonra birkaç santim daha... Juliette hem makineye hem de bileklerindeki ağrıya sövdü. Yaşanan çatışmaya da ölen arkadaşlarına da lanet okudu. Sonu gelmez bir kaya yığınının arkasında yapayalnız kalan Solo'ya ve çocuklara da lanet okudu. Ve şu anlamsız başkanlığa, sanki tüm katlardaki vardiyaların nasıl idare edileceğini bir anda öğrenebilirmiş gibi, sanki ne bok yediğini kendisi biliyormuş gibi, ondan korkuyor olmalarına rağmen her dediğine itaat etmek zorundalarmış gibi davranan tüm bu insanlara da–

Kaya matkabı bu defa birkaç santimden daha fazla ilerledi ve makinenin ucundan kulakları sağır edici bir inilti yükseldi. Juliette tutamaçlardan birini elinden kaçırdı ve makine sanki patlamak üzereymiş gibi devir artırdı. Madenciler çil yavrusu gibi dağıldı; birkaçı genç kadına doğru koşarken gölgelerse bir araya toplandı. Juliette tozumuş beyaz betondan ötürü neredeyse görünmez vaziyetteki kırmızı renkli acil kapatma düğmesine bastı ve tehlikeli bir hızda çalışmakta olan matkap aniden durdurulunca şiddetle sarsılıp titredi.

"Deldin! Deldin!"

Raph yıllardır madencilik yapmaktan iyice güçlenip palazlanan solgun kollarını Juliette'in uyuşmuş uzuvlarına dolayıp onu geri çekti. Diğerleri de bağırarak başardığını söylüyordu. Bitmişti. Matkaptan sanki piston kollarından biri parçalanmış gibi bir ses çıkmış ve hiçbir sürtünmeyle, hiçbir dirençle karşılaşmaksızın çalışan kuvvetli bir motorun o tehlikeli iniltisi duyulmuştu. Juliette makinenin kontrollerini salıverip kendini Raph'in kollarına bıraktı. Derken umutsuzluk hissi, mezardan farksız bir siloya diri diri gömülen ve ne yaparsa yapsın yanlarına gidemediği arkadaşlarının düşüncesi geri döndü.

"Duvarı aştın! Geri çekil!"

Yağ ve emek kokan bir el, içeri akın eden havadan onu korumak için ağzını örttü. Juliette nefes alamıyordu. Toz bulutlarının dağılmasıyla birlikte önünde siyah bir gedik belirdi.

Ve orada, iki demir çubuğun arasında kara bir boşluk vardı. İki kat derinliğinde ve Mekanik'ten En-Tepe'ye dek uzanan, etraflarını tamamen saran hapishane parmaklıklarının arasındaki bir boşluk.

Duvarı aşmıştı. Aşmıştı. Artık önünde başka, farklı bir dışarısı vardı.

"Üfleç," diye mırıldandı Juliette, nefes almayı göze alıp Raph'in nasır tutmuş elini ağzından söküp atarak. "Üfleci getirin bana. Bir de el feneri."

2

• Silo 18 •

"Lanet şey iliklerine kadar paslanmış."

"Şunlar hidrolik borularına benziyor."

"Bin yıllık olmalılar."

Fitz son cümlesini mırıldanarak dile getirdi ve petrolcünün sözcükleri, dişlerinin eksik olduğu boşluklardan tıslayarak çıktı. Juliette el fenerini yatışmak bilmeyen, un ufak olmuş kaya tozu perdesine ve ardındaki karanlığa doğrulturken kazı sırasında mesafesini koruyan madenciler ve mekanikerler de hemen onun arkasında toplanmıştı. Havada asılı duran toz kadar solgun olan Raph genç kadının hemen yanı başındaydı ve ikisi birlikte bir buçuk ya da iki metre kalınlığındaki beton duvara açılmış konik gediğin içine tıkışmışlardı. Albino adamın gözleri fal taşı gibi açık, mat yanakları şişkin, dudaklarıysa büzülü ve kansızdı.

"Nefes alabilirsin Raph," dedi Juliette ona. "Bu sadece başka bir oda."

Solgun madenci tuttuğu nefesini rahatlamış bir homurtuyla koyuverdi ve arkasındakilere itmeyi kesmelerini söyledi. Juliette el fenerini Fitz'e verip geriye döndü. İtişip kakışan kalabalığı yararak ilerlerken, kalbi, açtığı gediğin diğer tarafında görür gibi olduğu makineden ötürü küt küt atıyordu. Gördüğü şeyler çok geçmeden diğerlerinin mırıltılarıyla tasdik edildi: direkler, cıvatalar, hortum, boyası dökülmüş ve paslanmış çelik bir plaka. Zayıf el fenerlerinin aydınlatabildiği kadarıyla, boylamasına ve enlemesine alabildiğince uzanan mekanik bir canavarın kenarıydı bu.

Titreyen eline suyla dolu, metal bir kupa tutuşturuldu. Juliette kana kana içti. Bitkin olmasına rağmen beyni hızla çalışıyordu. Telsizin başına geçip haberleri Solo'ya ve Lukas'a aktarmak için sabırsızlanıyordu. Burada az da olsa bir umut gömülüydü.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Dawson.

Üçüncü vardiyanın yeni ustabaşı, yani az önce genç kadına su uzatan adam onu endişeyle süzdü. Otuzlarının sonlarındaydı fakat geceleri az işçiyle çalışmak onu şimdiden birkaç yıl yaşlandırmıştı. Bazıları çalışmaktan, bazılarıysa dövüşmekten kırılmış parmakları ve parçalanmış eklemleri yüzünden epey girintili çıkıntılı olan, geniş ellere sahipti. Juliette kupayı ona geri uzattı. Dawson içine baktı ve dibinde kalan son yudumu da o indirdi midesine.

"Şimdi daha büyük bir gedik açıyoruz," dedi Juliette ona. "İçeri girip şu şeyi kurtarıp kurtaramayacağımıza bir bakacağız."

Uğultuyla çalışmakta olan ana jeneratörün tepesindeki hareketlilik Juliette'in dikkatini çekti. Başını kaldırdığı sırada Shirly'nin kaşlarını çatarak kendisine bakmakta olduğunu fark etti. Shirly başını başka tarafa çevirdi.

Juliette, Dawson'ın kolunu sıktı. "Bu gediği genişletmek epey zamanımızı alacak," dedi. "Birbirine bağlayabileceğimiz düzinelerce ufak gediğe ihtiyacımız var. Tüm duvarı aynı anda delmemiz lazım. Diğer matkabı da getir. Kazması olan tüm adamlarını buraya çağır, ama elinizden geldiğince az tozutun." Üçüncü vardiyanın ustabaşı başıyla onayladı ve parmaklarıyla boş kupayı tıklattı. "Patlatmıyoruz yani?" diye sordu. "Patlatmıyoruz," dedi Juliette. "Oradaki şey her neyse, zarar görsün istemiyorum."

Ustabaşı kafasını sallayarak anladığını belirtti. Juliette adamı kazıyı yönetmesi için orada bırakarak jeneratöre yaklaştı. Shirly de tulumunu beline kadar indirmiş ve giysinin kollarını birbirine bağlamıştı. Terden üst içliğinde kara bir üçgen oluşmuştu. Her iki elinde birer çaputla jeneratörün tepesinde çalışıyor, bir yandan eski makine yağını diğer yandan da günün kazısından çıkan tozu siliyordu.

Juliette tulumunun yenlerini çözdü ve kollarındaki yaraları saklamak için giysiyi şöyle bir silkeleyip üstüne geçirdi. Ardından jeneratöre tırmanmaya başladı; neresini tutabileceğini, hangi parçaların yakacak kadar sıcak, hangilerinin sadece ılık olduğunu gayet iyi biliyordu. "Yardım lazım mı?" diye sordu yukarı ulaştığında, makinenin ısısı ve hafif sarsıntıları ağrıyan kaslarına ilaç gibi gelirken

Shirly içliğinin karın kısmını kullanarak yüzünü sildi, sonra da başını iki yana salladı. "Ben hallederim."

"Molozlar için kusura bakma," dedi Juliette, yukarı aşağı hareket eden devasa pistonların gürültüsünü bastırmak için sesini yükselterek. Vaktiyle dengesizliğinden ötürü her yeri ayrı oynayan bu makinenin üzerinde durduğu için dişlerini kaybetme tehdidiyle karşı karşıya olduğu günlerin üstünden çok da zaman geçmemişti.

Shirly dönüp çamura bulanmış, beyaz çaputları aşağıda bekleyen gölgesine, Kali'ye fırlattı. O da bezleri bir kova kirli suyun içine batırdı. Mekanik'in yeni amirini jeneratör düzeneğini temizlemek gibi alelade bir işte çalışırken görmek hayli tuhaftı. Juliette, Knox'ı aynı işi yaparken gözünün önüne getirmeye çalıştı. Ve sonra, belki de yüzüncü kez, kendisinin de Başkan olduğu kafasına dank etti ve uğraştığı işleri düşündü: duvarlarda delik açmak, betonarme demirlerini kesmek... Kali çaputları yeniden yukarı fırlattı, Shirly ıslak bir şapırtı sesi eşliğinde onları yakaladı ve etrafa sabun köpüğü saçıldı. İşini yapmak üzere makinenin üzerine eğilen eski arkadaşının sessizliği çok şey anlatıyordu.

Juliette dönüp topladığı kazı ekibinin molozları temizleme ve gediği genişletme çalışmalarını izledi. Shirly işgücü kaybından hiç hoşlanmamış, silonun mührünü kırma fikrindense oldukça rahatsız olmuştu. Eşinin ölümünden genç kadını sorumlu tutup tutmadığının bir önemi yoktu çünkü Juliette bu konuda kendini suçluyordu zaten, o nedenle aralarındaki gerginlik elinizde kuruyup kalmış makine yağı gibiydi.

Duvar delme çalışmalarının yeniden başlaması çok sürmedi. Juliette kaya matkabını kullanan Bobby'ye baktı. Adamın kaslı koca kolları aletin çıkardığı titreşimlerden ötürü

bulanık görünüyordu. Tuhaf makinenin –duvarların ardına gömülmüş kadim bir şeyin– görüntüsü gönülsüz ekibinin kıvılcımını ateşlemiş, korku ve tereddüdün yerini azim almıştı. Bir taşıyıcı onlara yemek getirdi ve Juliette elleriyle ayakları çıplak olan genç adamın çalışmayı dikkatle inceleyişini seyretti. Taşıyıcı bunun ardından meyveleri ve sıcak yemekleri bırakıp dedikoduları yüklenerek tekrardan yola koyuldu.

Juliette uğuldayan jeneratörün üzerinde doğruldu ve kötü düşüncelerini savuşturmaya çalıştı. Doğru şeyi yapıyoruz, dedi kendisine. Dünyanın ne kadar engin olduğunu kendi gözleriyle görmüş, bir tepenin zirvesinde durup araziyi taramıştı. Şimdi tek yapması gereken dışarıda neler olduğunu diğerlerine de göstermekti. Böylece, bu işten korkmak yerine ona sıkı sıkıya sarılacaklardı.

3

Deliklerden birini içinden sıkış tepiş geçilebilecek kadar genişletebildiler ve bu onura nail olacak ilk kişi Juliette'ti. Elinde bir fenerle moloz yığınlarının ve bükülmüş demir çubukların arasından emekleyerek geçti. Jeneratör odasının ötesindeki hava derin madenlerdekiler kadar serindi. Yumruk yaptığı eline öksürdü, kazıdan kaynaklı toz boğazını ve burnunu kaşındırdı. Delikten aşağı atlayıp diğer taraftaki zemine indi.

"Dikkat edin," dedi arkasından gelenlere. "Yerler düz değil." Zemindeki engebe kısmen içeri dökülen beton parçalarından kaynaklanıyordu kısmense kendi doğal şekliydi. Sanki bir devin pençeleriyle oyulmuş gibi görünüyordu.

Fenerinin ışığını botlarının hizasından başlayıp loş tavana dek odanın içinde dolaştırarak önünde yükselen devasa makineyi inceledi. Ana jeneratör onunla kıyaslandığında cüce gibi kalıyordu. Petrol pompaları da öyle... Bu boyutlardaki bir dev nasıl bir araya getirilmişti? Hadi bir şekilde oldu diyelim, nasıl tamir edilecekti? Midesi düğüm düğüm oldu ve gömülü makineyi yeniden çalışır duruma getirme ümitleri solup yitti.

Raph bir moloz gürültüsü eşliğinde serin ve karanlık odada ona katıldı. Albinonun hastalığı nesilden nesle geçiyordu. Kaşları ve kirpikleri incecik, hatta neredeyse görünmezdi. Teniyse domuz sütü kadar solgun. Ama madenlere indiğinde, başkalarını karanlığa gömen gölgeler ona sağlıklı bir sima kazandırıyordu. Juliette, çocukken neden çiftlikleri terk edip karanlıkta çalışmaya başladığını anlayabiliyordu.

Raph el fenerini makinenin üzerinde gezdirirken bir ıslık

çaldı. Bir an sonra ıslığı yankı yapıp onlara geri döndü, uzak gölgelerde gizlenen bir kuş onunla alay ediyordu sanki.

"Bu tanrıların işi olmalı," dedi duyulur bir sesle adam. Juliette yanıt vermedi. Raph'in rahiplerin masallarına kulak veren biri olduğunu hiç düşünmemişti. Yine de makinenin insanda huşu uyandırdığına şüphe yoktu. Solo'nun kitaplarını görmüştü ve bu makineyi yaratan kadim insanların tepelerin ardında yükselen yıkık kuleleri inşa edenlerle aynı kişiler olduğundan kuşkulanıyordu. Siloyu da onların inşa etmiş olduğu gerçeği kendini küçücük hissetmesine sebep oldu. Uzanıp yüzyıllardır el değmemiş ve görülmemiş metalin üzerinde gezdirdi elini ve kadimlerin muktedir olduğu şey karşısında hayrete düştü. Belki de rahipler o kadar da yanılmıyorlardı...

"Aman Tanrım," diye homurdandı Dawson, gürültülü bir biçimde yanlarına yaklaşarak. "Bununla ne yapacağız biz?"

"Harbiden Jules," diye fısıldadı Raph, derin gölgelere ve onlardan bile daha derin olan tarihe saygı göstererek. "Bu şeyi kazarak nasıl çıkartacağız buradan?"

"Kazmayacağız," dedi Juliette onlara. Beton duvar ile devasa makinenin arasındaki boşlukta yan yan ilerledi. "Bu şey kendi yolunu kazmak için yapıldı."

"Yani onu çalışır duruma getirebileceğimizi düşünüyorsun," dedi Dawson.

Jeneratör odasındaki işçiler gediğin önüne akın edip içeri sızan cılız ışığı kestiler. Juliette el fenerini silonun dış duvarı ile uzun makinenin arasındaki dar boşluğa doğrultup odanın öteki tarafına geçebileceği bir yol bulmaya çalıştı. Sonra da bir yöne doğru ilerlemeye koyulup hafifçe meyil yapan zemini karanlıklara doğru arşınladı.

"Bir yolunu bulacağız," diye temin etti Dawson'ı. "Tek yapmamız gereken nasıl çalıştığını çözmek."

"Dikkat et," diye uyardı Raph onu, kadının botları gevşek bir taşın yerinden kayıp adama doğru yuvarlanmasına sebep olduğunda. Juliette'in ayakları ikisinin de kafa hizasını çoktan geçmişti. Gördüğü kadarıyla odada ne bir köşe ne de bir karşı duvar vardı; kendi etrafında kıvrılıp duruyordu.

"Oda koca bir daire biçiminde," diye seslendi Juliette, sesi taş ve metal arasında yankı yaparken. "Makinenin iş gören kısmının burası olduğunu sanmıyorum."

"Burada bir kapı var," diyerek keşfini bildirdi Dawson.

Juliette yokuş aşağı kayarak yanlarına geldi. Olup bitenleri jeneratör odasından aval aval izleyenlerden biri daha el fenerini yaktı. Fenerden çıkan ışık huzmesi Juliette'inkiyle bir olup menteşeli bir kapıyı aydınlattı. Dawson makinenin arkasındaki kulpla boğuştu. Adam homurtular çıkararak asıldı ve metal en nihayetinde tiz bir çığlık atıp kaslara boyun eğdi.

Kapıyı aşmalarıyla birlikte makinenin içi önlerine genişçe serildi. Juliette böylesi bir keşfe hazırlıksızdı. Solo'nun viranesinde gördüğü şematikleri düşündü ve kazıcıların belirli bir ölçeğe göre küçültülerek resmedildiğini anladı. O çizimlerde Mekanik'in alt katlarından çıkıntı yapan küçük kurtçuklar burada esasen tavana kadar yükseliyordu ve onun iki katı genişliğindeydiler. Heybetli çelik silindirler âdeta kendi kendilerini gömmüşçesine daire biçimli bu mağarada öylece yatıyordu. Daha fazla işçi kapıdan geçip içeri girerken Juliette onlara dikkatli olmalarını söyledi. Bir düzine adamla kadın ona katıldı; sesleri birbirine karışıp makinenin karman çorman iç aksamlarında yankılanıyordu. Merak ve şaşkınlık tabuları yıkmış, kazı bir süreliğine unutulmuştu.

"Şuradaki şey maden atıklarını tahliye etmek için," dedi biri. Işık hüzmeleri iç içe geçmiş plakalardan oluşan metal kızakların üstünde oynaştı. Plakaların altında çarklar ve dişliler vardı, öteki tarafındaysa tıpkı yılan derisi gibi üst üste binen daha fazla plaka. Juliette kızakların nasıl çalıştığını bir bakışta anladı; plakalar bandın sonunda birbirlerinden ayrılıyor, başa döndüklerindeyse yeniden iç içe geçiyorlardı. Kaya parçaları ve molozlar sanki itiliyorlarmış gibi onların üzerinde taşınıyor, tüm bant boyunca devam eden 2-3 santim kalınlığındaki metal kenarlıklarsa yanlardan dökülmelerine engel oluyordu. Böylelikle kazıcının parçaladığı kayalar buradan geçip dışarıya, insanların el arabalarıyla beklediği yere taşınıyordu.

"Her şey kökûne kadar paslanmış." diye mırıldandı birisi.

"Beklediğim kadar kötü değil." dedi Juliette. Makine en iyi ihtimalle yüzyıllardır oradaydı. Genç kadın sadece bir pas yığınıyla karşılaşmayı beklemişti ancak çelik bazı yerlerde hâlâ parlıyordu. "Oda hava yalıtımlı olmalı." dedi sesli düşünerek, duvarı ilk delişinde boynuna vuran esintiyi ve odaya vakumlanan toz helezonunu hatırladı.

"Her şey hidrolik," dedi Bobby. Sesinde sanki tanrıların da kıçlarını suyla temizlediğini öğrenmişçesine bir hayal kırıklığı vardı. Juliette ise daha umutluydu; tamir edilebilecek bir şey duruyordu önünde. Güç kaynağı zarar görmediği müddetçe elbette... Bu şeyi çalışır duruma getirebilirlerdi. Makine kolayca kullanılabilecek şekilde tasarlanmıştı; tanrılar onu keşfedecek kişilerin daha az gelişmiş, daha az becerikli olacağını tahmin etmişti sanki. Kaya matkabınınkine benzeyen ama kudretli makine boyunca devam eden paletler vardı, dingillerde topak topak makine yağı birikmişti. Yanlarında ve tepesinde de, muhtemelen toprağı itmeye yarayan, paletler bulunuyordu. Anlamadığı şey kazının nasıl başlatıldığıydı. Kazılmış kaya ve taş artıklarını makinenin arkasına taşımaya yarayan tahliye bandını ve tüm parçaları takip ettiklerinde kirişleri ve yürüme yollarını geçip karanlıklara karışarak gözden kaybolan çelik bir duvarın yanına geldiler.

"Bu çok mantıksız," dedi Raph, duvarın yanına geldiğinde. "Şu çarklara bak. Hangi yöne çalışıyor bu şey şimdi?"

"Onlar çark değil," dedi Juliette. Işığıyla işaret etti. "Şu ön parça tamamen dönüyor. Bak, mil burada." Neredeyse iki adam büyüklüğündeki ana mili gösterdi. "Şu yuvarlak diskler de diğer taraftan çıkıp kesim işlemini gerçekleştiriyor olmalı."

Bobby kuşkuyla üfledi. "Masif kayayı kesiyor, öyle mi?" Juliette disklerden birini çevirmeye çalıştıysa da çok az hareket ettirebildi. Bir varil makine yağı lazımdı buna.

"Sanırım haklı," dedi Raph. İkiz karyola genişliğindeki bir kutunun kapağını kaldırmış, el fenerini içinde gezdiriyordu. "Bu bir şanzıman. Transmisyon gibi görünüyor."

Juliette adamın yanına gitti. İnsan beli genişliğindeki helisel dişliler kurumuş makine yağına gömülüydü ve duvarı

döndüren dişlilere bağlanıyorlardı. Transmisyon kutusu ana jeneratörünki kadar geniş ve iriydi. Hatta daha bile geniş.

"Kötü haber," dedi Bobby. "Şaftın nereye gittiğine bir bakın.

Üç ışık hüzmesi bir araya gelip transmisyon şaftını takip etti. Hiçbir yere bağlanmıyordu. Bu iri kıyım makinenin iç kısmı, şu anda içinde bulundukları tüm bu alan esasında canavarın kalbinin bulunması gereken boşluktu.

"Bu güzellik hiçbir yere kıpırdayamaz," diye mırıldandı Raph. Juliette geri dönüp makinenin arka tarafına doğru yürüdü.

Bir güç kaynağını yerinde tutacak şekilde monte edilmiş tüm kalın gergiler atıl yatıyordu. Juliette ve diğer mekanikerler başından beri motorun olması gereken yerde dolaşıyorlardı. Artık ne araması gerektiğini bildiğinden genç kadın motor yataklarını hemen tespit etti. Altı taneydiler; yirmi santim genişliğinde, yivli ve makine yağına bulanmış direkler. Gergilerin altındaki kancalardan her bir direğe uyumlu altı bağlantı somunu sarkıyordu. Tanrılar Juliette'le iletişim kuruyordu. Onunla konuşuyorlardı. Kadimler, makinelerden anlayan insanların dilinde yazılmış bir mesaj bırakmışlardı ona. Upuzun bir zaman diliminin ötesinden sesleniyorlardı: Bu parça buraya giriyor. Bu adımları takip et.

Petrolcü Fitz, Juliette'in yanına diz çöktü ve bir elini kadının koluna koydu. "Arkadaşların için üzgünüm," dedi, Solo ve çocukları kastederek ama Juliette onun sesinde geriye kalanlar için duyduğu mutluluğu sezer gibiydi. Metal mağaranın arka tarafına bir bakış atan genç kadın, daha fazla madenci ve mekanikerin içeriyi süzdüğünü ve yanlarına gelmekte mütereddit olduklarını gördü. Bu zorlu çalışmayı burada kesmekten, kadının kazmayı burada sonlandırmasından herkes büyük mutluluk duyardı. Ama Juliette kendini dürtüden öte bir şeylere kaptırmış, bu kazı artık onda bir amaç uyandırmaya başlamıştı. Bu makine onlardan saklanmamıştı. Buraya güvenle istiflenmişti. Korunmuştu. Bir kenara kaldırılmıştı. Aklının ermediği bir nedenden ötürü makine yağıyla bir güzel yağlanmış ve havaya karşı muhafaza edilmişti.

"Deliği kapatıp siloyu mühürlüyor muyuz tekrardan?" diye sordu Dawson. Kır saçlı ihtiyar mekaniker bile kazıya devam etmemeye hevesli gibiydi.

"Bir şeyi bekliyor," dedi Juliette. Geniş somunlardan birini kancasından çıkarıp makine yağıyla sıvanmış direğin tepesine yerleştirdi. Motor yatağının boyutu ona bir yerlerden tanıdık geliyordu. Üzerinden bir ömür geçmiş gibi gelen bir süre önce ana jeneratörü ayarlamak için yaptığı işleri düşündü. "Açılacak şekilde tasarlanmış," dedi. "Makinenin koca midesi açılabilecek şekilde tasarlanmış. Arka kısmına, içine girdiğimiz yere bakın. Hem molozlar çıkabilsin hem de içeri bir şeyler girebilsin diye ayrılabilecek şekilde yapılmış olmalı. Motor kayıp falan değil."

Yanında durmaya devam eden Raph, genç kadının yüzünü daha iyi görebilmek için el fenerini onun göğsüne doğrulttu.

"Bunu buraya niçin koyduklarını biliyorum," dedi Juliette ona, diğerleri makinenin kıç kısmına bakmaya devam ederken. "Bunu niçin jeneratör odasının hemen yanına koyduklarını biliyorum."

4

• Silo 18 •

Juliette kazıcının gövdesinden çıktığında Shirly ve Kali hâlâ ana jeneratörü temizlemekle meşguldü. Bobby diğerlerine makinenin arka tarafının nasıl açıldığını, hangi cıvataların sökülmesi gerektiğini ve plakaların nasıl söküldüğünü gösteriyordu. Juliette, malumun ilanı için direklerin arasındaki mesafeyi ve yedek jeneratörün motor yataklarını ölçtürmüştü. Keşfettikleri makine canlı bir şematik, sahiden de eski zamanlardan kalma bir mesajdı. Tek bir keşif, koca bir keşif silsilesine gebeydi.

Kali elindeki bezi sıkarak çamurunu akıtıp, sonra da nispeten daha temiz bir su kovasına daldırırken Juliette onu izledi ve hakikat ona malum oldu: Binlerce yıl boyunca kullanılmayan bir motor çürürdü. Yalnızca kullanıldığı takdirde, bir grup insan hayatlarını onun bakımına adarsa çalışır durumda kalmaya devam edebilirdi. Shirly çalışır vaziyetteki ana jeneratörü silerken sıcak ve sabunlu manifolddan buhar yükseldi ve Juliette yıllardır nasıl da bu an için çalışıp hazırlandıklarını fark etti. Her ne kadar eski dostu, şimdilerdeyse Mekanik'in şefi olan Shirly bu projeden nefret etmişse de tüm bu zaman boyunca ona yardım etmişti. Ana güç kaynağının diğer tarafındaki ufak jeneratörün başka, daha büyük bir amacı vardı.

"Yatakların ölçüsü tutuyor," dedi elinde bir metre tutan Raph ona. "O makineyi jeneratörü buraya getirebilmek için kullandıklarını mı düşünüyorsun?"

Shirly çamurlu bir çaputu aşağı attı ve hemen temiz bir tanesi kendisine fırlatıldı. Gölgebüyüten ve gölgesi tıpkı jeneratörün pistonları gibi bir ahenge sahipti.

"Yedek jeneratörün kazıcıyı dışarı çıkarabilmek için burada olduğunu düşünüyorum," dedi Juliette adama. Anlayamadığı şey, birilerinin kısa süreliğine de olsa yedek güç kaynaklarını buradan göndermeye neden razı geleceğiydi. Böyle bir hareket tüm siloyu genel bir arızanın merhametine bırakmak olurdu. Duvarın öteki tarafında pas yığınına dönüşmüş, dökülen bir motor da bulabilirlerdi pekâlâ. Birilerinin şu anda kafasında oluşmaya başlayan bu planı nasıl kabul ettiğine akıl sır erdiremiyordu.

Bir bez havada yay çizerek alçaldı ve kahverengi suyla dolu kovaya çakılıp etrafa su sıçrattı. Ama Kali yukarıya başka bir bez fırlatmadı; gözleri jeneratör odasının girişine kilitlenmişti. Juliette gölgenin bakışlarını takip etti ve içini bir sıcaklık dalgası kapladı. Orada, Mekanik'in kara ve kirli kadınlarıyla erkeklerinin arasında, parlak gümüş renginde bir tulum giyen ve teninde tek bir leke bile olmayan genç bir adam birilerine yön soruyordu. Mekanikerlerden biri eliyle işaret etti ve IT'nin şefi Lukas Kyle, yani sevgilisi, Juliette'e doğru yürümeye koyuldu.

"Yedek jeneratörün bakımını yaptır," dedi Juliette, gözle görülür bir şekilde kaskatı kesilen Raph'e. Adam bu işin nereye gideceğini biliyor gibiydi. "Kazıcının neler yapabildiğini görebilecek kadar çalışmasını sağlasak yeter. Egzoz manifoldlarını çıkarıp temizlememiz gerekiyordu zaten."

Raph başıyla onayladı; çenesini sıkıp sıkıp gevşetiyordu. Juliette adamın sırtına hafif bir şaplak attı ve Shirly'ye bakmaya cesaret edemeden Lukas'ı karşılamak üzere yürümeye koyuldu. "Senin burada ne işin var?" diye sordu Lukas'a. Daha evvelsi gün konuşmuşlardı ve genç adam bu ziyaretten bahsetmeye lüzum bile görmemişti. Onu köşeye sıkıştırmaya niyetlendiği belliydi.

Lukas aniden durup kaşlarını çattı ve Juliette sesindeki korkunç tondan dolayı pişmanlık duydu. Ne bir sarılma vardı ne de tokalaşma. Günün keşfi genç kadını aşırı heyecanlandırmış ve germişti.

"Ben de tam aynı soruyu sana soracaktım," dedi Lukas.

Bakışları uzak duvara açılmış kratere kaydı. "Sen burada delikler açarken IT'nin şefi Başkan'ın işlerini yapıyor."

"Değişen bir şey yok desene," dedi Juliette, ortamı yumuşatmak için gülerek. Ama Lukas tebessüm bile etmedi. Genç kadın bir elini onun koluna koydu ve jeneratörden uzaklaştırıp dışarıdaki koridora doğru götürdü. "Kusura bakma," dedi. "Seni gördüğüme şaşırdım, hepsi bu. Geleceğini söylemen gerekirdi–"

"Telsizden mi konuşsaydık?"

Juliette iç çekti. "Haklısın. Ve gerçekten... seni gördüğüme çok sevindim. Eğer yukarı gelip bir şeyler imzalamamı falan istiyorsan bunu zevkle yaparım. Bir konuşma yapmam ya da bir bebeği öpmem gerekiyorsa onu da yaparım. Ama arkadaşlarımı oradan çıkarmanın bir yolunu bulmam gerektiğini sana daha geçen hafta söyledim. Dışarı çıkıp tepeleri tekrardan aşmama da karşı çıktığına göre..."

Kadının arsız ve sapkınca sözlerini duyan Lukas'ın gözleri yerinden uğradı ve etraflarında başka biri var mı diye görmek için bakışlarıyla bulundukları koridoru taradı. "Jules, silonun tamamı olanları tedirginlikle takip ederken sen kalkmış, bir avuç insan için endişeleniyorsun. En-Tepe'de kulaktan kulağa muhalif dedikodular dolanıyor. Sebep olduğun şu son isyan sırasında konuşulanlara benziyorlar ama bu seferkiler bizi hedef alıyor."

Juliette tenine sıcak bastığını hissetti. Eli Lukas'ın kolundan düştü. "O isyanı ben istemedim. Olduğunda burada bile değildim."

"Ama önümüzdeki isyanda burada olacaksın." Genç adamın gözlerinde üzüntü vardı, öfke değil. Ve Juliette En-Tepe'deki günlerin Lukas için de en az kendisinin Mekanik'te geçirdiği günleri kadar uzun sürdüğünü anladı. Geçen hafta birbirleriyle çok az konuşabilmişlerdi, hatta genç kadın Silo On Yedi'deyken daha fazla sohbet edebiliyorlardı. Artık aralarındaki mesafe daha az ama ayrı düşme tehlikeleriyse daha fazlaydı.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Juliette.

"Başlangıç olarak, kazmayı bırak. Lütfen. Billings başımıza gelebilecekler konusunda spekülasyonlar yapan bir düzine şikâyet aldı. Bazıları dışarısının bizi almaya geleceğini söylüyor. Orta-Katlar'daki bir rahip artık haftada iki vaaz birden veriyor ve insanları tehlikelere karşı uyarmaya, silonun ağzına kadar tozla dolup binlerce kişinin öleceğine dair öngörüsünü anlatmaya–"

"Rahipler..." dedi Juliette, tükürürcesine.

"Evet, rahipler. En-Tepe'den En-Derin'e dek vaazlarını dinlemeye gelen insanlarla birlikte. Şu herif vaaz sayısını haftada üçe çıkarması gerektiğine karar verirse karşımızda öfkeli bir güruh bulabiliriz."

Juliette parmaklarını saçlarının arasında gezdirince yere taş ve moloz parçaları döküldü. Genç kadın havadaki ince toz bulutuna suçlu gözlerle baktı. "Peki silonun dışında başıma gelenler hakkında ne düşünüyorlar? Temizliğim hakkında? Neler diyorlar?"

"Bazıları buna güç bela inanıyor," dedi Lukas. "Kulağa bir silo efsanesi gibi geliyor. Ha, biz IT'dekiler neler olduğunu biliyoruz elbette ama bazıları sahiden de temizliğe yollanıp yollanmadığını merak ediyor. Hatta bunun bir seçim dümeni olduğunu iddia eden bir söylenti bile duydum."

Juliette içinden lanet okudu. "Peki ya dışarıda başka silolar olduğu gerçeğine ne diyorlar?"

"İnsanlara yıllardır yıldızların da tıpkı bizimki gibi bir güneş olduğunu söyleyip duruyorum. Bazı şeyler herkesin idrak edemeyeceği kadar büyüktür. Ve arkadaşlarını kurtarmanın bunu değiştireceğini sanmıyorum. Şu telsizci arkadaşınla birlikte yukarıdaki pazara çıkıp onun başka bir silodan geldiğini söylediğinde sana ne kadar inanırlarsa onlara da o kadar inanıyorlar."

"Walker'la mı?" Juliette başını iki yana salladı, ama Lukas'ın haklı olduğunu biliyordu. "Arkadaşlarımın peşinden başıma neler geldiğini kanıtlamak için gitmiyorum Luke. Bunun benimle bir ilgisi yok. Onlar orada ölülerle, hayaletlerle birlikte yaşıyorlar."

"Biz sanki farklı mıyız? Biz de ölülerimizi yemiyor muyuz

nihayetinde? Sana yalvarıyorum Jules. Birkaç kişiyi kurtaracaksın diye yüzlerce kişi canından olacak. Hem belki orada daha mutludurlar."

Juliette derin bir nefes aldı, soluğunu bir an tuttu ve sinirlenmemek için elinden geleni yaptı. "Değiller Lukas. Kurtarmaya çalıştığım adam yıllardır bir başına yaşamaktan kafayı hafiften sıyırmış. Diğerlerinin çocukları var ama daha kendileri çocuk. Doktorlarımıza ve yardımımıza ihtiyaçları var. Hem... onlara söz verdim."

Genç adam Juliette'in gerekçelerine üzgün gözlerle karşılık verdi. İşe yaramayacaktı. Birinin hiç tanışmadığı insanları umursamasını nasıl sağlayabilirdiniz ki? Juliette ondan imkânsızı istiyordu ve bu yüzden kendisi de en az onun kadar suçluydu. Haftada iki vaazla dimağları zehirlenen insanları gerçekten önemsiyor muydu ki? Yahut yönetmek için seçildiği ama hiç tanışmadığı kişileri?

"Bu işi ben istemedim," dedi Lukas'a. Sesinin suçlayıcı çıkmamasını sağlamak zordu. Başkan olmasını başkaları istemişti, kendisi değil. Gerçi sayıları eskisi kadar çok değildi anlaşılan.

"Ben de neyin gölgeliğini yaptığımı bilmiyordum," diye karşılık verdi Lukas. Başka bir şeyler daha söylemeye girişmişti ki bir grup madenci jeneratör odasından çıkınca çenesini tuttu. Adamların botlarından kalkan tozlar koridorda bir bulut meydana getirdi.

"Bir şey söylüyordun sanki?" dedi Juliette.

"Eğer illa kazman gerekiyorsa bunu gizlice yapmanı rica edecektim. Ya da bırak bu işi bu adamlar yapsın, sen de dön–"

Düşündüğü şeyi dile getiremedi.

"Eğer evine dön diyeceksen, benim evim burası. Ayrıca bizden önceki yöneticilerden azıcık bile farkımız yok mu cidden? İnsanlarımıza onlar gibi yalan mı söyleyelim? Gizli işler mi çevirelim?"

"Korkarım biz onlardan daha kötüyüz," dedi Lukas. "Sonuçta onların tek yaptığı bizi hayatta tutmaktı."

Juliette buna kahkahalarla güldü. "Bizi mi? İkimizi de ölüme mahkûm ettiler."

Lukas nefesini koyuverdi. "Geriye kalan herkesi kastettim. Bizim dışımızdaki herkesi hayatta tutmaya çalıştılar." Ama Juliette gülmeyi sürdürünce kendini daha fazla tutamadı ve onun da dudaklarında bir tebessüm belirdi.

Genç kadın yanaklarından süzülen gözyaşlarını silip yüzünü çamura buladı. "Bana burada birkaç gün daha ver," dedi. Bu bir talep değil, ödündü. "Bırak kazmaya devam etmemizin bir anlamı var mı göreyim. Sonra da bebeklerinizi öpmeye ve ölülerinizi gömmeye gelirim. Bu sırayla değil tabii."

Lukas bu marazi sözler karşısında kaşlarını çattı. "Peki söylentilere neden olacak şeyleri körüklemeyi de bırakacak mısın?"

Juliette başıyla onayladı. "Eğer kazmaya devam edersek bunu gürültü çıkarmadan yapacağız." İçinden az önce keşfettiği o devasa makinenin koca bir gümbürtü koparmadan kazmasının mümkün olup olmayacağını soruyordu kendisine. "Zaten kısa bir elektrik tatili planlıyordum. Ana jeneratörün bir süreliğine tam güçle çalışmasını istemiyorum. Ne olur ne olmaz diye."

Genç adam anladığını belirtmek için kafa salladığında Juliette yalan söylemenin ne kadar basit ama bir o kadar da zaruri olduğunu fark etti. Bunun üzerine haftalardır aklını meşgul eden, ta yanıklarının iyileşmesi için revirde beklediği günlerden beri kafa yorduğu başka bir fikrini adamla paylaşmayı düşündü. EnTepe'de yapması gereken bir şey vardı. Ama Lukas'ı daha fazla kızdırmaması gerektiğini görebiliyordu, bu yüzden ona yalnızca hoşuna gidebilecek ufak bir kısmını anlattı.

"Buradaki işler yoluna girdiğinde yukarı gelip orada bir süre kalmayı düşünüyorum," dedi genç adamın elini tutarak. "Bir süreliğine eve dönmeyi."

Lukas gülümsedi.

"Ama dinle," dedi genç kadın, onu uyarma zorunluluğu hissederek. "Dışarıdaki dünyayı gördüm Luke. Geceleri uyumayıp Walk'un telsizini dinliyorum. Orada tıpkı bizim gibi korku içinde yaşayan, diğer siloların varlığından haberi bile

olmayan ve her şeyden bihaber bir sürü insan var. Arkadaşlarımı kurtarmaktan daha fazlasını hedefliyorum. Umarım bunu biliyorsundur. Amacım bu duvarların arkasında yatan gerçeği bulmak."

Lukas'ın boğazındaki yumru yükselip alçaldı ve yüzündeki tebessüm soldu. "Çok uzakları hedefliyorsun," dedi uysalca.

Juliette gülümsedi ve sevgilisinin elini sıktı. "Diyor yıldızları gözleyen adam."

5

• Silo 17 •

"Solo! Bay Solo!"

Küçük bir çocuğun zayıf sesi, en derin yetiştirme çukurlarının dibine dek ulaştı ve bitki büyütme ışıklarının artık kavurmadığı, hâliyle hiçbir şeyin yetişmediği serin arazilerde dolaştı. Jimmy Parker orada, cansız toprağın üzerinde ve eski bir dostunun hatırasının yakınında bir başına oturuyordu.

Ellerine birer kesek toprak alıp dalgınca ufaladı. Hayal gücünü yeterince zorladığı takdirde tulumuna tutunan patilerin yarattığı o küçük batmayı tekrar hissedebiliyordu. Gölge'nin bir su pompası gibi tıkırdayan minik karnını da duyabiliyordu. Ona adıyla seslenen genç ses yaklaştıkça bunları hayal etmek giderek güçleşti. Bir el fenerinin ışığı, çocukların Yaban adını verdiği son bitki karmaşasının arasından süzülerek dışarı çıktı.

"İşte buradasın!" dedi Minik Elise, cüssesiyle çelişecek kadar yüksek bir sesle. Ayağına ziyadesiyle büyük gelen botlarıyla gürültülü adımlar atıp adamın yanına yanaştı. Jimmy kızın yaklaşmasını izledi ve uzun zaman önce Gölge'nin konuşabilmesini dilediği günleri hatırladı. Rüyalarında merhum kedisinin siyah bir kürke ve tok bir sese sahip bir oğlan çocuğu olduğunu görmüştü defalarca. Ancak artık böyle rüyalar görmüyordu. Şimdilerde eski dostuyla geçen sessiz yılları minnetle anıyordu.

Elise korkulukların arasından sıkış tepiş geçti ve Jimmy'nin koluna sarıldı. Küçük kız, el fenerini ucu yukarı bakacak şekilde adamın göğsüne tutunca Solo neredeyse kör oluyordu.

"Hadi, gidiyoruz artık," dedi Elise, onu kolundan çekerek. "Vakit geldi Bay Solo."

Şiddetli ışığa karşı gözlerini kırpıştıran Jimmy onun haklı olduğunu biliyordu. Küçük Elise, aralarındaki en genç kişi olmasına rağmen tartışma çıkarmaktan çok, onları sonlandıran kişi oluyordu. Jimmy eliyle bir kesek daha ufaladı, toprağı ait olduğu yere geri savurdu ve avucunu tulumunun kıç tarafına sürerek temizledi. Gitmek istemiyordu ama burada kalamayacaklarını da biliyordu. Bunun geçici bir şey olduğunu kendisine hatırlattı. Juliette öyle demişti. Buraya geri dönebileceğini ve siloya yerleşmek için gelen diğer insanlarla birlikte burada yaşamaya devam edebileceğini söylemişti. Bir süreliğine çekiliş olmayacaktı. Bir sürü insan olacaktı. Silosunu eskisi gibi ağzına kadar dolduracaklardı.

O kadar çok insanın düşüncesi Jimmy'yi ürpertti. Elise tekrardan koluna asılıp, "Hadi gidelim. Hadi," dedi.

Derken Jimmy korktuğu şeyin ne olduğunu anladı. Günün birinde buradan ayrılmaktan korkmuyordu, ki bunun için hâlâ biraz zaman vardı. Derin'e yerleşmek de değildi onu korkutan; o katları basan sular, pompalar vasıtasıyla neredeyse tamamen kurutulmuştu ve artık oradan çekinmiyordu. Geri döndüğünde burada bulabileceği şeyin düşüncesinden korkuyordu. Yuvası sadece boşaldıktan sonra daha güvenli bir yere dönüşmüş, tekrardan dolmaya başladığındaysa Jimmy saldırıya uğramıştı. Bir yanı burada bırakılmak, Solo kalmak istiyordu.

Ayağa kalkıp Elise'in kendisine sahanlığa kadar rehberlik etmesine müsaade etti. Küçük kız, adamın nasırlı elini tutup onu şevkle ileri çekiştirdi. Dışarı çıktıklarında Elise merdivenlerdeki eşyalarını toparladı. Rickson ve diğerlerinin aşağıdan gelen konuşmaları duyulabiliyorlar, sesleri merdiven boşluğunun suskun betonlarından yankılanıp onlara kadar ulaşıyordu. Bu kattaki acil durum ışıklarından bir tanesi artık yanmıyor, yeşilimtırak seriye kara bir leke sürüyordu. Elise içinde hafıza kitabının da bulunduğu omuz çantasının kayışını düzenleyip ağzını büzdürdü. İçinde yiyecek, su, yedek giysi, pil, solgun bir oyuncak bebek ve tarağı vardı; yani

neredeyse sahip olduğu her şey. Jimmy küçük kızın çantayı sırtına asmasına yardım etti, sonra da kendininkini yüklendi. Diğerlerinin sesi duyulmaz oldu. Aşağı yöneldiklerinde –ki bu, silodan çıkmak için tuhaf bir istikametti– merdiven hafiften titredi ve ayak sesleriyle çınladı.

"Jewel'ın gelip bizi almasına ne kadar var?" diye sordu Elise. Jimmy'nin elini tutuyordu ve sarmal merdivende yan yana ilerliyorlardı.

"Çok değil," dedi adam, ki bu onun için "bilmiyorum"un ikamesiydi. "Deniyor işte. Yol epey uzun. Suyun alçalıp kaybolması için ne kadar zaman geçtiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

Elise başıyla onayladı. "Basamakları saydım," dedi.

"Evet, doğru. Eh, bizi alabilmek için onların da koca kayaları delip geçmeleri lazım. Kolay olmayacaktır."

"Jewel döndükten sonra buraya onlarca ve onlarca insan gelecek diyor Hannah."

Jimmy yutkundu. "Yüzlerce," dedi kısık sesle. "Belki de binlerce."

Elise onun elini sıktı. İkisi de içlerinden sessizce sayarak bir düzine basamağı daha geride bıraktılar. Yüksek sayılar ikisine de zor geliyordu.

"Rickson bizi kurtarmak için gelmediklerini söylüyor. Silomuzu istiyorlarmış."

"Şey, evet, Rickson insanların kötü yanını görüyor," dedi Jimmy. "Tıpkı senin de içlerindeki iyiliği gördüğün gibi."

Elise başını kaldırıp ona baktı. İkisi de sayıların ucunu kaçırmıştı. Jimmy, küçük kızın binlerce insanı hayalinde canlandırıp canlandıramadığını merak etti. Kendisi bile büyük oranda unutmuştu nasıl bir şey olduğunu.

"Keşke o da benim gibi insanların içindeki iyiliği görebilseydi," dedi Elise.

Jimmy bir sonraki sahanlığa varmadan önce yürümeyi kesti. Elise de sallanan çantasını ve onun elini sımsıkı kavrayıp durdu. Adam ona daha yakın olabilmek için eğildi. Küçük kız suratını astığında eksik dişinin geride bıraktığı boşluk görülebiliyordu. "Tüm insanların içinde biraz iyilik vardır," dedi Jimmy.

Elise'in omzunu sıkarken kendi boğazında oluşan yumruyu hissedebiliyordu. "Ama kötülük de vardır. Rickson'ın haklı olduğu zamanlar, haksız olduğu zamanlardan daha fazladır muhtemelen."

Bunu söylemekten nefret ediyordu. Elise'in kafasını böyle şeylerle doldurmaktan da öyle... Ama küçük kızı tıpkı kendi çocuğuymuş gibi seviyor ve silonun tekrar dolması hâlinde ona günün birinde ihtiyaç duyabileceği, kalın çelik duvarlar armağan etmek istiyordu. Teneke kutuların içindeki kitapları kesmesine ve istediği sayfaları yanına almasına bu yüzden müsaade etmişti. Hangilerinin önemli olduğunu seçmesine de bu yüzden yardımcı olmuştu. Seçtikleri, küçük kızın hayatta kalması için gerekli olanlardı.

"Dünyayı Rickson'ın gözleriyle görmeye başlaman gerek," dedi Jimmy, bunu söylediği için kendisinden nefret ederek. Tekrardan doğruldu ve bu defa yol arkadaşını merdivenlerden aşağı çeken kişi o oldu, saymayı bırakmıştı. Ve Elise onun ağladığını fark edemeden, cevabı hiç de basit olmayan basit sorularından birini soramadan önce gözyaşlarını sildi.

6

• Silo 17 •

Eski evinin parlak ışıklarını ve konforunu geride bırakmak onun için zor olmuştu ama Jimmy aşağı çiftliklere inmeyi kabul etmişti bir kere. Çocuklar burada daha rahat ediyorlardı. Çok geçmeden bahçelerde çalışmaya yeniden başladılar. Taşkın suyunun tamamen çekilmesi de artık an meselesiydi.

Jimmy yeni pas lekeleriyle beneklenmiş, kaygan basamakları inerken birikintilere ve çeliğe damlayan suyun şıpırtılı tınısına kulak verdi. Yeşil renkli acil durum ışıklarının çoğu taşkın suyuna yenik düşmüştü. Hâlâ çalışır vaziyette olanların içineyse bulanık ve balonlu sular hapsolmuştu. Jimmy şimdilerde havayla dolu olan bu yerlerde bir süre önce balıkların yüzdüğünü düşündü. Hepsini tuttuğunu sanıyordu fakat su çekildikten sonra orada burada yüzen birkaçına daha rastlamıştı. Sığ gölcüklere hapsolduklarında yakalanmalarının çok kolay olduğu ortaya çıkmıştı. Balık avlamayı Elise'e de öğretmişti ama küçük kız onları kancadan çıkarırken sorun yaşıyor, kaygan yaratıkları her defasında suya geri düşürüyordu. Jimmy şakayla karışık onu, bunu bilerek yapmakla suçlamış, küçük kız da onları yemektense tutmayı daha çok sevdiğini itiraf etmişti. Adam da son birkaç balığı tekrar tekrar tutmasına izin vermişti, ta ki zavallı canlılara bunu yaptıkları için pişman olana dek. Rickson, Hannah ve ikizlerse bu ümitsiz yaşam mücadelecilerinin acılarına son verip onları mideye indirmekten hoşnuttu.

Jimmy başını kaldırıp merdiven tırabzanlarının ötesine baktı ve olta şamandırasını tepesinde, açık havada asılı du-

rurken canlandırdı zihninde. Sanki şimdi sular altında mahpus olan balık kendisiymiş de, Gölge aşağı bakıp patisini ona doğru sallıyormuş gibi resmetti hayalinde. Balon çıkarmak için burnundan nefes verdiyse de nafile, yalnızca ufak kaşıntılar belirdi bıyıklarında.

Biraz daha aşağıda, basamakların sahanlıkla birleştiği yerde bir su birikintisi vardı. Zemin burada düzdü ve suların akabileceği bir eğim yoktu. Taşkınların bu kadar yükselebileceğini kimse düşünmemişti. Jimmy el fenerini yaktı ve ışık Mekanik'in derinliklerindeki kasvetli karanlığı ikiye ayırdı. Bir elektrik kablosu koridoru yılankavi salınımlarla takip ederek bir güvenlik istasyonuna ulaşıyordu. Karmakarışık olmuş bir hortumsa onunla aynı yolu izliyor, sonra da kendi üstüne katlanarak geri dönüyordu. Hem kablo hem de hortum su pompasının yerini biliyordu; ikisi de Juliette'ten kalan birer yadigârdı.

Jimmy onları takip etti. Merdivenlerin dibine gerçekleştirdiği ilk yolculuğu sırasında Juliette'in başlığının plastik kubbesini bulmuştu. Bir çöp, moloz ve çamur birikintisinin arasında, sular çekildikten sonra geride kalan tüm o iğrençliğin ortasında duruyordu. Elinden geldiği kadar temizlemeye çalışmıştı onu. Sonra eski kâğıt paraşütlerine taktığı ufak metal contaları bulmuştu; o döküntünün içinde gümüş jetonlar gibi parlıyorlardı. Taşkından geriye kalan çöplerin çoğu hâlâ yerinde duruyordu. İçlerinden kurtardığı tek şey Juliette'in başlığının plastik kubbesiydi.

Kablo ve hortum, kare şeklindeki basamaklardan oluşan bir merdiven katını daha geride bıraktı. Jimmy ayağının takılmamasına dikkat ederek takip etti onları. Tepesindeki kablolardan ve hortumlardan ara sıra su damlıyor, başına ve omuzlarına isabet ediyordu. Damlacıklar el fenerinin ışığında parıldıyordu, geriye kalan her yer karanlığa teslimdi. Tamamıyla suyla kaplıyken orada bulunduğunu hayal etmeye çalıştı ama başaramadı. Zaten kuruyken bile yeterince korkutucuydu.

Büyükçe bir damla başında patlayıp hızla sakallarına akın etti ve katettiği yüzeyi kaşındırdı. "Hemen hemen kuruyken

demek istemiştim," dedi, tavana hitaben. Son basamağı da indi. Artık ona rehberlik eden tek şey kabloydu, onu takip etmekse iyice güçleşmişti. İnce bir su birikintisine basarak koridorun aşağısına doğru yürümeye koyuldu. Pompa görevini tamamladığında orada olmak çok önemli, demişti Juliette. Makineyi kapatıp açmak için birinin orada olması gerekiyordu. Su içeri sızmaya devam edecek, dolayısıyla da pompanın ara ara çalışması gerekecekti, fakat makinenin kuru kalması hiç hoş olmazdı. Yoksa "rotor" adındaki parça yanar, demişti genç kadın ona.

Jimmy pompayı buldu. Hoşnutsuzca tıkırdıyordu. Genişçe bir boru kuyunun ağzından aşağı sarkıyordu –Sakın ha içine düşmeyesin, demişti Juliette– ve dibinden bir emiş sesi ile hırıltı geliyordu. Fenerini aşağı doğrulttu ve kuyunun neredeyse boş olduğunu gördü. Yaklaşık otuz santim boylarındaki su, geniş borunun nafile çekişi yüzünden bir girdap oluşturmuştu.

Göğüs cebinden keskisini çıkardı ve ince su tabakasının içinde kalan kabloyu yakaladı. Pompa öfkeli bir gürleme koyuverdi ve metalin metale çarpma sesi işitildi; havada bir ısınma kokusu vardı, enerji tedarik eden silindirden duman yükseliyordu. Jimmy iki kabloyu birbirinden ayırıp keskisiyle tekini kesti. Pompa kısa bir süre daha çalışmaya devam etti, sonra da yavaşlayarak durdu. Juliette ona ne yapacağını söylemişti. Kestiği kabloyu soyup uçlarını büktü, böylece havza tekrardan dolduğunda marş anahtarına kısa devre yaptırabilecekti. Tıpkı onlarca hafta boyunca Juliette'in yaptığı gibi... O ve çocuklar bunu nöbetleşe yapabilirlerdi. Taşkının mahvettiği katların üstünde yaşayacak, Yaban'a bakacak ve Juliette onlar için geri dönene dek siloyu kuru tutacaklardı.

7

• Silo 18 •

Shirly'yle girdiği jeneratör tartışması biraz tatsız sonlandı. Juliette istediğini elde etmişti etmesine ama kendini bir zafer kazanmış gibi hissetmiyordu. Eski dostunun ayaklarını yere vura vura uzaklaşmasını izledi ve kendini onun yerine koydu. Eşi Marck öleli yalnızca birkaç ay olmuştu. Juliette, George'u kaybettikten sonra tamı tamına bir yıl boyunca bir enkaz gibi gezmişti. Ve şimdi de Başkan kalkmış, Mekanik'in şefine yedek jeneratörü elinden aldıklarını söylüyordu. Çaldıklarını. Siloyu olası bir mekanik arızanın insafına bıraktıklarını. Dişlilerinden birinin tek bir dişi bile kırılırsa arıza giderilene kadar tüm silo karanlığa gömülür ve pompalar suspus olurdu.

Shirly'nin yaşanabilecek sorunlara parmak basmasına ihtiyacı yoktu; Juliette onları kendisi de tek tek rahatlıkla sıralayabiliyordu. Şimdiyse loş koridorda bir başına dikiliyor, arkadaşının ayak sesleri giderek uzaklaşırken ne halt ettiğini sorguluyordu. Yakınları bile ona olan güvenlerini kaybediyordu. Peki neden? Verdiği bir söz yüzünden mi? Yoksa inadı mı tutmuştu?

Tulumun içinde kalan yaralarından biri gidişince kolunu kaşıdı ve neredeyse yirmi yıldır babasından inatla kaçındıktan sonra onunla yaptığı konuşmayı hatırladı. Ne kadar aptal olduklarını ikisi de itiraf edememişti fakat bu gerçek, bulundukları odada âdeta bir aile yorganı gibi asılı kalmıştı. Ortak kusurları, hayatları boyunca pek çok şey başarmaları için onları güdüleyen ama aynı zamanda sevdiklerine zarar vermelerine sebep olan şey işte buydu: Ziyankâr gururları.

Juliette dönüp tekrardan jeneratör odasına girdi. Uzak duvardaki curcunadan yükselen metalik tangırtılar ona daha dengesiz yılları hatırlattı. Kazının sesi, geçmiş günlerdeki çarpık jeneratörün sesinden çok da farklı değildi: genç, ateşli ve tehlikeli.

Yedek jeneratörün üstünde çalışmaya çoktan başlamışlardı. Dawson ve ekibi egzoz kaplinini ayırmıştı. Raph ise elinde koca bir İngiliz anahtarıyla motor yatağının ön kısmındaki büyük cıvatalardan biriyle boğuşuyor, jeneratörü kadim yerinden söküyordu. Juliette bu işi sahiden de yaptığını fark etti. Shirly sinirlenmekte son derece haklıydı.

Odayı boylu boyunca katedip duvardaki deliklerden birine bacağını attı, başını eğip betonarme demirlerinin altından geçti ve devasa kazı makinesinin kıç bölgesinde sakalını kaşımakla meşgul olan Bobby'yle karşılaştı. İri kıyım bir adamdı. Saçları madencilerin sevdiği şekilde uzun ve sıkı örgülüydü, kömür karası teniyse karanlıkta kazmanın neden olduğu emeği kamufle ediyordu. Her yönüyle arkadaşı Raph'in antiteziydi. Hem kızı hem de gölgesi olan Hyla, dirseğinin dibinde çıt çıkarmaksızın duruyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Juliette.

"İşlerin mi nasıl gittiğini soruyorsun, yoksa makinenin mi?" Bobby dönüp genç kadını kısa bir süreliğine süzdü. "Sana bu paslı kovanın nasıl gittiğini anlatayım. Manevra yapamıyor, istediğin şekilde değil. Bir sırık gibi, dümdüz ilerleyecek şekilde tasarlanmış. Hiçbir şekilde yön verilemiyor."

Juliette, Hyla'ya selam verip kazı makinesinde katedilen yolu kestirmeye çalıştı. Temizlik iyi gidiyor, araç hatırı sayılır derecede iyi görünüyordu. Bir elini Bobby'nin koluna koydu. "Bu fıstık bize itaat edecektir," dedi onu temin ederek. "Sağ tarafa duvar boyunca demir takozlar döşeyeceğiz," dedi, eliyle orayı işaret ederek. Tepelerindeki maden projektörleri karanlık kayaları aydınlatıyordu. "Arka kısmı takozların üstüne çıktığında ön tarafı dönmek zorunda kalacak," dedi. Bir eliyle makineyi temsil edip, diğer elinin bileğiyle onu iterek aracın nasıl hareket edeceğini canlandırdı.

Bobby hornurdanarak planı kerhen onayladı. "Çok yavaş da olsa işe yarayabilir." Katlanmış, ince bir kâğıdı açtı -tüm siloların şematiğiydi bu- ve Juliette'in çizmiş olduğu güzergâhı inceledi. Genç kadın bu şemayı Lukas'ın gizli ofisinden aşırmıştı ve önerdiği kazı hattı Silo On Sekiz'den Silo On Yedi'ye, bir jeneratör odasından diğerine doğru bir yay çiziyordu. "Onu aşağı doğru da eğmemiz gerekecek," dedi Bobby. "Öyle bir açıyla duruyor ki sanki yukarı çıkmak için sabırsızlanıyor."

"Olur. Kazılan tüneli desteklemek için gereken parçalardan ne haber?"

Hyla onları süzüp bir elinde tuttuğu kömür parçasını evirip çevirdi, diğer elinde de bir yazı tahtası vardı. Bobby tavana bakıp kaşlarını çattı.

"Erik elindeki malzemeleri ödünç vermeye pek hevesli değil. Bin metrelik bir tünele yetecek kadar kiriş verebileceğini söyledi. Ben de o sayının beş veya on katına ihtiyaç duyduğumuzu söyledim."

"Birazını madenlerden sökmemiz gerekecek o hâlde," dedi Juliette. Sonra da Hyla'ya kafa sallayıp söylediklerini yazmasını işaret etti.

"Sen burada savaş mı çıkarmaya çalışıyorsun?" diye sordu Bobby, sakalına asılarak. Tedirgin olduğu aşikârdı. Ne yapacağını şaşıran Hyla tahtaya çiziktirmeyi bırakıp bakışlarını iki amirinin arasında gezdirdi.

"Erik'le ben konuşurum," dedi genç kadın. "Ona diğer siloda çelik kirişler bulacağımızı vaat ettiğimde hemen çözülecektir."

Bobby tek kaşını kaldırdı. "Erik'e çelik kiriş dedin mi tamamdır zaten."

Adam gergin gergin gülerken Juliette de kıza yazmaya devam etmesini işaret etti. "Otuz altı kirişe ve yetmiş iki destek ayağına ihtiyacımız var."

Hyla bunu not almadan önce suçlu gözlerle babasına bir bakış attı.

"Eğer bu şey kımıldarsa ardında bir sürü moloz bırakacak," dedi Bobby. "Molozları taşıyıp madenlerdeki konkasöre

götürmek bir sürü dağınıklığa neden olacak ve en az kazıda çalışan kişi sayısı kadar adam gerektirecek."

Kayaların toza çevrildiği ve egzoz manifolduna püskürtüldüğü konkasör odasını düşünmek acı hatıralarını canlandırdı. Juliette geçmişi düşünmemeye çalışarak fenerinin ışığını adamın ayaklarına doğrulttu. "Molozları taşımayacağız. Altı numaralı maden kuyusu hemen hemen altımızda kalıyor. Dümdüz aşağı kazdık mı içindeyiz."

"Altı numarayı mı dolduralım diyorsun yani?" diye sordu Bobby, kuşkuyla.

"Orası miadını neredeyse doldurdu zaten. Ayrıca diğer siloya varır varmaz cevherlerimizi ikiye katlamış olacağız."

"Erik'in contaları atacak. Kimseyi unutmuyorsun, değil mi?"

Juliette eski dostunu süzdü. "Unutmuyorsun derken?"

"Kızdırmadığın birileri kalmış olmasın diyorum."

Juliette adamın iğnelemesini duymazdan geldi ve Hyla'ya döndü. "Courtnee'ye bir not düş. Yedek jeneratörün içeri taşınmadan önce tam bakımdan geçirilmesini istiyorum. Bir kez içeri girdi mi başlıklarını açıp contalarını kontrol edecek yerimiz olmayacak. Tavan burada alçak kalır."

Juliette kazıcıyı teftiş etmeyi sürdürürken Bobby de onu takip etti. "İşleri yönetmek için burada olacak mısın? Jeneratör düzeneğini bu canavara bağlarken burada olacaksın, değil mi?"

Genç kadın başını iki yana salladı. "Maalesef hayır. Yetki Dawson'da olacak. Lukas haklı, yukarı çıkıp işimin başına geçme–"

"Saçmalık," dedi Bobby. "Neler oluyor Jules? Daha önce bir projeyi yarıda bıraktığını hiç görmemiştim, peş peşe üç vardiya çalışmak zorunda kalsan bile."

Genç kadın Hyla'ya dönüp tüm çocukların ve gölgelerin hemen tanıdığı, kulaklarının bulundukları ortamda hoş karşılanmadığını gösteren o malum bakışı attı. İki eski dost yürümeye devam ederken küçük kız da olduğu yerde kaldı.

"Aşağıda olmam huzursuzluk yaratıyor," dedi Juliette usulca, etraflarındaki makinenin azameti karşısında hemen-

cecik yitiveren bir sesle. "Lukas gelip beni uyararak doğru olanı yaptı." İhtiyar madenciye soğuk bir bakış attı. "Eğer bu söylediklerim onun kulağına giderse seni bayıltıncaya kadar döverim."

Bobby gülüp ellerini teslim olmuşçasına havaya kaldırdı. "Bana mı öğretiyorsun? Ben evli bir adamım."

Juliette başını yukarı aşağı salladı. "Siz kazarken ben burada olmasam daha iyi. Madem herkes beni izliyor, o zaman insanların gözlerini buradan uzağa çevirelim." Yakında yedek jeneratörün dolduracağı boşluğa vardılar. Narin motoru kullanıldığı ve bakımının yapılabileceği bir yerde bırakma planı oldukça zekiceydi. Kazıcının geri kalanı yalnızca çelikten, gıcırdayan dişlilerden ve makine yağına bulanmış çarklardan ibaretti.

"Şu arkadaşların," dedi Bobby. "Bütün bunlara değer mi?"

"Değer," dedi Juliette, eski dostunu süzerek. "Ama bunu yalnızca onlar için yapmıyorum. Bu bizim için de önemli."

Bobby sakalını çiğnedi. "Anlamıyorum," dedi kısa bir duraksamanın ardından.

"Bu kızın çalıştığını ispatlamamız lazım. Bu sadece başlangıç."

Adam onu kısık gözlerle süzdü. "Eh, zaten bu bir şeyin başlangıcı değilse," dedi, "korkarım başka bir şeyin sonu olacak."

8

• Silo 18 •

Juliette, Walker'ın atölyesinin önünde durdu ve içeri girmeden önce kapıyı tıklattı. İhtiyarın isyan sırasında atölyesinden çıktığını duymuştu ama bu rivayet genç kadının kafasındaki şeylerle örtüşmeyi reddeden bir dişli gibiydi. Ona göre bu sadece bir efsane, kendi gözleriyle görmediği için inanmayı reddettiği bir şeydi. Tıpkı, diye fark etti, silolar arasındaki yolculuğumun birçok insana inandırıcı gelmemesi gibi. Bir dedikodu. Bir mit. Başka diyarlar gördüğünü iddia eden bu kadın mekaniker de kimin nesiydi? İnsanlar bu tür hikâyelere kulak asmazdı. Efsane tohumlanıp inanç filizleri vermediği sürece elbette...

"Jules!" Walker oturduğu masadan başını kaldırıp ona baktı; tek gözü, büyütecinin merceği yüzünden domates büyüklüğünde görünüyordu. Onu kafasından çıkarmasıyla birlikte gözü normal boyutlarına döndü. "Güzel, güzel. Gelmene çok sevindim." İçeri girmesini işaret etti. Oda, sanki yaşlı adam uzun ve gri buklelerini sakınmadan lehim yapmış gibi yanık saç kokuyordu.

"Solo'ya bir mesaj iletmek ve sana birkaç gün boyunca buralarda olmayacağımı bildirmek için geldim."

"Öyle mi?" Walker kaşlarını çattı. Birkaç ufak el aletini deri önlüğünün ceplerine yerleştirdi ve havyasını ıslak bir süngere bastırdı. Çıkan ses Juliette'e bir zamanlar pompa odasında yaşayan ve karanlıkta ona tıslayıp duran aksi kediyi hatırlattı. "Lukas mı alıkoyuyor yoksa seni?" diye sordu Walker.

Juliette yaşlı adamın açık alanlarla olmasa da taşıyıcılarla gayet iyi arkadaş olduğunu hatırladı. Taşıyıcılar da onun jetonlarına hayli dostça yaklaşıyordu tabii.

"Kısmen evet," diye itiraf etti. Bir tabure çekip kendini üzerine bıraktı ve makine yağıyla lekelenmiş, çiziklerle dolu ellerini inceledi. "Ama işin aslı bu kazı işi biraz zaman alacak ve hiçbir şey yapmadan oturduğumda nasıl oluyorum biliyorsun. Kafamda başka bir proje daha var. Buradakinden bile daha az sevilecek bir tane."

Walker onu bir müddet sessizce süzdü, ardından bakışlarını tavana dikti ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Her nasılsa, genç kadının ne planladığını tam olarak biliyordu. "Courtnee'nin kırmızı biberli yemekleri gibisin," diye fısıldadı. "Her iki uçta da sıkıntı çıkarıyorsun."

Juliette bir kahkaha patlattı ancak bu kadar tahmin edilebilir olduğu için de hayal kırıklığına uğramadan edemedi.

"Henüz Lukas'a söylemedim," diye uyardı yaşlı adamı. "Peter'a da."

Walker ikinci ismin kime ait olduğunu anlamaya çalışırken yüzünü buruşturdu.

"Billings," dedi Juliette. "Yeni şerif."

"Ha, doğru ya." Havyayı fişten çekip ucunu yeniden süngere değdirdi. "Artık şerif olmadığını sürekli unutuyorum."

Hiç oldum mu ki, demek istedi genç kadın.

"Yalnızca Solo'ya kazıya başlamak üzere olduğumuzu bildirecektim. Taşkın suyunun kontrol altına alındığından emin olmam gerek." Juliette adamın silo içi iletişimden daha fazlasına mahir olan telsizini işaret etti. Tıpkı IT sunucularının altındaki odada bulunan telsiz gibi, bu da diğer silolara ulaşabiliyordu.

"Elbette. Bir-iki gün daha kalamaman çok yazık. Taşınabilir olanını da bitirmek üzereydim." Juliette'e hem onun hem de şerif yardımcılarının bellerinde taşıdıkları eski telsizlerden biraz daha büyük olan, plastik bir kutu gösterdi. Üzerinden kablolar fışkırıyordu ve kocaman, harici bir bataryaya bağlıydı. "Bitirdiğimde kadranı çevirip kanal değiştirebileceksin. İki silonun yineleyicilerine de erişim sağlıyor."

Yaşlı adamın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmayan Juliette, cihazı ihtiyatla eline aldı. Walker birden otuz ikiye kadar sayılarla çevrelenmiş bir kadranı işaret etti. İşte şimdi onun anladığı dilden konuşmaya başlamıştı.

"Sadece şu yeniden şarj edilebilir bataryalardan birkaç tane daha bulmam lazım. Ondan sonra voltaj düzenlemesi üzerinde çalışacağım."

"Sen bir harikasın," diye fısıldadı Juliette.

Walker'ın gözlerinin içi güldü. "Harika olanlar bu cihazı yapan kişiler. Yüzlerce yıl önce böyle şeyler yapabilmiş olmalarına inanamıyorum. İnsanlar o zamanlar şimdiki kadar aptal değilmiş."

Juliette ona gördüğü kitaplardan bahsetmek, insanların geçmişten çok gelecekten biriymiş gibi göründüğü fotoğrafları anlatmak istedi.

Walker ellerini eski bir çaputa sildi. "Bobby ve diğerlerini uyardım, senin de bilmen gerektiğini düşünüyorum. Telsizler kazı ilerledikçe o kadar iyi çalışmayacaktır, ta ki diğer tarafa ulaşılana kadar."

Juliette başıyla anladığını belitti. "Ben de öyle duydum. Courtnee madenlerde yaptıkları gibi ulak kullanacaklarını söyledi. Onu kazının başına geçirdim. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüyor."

Walker somurttu. "Olur da zehirli havayla karşılaşılırsa diye Shirly'nin bizim tarafı patlayıcılarla donatmayı planladığını duydum."

"Bu onun fikriydi. Kazı devam etmesin diye bir şeyler uydurup duruyor. Ama Courtnee'yi tanırsın, bir şeyi kafasına koydu mu o iş bitmiş demektir."

Walker sakallarını kaşıdı. "Yemeğimi getirmeyi unutmadığı sürece sıkıntı yaşayacağımızı sanmıyorum."

Juliette güldü. "Unutmayacağından eminim."

"Eh, sana yukarıdaki işlerinde bol şans diliyorum."

"Teşekkürler," dedi genç kadın. Başıyla tezgâhının üzerindeki büyük telsizi işaret etti. "Beni Solo'ya bağlayabilir misin?" "Elbette, elbette. On yedi. Buraya benimle sohbet etmeye gelmediğini unutmuşum. Arayalım arkadaşını baka-

lım." Başını iki yana salladı. "Ha, söylemeden edemeyeceğim. Onunla konuştum da, epey tuhaf bir adam yahu."

Juliette tebessüm edip eski dostunun yüzüne baktı. Şaka yapıp yapmadığını görmek için biraz bekledi, hayli ciddi olduğunu anladı ve bunun üzerine bir kahkaha attı.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu yaşlı adam. Telsizi çalıştırdı ve alıcıyı uzattı. "Ne dedim ki şimdi?"

Solo'nun anlattıkları karmakarışıktı. Mekanik kurumuştu, ki bu iyi bir şeydi, ama pompanın taşkın suyunu çekmesi Juliette'in öngördüğünden daha kısa sürmüştü. Oraya varıp kurtarabilecekleri şeyleri ayarlamaları haftalar, hatta aylar sürebilirdi fakat pas onları beklemezdi. Juliette erişim mesafesinin dışında kalan bu sorunları bir kenara bırakıp anahtarının ulaşabileceği şeylere odaklandı.

Yukarıya yapacağı yolculuğu sırasında ihtiyaç duyabileceği her şey ufak bir omuz çantasına sığmıştı: yalnızca bir-iki kez giydiği gümüş renkli tulumu, her ikisi de az önce lavaboda yıkanmaktan hâlâ ıslak olan bir çift çorap ve iç çamaşırları, dışı yer yer ezilmiş ve makine yağıyla lekelenmiş su matarası, lokma anahtarı ve tornavida takımı. Ceplerindeyse alet çakısı ve yirmi jeton vardı, zaten başkan olduğundan beri hemen hemen hiç kimse ondan bir şeyin ücretini almamıştı. Eksikliğini duyduğu tek şey düzgün bir telsizdi, ancak Walker yeni bir tane yapabilmek için çalışır durumdaki ikisini hurdaya çıkarmıştı ve henüz hazır değildi.

Omzundaki çantaya istiflediği üç-beş eşyası ve arkadaşlarını kaderlerine terk ediyormuş hissiyatıyla Mekanik'i ardında bıraktı. Kazıdan yükselen sesler onu koridorlar boyunca, merdivenin başına kadar takip etti. Güvenliği geçmek onun için psikolojik bir eşikti. Ona haftalar önce çıktığı şu basınç odasını hatırlatıyordu. Bazı şeyler, tıpkı bir çekvall gibi, yalnızca tek bir yöne geçişe müsaade ediyordu. Çok uzun bir süre boyunca geri dönememekten korktu. Sırf bunun düşüncesi bile nefes almayı onun için güçleştirdi.

Merdivenleri yavaş yavaş tırmanıp başkalarını sollamaya

başladığında yanından geçtiği kişilerin kendisini süzdüğünü fark etti. Bir zamanlar yakından tanıdığı bu insanların bakışları, dışarıdaki tepenin yamacında dururken maruz kaldığı rüzgârı anımsatıyordu ona. Şüpheci bakışlar bir bora kadar süratli bir şekilde üstüne geliyor, sonra da aynı hızla başka tarafa dönüyordu.

Çok geçmeden Lukas'ın anlatmaya çalıştığı şeyi anladı. Geri dönmesinin getirdiği tüm itibar, temizliği reddedip dışarıda hayatta kalmayı başardığı için insanların ona karşı beslediği şu şey her neyse, şu anda aşağıda dövülmekte olan betonlar gibi tuzla buz oluyordu. Geri dönüşü umut getirmiş ancak silonun ötesine bir tünel kazma planları başka bir şeyleri tetiklemişti. Bunu bir tüccarın hızla başka yöne dönen bakışlarından, çocuğunu korumak adına yavrusuna sarılan bir annenin kolundan ve bir anda ortaya çıkıp ansızın kesilen fısıltılardan anlayabiliyordu. Juliette korku saçıyordu.

Merdivende yanından geçtiği bir avuç insan ona bir kafa selamı verip, "Başkanım," çekti. Tanıdığı genç bir taşıyıcı durup elini sıktı, Juliette'i gördüğü için gerçekten de heyecanlanmış gibiydi. Ama yiyecek bir şeyler almak için yüz yirmi altıncı kattaki aşağı çiftliklerde durduğunda, sonra da onun üç kat yukarısında tuvalet arandığında En-Tepe'ye çıkmış bir petrolcü gibi karşılandığını hisseti. Üstelik henüz kendi bölgesinden çıkmamıştı bile. Onların başkanıydı ancak sevilmiyordu.

Bu etkileşimler En-Derin'in şerif yardımcısı Hank'i görme fikrini tekrardan gözden geçirmesine neden oldu. Hank isyanda savaşmış ve her iki taraftan da bir sürü iyi adamla kadının hayatlarını kaybedişine şahit olmuştu. Juliette yüz yirminci kattaki şerif yardımcısı ofisine vardığında buraya uğramanın bir hata olup olmadığını, yoluna devam edip etmemesi gerektiğini merak etti. Ama bunu düşünen, babasını görmekten korkan ve dünyayı görmezden gelmek için başını projelere gömen genç yanıydı. Artık o kişi olamazdı. Siloya ve insanlarına karşı sorumlulukları vardı. Hank'i görmek doğru şeyi yapmak olurdu. Elinin üstündeki bir yarayı kaşıdı ve cesur adımlarla şerif yardımcısının ofisine girdi. Bir baş-

kan olduğunu hatırlattı kendisine, temizliğe gönderilmiş bir mahkûm değil.

Kapıdan girdiğinde masasında oturmakta olan Hank başını kaldırıp ona baktı. Genç kadını tanıyan şerif yardımcısının gözleri büyüdü; Juliette siloya geri döndüğünden beri ne bir kelam etmişler ne de birbirlerini görmüşlerdi. Adam sandalyesinden kalkıp ona doğru iki adım attı, sonra da durdu. Juliette biraz önce hissettiği sinir ve heyecan karışımının aynısını onda da gördü ve buraya geldiği için korkmasına gerek olmadığını, adamdan bunca zaman boyunca kaçınmamış olması gerektiğini anladı. Hank çekine çekine, sanki genç kadının onunla tokalaşmayı reddetmesinden korkuyormuşçasına elini uzattı. Saldırgan bir tavırla karşılaşması durumunda hemen geri çekilmeye hazır görünüyordu. Juliette'in kendisine çektirdiği tüm o ıstıraba karşın, üstlerinin emirlere uyup da genç kadını temizliğe gönderdiği için hâlâ üzgün görünüyordu.

Juliette şerif yardımcısının elini sıktı ve kucaklaşmak için onu kendine doğru çekti.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı adam, kederi gerçekten de sesinden okunuyordu.

"Kes şunu," dedi Juliette. Kanun adamını serbest bıraktı, bir adım geriledi ve sonra da omzuna baktı. "Esas özür dilemesi gereken benim. Kolun nasıl?"

"Hâlâ yerinde," dedi, omzunu hareket ettirerek, "ve eğer benden özür dilemeye cüret edersen seni tutuklarım."

"O zaman barış teklif ediyorum."

Hank gülümsedi. "Barış," dedi. "Ama şunu söylemezsem içimde–"

"Sen işini yapıyordun. Ben de elimden gelenin en iyisini. Artık bunları unutalım."

Adam başıyla onayladı ve gözlerini botlarına dikti. "Buralarda işler nasıl? Lukas aşağıdaki çalışmalarımın biraz patırtı kopardığını söyledi."

"Bazı hareketlenmeler oldu. Ciddiye alınacak şeyler değil. Sanırım çoğu kişi yaralarını sarmakla meşgul. Ama evet, benim de kulağıma bir iki şey geldi. Orta-Katlar'a ve Tepe'ye

transfer olmak için ne kadar çok talep aldığımızı biliyorsun. Eh, o sayı şimdilerde ona katlandı. Korkarım insanlar aşağıda yaptığın işin yakınında olmak istemiyorlar."

Juliette dudağını ısırdı.

"Sorun kısmen yönlendirme eksikliğinden kaynaklanıyor," dedi Hank. "Bunları konuşup canını sıkmak istemem ama ben ve diğer çocuklar şu sıralar olup bitenlerden bihaberiz. Güvenlik'ten eskisi gibi rapor alamıyoruz. Ve senin ofisinden de..."

"Ses çıkmıyor," diye tamamladı adamın cümlesini Juliette.

Hank başının arkasını kaşıdı. "Aynen. Hoş, senin sesinin çıkmadığı pek söylenemez. Sahanlıkta yarattığın curcunanın sesleri ara sıra kulağımıza kadar geliyor."

"Ziyaretimin nedeni de bu zaten," dedi genç kadın. "Seni kaygılandıran şeylerin beni de kaygılandırdığını bilmeni istiyorum. Bir iki haftalığına ofisime çıkıyorum. Yolda diğer şerif yardımcısı ofislerine de uğrayacağım. Buralarda işler birçok yönden gelişme kaydedecek."

Hank kaşlarını çattı. "Biliyorsun, sana sonuna kadar güveniyorum ama buralarda insanlara bir şeyler gelişme kaydedecek dediğinde onlar bundan bir şeylerin değişeceğini anlıyor. Ve nefes alıp bunu bir lütuf olarak görenler de bunun yalnızca ve yalnızca tek bir anlama geldiğini varsayıyor."

Juliette En-Tepe'de ve En-Derin'de yapmayı planladığı tüm o şeyleri düşündü. "Senin gibi iyi insanlar bana güvenmeye devam ettiği sürece sorun yaşamayız," dedi. "Şimdi senden bir ricam olacak."

"Geceyi geçirecek bir yere ihtiyacın var," diye tahmin yürüttü Hank. Eliyle hücreyi işaret etti. "Odanı senin için sakladım. Karyolanı açtım mı–"

Juliette güldü. Sadece bir dakika önce onlara rahatsızlık veren konular hakkında daha şimdiden şakalaşabiliyor olmalarından mutluluk duydu. "Yok, almayayım," dedi. "Yine de cazip teklifin için teşekkürler. Karartmadan önce Orta-Katlar'daki çiftliğe varmam lazım. Yeni bir parsele ilk mahsulü ekmem gerekiyor." Bir elini geçiştirircesine havada salladı. "O şeylerden biri işte."

Hank gülümseyip başıyla onayladı.

"Bir gözünü benim için merdivenlerde tutmanı isteyecektim. Lukas yukarıda homurdananlar olduğunu söyledi. Onları yatıştırmaya gidiyorum ama işlerin tadı kaçarsa diye tetikte olmanı istiyorum. Aşağıda az kişiyiz ve insanlar gergin."

"Bir karışıklık mı bekliyorsun?" diye sordu Hank.

Juliette bir süre boyunca bu soruyu kafasında tarttı ve "Evet," diye yanıtladı. "Bu iş için bir iki gölgeye ihtiyaç duyarsan bütçe düzenlemelerini halledebilirim."

Hank kaşlarını çattı. "Normalde üzerime jeton yığılması hoşuma gider," dedi. "O hâlde bu seferki neden rahatsız etti acaba?"

"Fazladan para ödemeyi seve seve kabul etmemle aynı nedenden ötürü," dedi Juliette. "Sonuçta pazarın çürük çarık mallarının hep senin sepetine dolduğunu ikimiz de gayet iyi biliyoruz."

9

• Silo 18 •

Juliette şerif yardımcısı ofisinden çıkıp çatışmaların büyük bölümüne ev sahipliği yapmış katlara tırmandı ve silonun savaş yaralarına bir kez daha tanık oldu. Tırmandıkça yokluğunda vuku bulmuş savaşın hatıraları gitgide yoğunlaştı ve çatışmalardan kalma izler ilişti gözüne: eski boyaların yüzeyinde açığa çıkan parlak gümüş çentikler, betonun üzerindeki siyah yanıklar ve kurşun izleri, kırık bir kemiğin etten fırlaması misali duvarlardan çıkıntı yapan betonarme demirleri.

Hayatının büyük bir bölümünü bu siloyu bir arada, çalışır durumda tutmaya adamıştı. Silo da bu iyiliğinin karşılığını ciğerlerini havayla doldurarak, tohumlara can vererek ve ölüleri kabul ederek ödüyordu. Birbirlerinden sorumluydular. İnsanlar olmadan bu silo Solo'nun silosuna dönerdi: paslı ve sular tarafından yutulmuş. Silo olmadığı takdirde de genç kadın dışarıdaki tepelerden birinin üzerinde yatan bir kafatası olur ve bulutlarla dolu gökyüzünü seyrederdi boş göz yuvalarıyla. Birbirlerine ihtiyaçları vardı.

Elini tırabzanın üzerinde kaydırarak yukarı tırmanmaya devam etti. Tırabzan, savaş sonrasında yapılan kaynaklar yüzünden pürüzlenmişti, genç kadının elleriyse yara bere içindeydi. Hayatının büyük bir bölümünde, o ve silo birbirlerine göz kulak olmuştu. Ta ki neredeyse birbirlerini öldürene dek. Şimdiyse günün birinde Mekanik'te telafi etmeyi umduğu küçük yaralar –cıyaklayan pompalar, damlatan borular, egzoz sızıntıları– gidişinin neden olduğu yıkımın yanında bir hiç kalıyordu. Bu tıpkı gençken atılan yanlış adımların

yadigârları olan tek tük yaraların, biçimi bozulmuş etin altında kayboluşu gibiydi; görünen o ki tek bir büyük hata diğer tüm küçük hataların üzerini örtebiliyordu.

Basamakları birer birer tırmanıp bir bombanın merdivenlerde delik açtığı bir yere ulaştı. Yıkık bölümün üstünü derme çatma metallerle, artık eskisinden daha dar görünen sahanlıklardan topladıkları demir çubuklardan ve tırabzanlardan oluşan bir ağla yamamışlardı. Oraya buraya patlamada hayatını kaybedenlerin isimleri yazılmıştı kömürle. Juliette ezik metalin üzerinde dikkatlice yürüdü. Biraz daha yukarı çıktığında, Tedarik'in kapılarının değiştirilmiş olduğunu gördü. Savaş özellikle burada çok çetin geçmişti. Mavilerin yanında yer almak için sarıların ödemek zorunda kaldığı bedel bu olmuştu.

Doksan dokuzuncu kattaki kiliseye yaklaştığı sırada insanlar sona eren bir vaazı terk etmekteydi. Oradan çıkan insanlar Juliette'in biraz evvel ardında bıraktığı sessiz pazara doğru sarmallar çizerek inmeye koyuldu akın akın. Çeneleri saatler boyunca dinledikleri ciddi konuşma nedeniyle kilitlenmiş, eklemleri ütülü tulumları gibi kaskatı kesilmişti. Juliette yanlarından geçerken düşmanca bakışlarının farkına varmadan edemedi.

Sahanlığa vardığında kalabalık seyreldi. Küçük tapınak, hidrofonik çiftliklerinin ve Derin'e hizmet eden işçi odalarının arasına sıkıştırılmıştı. Tapınak ilk kez ortaya çıktığında Juliette henüz doğmamıştı fakat zamanında Knox ona bu hikâyeyi anlatmıştı. Adamın babasının henüz küçük bir çocuk olduğu zamanlarmış, vaazlar sırasında çalınan müziğin ve okunan dizelerin sesi protestolara neden olmuş. Protestocular pazarın dışında bir karargâh kurarken Güvenlik bu olanlara göz yummuş. İnsanlar basamaklara yatıp yolu tıkamış ve merdivenlerden kimse geçemez olmuş. Bir kat yukarıdaki çiftlik bu kalabalığa yiyecek yetiştirmekten âdeta yağmalanmış. En nihayetinde de hidrofonik katının büyük bir bölümünü ele geçirmişler ve yirmi sekizinci kattaki tapınak oraya tali bir kilise kurmuş. Şimdilerdeyse doksan dokuzuncu kattaki tapınak ona hayat veren kiliseden daha büyük bir hâle gelmişti.

Juliette son sarmalı da döndüğünde Rahip Wendel'i sahanlıkta buldu. Kapının önünde duruyor ve vaazdan çıkan cemaatinin her bir üyesiyle tokalaşıp onlarla kısa sohbetler gerçekleştiriyordu. Beyaz cübbesi âdeta ışık saçıyor, kalabalığa vaaz etmekten boncuk boncuk terlemiş kel başı gibi parlıyordu. Hatta Wendel'in kendisi de göz kamaştırıyordu. Bilhassa da kirler ve makine yağları diyarını henüz terk etmiş Juliette'le kıyaslandığında. Sadece böylesine lekesiz bir kıyafeti görmek bile kendini pis hissetmesi için yetti.

"Teşekkürler rahip," dedi bir kadın, başını hafifçe eğip adamla tokalaşarak. Kucağında da çocuğunu taşıyordu. Deliksiz bir uyku çekmekte olan ufaklığın başı kadının omzuna yaslıydı. Wendel bir elini çocuğun başına koydu ve birkaç sözcük mırıldandı. Kadın ona yeniden teşekkür edip oradan ayrılırken rahip de sıradaki kişiyle tokalaştı.

Son birkaç kilise müdavimi daha yanından geçerken Juliette tırabzanlara yaslanıp kendini neredeyse görünmez kıldı. O izlerken bir adam durup Rahip Wendel'in eline birkaç jeton bıraktı. "Teşekkürler rahip," dedi, ilahi gibi tınlayan bir veda sözüyle. Adam yanından geçip muhtemelen ağıl katına çıkarken Juliette keçi kokusu olduğunu düşündüğü bir koku aldı. Adam kiliseden çıkan son kişiydi. Rahip Wendel dönüp varlığından haberdar olduğunu göstermek için Juliette'e gülümsedi.

"Başkan," dedi, ellerini ona doğru açarak. "Şeref verdiniz. On bir vaazına mı geldiniz?"

Juliette bileğindeki ufak saate baktı. "Bu on bir vaazı değil miydi?" diye sordu. Belli ki tahmin ettiğinden daha hızlı çıkmıştı basamakları.

"On vaazıydı. Bir vaaz daha ekledik. İkincisine Tepe sakinleri geliyor."

Juliette Tepe'de yaşayanların bu kadar uzağa gelmelerine anlam veremedi. Yürüyüş temposunu vaazı kaçıracak şekilde ayarlamıştı, ki muhtemelen bu bir hataydı; pek çok kişinin bu kadar cezbedici bulduğu şu konuşmalardan birini dinlemek onun için akilane olurdu.

"Maalesef çok kalamayacağım," dedi Juliette. "Belki dönüşte katılırım."

Wendel kaşlarını çattı. "Peki o ne zaman olacak? Tanrı'nın ve kullarının sizin için seçtiği işinize geri döndüğünüzü duymuştum."

"Muhtemelen sadece birkaç haftalığına. İşleri toparlamama yetecek kadar."

Bir rahip yardımcısı elinde süslü bir ahşap kâseyle sahanlıkta belirdi, içindekileri Wendel'e gösterdi ve Juliette jetonların şıkırdama sesini duydu. Oğlan kahverengi bir pelerin giyiyordu ve rahibe doğru eğildiğinde başının ortasının tıraşlanmış olduğu görüldü. Çocuk gitmek üzere arkasını dönmüştü ki Wendel onu kolundan kavradı.

"Başkanına selam ver," dedi.

"Hanımefendi." Rahip yardımcısı onu başıyla selamladı. Yüzünde en ufak bir ifade kırıntısı dahi yoktu. Kapkara kaşlarının altında kapkara gözleri vardı, dudaklarıysa renksizdi. Juliette bu genç adamın kilisenin dışında çok fazla zaman geçirmediği izlenimine kapıldı.

"Bana hanımefendi demek zorunda değilsin," dedi nazikçe. "Ben Juliette." Tokalaşmak için elini uzattı.

"Remmy," dedi çocuk. Pelerininin altından bir el belirdi ve tokalaştılar.

"Git ve bankları düzelt," dedi Wendel. "Bir vaazımız daha var."

Remmy ikisini de başıyla selamladı ve yürüyerek uzaklaştı. Nedendir bilinmez, Juliette çocuğa acıdı. Wendel yaklaşmakta olan trafiği duymaya çalışırcasına sahanlığa kulak kabarttı. Sonra da kapıyı açıp Juliette'i içeri buyur etti. "Gelin," dedi. "Mataranızı doldurun. Ben de seyahatinizi kutsayayım."

Juliette matarasını salladı, çıkan ses neredeyse boş olduğunu açık ediyordu. "Teşekkürler," dedi ve rahibin peşinden içeri girdi.

Kabul salonunu geçtiler ve Wendel genç kadını geçen yıllarda birkaç kez katıldığı vaazların verildiği aşağı şapele

buyur etti. Remmy bankları ve sandalyeleri düzenlemekle, yastıkları yerlerine koymakla ve ucuz kâğıttan yapılma dar şeritlere el yazısıyla yazılmış tebliğleri yerleştirmekle meşguldü. Çocuğu kendisine bakarken yakaladı.

"Tanrılar sizi özlüyor," dedi Rahip Wendel, katıldığı son vaazın üzerinden epey zaman geçtiğinin farkında olduğunu bildirmek amacıyla. Şapel son gelişinden bu yana genişlemişti. İçeride hasarlı kapıların ve diğer eski kerestelerin yeniden biçimlendirilmesinden yayılan keskin ve pahalı bir talaş kokusu vardı. Juliette elini, muhtemelen bir servet ederindeki, uzun banklardan birinin üstüne koydu.

"Eh, tanrılar beni nerede bulacağını biliyor," diye cevapladı, elini bankın üzerinden çekerken. Bunu gülümseyerek, yumuşak bir tonlamayla söylemiş olmasına rağmen rahibin yüzünde hayal kırıklığı oluştuğunu gördü.

"Bazen onlardan elinizden gelen en iyi şekilde saklanmak için özel bir çaba sarf edip etmediğinizi merak ediyorum," dedi adam. Sonra da başıyla sunağın arkasındaki vitraylı camı işaret etti. Camın arkasındaki lambalar keskin bir ışıkla parlıyor, zemine ve tavana renk kesitleri saçıyordu. "Her doğum ve ölümde kaleme aldığınız bildirileri orada, vaaz kürsümde okuyor ve her olayda tanrıların hakkını teslim ettiğinizi görüyorum."

Juliette o bildirileri kendisinin yazmadığını söylemek istedi. Birileri onun adına yazıyordu.

"Ama bazen onlara gerçekten de inanıp inanmadığınızı merak ediyorum, bilhassa da koydukları kuralları hafife alış şeklinizi göz önünde bulundurursak."

"Tanrılara inanıyorum," dedi Juliette, bu suçlama karşısında sertleşen bir mizaçla. "Bu siloyu yaratan tanrılara inanıyorum. Evet. Ve diğer siloları yaratanlara da–"

Wendel irkildi. "Kâfirlik," diye fısıldadı, sanki genç kadının sözleri öldürmeye muktedirmişçesine genişleyen gözlerle. Rahip, Remmy'ye bir bakış atınca oğlan hemen başını eğip hole doğru yollandı.

"Evet, kâfirlik" dedi Juliette. "Ben tepelerin ardındaki kuleleri yaratan, buradan çıkmamız için bize bir yol bırakan ve

onu keşfetmemizi sağlayan tanrılara inanıyorum. Bu silonun derinliklerinde bir araç bulduk Rahip Wendel. Bizi yeni yerlere götürebilecek bir kazı makinesi. Tasvip etmediğinizi biliyorum ama ben bize bu makineyi veren tanrılara inanıyor ve onu kullanmayı düşünüyorum."

"Bulduğun o kazı makinesi şeytanın icatlarından biri ve ait olduğu yer cehennemin dibi," dedi Wendel. Nezaket suratını terk etmişti. Kare şeklindeki, ince bir kumaşla alnını sildi. "Senin bahsettiklerin Tanrı değil, yalnızca birer şeytan."

Verdiği vaaz işte bu, dedi Juliette içinden. Belli ki on bir vaazını erkene almıştı. İnsanlar uzaklardan bunu dinlemek için geliyordu işte.

Juliette adama bir adım yaklaştı. Teni öfkeden cayır cayır yanıyordu. "Tanrılarımın arasında şeytanlar olabilir," diye kabul etti, sözünün nereye gittiğine dikkat etmeyerek. "İnandığım tanrılar... tapındığım tanrılar bu yeri ve benzerlerini inşa eden kadınlar ve erkekler. Bizi yok ettikleri dünyadan korumak için burayı inşa ettiler. Onlar hem Tanrı hem de şeytandılar. Ama bize günahlarımızdan arınmamız için bir fırsat verdiler. Özgür olmamızı istediler rahip ve bize bunu mümkün kılacak şeyler verdiler." Parmağıyla şakağını gösterdi. "Bana verdikleri şey tam burada. Ve bize bir de kazıcı bıraktılar. Evet, bunu yaptılar. O makineyi kullanmanın dine aykırı düşen hiçbir tarafı yok. Ayrıca ben senin varlıklarından şüphe duymaya devam ettiğin diğer siloları gözlerimle gördüm. Orada bulundum."

Wendel bir adım daha geriledi ve boynundan sarkan haçı okşadı. Juliette o sırada Remmy'nin eşikten onları dikizlediğini fark etti; kara kaşları koyu renkli gözlerinin üzerine gölgeler düşürüyordu.

"Tanrıların bize verdiği tüm araçları kullanmalıyız," dedi Juliette. "Senin insanları korkutmak için kullandığın güç hariç."

"Ben mi?" Rahip Wendel bir elini göğsünün üzerine koydu, diğeriyle de Juliette'i gösterdi. "Korku saçan kişi asıl sensin." Eliyle bankları ve onların ötesindeki birbiriyle uyumsuz sandalye, sandık ve kova sıralarını işaret etti. "İnsanlar

burayı doldurup günde üç vaaz dinliyor ve ellerini birbirine kenetleyip senin şeytani çalışman dursun diye dua ediyor. Çocuklar hepimizin ölümüne sebep olacağından korkup geceleri uyuyamıyor."

Juliette dudaklarını araladıysa da sözcükler diline varmadı. Merdivende karşılaştığı bakışları, çocuğunu kendine çeken anneyi, tanıdığı ama artık ona selam vermeyen insanları düşündü. "Sana kitapları gösterebilirim," dedi usulca, Miras'ı barındıran rafları düşünerek. "Sana kitapları gösterebilirim, o zaman anlarsın."

"Okumaya değen yalnızca tek bir kitap var," dedi Wendel. Gözleri hızla vaaz kürsüsünün yanındaki bir platformda, çelik bir kafesin içinde duran ve yaldızlı kenarlara sahip, geniş, şatafatlı cilde döndü. Juliette o kitaptaki öğretileri hatırlıyordu. Siyah çizgilerle sansürlenmiş satırlarının arasından ara sıra açığa çıkan, şifreli cümlelerle dolu sayfalarını görmüştü. Bunun yanı sıra platformu çelik yüzeye iliştiren kaynakların nasıl yapıldığını da görmüştü, hiç de ustalıklı bir işçilik değildi. Paranoyakça yapılmış kaynakların kabarık birleşim yerleri... Adamlarla kadınları güvende tutması beklenen tanrıların bir kitaba göz kulak olabileceklerine bile itimat edilmiyordu.

"Ben gideyim de sen on bir vaazına hazırlan," dedi genç kadın, kendini tutamadığı için pişmanlık duyarak.

Wendel göğsünde birleştirdiği kollarını çözdü. Juliette çok ileri gittiklerini ve her ikisinin de bunun farkında olduğunu hissedebiliyordu. Şüpheleri gidermeyi ummuş ama daha fazlasına neden olmaktan başka bir şey yapamamıştı.

"Keşke kalabilseydin," dedi Wendel ona. "Hiç olmazsa mataranı doldur."

Juliette beline uzanıp matarasını aldı. Remmy koyu kahverengi pelerinini savurarak yanlarına geldi, tepesindeki tıraşlı halka terden parlıyordu.

"Dolduracağım rahip," dedi Juliette. "Teşekkürler."

Wendel kafa salladı, yardımcısına bir el hareketi yaptı ve oğlan şapelin çeşmesinden matarayı doldururken tek bir kelime bile etmedi. Kadının seyahatini kutsamaya dair verdiği söz çoktan unutulmuştu.

10

• Silo 18 •

Juliette Orta-Katlar'daki tohum ekme törenine katıldı, geç bir öğle yemeği yedi ve silodaki lakonik tırmanışına devam etti. Otuzlara vardığında ışıklar hafiften karartılmaya başlamıştı ve genç kadın kendini aşina olduğu bir yatağın özlemiyle yanıp tutuşurken buldu.

Lukas sahanlıkta onu bekliyordu. Juliette'i görür görmez gülümsedi ve çok da ağır olmamasına rağmen omuz çantasını almak için ısrar etti.

"Beni beklemene gerek yoktu," dedi genç kadın. Ama işin aslı bunu tatlı bulmuştu.

"Ben de daha yeni geldim," diye ısrar etti Lukas. "Bir taşıyıcı yaklaştığını söyleyince."

Juliette kırklarda kendisini sollayan açık mavi tulumlu genç kızı hatırladı. Lukas'ın her yerde gözü ve kulağı olduğunu unutmak kolaydı. Genç adam kapıyı onun için tuttu ve Juliette çelişkili hatıralar ve duygularla dolu kata adımını attı. Knox'ın öldüğü yer işte burasıydı. Başkan Jahns'ın zehirlendiği yer de burasıydı. Temizliğe mahkûm edildiği ve daha sonra doktorların yanıklarını tedavi ettiği yer de öyle...

Konferans salonuna bir bakış attı ve başkan seçildiğinin kendisine söylendiği ânı hatırladı. Peter ile Lukas'a hakikati, dünyada yalnız olmadıklarını herkese bildirmelerini önerdiği yer orasıydı. Her ne kadar ikisi de karşı çıkmış olsalar da genç kadın bunun hâlâ iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Ama belki de insanlara bunu söylemek yerine göstermek daha yerinde olurdu. Ailelerin tıpkı duvarekrana bakmak

için En-Tepe'ye çıktığı gibi En-Derin'e seyahatler düzenledik-lerini hayal etti. Kendilerini canlı tutan makineler hakkında en ufak bir fikri olmayan ve daha önce orayı hiç görmemiş binlerce insan onun dünyasına gelecekti. Basamakları tek tek inip Mekanik'e gelecek ve diğer siloyu görmek için bir tünelden geçeceklerdi. Yollarının üzerinde şimdilerde muntazam çalışan ana jeneratörün ihtişamına hayret edeceklerdi belki de. Arkadaşlarının kayaları yarıp açtığı tünelden etkilenecek-lerdi. Sonra kendi dünyalarının bir benzerine doluşup, onu uygun gördükleri şekilde düzenleyebilmelerinin heyecanına tanık olurlardı.

Lukas kartını okuttuğunda güvenlik kapısı öttü ve Juliette gündüz düşlerinden sıyrıldı. Kapının arkasındaki muhafız ona el salladığında kendisi de aynı şekilde karşılık verdi. Adamın arkasındaki IT koridorları sessiz ve bomboş yatıyordu. Çalışanların çoğu gece olunca evine dönmüştü. Bu ıssızlık Juliette'e Silo On Yedi'yi hatırlattı. Solo'yu köşeyi dönerken hayal etti; elinde yarım bir ekmek tutuyordu, sakalına kırıntılar bulaşmıştı ve genç kadını görür görmez yüzüne bir sırıtış yayılıyordu. O koridor tıpkı buradakine benziyordu: kablolarından sarkan, hasarlı lamba hariç tabii.

Lukas'ı şahsi dairesine doğru takip ederken bu iki hatıra silsilesi kafasında birbirine dolaştı. Aynı tertipteki iki dünya, yaşanmış iki hayat, biri burada biri orada. Solo ile geçirdiği haftalar koca bir ömür gibi gelmişti ona; zor durumdaki iki insanın arasında oluşan türden bir bağdı aralarındaki. Eğer şimdi orada olsaydı çocukların yuva olarak belirlediği şu ofisten Elise fırlar ve bacağına sarılıverirdi. İkizler buldukları bir ganimet hakkında şuralarda bir yerlerde tartışıyor olurdu. Rickson ve Hannah ise kuytu köşelerden birinde gizlice öpüşür ve başka bir çocuğun planlarını kurardı.

"–tabii sen de uygun görürsen."

Lukas'a döndü. "Ne? Ha, tabii. Olur."

"Anlattıklarımın tek kelimesini bile duymadın, değil mi?" Dairenin kapısına vardılar ve Lukas kimliğin okuttu. "Bazen sanki başka bir dünyada yaşıyor gibisin."

Juliette genç adamın sesinde öfke değil, endişe duydu.

Çantasını ondan alıp içeri girdi. Lukas ışıkları yaktı ve kimliğini yatağın yanındaki şifoniyerin üzerine fırlattı. "İyi misin?" diye sordu.

"Tırmanış biraz yordu." Juliette yatağın kıyısına oturup bağcıklarını çözdü, sonra da botlarını çıkarıp onları her zamanki yerlerine bıraktı. Lukas'ın dairesi onun için ikinci bir ev kadar tanıdık ve rahattı. Altıncı kattaki kendi dairesiyse yabancı bir diyardı. Oraya iki kez gitmiş ancak orada tek bir gece bile geçirmemişti. Bunu yaptığı takdirde başkanlık rolünü tamamıyla kabullenmiş olacaktı.

"Odaya geç bir akşam yemeği getirtmeyi düşünüyorum." Lukas dolabının altını üstüne getirip Juliette'in sıcak bir duş sonrası üstüne geçirmekten büyük keyif duyduğu, yumuşak kumaştan elbiseyi buldu ve onu banyonun kapısındaki askıya astı. "Küveti suyla doldurmamı ister misin?"

Juliette derin bir nefes aldı. "Berbat kokuyorum, değil mi?" Elinin tersini kokladı ve makine yağının kokusunu almaya çalıştı. Üflecin asidik kokusu ve kaya matkabından kalma egzoz dumanı –petrolcülerin kollarına kesikler atıp boyayarak oluşturdukları işaretler kadar belirgin, tenine âdeta kazınmış bir parfüm– kokusu aldı. Üstelik Mekanik'ten çıkmadan önce duş almış olmasına rağmen...

"Yo, hayır–" dedi Lukas, alınmış görünerek. "Bir duş almak hoşuna gider diye düşünmüştüm sadece."

"Sabah alırım, belki. Yemek işini de pas geçerim herhâlde. Gün boyunca bir sürü şey atıştırdım." Eliyle yanını işaret etti. Lukas gülümsedi ve gelip yatakta yanına oturdu. Yüzünde umut dolu bir sırıtış, gözlerinde seviştikten sonra gördüğü bir parıltı vardı. Ancak o bakış Juliette'in ağzından çıkan sözcüklerle soldu: "Konuşmamız lazım."

Lukas'ın yüzü ve omuzları düştü. "İlişkimizi bildirmeyeceğiz diyeceksin, değil mi?"

Juliette onun elini tuttu. "Hayır, onu demeyecektim. Tabii ki bildireceğiz. Olur mu öyle şey?" Lukas'ın elini kendi göğsüne bastırırken daha önce Antlaşma'dan gizlediği ilişkisini ve bunun kendisini ne kadar kötü etkilediğini hatırladı. Bu hataya bir daha asla düşmeyecekti. "Kazı hakkında," dedi.

Lukas derin bir nefes aldı, bir süre tuttu, sonra da güldü. "Sadece bu mu?" dedi gülümseyerek. "Kazı hikâyelerini artık nispeten önemsiz sıkıntılar olarak görüyor olmam şaşırtıcı doğrusu."

"Yapmam gereken bir şey daha var ve bu hoşuna gitmeyecek."

Genç adam tek kaşını yukarı kaldırdı. "Eğer söyleyeceklerin diğer siloyla ilgili havadisleri etrafa yaymak ve insanlara dışarıda ne olduğunu anlatmakla ilgiliyse Peter'la benim buna karşı olduğumuzu biliyorsun. Bunları konuşmanın güvenli olduğunu sanmıyorum. İnsanlar sana inanmayacak, inananlarsa sorun çıkaracaktır."

Juliette Rahip Wendel'i, insanların sadece sözcüklerden üretilmiş şaşılacak şeylere nasıl da inandığını ve inançların kitaplarla nasıl şekillendirebildiğini düşündü. Ama belki de bu şeylere inanmayı istemek zorundaydılar. Ve Lukas herkesin gerçeklere inanmak istemeyebileceğini söylediğinde haklı olabilirdi.

"Onlara hiçbir şey anlatmayacağım," dedi genç kadın. "Ben onlara göstermek istiyorum. En-Tepe'de yapmak istediğim bir şey var ama senin ve departmanının yardımına ihtiyacım var. Birkaç adamına ihtiyacım olacak."

Lukas kaşlarını çattı. "Kulağa hiç hoş gelmiyor." Kadının kolunu okşadı. "Neden bu konuyu yarın konuşmuyoruz? Bu gece benimle burada oluşunun tadını çıkarmak istiyorum. Çalışmadığımız bir akşam. Ben bir sunucu teknisyeni değilmişim gibi, sen de... başkan değilmişsin gibi davran."

Juliette onun elini sıktı. "Haklısın. Elbette. Belki ben de çabucak bir duş alıp—"

"Hayır, gitme." Onu boynundan öptü. "Sen gibi kokuyorsun. Duşu sabah alırsın."

Juliette hemen pes etti. Lukas yeniden boynunu öptü, ama genç kadının tulumunun fermuarını açmaya kalkıştığında Juliette ondan ışıkları söndürmesini istedi. Lukas ilk kez itiraz etmedi, oysa onu görememekten yakınırdı hep. Onun yerine banyonun ışığını açık bırakıp odaya çok az ışık sızacak şekilde kapıyı aralık bıraktı. Juliette onunlayken çıplak

olmayı sevse de görülmekten hoşlanmıyordu. Vücudunun orasında burasında yer alan yara izleri, granite açılmış bir maden kuyusu gibi görünmesine neden oluyordu; diğer taşlardan ayrı görünen, beyaz kaya dokuları gibiydiler.

Ancak her ne kadar göze çekici gelmiyor olsalar da dokunuşa oldukça duyarlıydılar. Her bir yara izi, genç kadının kendi Derin'inden yükselen bir sinir ucu gibiydi. Lukas, upkı bir bağlantı diyagramını takip eden bir elektrikçi misali parmaklarıyla yaraların izlerini sürdüğünde dokunduğu her yer kutup başlarına değen İngiliz anahtarı etkisi yapıyordu. Karanlıkta birbirlerine sarılır ve delikanlı elleriyle onun vücudunu keşfederken kadının vücuduna bir elektrik akımı yayılıyordu. Juliette bedeninin ısındığını hissedebiliyordu. Bu, uykuya çabucak yenik düşecekleri bir gece olmayacaktı. Tasarıları ve tehlikeli planları, Lukas'ın yumuşak dokunuşunun uyguladığı nazik etkiyle birlikte aklından usul usul yitti. Bu, gençliğine geri döneceği, düşünmekten çok hissedeceği, daha az karmaşık bir gece olacaktı–

"Bu çok tuhaf," dedi Lukas yaptığı şeye ara vererek. Juliette, unutacağını umarak neyin tuhaf olduğunu sormadı.

Ona dokunmaya devam etmesini söylemek içinse fazla gururluydu.

"Benim favori minik yara izim kaybolmuş," dedi delikanlı, kadının kolundaki bir bölgeyi okşayarak.

Juliette'in vücut ısısı tavan yaptı. O kadar sıcaktı ki basınç odasına geri dönmüştü âdeta. Yara izlerine dokunmak ayrı, onları dillendirmek ayrı şeydi. Kolunu çekip yatakta yan döndü, her şeye rağmen erkenden uyunacak bir gece olacaktı anlaşılan.

"Hayır, lütfen, bir bakayım ne olur," dedi Lukas.

"Kabalaşıyorsun," dedi Juliette

Lukas onun sırtını okşadı. "Hayır, gerçekten. Lütfen, kolunu görebilir miyim?"

Juliette oturur konuma geçti, yatak örtüsünü dizlerine kadar çekti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onları dillendirmeni sevmiyorum," dedi, "Ve favori bir yara izin falan olamaz." Aralık kapısından dışarı cılız bir ışık sızan banyoyu

işaret etti başıyla. "Şu kapıyı kapatabilir ya da ışığı söndürebilir miyiz lütfen?"

"Jules, yemin ederim, seni olduğun gibi seviyorum. Sana hiçbir zaman başka gözle bakmadım."

Juliette bunu yara izlerinden önce kendisini hiç çıplak görmediğinin, onu her zaman güzel bulmadığının bir itirafı olarak kabul etti. Ayağa kalkıp banyonun ışığını kapatmaya kendisi gitti. Yatak örtüsünü de peşinden sürükleyerek Lukas'ı yatakta yalnız ve çırılçıplak bıraktı.

"Sağ dirseğinin iç kısmındaydı," dedi Lukas. "Üç yara izi kesişip minik bir yıldız oluşturuyordu. Onu bugüne dek yüz defa öpmüşümdür."

Juliette ışığı söndürüp karanlıkta bir başına dikildi. Lukas'ın hâlâ kendisine baktığını hissedebiliyordu. Tamamıyla giyinikken bile insanların onun yaralarına saygısızca baktığını hissedebiliyordu. George'un kendisini bu hâliyle gördüğünü düşündü ve bir yumru gelip boğazına yerleşti.

Lukas zifiri karanlıkta yanında belirdi, kolunu etrafına doladı ve omzuna bir öpücük kondurdu. "Yatağa geri gel," dedi. "Özür dilerim. Işıklar kapalı kalabilir."

Juliette tereddüt etti. "Onları bu kadar teferruatlı bilmen hoşuma gitmiyor," dedi. "Senin yıldız haritalarından biri olmak istemiyorum."

"Biliyorum," dedi. "Ama bilerek yapmıyorum. Onlar senin, bugüne dek tanıdığım tek Juliette'in birer parçası. Belki de babana bir göstermeli–"

Lukas'tan uzaklaşıysa da niyeti sadece ışığı yeniden yakmaktı. Genç adamın yanıldığını düşünerek aynada sırasıyla önce sağ, sonra da sol kolunun dirsek içini inceledi.

"Burada olduğundan emin misin?" diye sordu, yara izinden geçilmeyen vücudunu inceleyip zarar görmemiş bir bölge, bir açıklık ararken.

Lukas nazikçe bileğini ve dirseğini kavradı, kolunu ağzına götürdü ve öptü.

"Tam şuradaydı," dedi. "Onu yüz kez öpmüşümdür." Juliette gözünde biriken bir damla yaşı sildi ve çelişen duygularının patlamasından ileri gelen nefes tutmayla iç çekme karışımı bir reflekse güldü. Bilhassa incitici bulduğu bir kabartıyı, kolunun ön kısmını saran bir şeridi gözüne kestirip Lukas'a gösterdi, ona inanmasa da onu affederek.

"Sırada burası var," dedi.

11

• Silo 1 •

Dronların silikon-karbon aküleri bir [redacted] fırın kadardı. Charlotte her birinin on üç ila on sekiz kilo geldiğini düşünüyordu. Onları iki drondan sökmüş ve tedarik kasalarının birinden aldıkları filelere sarmışlardı. Charlotte iki eline birer akü aldı ve depoyu yavaş yavaş, çömelir vaziyette turlamaya koyuldu. Bacak kasları çığlıklar atarak titreşti, kolları uyuştu.

Bir ter izi katettiği aşamayı gözler önüne seriyordu ama daha önünde katetmesi gereken uzun bir yol vardı. Kendisini nasıl bu kadar salabilmişti? Acemi birliğindeyken yaptığı tüm o koşular ve egzersizler bir konsolun arkasına geçip bir dron uçurmak, kıçının üstüne oturup savaş oyunları oynamak ve kafeteryada döke saça yiyip bir şeyler okumak içindi.

Kilo almıştı, olan buydu. Ve uyandırılıp da kendini bu kâbusun içinde bulana kadar bu durum onu hiç rahatsız etmemişti. Birileri onu birkaç yüzyıl boyunca dondurana dek ayağa kalkıp hareket etme ihtiyacı duymamıştı. Şimdiyse eski hâlini, yorulmayan bacaklarını ve bir diş fırçalamayla tükenmeyen kollarını geri istiyordu. Geçmişe, eski hâline ve alışageldiği dünyaya geri dönebileceğini düşünmesi aptalcaydı belki de. Ya da toparlanmak için sabretmesi gerekiyor olabilirdi. Bu tarz şeyler zaman alırdı.

Turunu tamamlayıp insansız hava araçlarının yanına geri döndü. Odanın etrafında tam bir daire çizebilmesi aşama kaydettiğini gösteriyordu. Abisinin onu uyandırmasının üzerinden henüz birkaç hafta geçmiş olmasına rağmen yemek yemek, egzersiz yapmak ve dronlar üzerine çalışmak gibi

şeyler şimdiden normal gelmeye başlamıştı. Uyandırıldığı bu çılgın dünya gözüne gitgide daha gerçek görünüyor ve bu durum onu ürkütüyordu.

Aküleri yere bırakıp peş peşe derin nefesler alıp verdi ve her birini bırakmadan önce bir süre tuttu. Askerî yaşamın rutinleri de burada yaptıklarına benziyordu. Bir bakıma hepsi de onu böyle bir şeye hazırlamış, kadını delirmekten korumuşlardı. Bir yere kapatılmak onun, için yeni bir şey değildi. Dışarı çıkmanın güvenli olmadığı, terk edilmiş bir çölün ortasında yaşamak da öyle... İkinci İran Savaşı sırasında Irak'ta konuşlandırıldığından üssü terk etmemek, ranzasından kalkmamak ya da tuvalet bölmesinden çıkmamak tarzı dürtülere alışkındı. Bunlar fiziksel olduğu kadar mental egzersizler de gerektiriyordu.

Dron komuta odasının yakınlarındaki kabinlerden birinde duş alıp bir havluyla kurulandı, ardından üç tulumunu tek tek kokladı ve Donny'yi çamaşırları yeniden yıkama konusunda sıkıştırma zamanının geldiğine karar verdi. Aralarından en giyilebilir olanını seçti, havluyu kuruması için üst ranzalardan birine astı, sonra da Hava Kuvvetleri'ne yaraşır bir şekilde yatağını yaptı. Donald bir aralar deponun öteki ucundaki konferans odasında yatmıştı ama Charlotte içindeki tüm hayaletlere rağmen bu yatakhanede neredeyse rahat etmiş, kendini evinde hissetmişti.

Koğuşların aşağısında pilot istasyonlarıyla dolu bir oda vardı. Çoğunun üzeri plastik örtülerle kaplıydı. Geniş monitörlerle kaplı bir duvarın önünde boylu boyunca uzanan, düz bir sıra bulunuyordu. Bir telsiz yapmaya çalıştıkları yer işte burasıydı. Abisi aşağıdaki depolardan her seferinde bir tane olmak kaydıyla bir sürü yedek parça getirmişti. Birilerinin parçaların kaybolduğunu fark etmesi onlarca, hatta belki de yüzlerce yıl alabilirdi.

Charlotte sıranın üstündeki tavana monte ettiği ampulü yakıp topladıkları telsizi çalıştırdı. Şimdiden birkaç kanala erişim sağlamayı başarabilmişti. Düğmeyi bir parazit sesi duyana kadar çevirdi, aradığını bulunca da durup birilerinin konuşmasını bekledi. Beklerken duyduğu hışırtıların sahi-

le vuran dalgaların sesi olduğunu hayal etti. Bazen de geniş yapraklara vuran yağmura ya da karanlık bir tiyatroda fısır fısır konuşan bir kalabalığın sesine benzetiyordu onu. Daha iyi bir hoparlör çifti bulmak gayesiyle Donald'ın getirdiği parçalarla dolu kutuyu eşeledi. Sesi iletmek için hâlâ bir mikrofona ya da ona benzer bir şeylere ihtiyaçları vardı. Elektronikle arasının daha iyi olmasını isterdi. Bu alanda bildiği tek şey, yuvası hazır parçaları eşleştirmekten ibaretti. Bir taramalı tüfeği ya da bilgisayarı toplamaya benziyordu; birbiriyle eşleşen her şeyi birleştirip cihazı çalıştırıyordu, hepsi bu. İlk seferinde ortalık duman olmuştu. Bu tarz şeylerde en çok sabır gerekiyordu ve Charlotte'un meziyetleri arasında bu yoktu. Ya da zaman... İşte o sürüsüne bereketti.

Koridorun sonundan gelen ayak sesleri kahvaltı zamanının geldiğini bildiriyordu. Telsizin sesini kıstı ve Donny elinde bir tepsiyle odaya girerken sıranın üzerindekileri topladı.

"Günaydın," dedi, abisinin elindeki tepsiyi almak için ayağa kalkarken. Bacakları az önce yaptığı egzersizden ötürü hâlâ sarsaktı. Sıranın üstünde sallanan ampulün aydınlattığı bölgeye adım attığında Donald'ın kaşlarının çatık olduğu görüldü. "Her şey yolunda mı?" diye sordu Charlotte.

Abisi başını iki yana salladı. "Bir sorunumuz olabilir."

Genç kadın tepsiyi sıranın üzerine bıraktı. "Ne oldu?"

"İlk vardiyamdan tanıdığım bir adamla karşılaştım Asansörde kalmıştık. Tamir işlerinden falan anlayan bir tip."

"Hoş olmamış." Tabaklardan birinin üstünde duran, eğri büğrü metal kapağı kaldırdı. İçinden bir devre kartı ve onun üzerinde de rulo hâlinde bir elektrik kablosu vardı. İstediği ufak tornavida da yanlarındaydı.

"Diğerinde de yumurtaların var."

Öteki kapağı da açıp çatalını eline aldı. "Seni tanıdı mı peki?"

"Bilemiyorum. Herif asansörden inene kadar başımı aşağıda tuttum. Ama ben onu buradaki diğer herkes kadar iyi tanıyorum. Ondan bazı aletler ödünç aldığımı ya da benim için bir ampul değiştirmesini istediğimi daha dün gibi hatırlıyorum. Kim bilir o neler hissediyordur. Bu dün de yaşanmış

olabilir onlarca yıl önce de. İnsanın hafızası bu yerde bir garip işliyor." Charlotte yumurtasından bir lokma aldı. Donny tuzunu biraz fazla kaçırmıştı. Abisini yukarıda, titrek elinde bir tuzlukla hayal etti. "Seni tanıdıysa bile," dedi ağzında lokmayla, "senin de tıpkı kendisi gibi başka bir vardiyaya başladığını düşünmüş olabilir. Kaç kişi seni Thurman olarak tanıyor?"

Donald başını iki yana salladı. "Çok değil. Ama yine de dümenimiz her an ortaya çıkabilir. Kilerden buraya biraz daha yiyecek getireceğim, daha fazla kuru gıda. Ha, bir de yaka kartının erişim yetkisini artırdım, böylelikle asansörleri de kullanabileceksin. Ayrıca buraya kimsenin erişememesini de bir kez daha garanti altına aldım. Başıma bir şey geldiği takdirde burada kapana kısılman hiç hoş olmaz."

Charlotte çatalıyla tabağındaki yumurtaları dürttükledi. "Bu ihtimalleri düşünmek hoşuma gitmiyor," dedi.

"Ufak bir sorun daha var. Bu silonun lideri haftaya vardiyasını teslim ediyor, ki bu da işleri biraz daha karmaşıklaştıracak. Ondan sonra gelecek kişiyi benim statümden haberdar edeceğini umuyorum. İşler şimdiye kadar bizim için biraz fazla pürüzsüz–"

Charlotte güldü ve yumurtasından bir lokma daha aldı. "Fazla pürüzsüz," diye tekrarladı başını yukarı aşağı sallayarak. "Beterini görmek istemezdim doğrusu. Favori silondan haber var mı?"

"IT şefi bugün aramalarıma cevap verdi. Lukas."

Charlotte kardeşinin sesinde ufak bir hayal kırıklığı işitir gibi oldu. "Ve?" diye sordu. "Yeni bir haber var mı?"

"Bir sunucuya daha girmeyi başarmış. Aynı verilerden biraz daha bulmuş; silo sakinleri hakkında her şey, çalıştıkları işler, doğumlarından ölümlerine kadar kimlerle bağlantı içinde oldukları falan. O makinelerin bu tarz bilgilerden yola çıkarak şu sıralama listesini nasıl yapabildiğini aklım almıyor. Sanki bir şeyleri saklamak için cihazların içlerine doldurulmuş, dikkat dağıtıcı bilgilermiş gibi geliyorlar bana."

Cebinden katlı bir kâğıt çıkardı, silo sıralamalarının yeni bir çıktısıydı bu. Charlotte tezgâhta yer açarken abisi de kâğıdı elleriyle düzelterek açtı.

"Görüyor musun? Sıralama tekrardan değişmiş. İyi ama bunu neye göre belirliyorlar?"

Charlotte bir yandan yemeğini yiyip diğer yandan da kâğıdı incelerken Donald da içinde notlarını barındıran dosyalardan birini eline aldı. Dokümanları yayıp içinde rahatça volta atabildiği konferans odasında epey zaman harcamıştı, ama Charlotte onun burada oturup çalışmasını tercih ediyordu. Bazı zamanlar burada birkaç saat kalır, kadın telsizle uğraşırken o da notlarını gözden geçirirdi ve ikisi de cızırtıların arasından bir ses duymayı beklerlerdi.

"Silo Altı yeniden tepeye çıkmış," diye mırıldandı kadın. Bu tıpkı mısır gevreği yerken kutusunda yazanları okumak gibiydi; çok fazla bir şey ifade etmeyen bir sürü minik rakam vardı. Sütunlardan birinin tepesinde Tesis yazıyordu. Donald silolara öyle dendiğini söylemişti. Her bir silonun yanında da günlük vitaminlerin yüksek dozlarını andıran yüzdeler vardı: %99.992, %99.989, %99.987, %99.984. Yanında yüzde bulunan son siloda %99.974 yazılıydı. Bunun altındaki diğer siloların sa ya üzerilerine çarpı atılmıştı ya da yanlarında YOK yazıyordu. Kırk, On İki, On Yedi ve diğer pek çok silo bu kategoriye dâhildi.

"En tepedekinin hayatta kalacak tek silo olduğunu mu düşünüyorsun hâlâ?" diye sordu.

"Evet."

"Bunu konuştuğun şu kişilere de anlattın mı? Çünkü listenin epey aşağılarındalar."

Yalnızca Charlotte'a bakıp kaşlarını çatmakla yetindi.

"Anlatmadın, değil mi? Onları yalnızca bütün bunları anlamlandırabilmek için kullanıyorsun."

"Onları kullandığım falan yok. Kahretsin, o siloyu ben kurtardım. Orada olup bitenleri rapor etmediğim her an da kurtarmaya devam ediyorum."

"Pekâlâ," dedi Charlotte. Yeniden yumurtalarına döndü.

"Ayrıca esas onların benden faydalandığının muhtemelen farkındadırlar. Onlar bana benim onlara sorduğumdan daha çok soru soruyor. IT'lerinin başındaki şu Lukas denen çocuk dünyanın eski hâli hakkında sorulara boğuyor beni–"

"Peki ya Başkan?" Charlotte dönüp abisini dikkatle süzdü. "O ne düşünüyor?"

"Juliette mi?" Donald dosyalarını karıştırmaya koyuldu. "Beni tehdit etmeye bayılıyor."

Charlotte kahkaha attı. "Hadi ya, bak bunu ben de duymak isterdim."

"Şu telsizi halledersen duyarsın."

"O zaman sen de burada daha çok vakit geçirir misin? Daha iyi olurdu, biliyorsun. Tanınma riskini asgariye indirmiş olursun." O yokken burada kendini ne kadar yalnız hissettiğini itiraf etmekten kaçınmak için çatalını tabağına sürtüp tiz bir ses çıkardı.

"Kesinlikle." Donald eliyle yüzünü ovuşturdu ve Charlotte kardeşinin ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Yemek yemeye devam ederken bakışları yeniden sayılara çevrildi.

"Çok keyfi görünüyorlar, değil mi?" dedi, sesli düşünerek. "Tabii eğer senin tahmin ettiğin şeyi ifade ediyorlarsa. İşlevsel olarak hepsi de birbirine çok yakın."

"Bütün bunları planlayan insanların olaylara bu şekilde yaklaştığını pek sanmıyorum. Sadece bir tanesine ihtiyaçları var. Hangisinin olduğunun bir önemi yok. Bir kutunun içindeki bir sürü yedek parça gibi düşün. Bir tanesini çekip çıkarıyorsun, umurunda olan tek şey çalışıp çalışmadığı. Hepsi bu. Yalnızca her şeyin başından sonuna kadar yüzde yüz devam ettiğini görmek istiyorlar o kadar."

Charlotte kafalarındakinin bu olduğuna inanamıyordu. Ancak Donny onu ikna etmek için ona Antlaşma'yı ve hatırı sayılır miktarda notu göstermişti. Bir tanesi hariç tüm siloların kökü kazınacaktı. Kendilerininki dâhil.

"Sonraki dronun hazır olmasına ne kadar var?" diye sordu Donald.

Charlotte meyve suyundan bir yudum aldı. "Bir iki gün daha sürer. Belki de üç. Bu seferkini olabildiğince hafif yapıyorum. Havalanabileceğinden bile emin değilim." Son iki dron ilki kadar yol alamamıştı. Kadının umutları tükeniyordu.

"Peki." Yeniden yüzünü ovuşturduğunda avuçları sesini

perdeledi. "Çok gecikmeden ne yapacağımıza karar vermemiz lazım. Bir şeyler yapmazsak bu kâbus iki yüzyıl daha devam eder ve ne ben ne de sen o kadar süre hayatta kalabiliriz." Gülmeye başladı ama sesi çabucak bir öksürüğe dönüştü. Mendilini çıkarmak üzere elini tulumunun cebine sokunca Charlotte başını öteye çevirdi ve abisi öksürük nöbetlerinden birini daha geçirirken siyah ekranlara baktı.

Bunu ona itiraf etmek istemese de projenin nasıl sonuçlanacağını merak ediyordu. Görünüşe göre insanlığının kaderi bir avuç hassas makinenin elindeydi ve o, abisine nazaran bilgisayarlara her zaman daha çok güvenmişti. Kendi kendine uçabilen, hangi hedefi vuracağına kendisi karar verebilen ve füzelerini tam hedefe gönderen dronları uçurmaya yıllarını vermişti. Bir pilottan çok bir jokey, kendi kendine koşturan ve arada sırada dizginleri ele alacak yahut bir teşvik narası atacak birine ihtiyaç duyan bir hayvanın üzerinde gibi hissetmişti hep kendini.

Rapordaki sayılara baktı yeniden. Kimin yaşayıp kimin öleceğine yüzde birlik bir fark hükmedecekti. Ve büyük bir çoğunluğu ölecekti. Bu gerçekleştiğinde o ve kardeşi ya uykuda ya da çoktan ölmüş olacaktı. Sayılar bu lanet soykırımın fazlasıyla... keyfî görünmesine neden oluyordu.

Donald elinde tuttuğu dosyayla raporu işaret etti. "Silo On Sekiz'in iki sıra yükseldiğini fark ettin mi?"

Etmişti. "Sence de onunla biraz fazla... gönül bağı kurmuyor musun?"

Donald bakışlarını kaçırdı. "O siloyla bir mazim var, hepsi bu."

Charlotte tereddüt etti. Konuyu eşelemek istemiyordu ama kendine hâkim olamadı. "Siloyu kastetmedim," dedi. "O kadınla ne zaman konuşsan biraz... farklı görünüyorsun."

Donald derin bir nefes alıp yavaşça koyuverdi. "Temizliğe gönderilmişti," dedi. "Dışarı çıkmıştı."

Charlotte bir an için abisinin bu konu hakkında başka bir şey söylemeyeceğini sandı; sanki bu söyledikleri yeterliymiş, sanki her şeyi açıklıyormuş gibi. Donald bir müddet sağa sola kaçamak bakışlar atarak sessiz kaldı.

"Kimse bundan geri dönemez," dedi sonunda. "Bilgisayarların bunu hesaba kattığını sanmıyorum. Üstelik hayatta kalan sadece o değil. On Sekiz de bir isyana rağmen hâlâ ayakta. Hesaplamalara göre böyle bir şeyin mümkün olmaması gerekiyor. Tüm bunları atlattıkları için... en iyi umudumuzun onlar olup olmadığını merak ediyorsun."

"Sen merak ediyorsun," diye düzeltti onu Charlotte. Kâğıt parçasını kaldırıp salladı. "Bu bilgisayarlardan daha zeki olmamız mümkün değil kardeşim."

Donald üzgün göründü. "Ama onlardan daha merhametli olabiliriz," dedi.

Charlotte onunla tartışma dürtüsüne karşı koydu. Donald'a bu siloyu onlarla şahsen iletişim kurduğu için önemsediğini söylemek istedi. Diğer silolardaki insanları da tanısa, hikâyelerini bilse onlara da bu şekilde destek olur muydu? Yine de ne kadar doğru olursa olsun bunu belirtmek acımasızlık olurdu

Donald mendiline öksürdü. Charlotte'u kendisini süzerken yakaladı, kanlı mendiline baktı ve onu bir kenara koydu.

"Korkuyorum," dedi Charlotte.

Adam başını iki yana salladı. "Ben korkmuyorum. Bu şeyden korkmuyorum. Ölmekten de öyle..."

"Korkmadığını biliyorum. Orası belli, aksi takdirde bir doktora görünürdün. Ama bir şeylerden mutlaka korkuyorsundur."

"Evet. Hem de bir sürü şeyden. Diri diri gömülmekten mesela. Yanlış şeyi yapmaktan da korkuyorum."

"O zaman hiçbir şey yapma," diye ısrar etti. Bu deliliğe, bu tecritlerine bir son vermesi için ona neredeyse yalvaracaktı. Uykularına geri dönebilir, bu işi makinelere ve diğerlerinin korkunç planlarına bırakabilirlerdi. "İkimiz de hiçbir şey yapmayalım," diye yalvardı.

Abisi sandalyesinden kalktı, onun kolunu sıktı ve gitmek üzere arkasını döndü. "Bu yapılabilecek en kötü şey olurdu," dedi usulca.

12

• Silo 1 •

Charlotte o gece uçtuğunu gördüğü bir kâbustan uyandı. Karyolasında oturur pozisyona geçti ve altındaki yaylar bir kuş yuvası gibi cıyakladı. Bulutların üzerine pike yaptığını, yüzüne vuran rüzgârı hâlâ hissedebiliyordu.

Hep uçmakla ilgili rüyalar görüyordu. Düştüğü rüyalar. Yön değiştiremediği, yükselemediği kanatsız rüyalar. Düşmekte olan bir bomba, ailesiyle birlikte duran bir adama yaklaşıyor, adam öğle güneşinden kaçınmak için son anda yüzünü yana çeviriyor, patlamadan önce Charlotte'un babasının, annesinin, abisinin ve kendisinin son bir toplu karesi görülüyor ve bir daha sinyal alınamıyor–

Altındaki kuş yuvası sessizliğe büründü. Etinin âdeta suyunu çıkaran bütün o korkulu rüyaların ıslattığı çarşafı kavrayan parmaklarını gevşetti. Oda karanlık ve kasvetliydi. Etrafındaki boş ranzaları hissedebiliyordu. Sanki tüm pilot arkadaşları gecenin bir yarısı göreve çağırılmış ve onu yalnız başına bırakmışlardı. Yataktan kalkıp karanlıkta banyoya doğru sendeledi ve ortamı loş kılmak için ayarlı elektrik düğmesini yalnızca biraz çevirdi. Bazen abisinin neden deponun diğer ucundaki konferans odasında kaldığını anlayabiliyordu. Yitik insanların gölgeleri kol geziyordu bu koridorlarda. Uyuyan hayaletlerin içinden geçtiğini hissedebiliyordu.

Sifonu çekip ellerini yıkadı. O rüyadan sonra ranzasına ve uykuya geri dönmesi mümkün değildi. Donny'nin ona getirdiği farklı renklerdeki üç tulumdan kırmızı olanı üzerine geçirdi. Kapana kısılmış hayatında ufak bir çeşitlilik...

Mavi ya da altın rengi olan tulumların niçin olduğunu hatırlayamıyordu fakat reaktör kırmızısını unutmamıştı. Kırmızı tulumların aletler için açılmış cepleri vardı. Çalışırken onu giyiyor, bu nedenle en çok kirlenen genellikle o oluyordu. Aletler yerlerine takılıyken tulum yaklaşık dokuz kilo geliyor ve yürürken tıkırdıyordu. Ön fermuarını çekti ve koridora yollandı.

Şu işe bakın ki deponun ışıkları hâlihazırda yanıyordu. Gecenin bir yarısı olmalıydı. Işıkları açık bırakmazdı ve başka kimsenin bu kata erişimi yoktu. Ağzı bir anda kurudu ve yavaşça yakındaki örtülü dronların yanına ilerledi. Gölgelerden fısıltılar yükseliyordu.

Dronların öteki tarafında, yedek parça kutularıyla ve alet edevatla dolu upuzun rafların yanında bir adam hareketsiz bir bedenin yanında diz çökmüş vaziyette duruyordu. Silüet Charlotte'un ceplerinde tıkırdayan aletlerin sesine döndü.

"Donny?"

"Efendim?"

Bir rahatlama aldı bedenini. Abisinin başında durduğu şey, yerde yatan bir insan bedeni falan değildi. Kolları ve bacakları iki yana açılmış şişkin bir kıyafet, boş ve cansız bir şekildi bu.

"Saat kaç?" diye sordu Charlotte, gözlerini ovuşturarak.

"Geç," diye yanıtladı adam, kolunun üst kısmıyla alnını kurulayarak. "Ya da erken, kişiden kişiye değişir. Seni uyandırdım mı?"

Charlotte izlerken Donald da o görmesin diye bedenini kıyafete siper etti, sonra da giysinin bir bacağını içe katlayıp onu toparlamaya başladı. Dizlerinin yanında bir makas, gümüşi bir bant, bir başlık, bir çift eldiven ve oksijen tüpünü andıran bir şişe duruyordu. Bir çift de bot vardı. Kumaş kımıldadıkça hışırdadı; fısıltı sandığı şeyler bu olmalıydı.

"Efendim? Hayır, uyandırmadın. Tuvalete kalkmıştım. Bir ses duydum sandım."

Yalan söylemişti. Gecenin bu saatinde dronlar üzerinde çalışmaya gelmişti. Onu uyanık, ayaklarını yerde tutacak herhangi bir şey üzerinde... Donald başıyla anladığını belirtti,

göğüs cebinden mendilini çıkardı, öksürdü ve onu tekrardan cebine tıktı.

"Sen ne yapıyorsun peki?" diye sordu Charlotte.

"Birkaç malzemeyi gözden geçiriyordum sadece." Donny kıyafet parçalarından bir yığın oluşturdu. "Yukarıdakilerin ihtiyaç duyduğu bazı şeyler. Başka birini gönderip risk almak istemedim." Kız kardeşine bir bakış attı. "Sana kahvaltı için sıcak bir şeyler getirmemi ister misin?"

Charlotte kollarını kendine doladı ve başını iki yana salladı. Bu katta kapana kısıldığının, ihtiyaç duyduğu şeyleri edinmek için Donald'a ihtiyaç duyduğunun hatırlatılması hoşuna gitmiyordu. "Kasalardaki tayınlara alışmaya başladım," dedi. "Hindistan cevizli çubuklar hoşuma bile gider oldu." Güldü. "Acemilikte onlardan nefret ederdim."

"Cidden, sana bir şeyler getireyim," dedi Donny. Buradan gitmek, konuyu değiştirmek için bir bahane aradığı belliydi. "Yakında telsiz için gerekli son parçayı da hallediyorum. Hiçbir yerde mikrofon bulamadım, o yüzden bir talep formu doldurdum. Eğer bu da çare olmazsa haberleşme odasında arıza çıkaran bir tane var, onu çalarım."

Charlotte başıyla onayladı ve kardeşinin yerdeki kıyafeti koca plastik kutulardan birine tıkıştırmasını izledi. Kendisine anlatmadığı bir şeyler vardı. Ondan bir şeyler sakladığında bunu hemen anlardı. Abiler hep böyleydi işte.

Charlotte en yakınındaki dronun yanına gidip üzerindeki brandayı kaldırdı, sonra da ön kanadının üzerinde bir İngiliz anahtarı takımı açtı. Aletlerle yıldızı pek barışmamış olsa da dronlara gömdüğü sabırla değilse bile sebatla dolu haftalar sonunda onların temel prensiplerini kavramaya başlamıştı. "Eee, kıyafete niçin ihtiyaçları varmış peki?" diye sordu, olabildiğince umursamaz bir ses tonu takınmaya çalışarak.

"Sanırım reaktörle ilgili bir şeyler için," dedi Donald. Sonra da ensesini ovuşturup kaşlarını çattı.

Charlotte susup kardeşinin yalanının depoda yankılanmasına ve kendi palavrasını kendi kulaklarıyla işitmesine müsaade etti.

Dronun kanadının kapağını açarken, acemi birliğinde

edindiği yeni kasları ve erkeklerle dolu bir bölükte şekillenmiş rekabetçi gururuyla eve döndüğü günü hatırladı. Görev bölgesine yerleştirilip kendini salıvermeden önceki zamanlardı; o günlerde sırım gibi ve fit bir genç kızdı. Abisiyse lisansüstü eğitimini henüz yeni tamamlamıştı ve kız kardeşinin yeni fiziğiyle ilgili ilk alaycı yorumu, kolu arkaya bükülmüş vaziyette kanepeye yapışmasına neden olmuştu. O da bunun üzerine gülüp daha çok alay etmişti.

Ta ki Charlotte kanepenin yastıklarından birini kapıp onun yüzüne bastırana dek... İşte o zaman bir domuz gibi ciyaklamıştı Donny. Eğlence ve oyun ciddi ve ürkütücü bir hâl almış, abisinin canlı canlı gömülme korkusu Charlotte'un o güne dek hiç görmediği ve bir daha asla görmek istemeyeceği ilkel bir şeyleri harekete geçirmişti.

Donald kıyafeti içine tıktığı plastik kutunun kapağını kapatıp bir rafın altına ittirirken Charlotte onu izledi. O kıyafete silodaki kimsenin ihtiyacı yoktu, bunu biliyordu. Donald'ın eli mendiline gitti ve öksürük nöbeti yeniden baş gösterdi. O öksürürken kadın da uçağın iç aksamlarına bakıyormuş gibi yaptı. Donny ne kıyafet ne de ciğerleri hakkında konuşmak istiyordu ve Charlotte bunun için onu suçlamıyordu. Abisi ölüyordu. Charlotte kardeşinin ölmekte olduğunu biliyor, tıpkı rüyalarındaki gibi, öğle güneşinden rahatsız olup son anda yüzünü çevirdiği hâliyle görebiliyordu onu. Hayatının son ânını yaşayan tüm o insanları gördüğü gibi... İşte Donny'nin güzel yüzü ekranındaydı, gökten düşen kaçınılamaz cismi öylece seyrediyordu. Donald ölüyordu ve buraya onun için yemek istiflemesinin, buradan çıkabileceğini garanti altına almasının sebebi işte buydu. Charlotte'un bir telsize sahip olmasını istemesinin nedeni de buydu, ki böylece konuşabileceği birileri olsun. Abisi ölüyordu ve gömülmek, nefes alamayacağı o çukurda kalmak istemiyordu.

Charlotte o kıyafetin niçin orada olduğunu çok iyi biliyordu.

13

• Silo 18 •

Tezgâhın üzerine bir temizlik kıyafeti seriliydi ve kenarından aşağı sarkan kolun dirseği normalde mümkün olamayacak bir açıyla kıvrılmıştı. Kıyafetin demonte edilmiş başlığının kıpırtısız vizörü sessizce tavana bakıyordu; içindeki ufak ekran sökülmüş ve geriye dünyayı olduğu gibi gösteren, plastik bir pencere kalmıştı. Juliette kıyafetin üzerine eğildi ve başlığı kumaşa sabitleyen altıgen vidaları sıkıştırırken alnından ara ara birkaç damla ter düştü. Üzerinde çalıştığı son kıyafet geldi hatırına.

Temizlik laboratuvarından sorumlu genç IT teknisyeni Nelson da atölyenin diğer kısmındaki benzer bir tezgâhta çalışıyordu. Juliette onu proje asistanı olarak seçmişti. Kıyafetlere aşina ve genç bir delikanlıydı, ayrıca Juliette'e muhalif görünmüyordu. Hoş, ilk iki kriter kadının çok da umurunda sayılmazdı.

"Konuşmamız gereken sonraki konu nüfus raporu," dedi Marsha. Asistan –öyle bir şey istememesine rağmen Juliette'e atanan diğer asistan– aradığını bulana kadar bir düzine dosyayı evirip çevirdi. Yan tezgâhın üstü geri dönüştürülmüş kâğıtlarla kaplanmış, bir şeyler üretmek için kullanılması gereken alan sıradan bir masaya dönüşmüştü. Juliette kafasını kaldırıp bir dosyayı karıştırmakta olan Marsha'ya bir bakış attı. Henüz yirmili yaşlarının başlarında, zayıf bir kızdı; pembe yanakları ve bukleli siyah saçları vardı. Kısa ancak çalkantılı bir zaman dilimi boyunca son iki başkanın asistanlığını da o yapmıştı. Tıpkı Juliette'in altın rengi kimlik kartı ve altıncı kattaki dairesi gibi, genç kız da yeni işiyle beraber tahsis edilmişti ona.

"İşte burada," dedi kız. O, dudağını ısırarak rapora göz gezdirirken Juliette kâğıdın yalnızca tek bir yüzünün kullanılmış olduğunu gördü. Ofisinin kullandığı kâğıtlara ve geri dönüşümlerine harcanan masraflar, bir katın tamamını bir yıl boyunca doyurmaya yeterdi. Lukas bir keresinde bunun geri dönüşümcülerin de karnı doysun diye yapıldığını söylemişti şakayla karışık. Genç adamın esprisindeki gerçeklik payı Juliette'i gülmekten alıkoymuştu.

"Şu contaları bana uzatabilir misin?" diye sordu Marsha'ya, tezgâhın ona yakın tarafını işaret ederek.

Genç kız önce kilit pullarıyla dolu bir kabı gösterdi, sonra da bir çatal pim kutusunu. Sonunda eli contaların olduğu tarafa doğru kaydı. Juliette son tahminini başıyla onayladı. "Teşekkürler."

"Şimdi, nüfus sayımız son otuz yılda ilk kez beş binin altına düşmüş durumda," dedi Marsha, raporuna dönerek. "Çok fazla... kaybımız oldu." Juliette her ne kadar contayı kıyafetin boyun kısmındaki yuvasına yerleştirmeye odaklanmış olsa da genç kızın kendisine attığı kaçamak bakışı hissetti. "Çekiliş komitesi resmî bir sayım talebinde bulunuyor, böylelikle–"

"Çekiliş komitesindekilerin elinden gelse her hafta nüfus sayımı yaparlar," dedi Juliette, contayı parmağıyla yağladıktan sonra yaka kelepçesinin öteki tarafına takarak.

Marsha nazikçe güldü. "Evet, şey, yakında yeni bir çekiliş daha yapmak istiyorlar. İki yüz rakam daha talep ediyorlar."

"Rakamlar," diye homurdandı Juliette. Bazen Lukas'ın bilgisayarlarının sadece bu işe yaradığını, vızıldayan kıçlarından rakamlar çıkaran uzun makinelerden başka bir şey olmadıklarını düşünüyordu. "Onlara genel af fikrimden bahsettin mi? Yaşam alanımızı ikiye katlamak üzere olduğumuzdan haberdarlar, değil mi?"

Marsha huzursuzca kımıldandı. "Bahsettim," dedi. "Alan genişlemesi olayını da anlattım. Ama bunu pek hoş karşıladıklarını sanmıyorum."

Atölyenin diğer tarafındaki Nelson, kafasını üzerinde çalıştığı kıyafetten kaldırdı. Bir zamanlar insanların ölmek için giydirildiği eski laboratuvarda yalnızca üç kişiydiler. Şimdi

başka bir şey üzerinde, insanları dışarı gönderecek başka bir neden için çalışıyorlardı.

"Eee, komitedekiler ne dedi peki?" diye sordu Juliette. "Diğer siloya ulaştığımızda benimle birlikte gelecek ve orayı işler duruma getirecek insanlara ihtiyacım olacağını biliyorlar. Nüfus burada ciddi oranda düşecek."

Nelson yeniden çalıştığı kıyafetin üzerine eğildi. Marsha nüfus raporu dosyasını kapatıp gözlerini ayaklarına dikti.

"Çekilişi askıya alma fikrime ne dediler?"

"Bir şey demediler," diye cevap verdi Marsha. Başını kaldırdığında tepe lambaları gözlerini dolduran yaşları açığa çıkardı. "Çoğu kişinin sizin şu diğer silonuza inandığını sanmıyorum."

Juliette güldü ve başını hayretle iki yana salladı. Son kilit vidasını kıyafetin yakasına yerleştirirken eli titriyordu. "Komitenin neye inandığın çok da önemi yok, değil mi?" Ama aslında kendisi için bile gayet önemli olduğunu iyi biliyordu. Herkes için önemliydi. Dışarıdaki dünya ondan ne kadar şüphe duyduğunuzdan ya da ondan ne kadar nefret ettiğinizden bağımsız olarak dönmeye devam ediyordu. "Kazı devam ediyor. Günde doksan metre yol alıyorlar. Sanırım çekiliş komitesinin bunu kendi gözleriyle görmek için aşağıya bir seyahat gerçekleştirmesi gerekecek. Onlara bunu iletebilirsin. Söyle gidip baksınlar."

Marsha kaşlarını çatıp notunu aldı. "Sıradaki konu..." Kayıt defterini eline aldı. "Hah, aldığımız seri şikâyetler–"

Kapı vuruldu ve Juliette o tarafa döndüğü sırada içeri Lukas girdi, yüzü gülüyordu. Nelson'a selam verdi, delikanlı da ona 14 milimlik bir İngiliz anahtarıyla karşılık verdi. Marsha'yı orada görmek Lukas'ı pek şaşırtmış gibi durmuyordu; genç kızın omzunu kavradı. "Juliette'in o büyük ahşap masasını buraya getirtmeliydin," diye takıldı. "Taşıyıcı bütçeniz bu işe fazlasıyla yeter."

Marsha gülümseyip bir elini siyah buklelerinden birine doladı, sonra da bakışlarını laboratuvarda gezdirdi. "Sahiden de getirtmeliyim," dedi.

Juliette genç asistanının Lukas'ın varlığı karşısında kıp-

kırmızı kesildiğini görünce güldü. Başlık, kıyafetin yakasına kusursuz bir çıt sesiyle oturdu. Genç kadın bunun ardından hava tahliye mekanizmasını test etti.

"Başkan'ı bir süreliğine ödünç almamın senin için bir sakıncası var mı?" diye sordu Lukas.

"Hayır, tabii ki yok," dedi Marsha.

"Benim için var," dedi Juliette, kıyafetin kollarından birini incelerken. "Takvimimin bir hayli gerisindeyiz."

Lukas kaşlarını çattı. "Takvimin falan yok. Takvimini kendin belirliyorsun. Ayrıca bunun için izin aldın mı sen?" Marsha'nın yanında durup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Planını asistanına da anlattın mı bakalım?"

Juliette suçlu gözlerle ona bir bakış attı. "Henüz değil."

"Neden? Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Marsha, kayıt defterini indirip hayatında ilk defa gördüğü kıyafeti inceleyerek. Juliette onu duymazdan gelerek Lukas'a dik dik baktı. "Takvimimin gerisindeyim çünkü bu şeyi kazı tamamlanmadan önce bitirmek istiyorum. Aşağıda bir taraflarını yırtıyorlar. Yumuşak toprağa denk gelmişler. Diğer silonun dış duvarını deldikleri sırada orada olmayı gerçekten çok istiyorum."

"Ben de senin bugünkü toplantıda olmanı çok istiyorum. Ve bir an önce harekete geçmezsen onu kaçıracaksın."

"Katılmayacağım," dedi Juliette.

Lukas'ın Nelson'a bir bakış atmasıyla birlikte delikanlı elindeki İngiliz anahtarını bıraktı ve Marsha'yı da önüne katıp odadan dışarı çıktı. Juliette laboratuvarı terk edişlerini izlerken genç Lukas'ının sandığından daha fazla otorite sahibi olduğunu fark etti.

"Aylık genel toplantıdan söz ediyorum," dedi Lukas. "Sen seçildikten sonra ilk kez toplanacak. Yargıç Picken'a orada olacağını söyledim. Başkanlık rolünü oynaman gerek Jules, yoksa o pozisyonda çok fazla kalabileceğini sanmıyo–"

"Tamam." Ellerini havaya kaldırdı. "Başkanlığı bırakıyorum. Tam burada, senin huzurunda ilan ediyorum." Tornavidayla havaya bir şeyler çizdi. "İmzalı ve kaşeli."

"Tamam falan değil. Yerine geçecek kişinin tüm bu şeyleri ne yapacağını sanıyorsun?" Eliyle tezgâhları gösterdi. "Bu oyunla-

rı oynamaya devam edebileceğini mi sanıyorsun? Bu oda daha önce niçin tertiplenmişse o görevine geri döndürülür."

Juliette onu tersleme dürtüsüne ve oyun falan oynamadığını, oyundan çok daha beter şeylerin peşinde olduğunu söyleme arzusuna karşı koydu.

Lukas, Juliette artık hangi suratını takınıyorsa görmemek için başka tarafa baktı. Gözleri genç kadının getirttiği karyolanın yanındaki kitap yığınına takıldı. Anlaşmazlığa düştüklerinde ya da yalnız kalacak bir yere ihtiyaç duyduğunda Juliette orada yatıyordu. Son zamanlarda pek uyuduğu söylenemezdi gerçi. Genç kadın gözlerini ovuşturdu ve en son ne zaman dört saat aralıksız uyuduğunu hatırlamaya çalıştı. Gecelerini basınç odasında kaynak yaparak tüketiyordu. Gündüzleriniyse ya Kıyafet Laboratuvarı'nda ya da aşağıdaki haberleşme sunucusunun arkasında geçiriyordu. Aslına bakılırsa artık pek fazla uyumuyor, sadece orada burada kendinden geçiyordu.

"Bunları bir yerde kilitli tutmalıyız," dedi Lukas, kitapları göstererek. "Onları dışarıda bırakmamalısın."

"İçini açsalar bile kimse onlara inanmaz."

"Ben kâğıtları için demiştim."

Juliette başıyla onayladı. Lukas haklıydı. Genç kadın onları birer bilgi kaynağı olarak görüyordu, başkalarıysa para. "Onları aşağı geri götüreceğim," diye söz verdi ve öfkesi çatlak bir muhafazadan sızan yağ misali kaydı gitti. Aklına ona telsizde en sevdiği sayfaları bir araya toplayarak tek bir kitap yaptığını anlatan Elise geldi. Juliette'in de öyle bir cilde ihtiyacı vardı. Tabii küçük kızın kitabı muhtemelen güzel balıklarla ve parlak kuşlarla dolup taşarken, kendisininkiyse daha karanlık şeylerle dolu olurdu. İnsanların yüreklerine gömülü şeylerle.

Lukas bir adım yaklaşıp elini onun koluna koydu. "Bu toplantı–"

"Seçimi tekrarlamayı düşündüklerini duydum," dedi Juliette, onun sözünü keserek. Yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasında sıkıştırdı. "Nasılsa çok uzun süre başkan olarak kalamayacağım. O yüzden bu şeyi bitirmem gerek.

İnsanlar oylarını tekrar kullandığında bunun bir önemi kalmayacak."

"Neden? O zaman başka bir silonun başkanı olacağın için mi? Planın bu mu?"

Juliette bir elini başlığın tepesine koydu. "Hayır. Çünkü o zaman cevaplarımı almış olacağım. Çünkü o zaman insanlar gerçeği görecekler. Bana inanacaklar."

Lukas kollarını yeniden göğsünde kavuşturup derin bir soluk aldı. "Sunucuların yanına dönmem lazım," dedi. "Eğer orada çağrılara cevap verecek biri olmazsa bütün ofislerde ışıklar yanıp sönüyor ve herkes neler olduğunu sormaya başlıyor."

Juliette başını sallayarak anladığını belirtti. Genç adamın anlattığı şeyi kendi gözleriyle de görmüştü. Ayrıca sunucunun ardında gerçekleştirdikleri uzun sohbetleri Lukas'ın da en az kendisi kadar sevdiğini biliyordu. Tabii o, bu konuda kendisinden daha iyiydi. Juliette'in tüm konuşmaları er ya da geç bir tartışmaya dönüşüyordu. Lukas ise meseleleri tatlıya bağlamakta, sorunları çözmekte daha iyiydi.

"Lütfen bana bu toplantıya katılacağını söyle Jules. Gideceğine söz ver."

Genç kadın, Nelson'ın ne kadar aşama katettiğini görmek için öteki tezgâhın üzerine serili kıyafeti inceledi. Diğer basınç odasında bulunacak ikinci kişi için bir kıyafete daha ihtiyaçları vardı. Eğer bu gece ve yarın tüm gün çalışmaya devam ederse–

"Benim için," diye rica etti Lukas.

"Tamam."

"Teşekkürler." Lukas duvardaki eski saate göz attı; kırmızı renkli akrep ve yelkovanı puslu camının ardından hâlâ görünüyordu. "Akşam yemeğinde görüşürüz, değil mi?"

"Elbette."

Lukas uzanıp onu yanağından öptü. Adam gitmek üzere arkasını döndüğünde Juliette de aletlerini deri kılıflarındaki yuvalarına yerleştirip sonrası için hazır hâle getirdi. Sonra da temiz bir çaputa ellerini sildi. "Ha, bu arada Luke?"

"Efendim?" Kapı eşiğinde durdu.

"O göte benden selam söyle."

14

• Silo 18 •

Lukas, Kıyafet Laboratuvarından çıkıp otuz dördüncü katın diğer tarafındaki sunucu odasına yöneldi. Boş bir teknisyen odasının yanından geçti. Orada çalışan kadınlarla erkekler, ölen mekanikçilerin açığını kapatmak için En-Derin'e ve Tedarik'e transfer olmuştu. IT'nin katlettiği insanların yerini doldurmak için gönderilen IT çalışanları...

Çatışmaların ardından Mekanik'in başına Juliette'in arkadaşı Shirly geçmişti. Kadın sürekli olarak vardiyaların sıklığından şikâyet ediyordu. Lukas destek olmaları için birilerini gönderdiğinde de şikâyetlerine devam ediyordu. O kadın kendisinden ne istiyordu sahi? Muhtemelen daha çok işçi. Ama Lukas'ın işçilerini değil.

Dinlenme odasının önündeki bir avuç teknisyenle güvenlik personelinin sesi o yaklaşınca kesildi. Lukas onları eliyle selamladı, onlar da nazikçe karşılık verdiler. "Merhaba efendim," dedi içlerinden biri ve bunu duymak genç adamı utandırdı. Sohbetlerine ancak o köşeyi döndükten sonra devam edebildiler ve Lukas eski şefi yanlarından geçerken bu şekilde kesilen sohbetlerin içinde yer aldığı zamanları hatırladı.

Lukas şef olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğini sanırdı. Canın ne istiyorsa onu yapardın, aldığın kararlar sorgusuz sualsiz kabul edilirdi ve gaddarlık etmiş olmak için gaddarlık ederdin. Ama şimdi kendini tahmin edebileceğinden bile daha beter şeylere onay verirken buluyordu. Artık bu dünyayı tüm dehşetiyle tanıyor ve kendisi gibi birinin liderlik için uygun olmayabileceğini düşünüyordu. Bu asla yüksek sesle

söyleyebileceği bir şey değildi elbette ama belki de seçimin tekrarlanması alınabilecek en iyi karar olurdu. Juliette'ten IT'de iyi bir laboratuvar teknisyeni olurdu. Boyutunu saymazsanız, lehim ve kaynak çok da farklı şeyler değildi sonuçta. Derken Juliette'in temizliğe gönderilecek biri için kıyafet hazırladığını ya da o hafta kaç doğum hakları olduğuyla alakalı başka bir silodan talimat alırken boş boş oturduğunu hayal etmeye çalıştı.

Yeni bir başkan, birbirlerinden daha çok ayrı kalacakları anlamına gelecekti muhtemelen. Ya da Mekanik'e transferini talep etmesi gerekecek ve cıvata anahtarı çevirmeyi öğrenecekti. IT şefliğinden üçüncü vardiya petrolcüsüne. Kendi kendine güldü. Sunucu odasının şifresini tuşlayıp odaya girerken Juliette'le yaşayabilmek için işini ve hayatını bırakmanın ne kadar da romantik olabileceğini geçirdi aklından. Hatta belki de geceleri En-Tepe'ye çıkıp yıldız avcılığı yapmaktan bile daha romantikti. Juliette'in ona patronluk taslamasına alışması gerekecekti ama bu atla deve değildi. Yeteri kadar yağ çözücü kullanıldığı takdirde genç kadının Derin'deki eski odası yaşanabilir kıvama getirilebilirdi. Sunucuların arasında ilerlerken daha beter şartlarda, aşağıda kapalı yaşadığı zamanlar geldi hatırına. Sonuç olarak önemli olan birlikte olmaktı.

Tepe lambaları henüz yanıp sönmüyordu. Ya erken gelmişti ya da Donald adlı şu adam geç kalmıştı. Lukas yan tarafları açık vaziyette duran ve içlerinden kablolar fışkıran birkaç sunucuyu geride bırakarak dipteki duvara doğru ilerledi. Donald'ın yardımı sayesinde makinelere tam erişimin nasıl sağlayabileceğini öğreniyor, içlerindekileri kurcalıyordu. Şimdilik heyecan verici bir şey bulamasa da aşama kaydediyordu.

Uzun süre ona ev içinde ev olmuş haberleşme sunucusunun yanında durdu. Artık bu sunucunun arkasında başka türden bir sohbete kaptırmıştı kendini. Hattın öteki ucunda farklı türden bir insan vardı.

Aşağıdaki külüstür ahşap sandalyelerden birini yukarı taşımıştı. Aklına onu başının üstünde tutarak merdivenden

tırmanmıştı. Juliette'in ona bağırarak aşağı bir halat sarkıtmasının daha mantıklı olacağını söyleyişi ve iki genç taşıyıcı gibi kavga ettikleri az geldi. Sandalyenin yanına dizilmiş birkaç kitap tenekesi bir çeşit masa işlevi görüyor. Miras kitaplarından biri üzerlerinde açık vaziyette duruyordu. Lukas sandalyeye kurulup kitabı eline aldı. Bazı sayfaların köşelerini katlamış, kafasına takılan satırların kenarlarına noktalar koymuştu. Aramayı beklerken sayfaları çevirip içeriğine göz gezdirdi.

Zamanında sıkıcı bulduğu konular artık umursadığı tek şey olmuştu. Esareti –Kabul Töreni– esnasında Düzen kitabının insan davranışlarına dair bölümlerini okumaya zorlanmıştı. Şimdiyse o bölümleri saatlerce okuyabilirdi. Ve Donald, yani hattın öteki ucundaki ses bu okuduklarının, yani Robbers Cave'deki çocukların, Milgram ile Skinner'ın deneylerinin bir hikâyeden daha fazlası olduğu konusunda onu fazlasıyla ikna etmişti. Bu şeylerden bazıları gerçekten yaşanmıştı.

Bu hikâyeleri yalayıp yutmuş ve Miras kitaplarındaki başka derslerin peşine düşmüştü. Şimdilerde ilgisini çeken şey eski dünya tarihiydi. Binlerce yıl boyunca aralıklarla isyanlar gerçekleşmişti. Böylesine döngüsel bir şiddetin son bulup bulamayacağı konusunu Juliette'le aralarında tartışmışlardı. Kitaplar bunun boş bir umut olduğunu söylüyordu. Derken şu an içinde bulundukları durumla birebir örtüşen, isyan sonrası oluşabilecek tehlikelerle alakalı koca bir bölüm keşfetmişti kitaplarda. İnsanları özgür kılıp sonra daha beter esaretlere mahkûm eden Cromwell, Napolyon, Castro, Lenin gibi tuhaf isimlere sahip kişiler hakkında bölümler okumuştu.

Bunlar efsane, diye ısrar etmişti Juliette. Mit. Ebeveynlerin çocuklarını iflah etmek için kullandıkları gulyabanilerden farksızlar, demişti. Dünyanın ne kadar kolay yerle bir edilebileceğini gösteren bölümler olarak görüyordu onları, insan doğası zaten buna meylediyordu. Asıl zor olan onu yeniden inşa edebilmekti. Asıl zor olan çok az kişinin kafa yorduğu adaletsizliği değiştirmekti. Hep yıktılar, demişti, sanki molozlar ve tozlar bir daha bir araya getirilebilirmiş gibi.

Lukas ona katılmıyordu. Ona göre bu hikâyeler gerçekti,

Donald da öyle söylüyordu. Evet, devrimler sancılıydı. İşlerin kötüye gittiği bir dönem hep olurdu. Ama en nihayetinde durum iyiye giderdi. İnsanlar hatalarından ders alırdı. Bir gece, Donald'la karartma vaktine kadar yaptığı bir görüşmeden sonra Juliette'i ikna etmeye çalıştığı mevzu buydu işte. Son sözü yine genç kadın söylemişti elbette. Lukas'ı yukarı kafeteryaya çıkarmış ve ona ufuktaki parıltıyı, cansız tepeleri ve kulelere vuran nadir gün ışığını göstermişti. "İşte senin iyiye giden dünyan bu," demişti ona. "İşte hatalarından gerekli dersleri almış insanlar."

Son sözü mutlaka Juliette söylerdi ama o gün Lukas'ın da ekleyecekleri vardı. "Bu belki de güzel zamanlara gebe bir kötü zamandır," diye fısıldamıştı elindeki kahveye doğru. Juliette ise bunu duymazdan gelmişti.

Lukas'ın parmaklarının altındaki sayfalar kırmızıya boyandı. Bakışlarını yukarı kaldırdığında tepe ışıklarının gelen aramayla yanıp söndüğünü gördü. Haberleşme sunucusundan bir cızırtı geliyor, panelin üzerindeki ilk jak girişinin ışığı göz kırpıyordu. Lukas mikrofonlu kulaklığını eline alıp kablosunu çözdü ve jakı yuvasına taktı.

"Alo?" dedi.

"Lukas." Makine, sesteki tüm tonlamayı ve duyguları siliyordu; hüsran hariç. Aramaya yanıt verenin Juliette olmaması tam olarak duyulamasa da hissedilebilir bir hayal kırıklığı olarak yansımıştı sese. Ya da tüm bunlar tamamen Lukas'ın uydurmasıydı belki de.

"Evet, benim," dedi.

"Pekâlâ. Bilginiz olsun diye söylüyorum, burada çözmem gereken acil mevzular var. Çok fazla zamanımız yok."

"Tamam." Lukas kitapta tartışmak istediği bölümü buldu ve en son kaldıkları kısma geçti. Bu konuşmalar Bernard'la olan derslerini hatırlatıyordu ona; tek fark artık Düzen'den Miras'a geçmiş olmasıydı. Ayrıca Donald da Bernard'dan daha zekiydi, cevaplarıysa daha netti. "Pekâlâ... sana şu Rousseau hakkında bir şey soracaktım–"

"Başlamadan önce," dedi Donald, "yalvarırım şu kazı meselesine bir son verin."

Lukas kaldığı yeri kaybetmemek için parmaklarını sayfaların arasına koyup kitabı kapadı. Juliette'in genel toplantıya katılmaya razı olmasına sevinmişti çünkü bu konu ne zaman açılsa genç kadın sinirleniyordu. Onun bir ara savurduğu bir tehdit nedeniyle Donald kazının kendisinden tarafa yapıldığını sanıyordu ve genç kadın ona bu konuda hiçbir açıklama yapmaması için Lukas'a yemin ettirmişti. Silo On Yedi'deki arkadaşlarından ve onları kurtarma planından haberdar olmalarını istemiyordu. Bu üçkâğıt Lukas'ın kendini rahatsız hissetmesine neden oluyordu. Juliette bu adama güvenmezken –ki adam evlerinin gizemli nedenlerden ötürü her an devredışı bırakılabileceği konusunda ikisini de uyarmıştı– Lukas hayatı pahasına da olsa onlara yardım etmek isteyen birini görüyordu. Jules, Donald'ın kendi hayatı için endişelendiğini düşünüyordu. Lukas ise adamın endişe ettiği asıl şeyin onların hayatı olduğu fikrindeydi.

"Korkarım kazı devam etmek zorunda," dedi Lukas. Juliette kesinlikle durmayacak, diye yumurtlayacaktı az kalsın ancak dayanışma içindeki bir silo gibi görünmek en iyisiydi.

"Eh, buradakiler titreşimlerden haberdar. Bir şeyler döndüğünün farkındalar."

"Onlara jeneratörümüzle ilgili bir sorunumuzun olduğunu, yine ayarının kaçtığını falan söyleyebilir misin?"

Bilgisayarın fark edilmesini engelleyemediği, hayal kırıklığıyla dolu bir iç çekiş duyuldu. "O kadar aptal değiller. Onlara boşuna bununla zaman kaybetmemelerini emrettim, elimden gelen tek şey bu. Bakın, size tekrar söylüyorum, bu işten bir hayır gelmez."

"O hâlde neden bize yardım ediyorsun? Niçin kendini tehlikeye atıyorsun? Çünkü yaptığın şeyin tam olarak bu olduğunu düşünüyorum."

"Benim görevim ölmeyeceğinizden emin olmak."

Lukas sunucu kasasının içini inceledi: yanıp sönen ışıklar, kablolar, kartlar. "Evet ama bu sohbetler, benimle her gün kitaplardaki konular hakkında konuşman, her gün aynı saatte araman... Bütün bunları niye yapıyorsun? Yani... tüm bu sohbetlerden senin çıkarın ne?"

Hattın diğer ucunda bir sessizlik, sözde velinimetlerinin sabit sesinde ender rastlanan bir katiyet eksikliği oldu.

"Çünkü... hatırlamanıza yardımcı olabilirim."

"Ve bu önemli bir şey, öyle mi?"

"Evet. Önemli. Benim için öyle. Unutmanın ne demek olduğunu en iyi ben bilirim."

"Bu kitaplar o yüzden mi buradalar?"

Bir duraksama daha yaşandı. Lukas kazara da olsa bazı gerçeklere değindiğini hissetti. Konuşulanları unutmaması ve daha sonra Juliette'e aktarması gerekecekti.

"Oradalar çünkü bu dünya kime miras kalırsa –her kim seçilirse– bilmeleri gereken bazı..."

"Neyi bilmeleri gerekiyor?" diye sordu Lukas, umutsuzca. Onu kaybetmeye başladığından korktu. Donald önceki sohbetlerinde de bu sulara doğru hafiften yelken açmışsa da her defasında geri dönmeyi başarmıştı.

"İşleri yoluna nasıl koyacaklarını," dedi Donald. "Dinle, zamanım doldu. Gitmem gerekiyor."

"Dünyanın birilerine miras kalmasından kastın nedir?"

"Bir dahaki sefere. Gitmem gerek. Kendinize dikkat edin."

"Peki." Dedi Lukas. "Sen de–"

Ama klik sesini çoktan duymuştu. Eski dünya hakkında onca şeyi her nasılsa bilen adam hattan çoktan ayrılmıştı.

15

• Silo 18 •

Juliette genel toplantıya daha önce hiç katılmamıştı. Tıpkı tohumların filiz verdiğini bildiği gibi, bu tarz toplantıların gerçekleştirildiğinden de haberdardı ama hiçbir zaman gösteriye tanık olma ihtiyacı duymamıştı. Toplantıya başkan sıfatıyla ilk defa katılmış olacaktı ve bunun son olmasını umut ediyordu.

Silo sakinleri koridorlardan çıkıp koltuklarına yerleşirken Juliette de yükseltilmiş platformdaki Yargıç Picken ile Şerif Billings'e katıldı. Platform pazardaki sahneyi andırıyordu ve Juliette babasının bu toplantıları bir tiyatro oyununa benzettiğini hatırladı. Adamın bunu bir iltifat olarak söylemediğini düşünmüştü hep.

"Repliklerimin hiçbirini bilmiyorum," diye çaktırmadan fısıldadı Peter Billings'e.

İkisi omuzları birbirine değecek kadar yakın oturuyordu. "Sen halledersin," dedi Peter. Delikanlı ön sırada oturan genç bir kadına gülümsedi, kadın da elini kaldırıp parmaklarını hafifçe kımıldatarak ona karşılık verdi ve böylece Juliette genç şerifin hayatında yeni birinin olduğunu gördü. Hayat dolu dizgin devam ediyordu.

Rahatlamaya çalıştı ve gözleriyle kalabalığı taradı. Tanımadığı bir sürü yüz vardı. Çok azına aşinaydı. Salonun koridora çıkan üç kapısı bulunuyordu. İki tanesi kadim bank sıralarını birbirinden ayıran ara yollara açılıyordu, üçüncü yolsa yan duvara yapışıktı. Hep birlikte tüm odayı üçe bölüyor, siloyla kıyaslandığında o kadar da iyi belirlenmemiş sınırlar çiziyorlardı. Bunları, kimse ona söylemeden de gayet

iyi fark edebiliyordu; çünkü içeri giren insanlar bunu oldukça bariz bir biçimde belli ediyordu.

Salonun orta kısmında yer alan En-Tepe bankları şimdiden dolmuştu. Son sıranın arkasındaki boşluktaysa Juliette'in IT'den ve kafeteryadan tanıdığı insanlar dikiliyordu. Odanın yan taraflarından birinde kalan Orta-Katlar bankları yarı yarıya boştu. Juliette o bölümdeki silo sakinlerinin sıraların arasındaki yola, yani merkeze olabildiğince yakın oturmayı tercih ettiğini fark etti. Yeşiller içindeki çiftçiler, hidrofonik tesisatçılar... Hayalleri olan insanlar. Salonun diğer tarafıysa neredeyse bomboştu. Orası En-Derin'e aitti. Bu bölümün en ön sırasında el ele tutuşan yaşlıca bir çift oturuyordu. Juliette adamı tanıdı, bir bot ustasıydı. Uzun yoldan gelmişlerdi. Juliette, Derin'den daha fazla insanın gelmesini bekledi ama bu çok fazla tırmanış demekti. Silonun derinliklerinde çalışırken bu toplantıların kendilerine ne kadar da uzak göründüğünü hatırladı. Çoğunlukla, o ve arkadaşları toplantıda neler konuşulduğunu ve hangi kurallarda düzenlemeye gidildiğini iş işten geçtikten çok sonra duyarlardı. Katılmıyor olmalarının nedeni sadece uzak olması değildi, aralarından birçoğu yarın hakkında boş yere çene çalamayacak kadar günü kurtarmakla meşgul olurdu.

Katılımcı seli damlalara dönüştüğünde Yargıç Picken toplantıyı başlatmak üzere ayağa kalktı. Juliette de kendini sıkıntıdan neredeyse ölmeye hazırladı. Kısa bir konuşma ve sunuşun ardından insanların rahatsız olduğu şeyleri dinleyeceklerdi. Onlara bunları düzelteceklerine dair sözler verecek sonra da aynı şeyleri yapmaya kaldıkları yerden devam edeceklerdi.

Juliette'in istediği asıl şey bir an evvel işinin başına dönebilmekti. Basınç odasında ve Kıyafet Laboratuvarı'nda yapılmayı bekleyen bir sürü şey vardı. İnsanların önemsiz şikâyetlerini, yeniden seçim taleplerini ve kazı çalışmalarıyla alakalı dırdırlarını dinlemek istemiyordu. Diğerlerinin çok önemli bulduğu konuların ona fasa fiso geleceğinden şüpheleniyordu. Ölümünüze yollanmanın, geri dönüşünüzün ardından yaşanan zorlu olaylardan sağ çıkmanın bu tür şikâyetleri beyninizin en izbe köşelerine iten bir yanı olsa gerekti.

Yargıç Picken tokmağını vurarak herkesi sessizliğe davet etti. Sonra da katılımcıları selamladı ve o günün önceden hazırlanmış başlıklarının üzerinden geçti. Juliette koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. Kalabalığa şöyle bir göz gezdirdiğinde çoğunluğun yargıca değil de kendisine odaklandığını fark etti. Picken'ın söylediklerinin sadece son cümlesini yakalayabildi, o da kendi ismi geçtiği için: "–sözü başkanınız Juliette Nichols'a bırakıyorum."

Yargıç dönüp bir eliyle Juliette'i kürsüye davet etti, Peter da bacağına bir cesaret tıpışlaması kondurdu. Genç kadın doğrulup yürümeye koyulduğunda yerlerine iyice vidalanmamış metal döşemeler ayaklarının altında gıcırdadı. Salondan bunun haricinde çıt çıkmıyordu. Derken dinleyicilerden biri öksürerek sükûneti sekteye uğrattı. Onu arkalarına yaslanan insanların hışırtıları takip etti. Juliette kürsüyü her iki eliyle kavradı ve önündeki renk cümbüşü karşısında hayrete düştü: mavililer, beyazlılar, kırmızılılar, kahverengililer ve yeşilliler. Renklerin üzerilerindeyse asık suratlar. Her sınıftan öfkeli insanlar. Genzini temizledi ve bu konuşmaya ne kadar da hazırlıksız olduğunu fark etti. Birkaç kelam etmeyi, endişeleri için onlara teşekkür etmeyi, yeni ve daha iyi bir yaşam inşa etmek için yorulmak nedir bilmeden çalıştığı konusunda onları temin etmeyi ummuştu. Bana tek bir şans verin demek istiyordu.

"Teşekkür ederim–" diyerek sözlerine başladığı sırada, Yargıç Picken koluna dokunup kürsüdeki mikrofonu işaret etti. Arka taraflardaki bir dinleyici bağırıp duyamadığını bildirdi. Juliette mikrofonu ağzına yaklaştırdı ve dinleyicilerin suratlarının merdivende rastgeldiklerininkilerle aynı olduğunu gördü. Sakınganlardı. Saygıyla karışık bir korku duyuyorlardı, ya da öyle bir şeyler ama bu duygu yerini yavaş yavaş kuşkuya bırakıyordu.

"Bugün sorularınızı dinlemek için buradayım. Endişelerinizi," dedi, mikrofon tarafından yükseltilen sesi karşısında irkilerek. "Ama ondan önce bu yılki planlarımızla alakalı birkaç bir şey söylemek isterim–"

"Zehri içeri mi saldınız?" diye bağırdı arkalardan biri.

"Efendim?" diye sordu Juliette, tekrardan genzini temizleyerek.

Bir kadın ayağa kalktı, kucağında çocuğu vardı. "Sen döndüğünden beri bebeğimin ateşi düşmedi!"

"Başka silolar var mı gerçekten?" diye bağırdı başka biri.

"Dışarısı nasıldı?"

Orta-Katlar'dan bir adam yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş bir vaziyette ayağa fırladı. "Aşağıda bu kadar gürültü koparacak ne yapıyorsunuz?"

Onlarca insan daha ayağa kalkıp bağırmaya başladı. Soruları ve şikâyetleri birleşip tek bir sese, öfkeli bir motorun gürültüsüne dönüştü. Salonun orta kısmındaki kalabalık ona el edip dikkat çekmek için koltukların arasındaki koridorlara taştı. Juliette en arkada dikilen babasını gördü, uysal tavırları onu hemen ele veriyordu ancak kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Tek tek lütfen—" dedi Juliette, avuçlarını kalabalığa doğrultarak. İnsanlar öne atıldı, sonra tok bir ses duyuldu.

Juliette ürktü.

Hemen yanından gürültülü bir ses daha yükseldi: tokmak Yargıç Picken'ın elinde atıl durmuyordu artık. Tokmağın dövdüğü yuvarlak ahşap altlık zıplayıp döne döne eski yerine oturdu defalarca kez. Kapının yanında düşüncelere dalmış olan Şerif Yardımcısı Hoyle, girdiği transtan sıyrılıp yerinden fırladı, koridordaki agresif kalabalığı yararak ilerledi ve herkesi yerine oturup dilini tutmaya çağırdı. Peter Billings de oturduğu yerden kalkmış, katılımcıları sükûnete davet ediyordu. Sonunda kalabalık gergin bir sessizliğe büründü. Ancak bu insanların içinde uğuldayan bir şey vardı. Henüz çalışmayan ancak çalışmak için sabırsızlanan bir motor, yüzeyin hemen altındaki elektriksel bir vızıltı gibiydi. Uğulduyor ve bekliyordu. Juliette sözcüklerini seçmeye özen gösterdi.

"Size dışarısının nasıl olduğunu anlatamam—"

"Anlatamaz mısın yoksa anlatmak mı istemiyorsun?" diye sordu biri. Sıraların arasında devriye gezmekte olan Şerif Yardımcısı Hoyle bu soruyu soran kişiyi bir bakışıyla susturdu. Juliette derin bir nefes aldı.

"Anlatamam çünkü bilmiyoruz." Kalabalığın tekrardan

galeyana gelmemesi için avuçlarını onlara doğrulttu. "Duvarlarımızın ötesindeki dünya hakkında bize anlatılan her şey bir yalan, bir uydurmacaydı–"

"Senin yalan söylemiyor olduğunu nereden bileceğiz?"

Juliette kalabalıkta sesin sahibini arandı. "Çünkü bu konuda hiçbir şey bilmediğimizi itiraf eden zaten benim. Bugün buraya gelen ve dışarı çıkıp dünyayı kendi gözlerimizle görmemiz gerektiğini söyleyen kişi de benim. Yepyeni gözlerle. Hakiki bir merakla. Bugüne dek hiç yapılmamış olanı yapmayı öneriyorum. Dışarı çıkıp numune toplayalım, havadan örnekler alalım ve dünyanın sorununun ne olduğunu öğrenme–"

Arka sıralardan kopan bir öfke patlaması cümlesinin geri kalanını yuttu. İnsanlar yeniden ayağa kalkıyor, diğerleriyse onları yerine oturtmaya çalışıyordu. Bazıları meraklanmış, bazılarıysa hepten çileden çıkmıştı. Tokmak bir kez daha gümbürdedi ve Hoyle copunu çekip ön sıralara doğru salladı. Lakin kalabalık sakinleşmekten çok uzaktı. Peter elini silahının kabzasına atarak bir adım öne çıktı.

Juliette kürsüden bir iki adım uzaklaştı. Yargıç Picken koluyla mikrofonu devirince hoparlörlerden tiz bir çığlık duyuldu. Ahşap altlık kaybolmuş, adamı doğrudan kürsüyü dövmeye mecbur bırakmıştı. Juliette daha önceki oturumlardaki taşkınlıkları kontrol altına almak için kürsünün üzerine inmiş tokmağın bıraktığı, yarımay biçimindeki asık suratları ve gülücükleri andıran izleri gördü.

Güruh öne atıldığında Şerif Yardımcısı Hoyle geri adım atmak zorunda kaldı. Bir sürü kişi hâlâ soru sormaya çalışıyor, çok daha fazlasının hareketlerindeyse dizginlenemez bir öfke seziliyor ve ağızlarının kenarından köpüklü salyalar saçılıyordu. Juliette birkaç itham daha işitti, kucağında bebeğiyle gelmiş olan kadının bir hastalığın suçunu ona attığını duydu. Marsha sahnenin arka tarafına koşup ahşaba benzeyecek şekilde boyanmış metal bir kapıyı açtı ve Peter, Juliette'e içeriye, yargıç odasına girmesini işaret etti. Genç kadın gitmek istemiyordu. Bu insanları sakinleştirmek, niyetinin iyi olduğunu söylemek, eğer ona bir şans verirlerse bütün bunları

halledebileceğini anlatmak istiyordu. Ama kolundan çekip arkaya götürdüler onu, siyah cübbelerin birer gölge misali asılı durduğu bir vestiyerin yanından geçtiler ve duvarlarına eski hâkimlerin portrelerinin eğreti bir şekilde konduruldu-ğu koridoru baştan sona katedip, sahne kapısıyla aynı renge boyanmış, metal bir masaya vardılar. Bağırış çağırışlar arkala-rında kaldı. Kapı bir müddet boyunca dışarıdan yumruklandı ve Peter küfretti. Juliette kendini bantla onarılmış, eski bir deri sandalyeye bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. O insanların öfkesini paylaşıyordu. Öfkesini onu başkan yapan Peter ile Lukas'a yönelttiğini hissedebiliyordu. Ona kazıyı bı-rakması ve yukarı gelip bu toplantıya katılması için yalvaran Lukas'a yönelttiğini de hissedebiliyordu. Sanki bu güruh sa-kinleşebilirmiş gibi...

Kapı bir anlığına aralandığında içeriye bir gürültü patla-ması sızdı. Juliette, Yargıç Picken'ı görmeyi bekleyerek başı-nı kaldırdı. Onun yerine karşısında babasını bulduğundaysa şaşkına döndü.

"Baba."

Genç kadın eski püskü sandalyeden kalkıp adamı karşı-lamak için birkaç adım attı. Babası kollarını onun etrafına doladı ve Juliette adamın göğüs kafesinin ortasındaki o yeri, çocukken kendisine huzur veren bölgeyi yeniden keşfetti.

"Seni burada bulabileceğimi söylediler," diye fısıldadı adam. Juliette bir şey demedi. Kendini çok yaşlı hissetmesine rağmen babasının burada olması, ona sarılması yılları erit-mişti âdeta. "Ayrıca neler planladığını da duydum ve gitmeni istemiyorum."

Juliette babasına şöyle bir bakmak için bir iki adım geri-ledi. Peter müsaade isteyip yanlarından ayrıldı. Kapı yeniden açıldığında dışarıdan gelen ses bu defa önceki kadar yüksek değildi ve Juliette babasının geçmesine izin veren kişinin şu anda kalabalığı sakinleştirmeye çalışan Yargıç Picken oldu-ğunu anladı. Babası o insanların kızına nasıl tepki gösterdi-ğini ve neler söylediğini duymuştu. Ani bir gözyaşı akınıyla mücadele etti Juliette. "Bana açıklamam için hiç şans tanı-madılar–" diye girişti söze, gözlerinin yaşını silerek. "Baba,

dışarıda tıpkı bizimkine benzeyen başka dünyalar var. Burada kısılıp kalmak, kendi aramızda savaşmak çılgınlık, o dünyalar–"

"Kazıdan bahsetmiyorum," dedi adam. "En-Tepe için planladığın şeyi duydum."

"Duydun..." Gözyaşlarını sildi yeniden. "Lukas–" diye mırıldandı.

"Lukas değil. Şu teknisyen, Nelson, geçen gün muayeneye geldi ve olası bir acil durumda size yardımcı olup olamayacağımı sordu. Neden bahsettiğini biliyormuş gibi yapmak zorunda kaldım. Sanırım az önce planını açıklamak üzereydin, değil mi?" Vestiyere doğru bir bakış attı.

"Dışarıda neler döndüğünü öğrenmemiz gerek," dedi Juliette. "Bugüne dek durumu düzeltmek için hiçbir girişimde bulunulmadı. En ufak bir fikrimiz bile–"

"O zaman sıradaki temizlikçiyi bekle. Bırak numuneleri o alsın, sen değil."

Juliette başını iki yana salladı. "Bundan böyle temizlik olmayacak baba. En azından ben başkan olduğum sürece... Kimseyi dışarı göndermeyeceğim."

Adam bir elini onun koluna koydu. "Ben de kızımı göndermeyeceğim."

Juliette geri çekildi. "Üzgünüm," dedi. "Yapmak zorundayım. Her türlü önlemi alacağım, söz."

Babasının yüz ifadesi sertleşti. Elini çevirip avuç içine dikti gözlerini.

"Bize yardım edebilirsin," dedi genç kadın, aralarında yeni bir uçurum yaratmaktan korkup, bir köprü çekmeyi umarak. "Nelson haklı. Ekipte bir doktorun olması harika olurdu."

"Bu şeyin bir parçası olmak istemiyorum," dedi adam. "Bak son seferde başına neler geldi." Temizlik kıyafetinin metal yakasının genç kadının boynunda bıraktığı, kanca şeklindeki yara izine baktı.

"O, yangın yüzünden oldu," dedi Juliette, tulumuna çekidüzen vererek.

"Gelecek sefer de başka bir şey olacak."

İkili, yargıçların insanlar hakkında sükûnetle karara var-

dığı o odada karşılıklı durup birbirlerini süzdü ve Juliette içinde bir yerde, kavgadan kaçmaya dair o tanıdık dürtüyü hissetti yeniden. Buna kendi yaşlarındaki bir kadına yakışmayacak, bir mekanikerin ise asla yapamayacağı, yüzünü babasının göğsüne gömüp hüngür hüngür ağlama arzusu karşılık verdi.

"Seni tekrardan kaybetmek istemiyorum," dedi Juliette. "Ailemden geriye kalan tek kişisin. Lütfen bana bu konuda destek ol."

Bu, dile getirilmesi zor bir şeydi. Savunmasız ve dürüstçe. İçinde Lukas'tan bir şeyler vardı artık; genç adamın ona kattığı bir parça.

Babasının vereceği tepkiyi bekledi ve adamın yüz ifadesinin yumuşadığını gördü. Belki de bunu kafasından uyduruyordu ama babasının ona bir adım yaklaştığını, gardını düşürdüğünü hissetti.

"Öncesinde ve sonrasında sana kapsamlı bir sağlık muayenesi yaparım," dedi adam.

"Teşekkür ederim. Ah, sağlık muayenesi demişken, sana sormak istediğim başka bir şey daha var." Tulumunun sağ yenini dirseğine kadar sıyırıp kolunu boydan boya kateden beyaz çizgilere göz gezdirdi. "Yara izleri zamanla geçer mi? Lukas diyor ki–" Başını kaldırıp babasına baktı. "Kayboldukları olur mu hiç?"

Babası derin bir nefes alıp bir süre içinde bekletti. Bakışları Juliette'in omzunu aşıp uzaklara odaklandı.

"Hayır," dedi. "Yara izleri asla kaybolmaz. Zamanla bile."

16

• Silo 1 •

Güvenlik Şefi Brevard yedinci vardiyasının neredeyse sonuna yaklaşmıştı. Geriye yalnızca üç tane kalıyordu. Güvenlik kapılarının ardında oturup bir avuç aynı romanı defalarca ve defalarca, ta ki sararmış sayfaları nihayet kopup dağılana dek okuyarak geçireceği üç vardiya daha. Masa tenisinde şerif yardımcılarını –her vardiyada başka bir şerif yardımcısını– tokatlayıp onlara en son oynayışının üzerinden çok uzun zaman geçtiğini söyleyeceği üç vardiya daha. Her zamanki yemeklerle, her zamanki eski filmlerle ve uyandığında onu karşılayan her zamanki diğer tüm yavan şeylerle dolu üç vardiya daha. Yalnızca üç tane. Bunu başarabilirdi.

Silo Bir'in Güvenlik Şefi, zamanında emekliliğine giden yılları saydığı gibi şimdi de kalan vardiyalarını sayıyordu. Kazasız belasız geçsinler, idi mantrası. Yavanlık iyiydi. Vanilya, geçen zamanın tadıydı. Üzerinde kurumuş kan lekeleri bulunan açık bir kriyopodun önünde dikildiği sırada kafasından geçenler işte bunlardı, ağzında ise vanilya tadı değil, iğrenç, başka bir tat vardı. Genç Şerif Yardımcısı Stevens, kapsülün içini bir fotoğraf karesine daha hapsederken makinesinden kör edici bir ışık saçıldı etrafa. Ceset saatler önce kaldırılmıştı. Bir Medikal teknisyeni, yan taraftaki bir kapsülle ilgilenirken bunun kapağındaki kan lekesini fark etmişti. Lekenin gerçekte ne olduğunuysa ancak yarısını temizledikten sonra fark edebilmişti. Brevard, teknisyeninin çaputundan geriye kalan izleri inceledi. Acı kahvesinden bir yudum daha aldı.

Kupasının buharı tütmüyordu artık. Hava soğuktu bu be-

den deposunda. Brevard burada olmaktan nefret ediyordu. Burada çıplak uyanmaktan, buraya getirilip uyutulmaktan, buranın kahvesine yaptıklarından nefret ediyordu. Bir yudum daha aldı. Üç vardiya daha kalmıştı, sonra emeklilik. Artık o her ne anlama geliyorsa. Kimse o kadar ilerisine kafa yormuyordu. Akıllarındaki tek şey sonraki vardiyaydı.

Stevens fotoğraf makinesini alçaltıp kafasıyla çıkışı işaret etti. "Darcy döndü efendim."

Gece bekçisi Darcy kriyopodlarla dolu odayı adımlarken iki güvenlik görevlisi gözleriyle onu izledi. Delikanlı o sabahın erken saatlerinde olay yerine gelen ilk kişiydi. Hemen Şerif Yardımcısı Stevens'ı uyandırmıştı, Stevens da amirini. Darcy daha sonra emredilenin aksine gidip uyumayı reddetmiş, onun yerine diğerleri suç mahallini incelerken kendisi de gönüllü olarak cesede Medikal'e kadar eşlik edip test sonuçlarını beklemişti. Şimdi de elindeki kâğıt parçasını hevesle iki görevliye doğru sallıyordu.

"Şu elemana ayar oluyorum," diye fısıldadı Stevens.

Brevard kahvesinden diplomatik bir yudum aldı ve gece bekçisinin yaklaşmasını izledi. Darcy yirmili yaşlarının sonlarında ya da otuzlu yaşlarının başlarındaki genç biriydi. Sarı saçları ve yüzünü temelli mesken edinmiş, şapşalca bir sırıtışı vardı. Tıpkı bütün güvenlik güçlerinin her türden boktan olayın yaşandığı gece vardiyalarına yerleştirmeyi sevdiği tüm tecrübesiz insanlar gibi... Mantıklı bir hareket değildi ama gelenek böyleydi. Tecrübe, tüm deliler ortalığa saçıldığında size derin bir uyku çektiriyordu.

"Elimdeki şeye inanamayacaksınız," dedi Darcy yirmi adım öteden, azımsanamayacak derecede hevesli bir şekilde.

"Bir eşleşmen var," dedi Brevard, umursamaz bir sesle. "Kapsülün kapağındaki kan, içinde yatanla eşleşiyor." Elinde olmayan bir şey varsa o da bana ya da Stevens'a getirmediğin bir fincan sıcak kahve, diye ekleyecekti az kalsın.

"Kısmen evet," dedi delikanlı, şaşırmış görünerek. "Nereden bildin?" Biraz soluklanıp raporu uzattı.

"Çünkü eşleşmeler heyecanlıdır," dedi Brevard, kâğıdı onun elinden alarak. "Bir eşleşme bulduğunda sanki hak-

kında söyleyecek bir sözün varmış gibi onu elinde sallarsın. Hukukçular ve jüri üyeleri bir eşleşme duydu mu çılgına dönerler." Ve bir de çaylaklar, diye eklemek istedi. Darcy'nin oryantasyondan önce ne iş yaptığını bilmiyordu ama güvenlikle alakalı olmadığı kesindi. Rapora göz gezdiren Brevard standart bir DNA eşleşmesi gördü: birbiri ardına sıralanan bir dizi çubuk, eşleştikleri yerlerde aralarına çekilen bir çizgi... Ve bu rapor kapsülün içinde yatan kişinin ve kapağın üzerine bulaşan kanın DNA'larının aynı olduğunu gösteriyordu.

"Dahası da var," dedi Darcy, derin bir nefes daha alarak. Asansörden inip tüm koridoru koşmuştu belli ki. "Hem de çok daha fazlası."

"Biz olayı büyük oranda çözdüğümüzü düşünüyoruz," dedi Stevens, öz güvenle. Başıyla açık vaziyetteki kriyopodu işaret etti. "Cinayetin burada işlendiği yeterince açık. Şurada başlıyor–"

"Cinayet değil," diye lafını kesti Darcy.

"Şerif yardımcısına bir şans ver," dedi Brevard, kupasını ağzına götürürken. "Adam saatlerdir bunun üzerinde çalışıyor."

Darcy bir şey söyleyecek gibi olduysa da kendini tuttu. Gözlerinin altını ovalayıp başıyla onayladı, yorgun görünüyordu.

"Şimdi," dedi Stevens, fotoğraf makinesini kriyopoda doğrultarak. "Kapağın üzerindeki kan boğuşmanın burada, dışarıda başladığını gösteriyor. Kapsülün içinde bulduğumuz adam boğuşmanın ardından katilimiz tarafından zaptedilmiş olmalı, kanı kriyopodun kapağına o zaman bulaşmış. Sonra da kapsüle tıkılmış. Elleri bağlıydı ve muhtemelen bu kendisine bir silah doğrultulurken yapılmış çünkü bileklerinde herhangi bir ize ya da boğuşma emaresine rastlamadım. Göğsüne tek el ateş edilmiş." Bir parmağıyla kapağın iç kısmındaki kan çizgilerini ve beneklerini gösterdi. "Kan buralara kadar sıçramış, bu da maktulün oturur konumda olduğunu gösterir. Ancak kanın akış yönü, kapağın hemen kapatıldığına işaret ediyor. Rengiyse bu olayın bizim vardiyamızda

çok büyük bir ihtimalle şu son bir aylık dönemde yaşandığını söylüyor bana."

Brevard tüm bu zaman zarfında gözlerini Darcy'nin üzerinden ayırmamış, yüzünü itiraz edercesine buruşturmasını izlemişti. Çocuk, şerif yardımcısından daha çok şey bildiğini düşünüyordu.

"Başka?" diye sordu Stevens'a, sağ kolunu devam etmeye teşvik etmek için.

"Ah, evet. Failimiz cinayeti işledikten sonra maktulün bedeni bozulmasın diye ona damar yolu hortumu ve sonda takmış, yani aradığımız kişi tıbbi eğitim görmüş biri. Hâlâ bu vardiyada olabilir pek tabii. Zaten bu meseleyi o yüzden yukarıda, Medikal ekibinin yanında değil de burada konuşmanın daha iyi olacağını düşündük. Hepsini sırayla sorguya çekmemiz gerekecek."

Brevard başıyla onaylayıp kahvesinden bir yudum daha aldı, sonra da Darcy'nin vereceği tepkiyi bekledi.

"Bu bir cinayet değildi," dedi delikanlı, bezmiş görünerek. "Elimde başka ne olduğunu duymak ister misiniz beyler? Başlangıç olarak, tıpkı dediğiniz gibi, kapaktaki kan kapsülün sahibinin kanıyla uyuşuyor. Ama maktulle uyuşmuyor. Kapsülün içindeki adam başka biri."

Brevard neredeyse ağzındaki kahveyi püskürtüyordu. Eliyle bıyığını sildi. "Ne?" diye sordu, doğru duyduğundan emin olamayarak.

"Kapsülün dış yüzeyindeki kanda bir miktar tükürük de bulundu. İkinci bir şahsa ait. Doktor muhtemelen bir öksürükten, belki de bir göğüs yaralanmasından olduğunu söyledi. Dolayısıyla zanlımız büyük ihtimalle yaralı."

"Bir dakika. Kapsülün içinde bulduğumuz adam kim peki?" diye sordu Stevens.

"Emin değiller. Kanını tarattılar ama görünüşe göre kayıtlarıyla oynanmış. Kapsülü zimmetledikleri bu herifin yönetim kanadında bile olmaması gerekiyor. Normalde derin dondurucuda olmalı. Ama kapağın iç tarafındaki kan, yönetici kayıtlarındaki birinin eksik dosyasıyla uyuşuyor, ki bu da onun bu odada bir yerde yatıyor olduğu anlamına gelir."

"Eksik dosya mı?" diye sordu Brevard.

Darcy omuz silkti. "Dosyaların altını üstüne getirmişler. Doktor Whitmore öyle diyor."

"Aha," dedi Şerif Yardımcısı Stevens, parmağını şıklatarak. "Tamamdır, çözdüm. Burada neler olduğunu biliyorum." Fotoğraf makinesini kapsüle doğrulttu. "Bakın şimdi, burada bir boğuşma yaşanıyor, tamam mı? Adam uyutulmak istemiyor. Kurtulmayı başarıyor, nasıl–"

"Bekle bir saniye," dedi Brevard, bir elini havaya kaldırarak. Darcy'nin yüzünden hikâyenin devamının olduğunu okuyabiliyordu. "Neden bunun bir cinayet olmadığı konusunda ısrar ediyorsun? Bir silah yaralanması, sıçrayan kanlar, kapalı bir kapsül kapağı, kayıp bir silah, elleri bağlı bir adam, kimin adına kayıtlı olduğu belirsiz bir kriyopodun kapağındaki kan... Bu vakayla ilgili her şey ben cinayetim diye bağırıyor resmen."

"Ben de size bunu söylemeye çalışıyorum," dedi Darcy. "Bu bir cinayet değil çünkü adam kapsüle bağlıymış. Başından beri bağlıymış hem de, vurulmadan önce bile. Ve kapsül hâlâ çalışır durumda. Şu Troy denen adam, ya da artık buradan kaldırdığımız her kimse, hâlâ hayatta."

17

• Silo 1 •

Üç adam kapsülü arkalarında bırakıp ameliyathaneye gitmek üzere Medikal kanadına doğru yola koyuldu. Brevard'ın beyni son sürat çalışıyordu. Vardiyalarından birinde böyle boktan meselelerle karşılaşmak istemiyordu. Bu vanilya değildi. Bu olaydan sonra yazması icap edecek raporları hayal etmeye çalıştı, sonraki amire durumu anlatmaksa acayip bir külfet olacaktı. "Önder'e bildirsek mi acaba?" diye sordu Stevens, yönetim kanadının liderini, çoğunlukla yalnız kalmayı tercih eden adamı kastederek.

Brevard mevzunun büyütülecek bir şey olmadığını anlatmak istercesine gülümsedi. Derin dondurucunun kapı şifresini tuşlayıp adamlarını peşine takarak koridora çıktı. "Bence bu olay onun konumundaki birine hafif kaçar, sence de öyle değil mi? Önder'in başında uğraşması gereken bir dünya silo var zaten. Bunun onu nasıl yiyip bitirdiğini, kendisini odasına kilitlediğini görüyorsun. Bu türden vakalarla ilgilenmek bizim işimiz. Cinayet bile olsa."

"Haklısın," dedi Stevens.

Hâlâ nefes nefese olan Darcy onlara ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Asansöre binip iki kat yukarı çıktılar. Brevard ilk incelemesi sırasında silahla yaralanmış bedenin elinde bıraktığı hissi düşündü. Adam tıpkı morgdaki bir ceset kadar soğuk ve kaskatıydı ama uyandırıldıkları sırada hepsi öyle değil miydi zaten? Bütün bu donma ve çözülme sürecinin neden olduğu zararları, kanlarındaki makinelerin onları nasıl da hücre hüc-

re bir arada tuttuğunu düşündü. Peki ya bu ulak makineler kurşun yaralanmalarında da işe yarıyorsa?

Asansörün kapıları altmış sekizinci kata açıldı. Brevard ameliyathaneden gelen sesleri duyabiliyordu. Son bir saatini Stevens'la aralarında tartıştıkları teorileri çöpe atmak güçtü. Onları tamamen unutup Darcy'nin anlattıklarına uyum sağlamak da öyle... Kayıtlarla oynanıldığı düşüncesi ise meseleyi çok daha karmaşık bir hâle sokuyordu. Yüze yüze son üç vardiyaya kadar gel, sonra al başına belayı. Ama eğer kurban gerçekten de hayattaysa o zaman suçluyu yakalayacakları garantiydi. Konuşabilecek, kendisine ateş eden kişiyi teşhis edebilecek durumdaysa tabii.

Doktor ile asistanlarından biri şimdiye dek çok az kullanılmış olan ameliyathanenin dışındaki bekleme odasında bekliyordu. Eldivenlerini çıkarmışlardı; doktorun gri saçları sanki elini sürekli aralarından geçiriyormuşçasına dağınık ve hırpaniydi. Her iki adam da yorgun görünüyordu. Brevard gözetleme camından ameliyathaneye bir bakış attı ve kapsülden çıkardıkları adamı gördü. Uykudaymışçasına uzanıyordu, rengi bütünüyle değişmişti ve borularla kablolar açık mavi renkli kâğıt önlüğünün orasına burasına girip çıkıyordu.

"Olağan dışı bir geri dönüş yaşamışız diye duydum," dedi Brevard. Lavabonun yanına gidip kahvesini döktü, sıcak bir kahve demliği arandı ama bulamadı. Tam şu anda bir kupa sıcak kahve, bir paket sigara ve onları tüttürme iznine karşılık yeni bir vardiyaya başlamaya razıydı.

Doktor, asistanının kolunu sıvazladı ve ona birkaç talimat verdi. Başıyla anladığını belirten genç adam elini cebine daldırıp bir çift eldiven çıkardı, sonra da yeniden ameliyathaneye yollandı. Asistan, içeride yatan adamın bağlı olduğu makineyi kontrol ederken Brevard da onu seyretti.

"Konuşabiliyor mu?" diye sordu Güvenlik Şefi.

"Ah, evet," dedi Doktor Whitmore. Gri sakallarını kaşıdı. "Kendine geldiğinde burası fena karıştı. Hastamız göründüğünden çok daha güçlü."

"Ve bir ölüye göre epey canlı," diye ekledi Stevens. Gülen olmadı.

"Epey hareketliydi," dedi Doktor Whitmore. "Adının Troy olmadığını tekrarladı durdu. Henüz o tetkikleri yapmamıştım bile." Şimdi Brevard'ın elinde duran kâğıtları işaret etti başıyla.

Güvenlik Şefi teyit için Darcy'ye döndü.

"Heladaydım," diye itiraf etti Darcy, süklüm püklüm hareketlerle. "Uyandığında maalesef burada değildim."

"Ona sakinleştirici verdik. Ve kimliğini teşhis etmek için kan örneği aldım."

"Peki ne buldunuz?" diye sordu Brevard.

Doktor Whitmore başını olumsuz anlamda salladı. "Kayıtları silinmişti. Ya da en azından ben öyle düşündüm." Dolapların birinden plastik bir bardak çıkarıp musluk suyuyla doldurdu, sonra da bir yudum aldı. "Sadece bir kısmına ulaşabiliyoruz, çünkü o kadarına erişimim varmış. Bir tek sıra numarası ve kriyo derecesi vardı. Böyle bir durumla ilk vardiyamda da karşılaştığımı anımsadım. İdari kanattan başka biriydi, sonra bu beyefendiyi nerede bulduğunuzu hatırladım."

"İdari kanatta," dedi Brevard. "Ama bu onun kapsülü değildi, değil mi?" Darcy'nin anlattıklarını anımsadı. "Kapaktaki kan kapsüldekiyle eşleşiyor, ancak içinde bulduğumuz adam bir başkası. Bu, birilerinin bir cesedi saklamak için kendi kapsülünü kullandığına işaret etmez mi?"

"Eğer sezgilerimde yanılmıyorsam bundan çok daha kötüsü olabilir." Doktor Whitmore suyundan bir yudum daha alıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "İdari kapsüldeki isim, Troy, kapaktan aldığım kanın sahibiyle eşleşiyor, fakat o adamın şu anda derin dondurucuda olması gerekiyor. Yaklaşık yüzyıl önce dondurulmuş ve o tarihten bu yana hiç uyandırılmamış."

"Ama kapsülün kapağındaki kan ona ait," dedi Stevens.

"Bu da o tarihten bu yana uyandırıldığı anlamına geliyor," diye belirtti Darcy.

Brevard delikanlıya bir bakış attı ve onu yanlış değerlendirdiğinin farkına vardı. Her vardiyada farklı insanlarla çalışıyor olmanın laneti buydu işte. Kimseyi doğru düzgün tanıyamıyor, değerlerini tartacak zamanınız olmuyordu.

"Dolayısıyla ilk işim Medikal kayıtlarını araştırıp derin

dondurucuda tuhaf bir olayın yaşanıp yaşanmadığına bakmak oldu. Oradan kimsenin çıkarılıp çıkarılmadığını görmek istedim."

Brevard kendini huzursuz hissetti. Doktor tüm işi onun yerine hallediyordu. "Bir şey bulabildin mi peki?" diye sordu.

Doktor Whitmore başıyla onayladı ve bir eliyle bekleme odası masasındaki bilgisayarı işaret etti. "Derin dondurucuda bu ofis aracılığıyla bir faaliyet yürütülmüş. Benim vardiyamda olmadığını hatırlatırım. Bugüne dek tam iki kişi kendileri için belirlenen koordinatlardan uyandırılmış. Bir tanesi eski derin dondurucunun orta kısımlarından, oryantasyon öncesinden kalan bölümdenmiş."

Doktor söylediklerinin hazmedilmesine zaman tanımak için duraksadı.

Brevard'ın idraki uzun sürdü. Uyku yoksunu gece bekçisi ondan hızlı davrandı.

"Bir kadın mı?" diye sordu Darcy.

Doktor Whitmore kaşlarını çattı. "Kesin bir şey söylemek güç ama kuşkularım o yönde. Nedendir bilinmez, bu kişinin kayıtlarına da erişim iznim yok. Michael'ı orada kim var kim yok kendi gözleriyle kontrol etsin diye aşağı gönderdim."

"Bir tutku cinayetiyle karşı karşıya olabiliriz," dedi Stevens. Brevard homurdanarak ona katıldı. O da tam olarak aynı şeyi düşünüyordu. "Diyelim ki yalnızlığıyla baş edemeyen bir adam var ve eşini gizlice uyandırıyor. Böyle bir şeye yetkisi olduğuna göre idarecilerden biri olması kuvvetle muhtemel. Birisi bunu fark ediyor, idareci olmayan biri. Dolayısıyla da idareci onu öldürmek zorunda kalıyor. Ama... onun yerine kendisi ölüyor–" Başını iki yana salladı. İşler fazlasıyla karmaşık bir hâl almaya başlıyordu. Böylesi bir iş için gerekli kafein dozuna henüz ulaşamamıştı.

"Esas şunu dinleyin," dedi Doktor Whitmore.

Brevard beklenti dolu bir homurtu koyuverdi. Soğuyan kahvesini döktüğüne pişman olmuştu. Eliyle doktora devam etmesini işaret etti.

"Derin dondurucudan birilerinin çıkarıldığına dair bir vaka daha var elimde, üstelik bu adamın kayıtlarına erişimim

var." Whitmore üç güvenlik görevlisini süzdü. "Tahmin edin adamın adı ne?"

"Troy," dedi Darcy.

Gözleri hayretle açılan doktor parmaklarını şıklattı. "Tombala."

Brevard delikanlıya döndü. "Nasıl bildin ulan?"

Darcy omuz silkti. "Herkes eşleşmelere bayılır."

"O hâlde doğru anlamış mıyım bir bakalım." dedi Güvenlik Şefi. "Derin dondurucudan çıkan, bir yöneticiyi haklayan, yerini ve muhtemelen tüm şifrelerini ele geçiren ve kadınları uyandıran serseri bir katilimiz var." Stevens'a döndü. "Pekâlâ, galiba haklısın. Önder'e bildirmemizin zamanı geldi. Bu iş bizi aşar."

Adam başıyla onayladı ve kapıya doğru yöneldi. Ama o daha dışarı bile çıkamadan önce koridordan koşturarak yaklaşan bir çift botun gürültüsü duyuldu. Yaralı adamın kapsülden çıkarılmasına yardım eden Medikal asistanlarından biri olan Michael nefes nefese ve kan ter içinde içeri girdi. Ellerini dizlerine dayayıp kesik kesik soludu ve gözlerini doktora çevirdi.

"Sana sadece çabuk olmanı söylemiştim," dedi Doktor Whitmore. "Koştur demedim."

"Evet efendim–" Michael birkaç derin nefes daha aldı. "Efendim, bir sorunumuz var." Güvenlikçilere bakıp yüzünü ekşitti.

"Nedir?" diye sordu Brevard.

"Bir kadınmış," dedi Michael, başını yukarı aşağı sallayarak. "Oldukça eminim. Ama kapsülündeki ekran yanıp sönüyordu, ben de hızlı bir kontrol yaptım." Telaşlı gözlerle adamların yüzlerini inceledi ve Brevard ne diyeceğini anladı. Ama biri ondan önce davrandı.

"Kadın ölmüş," dedi Darcy.

Asistan kafasını hararetle sallayarak onayladı, elleri hâlâ dizlerindeydi. "Anna," diye mırıldandı. "Kapsülün üstündeki isim Anna'ydı."

Ameliyathanedeki isimsiz adam, kendisini sedyeye sabitleyen

bağlarını sınadığında adamın yaşlı ve kaslı kolları şişti. Doktor Whitmore kımıldamaması için ona yalvardı. Güvenlik Şefi Brevard sedyenin diğer tarafında, ayaktaydı. Yeni uyandırılmış, ölüme terk edilmiş adamın kokusunu duyabiliyordu. Yaşlı adamın çılgınca bakan gözleri Güvenlik Şefi'ne odaklandı. Onun yetkili biri olduğunu biliyormuş gibi görünüyordu.

"Çöz beni," dedi yaşlı adam.

"Neler olduğunu öğrenene kadar olmaz," dedi Brevard. "Siz iyileşene kadar çözemeyiz."

Yaşlı adam bağlarını bir kez daha sınadığında bileklerindeki deri kayışlar gıcırdadı. "Bu lanet sedyeden kalkarsam daha iyi olacağım zaten."

"Vurulmuşsunuz," dedi Doktor Whitmore. Hastasını sakinleştirmek için bir elini onun omzuna koydu.

Yaşlı adam başını yastığa bıraktı; bakışları doktor ile güvenlik görevlisi arasında gidip geliyordu. "Biliyorum," dedi.

"Kimin yaptığını hatırlıyor musunuz?" diye sordu Brevard.

Adam başıyla onayladı. "Adı Donald." Çenesi kenetlenip yeniden çözüldü.

"Troy değil mi?" dedi Brevard.

"Ben de öyle dedim zaten. İkisi de aynı kişi." Brevard, yaşlı adamın yumruklarını sıkıp gevşetişini izledi. "Bakın, ben bu silonun liderlerinden biriyim. Beni çözmenizi emrediyorum. Kayıtlarıma bakarsanız–"

"Bu işin icabına bakmadan–" diye söze girişti Brevard.

Deri kayışlar tekrardan gıcırdadı. "Şu lanet kayıtlara bakın," dedi yaşlı adam yeniden.

"Dosyalarınızla oynanmış," dedi Brevard. "Bize adınızı söyler misiniz?"

Adam bir müddet kımıldamadan yattı. Kasları gevşedi ve gözlerini tavana dikti. "Hangisini?" diye sordu. "Adım Paul. Ama çoğu kişi bana soyadımla hitap eder, Thurman. Bir ara Senatör de derler–"

"Önder," dedi Brevard. "Paul Thurman, Önder diye bilinen kişinin adı."

Yaşlı adam gözlerini kıstı. "Hayır, sanmıyorum," dedi. "Bugüne dek bir sürü isimle çağrıldım ama hiç Önder olmadım."

18

• Silo 17 •

Yer inledi. Silonun duvarlarının ardındaki toprak gümbürdedi ve gürültü sabit bir oranda yükselmeye devam etti.

Daha birkaç gün önce sadece uzaktan gelen bir tıngırtıydı; uzunca bir borunun ucunda tekleyerek çalışmaya koyulan bir hidrofonik pompanın sesini ve pürüzsüz bir metal zemin ile ayaklarınızın altındaki yumuşak bölgenin arasında hissedilen türden bir titreşimi andırıyordu. Dün ise Jimmy'nin dizleriyle kemiklerinden başlayıp sıkılı dişlerine doğru yol alan, sabit bir sarsıntıya dönüşmüştü. Tepesindeki su damlacıkları tutundukları borularından titreşerek kopup, çekilen taşkından arta kalan gölcüklerin üzerine çiseliyordu.

Kafasına bir damla isabet eden Elise ufak bir çığlık koyuverdi ve suyu dağıtmak için eliyle saçlarının tepesine hafifçe vurdu. Ardından bombardımanın devamını izlemek için ağzını açıp geniş bir gülümsemeyle bakışlarını yukarı kaldırdı.

"Ne berbat bir tantana," dedi Rickson. El fenerinin ışığını gürültünün geldiği yere, eski jeneratör odasının arka duvarına doğru çevirdi.

Hannah el çırpıp ikizlere oradan uzaklaşmalarını söyledi. Miles –ya da en azından Jimmy onun Miles olduğunu düşünüyordu, zira ikizleri birbirinden ayırt etmekte güçlük çekiyordu– gözlerini kapamış bir vaziyette kulağını beton duvara dayamıştı, ağzıysa konsantrasyondan aralanmıştı. Kardeşi Marcus onu diğerlerinin yanına çekti, yüzü heyecandan ışıldıyordu âdeta.

"Arkama geçin," dedi Jimmy. Titreşimlerden ötürü ayakla-

rı karıncalanıyor ve kayaları çiğneyen, ne idüğü belirsiz makinenin sesini ta göğsünde hissedebiliyordu.

"Daha ne kadar var?" diye sordu Elise.

Jimmy kızın saçlarını okşadı ve belinin etrafındaki endişeli kucaklamanın tadını çıkardı. "Çok sürmez," diye temin etti onu. Ama işin aslı ne kadar süreceğini kendisi de bilmiyordu. Son iki haftayı pompayı çalışır hâlde, Mekanik'i de kuru tutarak geçirmişlerdi. Bu sabahsa kazının artık tahammül edilemez sesine uyanmışlardı. Gürültü gün içerisinde giderek daha da beter bir hâl almıştı ama çıplak duvar önlerinde hâlâ sapasağlam duruyor, sular hâlâ ıslak ve titrek olan borulardan üzerlerine doğru yağmaya devam ediyordu. İkizlerin heyecanı doruğa ulaşmıştı ve bir su birikintisinden diğerine atlayıp duruyorlardı. Bebekse, açıklanamaz bir şekilde, Hannah'nın kollarında mışıl mışıl uyumaya devam ediyordu. Saatlerdir oradaydılar, gümbürtülerin giderek yükselmesini dinliyor ve bir şeylerin vuku bulmasını bekliyorlardı.

Uzun bekleyişleri, yıkılmakta olan duvarın gürültüsüne karışan mekanik seslerle sona erdi. Metal mafsalların tiz çığlıkları, dehşetengiz dişlerin tangırtıları ve aynı anda her yerden, zeminden, tavandan, tüm duvarlardan gelen gürültünün şiddeti ve boyutu olan bitenleri gitgide daha da karmaşık hâle getirdi. Su birikintileri kaosa yenik düştü. Damlacıklar tavan ya da zemin ayırt etmeksizin havada uçuştu.

Jimmy az kalsın dengesini kaybediyordu. "Geri çekilin," diye bağırdı, velveleyi bastırmaya çalışarak. Beline yapışan Elise'le birlikte duvardan apar topar uzaklaştı. Öteki çocuklar da dengelerini sağlayabilmek için kollarını iki yana açarak, gözleri fal taşı gibi açılmış vaziyette itaat ettiler ona.

Bir adam boyutlarında, düz bir beton katmanı duvardan kabuk misali kopup dümdüz yere düştü ve zemine temas eder etmez dağıldı. Havayı bir toz bulutu kapladı; sanki duvar soluyor, derin bir nefes verircesine etrafı toza buluyordu.

Jimmy birkaç adım daha geriledi, çocuklar da onu takip etti; heyecanları yerini endişeye bırakmıştı. Çıkan ses artık yaklaşmakta olan tek bir makineden değil, tam aksine yüzlercesinden geliyordu sanki. Her yerdeydiler. Ta göğüs kafes-

lerinin içinde... Gürültü iyice şiddetlenerek tepe noktasına ulaştı ve beton duvardan daha fazla parça döküldü, metal dövülüyormuşçasına çığlıklar attı, tangırtılar koptu, kıvılcımlar sıçradı ve devasa kazıcı duvarı aştı. Sanki bir gölge duvarın üzerinde koşuşturuyormuşçasına önce bir çatlak, sonra da çember biçiminde bir gedik açıldı.

Gediğin boyutu gürültüye yeni bir perspektif kattı. Kesici dişler tavanı yarıyor, zemine doğru alçalıyor, sonra diğer taraftan tekrardan yükseliyordu. Parçalanan duvarın orasında burasında demir çubuklar açığa çıktı. Yanık metal ve kireçtaşı kokusu vardı havada. Kazıcı yüz kırk ikinci katın duvarını aşıp geliyor, kâh tavandan kâh zeminden hatırı sayılır miktarda beton çiğniyor ve bir silo katından daha yüksek bir gedik açıyordu.

İkizler sevinç çığlıkları attılar. Elise kaburgalarını o kadar güçlü bir şekilde sıkıyordu ki Jimmy'nin nefes alabilmek için çaba sarf etmesi gerekti. Hannah'nın kucağındaki bebek huysuzlandı, ancak ağlama sesi o hengâmede uzaklardan gelen bir sinek vızıltısından farksızdı. Kesici dişlerin devasa bir dönüşü, tavandan zemine doğru attıkları ikinci bir tur, daha fazla duvarı yıkmalarına ve tamamen açığa çıkmalarına neden oldu. Sanki bir sürü dişli çark, genişçe bir diskin içinde dönen düzinelerce mini disk gibiydiler. Koca bir kaya parçası tavandan düşüp iki jeneratörden daha büyük olana doğru yuvarlandı. Jimmy silonun başlarına yıkılmasının an meselesi olduğunu düşündü.

Tepelerindeki ampullerden biri titreşimlerden ötürü tuzla buz oldu ve cam parçaları titreşen, tutsak su birikintilerinin üzerine yağdı. "Geri çekilin!" diye bağırdı Jimmy. Jeneratör odası, kazıcıdan yeterince uzak durmalarını sağlayacak kadar genişti ama şu anda her yer onlara ziyadesiyle dar geliyordu. Sarsılan zemin ayakta kalmayı güçleştirdi. Jimmy'nin içini ani bir korku kapladı. Bu şey üzerilerine gelmeye devam edecekti, siloyu yarıp yoluna devam edecekti, kontrolden tamamen çıkmış—

Betonu çiğneyen dişler odaya daldı. Keskin diskler havada dönüyor ve çığlıklar atıyor, kayalar bir yandan dökülüp diğer

yandan ufalanıyordu. Kazının şiddeti azaldı ve keskin metal aksamların çığlıkları daha az sağır edici bir hâl aldı. Hannah çocuğunu öpüp onu kollarında salladı; genç kızın ardına kadar açılmış gözleri evlerine davetsizce dalan makineye odaklanmıştı.

Bir yerlerden bazı bağırışlar duyuldu ve yıkılan kayaların arasından içeri sesler süzüldü. Dönen disk yavaşlayıp dursa da ufak disklerden bazıları bir süre daha dönmeye devam etti. Kayalarla olan mücadeleleri bir yanlarını hiç kullanılmamış gibi pasparlak kılmıştı. Uzun bir betonarme demiri, disklerden birinin etrafını düğümlenmiş bir bağcık gibi sarmıştı.

Sessizlik sesini yükseltti. Bebek bir kez daha hareketsizleşmişti. Uzaklardan gelen bazı şıngırtılar ve çalışan bir şeyin uğultusu –kazıcının gümbürdeyen kalbi belki de– kaldı geriye bir tek duyulabilen.

"Merhaba?" diye bir bağırış duyuldu kazıcının civarlarından. "Evet, vardık," dedi başka bir ses. Bir kadına aitti.

Jimmy hızla Elise'i kucağına aldı, küçük kız da kollarını onun boynuna dolayıp bacaklarını adamın beline sardı. Jimmy önlerinde uzanan metalik duvara doğru koştu.

"Hey!" diye seslendi Rickson, onun peşi sıra koşarken. İkizler de düştü peşlerine.

Jimmy nefes alamıyordu. Ama onu boğan şey bu kez Elise'in sıkıca sarılan kolları değil, silosuna ziyaretçi geldiği düşüncesiydi. Korkmasına gerek olmayan insanlar. Kaçılacak değil, kollarına koşulacak kişiler.

Bu duyguyu hepsi hissediyordu. Ağızları kulaklarında, kazıcının kucağına doğru koştular.

Duvar ile sessiz diskler arasındaki delikte önce bir kol, sonra da bir omuz belirdi; bir kadın, zemine göre alçakta kalmış tünelden yukarı tırmanıyordu.

Nihayet dizlerinin üzerinde doğruldu, ardından ayağa kalktı ve bir eliyle saçlarını yüzünden defetti.

Jimmy durdu. Tüm grup, kazıcıya on adım kala koşmayı kesti. Bir kadın. Bir yabancı. Silolarındaydı, gülümsüyordu, toza ve çamura bulanmıştı.

"Solo?" diye sordu kadın, sırıtarak. Çok güzeldi, çamur

içindeyken bile. Kazıcının dişlerinin arkasından bir kişi daha sürünerek yukarı çıkarken kadın da ellerindeki kalın iş eldivenlerini çıkarıp gruba doğru yürümeye koyuldu. Uzanan bir el. Ağlayan bir bebek. Jimmy kadının tebessümünden büyülenmiş bir hâlde onunla tokalaştı.

"Ben Courtnee," dedi kadın. Bakışlarını çocukların üzerine gezdirirken tebessümü genişledi. "Sen Elise olmalısın." Uzanıp küçük kızın omzunu sıktı ve bu da Jimmy'nin boynundaki kavrayışın artmasına neden oldu.

Kazıcının arkasından yeni kâğıt kadar solgun bir teni ve en az onun kadar beyaz saçları olan bir adam çıktı ve dönüp kesici dişlere bir göz attı.

"Juliette nerede?" diye sordu Jimmy, Elise'i kollarında yeniden konumlandırarak.

Courtnee kaşlarını çattı. "Sana söylemedi mi? Dışarıya çıktı."

İkinci Bölüm

DIŞARISI

19

• Silo 18 •

Juliette etrafına gaz pompalanırken basınç odasında öylece durdu. Temizlik kıyafeti büzüşerek tenine yapışıyordu. Ne son seferinde dışarı gönderilirken hissettiği korkudan ne de sürgüne gönderilen birçoklarının saptırılmış umudundan bir eser vardı içinde. Anlamsız hayallerinin ve umutsuz endişelerinin ortasında bir yerde, dünyayı tanıma arzusu yükseliyordu. Ve, tabii eğer mümkünse, onu daha iyi bir yere dönüştürme isteği.

Odadaki basınç yükseldi ve kıyafetinin her katmanı vücudundaki tüm kabarık yara izlerini, her kırışığı bir zamanlar yanan kırışıklıkları buldu. Milyonlarca nazik iğneden yayılan milyonlarca sızı, tüm hassas yerlerine eş zamanlı temas etti; basınç odası onu hatırlıyor, onu tanıyordu sanki.

Duvarlara asılı şeffaf plastik örtüler basınçla kırışarak boruların etrafına ve kıyafetini giyerken oturduğu banka sıkıca yapışmaya başladı. Az kalmıştı. Hissettiği tek bir şey varsa o da heyecandı. Rahatlama. Uzun soluklu bir projenin sonuna yaklaşıyordu.

Odadaki atıl argondan bir numune almak için göğüs hizasındaki kaplardan birini eline alıp kapağını açtı. Kapağı tekrar kapattığı sırada devasa dış kapının iç aksamlarından gelen tanıdık ve tok bir ses işitti. Silo açıldı ve içerideki basınçlı gaz dışarının havasını dışarıda tutmaya çabalarken kapının önünde bir sis bulutu belirdi.

Sis yükselip genç kadının etrafını sardı. Dışarı ittirdi onu, acele ettirdi âdeta. Juliette bir botunu havaya kaldırdı, Silo

On Sekiz'in kalın dış kapılarını aştı ve bir kez daha dışarı çıktı.

Rampa tıpkı hatırladığı gibiydi. Toprağa gömülü evin son katından başlayan ve dünyanın yüzeyine doğru tırmanan beton bir düzlük. Biriken tozlar sert köşeli tepecikler oluşturmuş, duvarlar çamur izlerine bulanmıştı. Ağır kapılar arkasından gürültüyle kapandı ve dağılan sis bulutlara doğru yükseldi. Juliette hafif eğimli rampayı tırmanmaya koyuldu.

"İyi misin?"

Lukas'ın yumuşak sesi başlığının içini doldurdu. Juliette gülümsedi. Onun da yanında olması güzel bir duyguydu. Başlığının içindeki mikrofonu devreye sokmak için baş ve işaret parmağını birbirine bastırdı.

"Bugüne dek rampada ölen olmadı Lukas. Gayet iyiyim."

Genç adam özür mahiyetinde bir şeyler mırıldandı ve Juliette'in tebessümü genişledi. Arkanızda size destek olan biriyle tehlikeye atılmak oldukça farklı bir şeydi. İnsanların size utançla sırt çevirmesinden, kimse yüzünüze bakmaya bile cesaret edemezken sürgüne gönderilmekten çok çok farklı...

Rampanın tepesine vardığında bir haklılık duygusu onu ele geçirdi. Korkunun ya da elektronik bir vizörün dijital yalanlarının yokluğunda, insanların hissetmesi gerektiğini düşündüğü şeyi hissetti: yok olan duvarların, kilometrelerce ama kilometrelerce uzanan açık alanın ve havada devinerek ilerleyen bulutların şiddetli ve sersemletici etkisi. Teni keşfetmenin heyecanıyla karıncalanıyordu. Daha önce burada iki kez bulunmuştu, evet ama bu farklıydı. Bu defa bir amacı vardı.

"İlk numunemi alıyorum," dedi, parmaklarını birbirine bastırarak.

Kıyafetinden ufak bir kap daha çekti. Her şey tıpkı temizlikte olduğu gibi numaralandırılmış fakat bu defa takip edilecek adımlar değişmişti. Haftalarca planlama ve üretim hep bunun içindi; arkadaşları En-Derin'de tünel kazarken o da En-Tepe'de hummalı bir çalışma yürütmüştü. Numune kabının kapağını açtı, onu havaya kaldırıp ona kadar saydı, sonra

da kapağı kapadı. Kabın üst kısmı şeffaftı. İçinde tıkırdayan bir çift conta, dibindeyse iki ısı bandı vardı. Juliette kapağın kapla birleştiği noktaya mühürleyici bir malzeme sıkıp onu hava geçirmez kıldı. Numaralandırılmış numuneyi bacağındaki kapaklı bir cebe, basınç odasında aldığı diğer numunenin yanına koydu.

Telsizdeki hışırtı Lukas'ın konuşmasına delalettı. "Basınç odası tamamıyla yakılıp arındırıldı. Nelson içeri girmek için soğumasını bekliyor."

Juliette yüzünü sensör kulesine döndü. Kafeteryanın duvarekranından kendisini izleyen onlarca kişiye el sallamamak için kendini zor tuttu. Başını önüne eğdi ve kafasını toplamaya, yapılacak bir sonraki şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalıştı.

Toprak numunesi. Rampa ve kuleden uzaklaşıp belki de yüzyıllardır üzerine tek bir adım bile atılmamış olan bir toprak birikintisine doğru yürüdü. Diz çöküp –içliği dizinin arka kısmını sıkıştırdı– ufak kabını yere sürterek yerden bir miktar toprak numunesi doldurdu. Toprak iyice sertleşip kazması güç bir hâle gelmişti, o nedenle kabın geri kalanını eliyle yüzeyi süpürerek doldurdu.

"Yüzey numunesi tamam," dedi eldivenindeki tuşa basarak. Kapağı özenle kapadı ve diğer bacağındaki cebe yerleştirmeden önce kabın etrafını yalıtım malzemesiyle kapladı.

"İyi gidiyorsun," dedi Lukas. Muhtemelen cesaret vermeye çalışıyordu. Ancak Juliette'in tek duyabildiği sesindeki yoğun endişeydi.

"Şimdi de daha derinden bir numune alacağım."

Kazı aletini iki eliyle birden kavradı. Onu şişkin eldivenleriyle daha rahat kullanabilmek için aletin tepesine T biçiminde, geniş bir parça eklemişti. Aletin burgulu kısmını yere dayadı, sapını tekrar tekrar döndürdü ve keskin ağızların sıkı toprağı delebilmesi için tüm ağırlığını kollarına verdi.

Kaşlarında ter birikmeye başladı. Kolları harcadığı çabayla sarsılırken bir damla ter vizörüne düştü ve titreşen, minik bir birikinti oluşturdu. Yakıcı ve çetin bir esinti kıyafetine sertçe çarpıp onu yana itti. Alet, sapındaki işaret bandına

dek toprağa gömüldüğünde tekrar ayağa kalktı ve bacaklarını kullanarak T'ye asıldı.

Aletin ucundaki toprak parçası bir tıpa misali yerinden söküldü ve alt kısmından kopan derin toprak kırıntıları zeminde açılan kuru deliğe dökülerek dağıldı. Juliette aletin kapağını tıpanın üstüne kapatıp kilitledi. Elindeki tüm eşyalar Tedarik'in sağlam ve cilalı malzemelerindendi. Kazı aletini kesesine geri koyup tekrardan sırtına astı ve derin bir nefes aldı.

"Tamam mı?" diye sordu Lukas.

Juliette kuleye el salladı. "Sıkıntı yok. İki numune daha kaldı. Basınç odası ne durumda?"

"Hemen kontrol ediyorum."

Lukas onun dönüşü için yapılan hazırlıkları gözden geçirirken Juliette de kendisine en yakın tepeye doğru yollandı. Hafif yağmurlar eski ayak izlerini silmişse de gideceği yolu zaten ezbere biliyordu. Tepedeki yarık âdeta davetkâr bir merdiven, o iki silüete hâlâ ev sahipliği yapan bir rampa gibi duruyordu.

Tepenin eteğinde durup contalı ve ısı bantlı bir başka kap çıkardı. Kapağı kolayca açıldı. Juliette rüzgârın üfüreceği her şeyi içine hapsedebilmek için kabı havaya kaldırdı. Bildikleri kadarıyla dışarıdaki havayla ilgili yapılacak ilk gerçek test buydu. Daha önceki temizliklerden elde edilen tüm o düzmece raporlar, korkuyu muhafaza etmek ve meşrulaştırmak üzere uydurulmuş sayılardan ibaretti yalnızca. Gerçekte umursadıkları tek şey dünyanın artık geri döndürülemez bir durumda olduğu masalını insanlara satabilmekken, sanki ilerleme kaydediyor ve gezegeni düzeltmek için çaba sarf ediyorlarmış gibi gözükmek için sergiledikleri birer maskaralıktı onlar.

Juliette için bu komplonun derinliği kadar etkileyici olan bir şey daha varsa o da yayılma hızı ve IT dâhilindeki işleyişi çöktükten sonra gelen rahatlamaydı. Otuz dördüncü katın kadınlarıyla erkekleri kocaman açılmış gözleri, ürkeklikleri ve çaresiz bir şekilde güvenip tutunabilecekleri bir yetişkin beklentisiyle ona Silo On Yedi'nin çocuklarını anımsatıyor-

du. Dışarının havasını test etmek için yeltendiği bu çılgınca girişim silonun geriye kalan her yerinde şüphe ve korkuyla karşılanırken, bunu zaten nesillerdir yapıyormuş gibi görünen IT'de gerçek bir araştırma yapabilme şansı büyük bir coşkuyla karşılanmıştı.

Lanet olsun!

Juliette kabın kapağını kapadı. Aklı uçmuş gitmişti; ona kadar saymayı unutmuş, muhtemelen onun iki katı kadar süre beklemişti.

"Juliette?"

Genç kadın iki parmağını birbirine bastırıp mikrofonu devreye soktu. "Efendim?" Düğmeyi bıraktıktan sonra kapağı iyice sıkıştırdı, üzerinde "2" yazdığından tekrar emin oldu, ardından kenarlarını mühürledi. Onu da diğerlerinin yanına koyup dikkatsizliğine sövdü.

"Basınç odasının yakılması tamamlandı. Nelson odayı dönüşüne hazırlamak için içeri girdi ama argon gazının tekrardan dolmasının biraz zaman alacağını söylüyorlar. İyi olduğundan emin misin?"

Kendini gözlemleyip soruya dürüst bir yanıt verebilmek için bir müddet bekledi. Birkaç derin nefes aldı, kıyafetin içinde şöyle bir kımıldandı, sonra da görüşünün ve dengesinin yerinde olduğundan emin olmak için başını kaldırıp kapkara bulutlara doğru bir bakış attı.

"Evet. İyi hissediyorum."

"Pekâlâ. Oda geri döndüğünde de yakılacak. Görünüşe göre buna gerçekten ihtiyaç var. Sen çıkmadan önce basınç odasından tuhaf değerler alıyorduk. Nelson tam şu anda iç basınç odasını önlem olarak baştan uca ovduruyor. Senin için her şeyi elimizden geldiğince hızlı hazırlamaya çalışacağız."

Juliette duyduklarından pek hoşlanmadı. Silo On Yedi'nin basınç odasından geçişi her ne kadar korkutucuysa da kalıcı sonuçları olmamıştı. Çorbayı başından aşağı boca etmesi hayatta kalmasına yetmişti. Üzerinde çalıştıkları teori, dışarısının havasının sanıldığı kadar kötü olmadığı ve alevlerin havayı arındırmaktan ziyade basınç odasının terk edilmemesine karşı caydırıcı bir unsur olması hakkındaydı. Bu görevinin

esas zorluğu bir kez daha yanmadan veya revire yatırılmasına gerek kalmaksızın içeriye geri dönebilmesinde yatıyordu. Ama siloyu da riske edemezdi tabii.

Parmaklarını birbirine bastırıp ansızın nelerin tehlikede olabileceğini düşündü. "Hâlâ beni seyreden birileri var mı?" diye sordu Lukas'a.

"Evet. Ortama heyecanlı bir atmosfer hâkim. İnsanlar bütün bunların yaşandığına inanamıyor."

"Onları oradan çıkarmanı istiyorum," dedi. Parmağındaki düğmeyi bıraktı. Yanıt yoktu.

"Lukas? Beni duyabiliyor musun? Herkesi en az dördüncü kata indirmeni istiyorum. Bu projede çalışmayan herkesi gönder, tamam mı?"

Bekledi.

"Tamam," dedi Lukas. Arkadan bir sürü ses geliyordu. "Hemen dediğini yapıyoruz. Herkesin sakin kalmasını sağlamaya çalışıyoruz."

"Onlara bunun yalnızca bir önlem olduğunu söyle. Basınç odasından gelen tuhaf değerlere karşı."

"Tamamdır."

Lukas'ın sesi nefes nefese geliyordu. Juliette gereksiz yere panik yaratmamış olmayı umdu.

"Şimdi son numuneyi alacağım," dedi, elindeki göreve odaklanarak. En kötü senaryoya dahi hazırlıklıydılar. Her şey yolunda gidecekti. Basınç odasına yerleştirilen ilkel sensörler için minnettardı. Bir sonraki dışarı çıkışında kulenin üstüne kalıcı bir anten yerleştirmeyi umuyordu ama her şeyin bir zamanı vardı. Tepenin eteğindeki temizlikçilerden birine yaklaştı.

Bu iş için seçtikleri beden Jack Brent'e aitti. Temizliğe gönderileli dokuz yıl olmuştu, eşinin ikinci düşüğünden sonra çılgına dönmüştü. Juliette bunların dışında onun hakkında çok fazla şey bilmiyordu ve nihai numunesi için bir hedef seçerken temel kriteri de bu olmuştu.

Cesetten geriye kalanlara doğru yola koyuldu. Eski temizlik kıyafeti toprağın donuk gri rengine bürüneli epey zaman olmuştu. Üzerindeki metalik kaplama, kuru bir boya katmanı

gibi pul pul dökülüyordu. Botlar iyice aşınmış, vizör ufalanmıştı. Jack kolları göğsüne sarılı, bacakları düz ve birbirine paralel bir vaziyette yatıyordu; kestirmek için uzanmış ve bir daha asla uyanmamıştı sanki. Daha çok vizörünün ardından açık mavi gökyüzünü seyretmek için sırtüstü yatmış gibi bir hâli vardı.

Juliette üzerinde "3" yazan son numune kabını çıkardı ve ölü temizlikçinin yanında diz çöktü. Şayet Scottie, Walker ve Tedarik'teki tüm o insanlar bunca riski göğüslememiş olsaydı kendi sonunun da böyle olacağını düşünmek onu ürpertti. Numune kutusundan keskin bir bıçak çıkarıp kıyafetten kare biçimde bir örnek kesti. Bıçağı temizlikçinin göğsünün üzerine bırakıp kestiği numuneyi kabın içine koydu. Nefesini tuttu, kendi kıyafetine hasar vermemek için bıçağı tekrardan dikkatle kavradı, sonra da temizlikçinin içliğinin açığa çıktığı karın kısmından bir kumaş numunesi kesti.

Bu seferkini cesetten ayırabilmek için bıçakla altını kazıması gerekti. İçliğin altında et kalmış mıydı ya da kaldıysa bile içlik numunesiyle birlikte bir parçasını koparmış olabilir miydi anlamak imkânsızdı. Neyse ki yırtık pırtık ve harap kıyafetin altındaki her şey kapkaraydı. Ama kuru kemiklerin içinde, rüzgârın doldurduğu topraktan başka bir şey kalmamıştı sanki.

Numuneyi kabın içine koydu ve şişkin eldivenleriyle onu kavrayıp tekrar riske girmemek için bıçağı temizlikçinin yanında bıraktı. Doğruldu ve kuleye doğru döndü yüzünü.

"İyi misin?"

Lukas'ın sesi farklı geliyordu. Daha uzaktan. Juliette soluğunu koyuverdi ve nefesini bu kadar uzun süre tuttuğu için kendini hafiften sersemlemiş hissetti.

"İyiyim."

"Dönüşün için neredeyse hazırız. Yavaş yavaş yola koyulabilirsin."

Genç kadın başıyla onayladı, gerçi muhtemelen bu mesafeden kendisini göremiyordu; dünyayı büyülten yüksek duvarekranlardan bile.

"Baksana, neyi unuttuk biliyor musun?"

Juliette donakaldı ve kuleye bir bakış attı.

"Neyi?" diye sordu. "Neyi unuttuk?" Ter damlacıkları yanaklarını yalayıp tenini kaşındırdı. Giydiği son kıyafetin eriyip ensesine yapıştığı yerlerdeki yara izlerini hissedebiliyordu.

"Çıkarken yanına bir iki bez koymayı unuttuk," dedi Lukas. "Görüşümüz daha şimdiden puslandı. Eh, hazır sen de dışarı çıkmışken..."

Juliette kuleye dik dik baktı.

"Yani öyle bir an aklıma geldi işte," dedi Lukas. "Hani olur ya, elin değerse iki temizlik yapmış olurdun–"

20

• Silo 18 •

Juliette rampanın aşağısında bekledi. Bunu yaptığı son seferi, Solo'nun ısı bandından battaniyesiyle aynı yerde durduğunu, kapılar açılana kadar oksijeninin yetip yetmeyeceğini merak edişini, içeride karşılaşacağı şeyden sağ çıkıp çıkamayacağını düşündüğünü hatırladı. Lukas'la karşılaşmayı beklerken kendini Bernard'la boğuşurken bulmuştu.

Silkinip bu kötü hatıraları kafasından atmaya çalıştı. Başını eğip ceplerine baktı ve kapaklarının sımsıkı kapalı olduğundan emin oldu. Onu bekleyen arındırma işleminin aşamaları zihninde koşturdu. Her şeyin yerli yerinde olacağına güveniyordu.

"Başlıyoruz," dedi Lukas telsizden. Sesi yine kof ve uzaktı.

Tam o sırada basınç odası kapılarının iç aksamlarından bir inilti koptu ve açılan yarıktan dışarı basınçlı argon sızdı. Juliette kendini beyaz sisin içine attı ve içeri yönlü hareketine başlar başlamaz yoğun bir rahatlama duygusuna kapıldı.

"İçerideyim. İçerideyim," dedi.

Kapılar arkasından gürültüyle kapandı. Juliette basınç odasının iç kapısına bir bakış attı ve lombozun ardında bir başlık gördü; biri içeri bakıyor, onu seyrediyordu. Genç kadın hazırlanma bankına doğru yürüdü ve o yokken Nelson'ın içeri bıraktığı hava yalıtımlı kutuyu açtı. Acele etmesi gerekiyordu. Gaz hazneleri ve alevler otomatik olarak devreye girecekti.

Bacaklarına cırtcırtla iliştirilmiş cepleri söküp hepsini kutunun içine yerleştirdi. Derin toprak numunesi almak için

kullandığı tirbuşona benzer aletini de asılı olduğu yerden alıp numunesiyle birlikte kutuya bıraktı ve kapağını kapatıp kilitledi. Tüm bunları prova etmekle iyi yapmışlardı. Kıyafetinin kabalığına rağmen rahatça hareket edebiliyordu. Her gece yatağına uzanıp tüm adımları ezberleyene dek hepsini tekrar tekrar gözden geçirmişti.

Küçük basınç odasını boylu boyunca geçip kaynağını kendi elleriyle yaptığı metal küvetin kenarını kavradı. Son alevlerden ötürü hâlâ sıcak olsa da Nelson'ın içine doldurduğu su ısıyı büyük oranda düşürmüştü. Derin ve anlamsız bir nefes alıp kendini küvetin içine bıraktı.

Su, başlığının etrafını sardığında Juliette ilk defa gerçek bir korkuya kapıldı. Nefes alış-verişleri hızlandı. Yeniden sular altında olmak, dışarıda olmakla kıyaslanamazdı bile. Taşkın sularının ağzına dolduğunu ve küçük hava kabarcıklarını içine çektiğini hissedebiliyor, basamaklardaki çelik ve pasın tadını alabiliyordu hâlâ. Yapması gerekenler aklından tamamen çıkıverdi.

Küvetin dibindeki kulplardan biri gözüne ilişince uzanıp ona tutundu ve kendini aşağı çekti. Ayaklarını birer birer küvetin diğer ucuna kaynatılmış barın altına sokup vücudunu dipte tuttu ve sırt kısmının da suyun altında kaldığını umdu. Suyun kaldırma kuvvetiyle boğuşurken kolları sızladı. Her ne kadar bir başlık takıyor ve kafasını suyun altında tutuyor olsa da küvetten taşan sıvıların basınç odasının zeminine döküldüğünü duyabiliyordu. Alevlerin kabarıp kükreyişini ve küvetin etrafını yalayışını da öyle...

"Üç, dört, beş—" diye sayıyordu Lukas. Acı verici hatıralar Juliette'in gözlerinin önünden geçti; açık yeşil acil durum ışıkları, göğsüne oturan panik—

"Altı, yedi, sekiz—"

Taşkın altında kalmış derinliklerden suyun yüzeyine canlı çıktığında aldığı son nefeste ağzına gelen yağ ve petrol tadını neredeyse duyumsayabiliyordu.

"Dokuz, on. Yakma işlemi tamamlandı," dedi Lukas.

Genç kadın tutunduğu kulpları bırakıp ayaklarını barın altından kurtarır kurtarmaz suyun kaynayan yüzeyine doğru

yükseldi; ısıyı kıyafetin içinden bile hissedebiliyordu. Dizlerinin ve ayaklarının üzerinde doğrulmak için yoğun bir çaba sarf etti. Her yere su sıçrattı ve buhar kapladı dört bir yanını.

Burada ne kadar uzun süre kalırsa odadaki havanın üzerine o kadar tutunacağından ve ikinci basınç odasını kirleteceğinden korkuyordu. Çıkışa doğru koşturdu ve botları ıslak zeminde tehlikeli bir biçimde kaydı. Kapının volanı çoktan dönmeye başlamıştı bile.

Daha çabuk, daha çabuk, dedi kendine.

Kapı hafifçe aralandı. Juliette aralığa doğru atıldı fakat ayağı kaydı ve büyük bir acıyla kapının pervazına çarptı. O öne doğru emeklerken eldivenli birkaç el onu kavradı ve temizlik kıyafeti giymiş iki teknisyen kapıyı çarparak kapatmadan önce genç kadını çabucak içeri çekti.

Nelson ve Sophia, Kıyafet Laboratuvarı'nın iki eski teknisyeni, fırçalarını çoktan hazırlamışlardı. Onları bir kaptaki mavi nötralizasyon maddesine daldırdılar ve önce Juliette'i, ardından da birbirlerini fırçaladılar.

Juliette fırçalanmadık tek bir yerinin kalmadığından emin olmak için onlara sırtını döndü. Sonra da mavi sıvının yanına gitti, içinde bekleyen üçüncü fırçayı kaptı ve dönüp Sophia'nın kıyafetini temizlemeye başladı. Derken kıyafetin içindeki kişinin Sophia olmadığını gördü.

Eldiveninin içindeki düğmeye bastı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun Luke?"

Lukas yüzünde suçlu bir ifadeyle omuz silkti. Juliette genç adamın başka birilerinin kendini tehlikeye atma fikrine dayanamamış olabileceğini düşündü. Ya da yanlış giden bir şeyler yaşanması durumunda basınç odası kapısının yakınlarında olmak istemişti muhtemelen. Juliette onu suçlayamazdı; o da olsa aynı şeyi yapardı.

Peter Billings ile yanındaki birkaç kişi şerifin ofisinden onları izlerken ikinci basınç odasını da fırçaladılar. Temizlik sıvısından yükselen baloncuklar havada uçuşuyor, sonra da yeni basınç odasının havalandırmaları tarafından yutulup ilk basınç odasına tahliye ediliyorlardı. Nelson bilinçli bir şekilde alçak tuttukları tavanın temizliğine girişti. Daha az hava.

Daha az hacim. Uzanması da daha kolaydı. Juliette iç basınç odasında geçirdiği zaman zarfında herhangi bir aksaklık yaşayıp yaşamadığını anlamak için Nelson'ın yüzünü inceledi ve gördüğü kızarıklık ile teri, fırçasını gayretle kullanmasına bağladı.

"Havalandırma kusursuz çalışıyor," dedi Peter ofisindeki telsizinden. Juliette el sallayıp iki teknisyenin dikkatini çekti, ardından bir avucunu boyun hizasına götürdü ve yumruğunu sıktı. Diğer ikisi kafa sallayarak anladıklarını belirttiler. İçeriye kafeteryadan temiz hava pompalanırken ellerindeki fırçalarla son bir kez daha birbirlerinin üzerindeki kıyafetleri elden geçirdiler ve Juliette geri dönebildiği gerçeğinin keyfine nihayet varabildi. Tekrar içerideydi, başarmışlardı. Yanık, tedavi ve içeri sızan zehirli hava yoktu. Ve bu defa dışarısı hakkında nihayet bir şeyler öğrenebileceklerdi.

Peter'ın sesi başlığının içine doldu yeniden: "Sen giyinirken söylemek istemedik ama kazı yarım saat önce diğer tarafa vardı."

Gurur ve suçluluk duyguları aynı anda kabardı içinde. O sırada orada olmalıydı. Zamanlama berbattı, lakin En-Tepe'deki şansının azalmaya başladığını sezmişti. Bu yüzden Solo ile çocuklar için mutluluk duymakla yetindi ve uzun süren çileli uğraşlarının sona ermesiyle rahatladı.

İkinci basınç odası –Juliette'in bir duş kabininden söküp hava geçirmez hâle getirdiği bir cam kapısı vardı– önünde açılmaya başladı. Tam o esnada genç kadının arkasındaki eski basınç odasından yoğun bir ışık yayıldı ve kapının dar lombozu kızardı. İkinci alev dalgası ufak odayı kasıp kavuruyor, pislenmiş duvarları yıkıyor, içerideki havayı kavuruyor. Juliette'in yerlere sıçrattığı suları kaynatıp küveti azgın buharlar altında bırakıyordu.

Juliette diğerlerine yeni basınç odasından çıkmalarını işaret ederken endişeli gözlerle eskisine baktı ve hatıraları gözünün önünden geçti. Orada olduğu ânı hatırladı. Lukas geri döndü, onu kolundan çekip kapıdan çıkardı ve içliklerine kadar soyunup bir duş daha alacakları yer olan eski nezarethaneye götürdü. Üzerindeki ıslak katmanlardan arınırken

Juliette'in tek düşünebildiği hazırlanma bankının üzerindeki yalıtımlı ve ateşe dayanıklı kutuydu. Aldığı riske değdiğini, en acımasız sorularının cevaplarının o kutunun içinde güvende olduğunu umut etti.

21

• Silo 17 •

Devasa kazı aracı sessiz ve kımıltısız bir şekilde duruyordu. Makinenin çiğnediği tavandan toz dökülmeye devam ediyor, geniş çelik dişler ve dönen diskler kayaların arasındaki yolculuklarının ardından pırıl pırıl parlıyordu. Kazıcının yüzü, disklerin arasından seçilebildiği kadarıyla toprak, moloz, bükülmüş demir çubuklar ve geniş taşlarla kaplıydı. Makinenin yanı başında, Silo On Yedi'nin kalbine daldığı mevkide iki farklı dünyayı birbirine bağlayan siyah bir yarık vardı.

Jimmy, yabancıların öteki dünyadan kendi dünyasına doluşmasını izledi. Kara sakallı, sarı tebessümlü, elleri makine yağıyla kaplı iri kıyım adamlar tünelden içeri adım atıyor ve tepelerindeki paslı borulara, zemindeki su birikintilerine, çok uzun zaman evvel gürül gürül işleyen ancak şimdilerde ölüm kımıltısızlığına erişmiş sessiz ve sakin silo organlarına bakıyorlardı gözlerini kısarak.

Jimmy'yle tokalaştılar, ona Solo diye seslendiler ve korku içindeki çocuklara sarıldılar. Ona Jules'ün selamını ilettiler, sonra da başlıklarında bulunan ve önlerinde altuni koniler meydana getiren ışıklarını ayarlayıp Jimmy'nin evine dağıldılar.

Elise, bir başka madenci grubu yarıktan içeri girerken Jimmy'nin bacağına yapıştı. Onlarla birlikte gelen iki köpek, sahiplerinin peşine düşmeden önce evvela yerdeki su birikintilerini sonra da korkudan titreyen küçük kızı koklamak üzere durdu. Juliette'in arkadaşı Courtnee gruba talimat verdikten sonra tekrardan Jimmy'nin ve çocukların yanına dön-

de Jimmy onun hareketlerini izledi. Saçları Juliette'inkinden daha açık renkli, yüzü daha keskin hatlara sahipti. Juliette kadar uzun değildi ama onunla aynı sertlik hâkimdi tavırlarına. Öteki dünyadaki insanların hepsi birbirinin aynı mı acaba diye düşündü: erkekleri sakallı ve tenleri is tutmuş, kadınlarıysa yabanıl ve mahir.

Hannah bebeğine sımsıkı sarılıp onu uykusuna dönmeye ikna etmeye çalışırken Rickson da ikizleri topladı. Courtnee, Jimmy'ye bir el feneri uzattı.

"Hepinize yetecek kadar fenerim yok," dedi kadın, "o yüzden birbirinizden ayrılmamanızda fayda var." Elini başının üzerine kaldırdı. "Tünel yeterince yüksek, destek kirişlerine dikkat edin yeter. Bir de zemin pürüzlü, o yüzden yavaş gidin ve kenarlara çok yanaşmamaya çalışın."

"Niye biz gidiyormuşuz da doktor buraya gelmiyor?" diye sordu Rickson.

Hannah kucağındaki çocuğu hafifçe zıplatıp konumunu düzeltirken delikanlıya sert bir bakış attı.

"Sizi götürdüğümüz yer buraya nazaran çok daha güvenli," dedi Courtnee, silonun kaygan ve aşınmış duvarlarına göz gezdirerek. Evlerine bakış biçimi Jimmy'nin içindeki savunmacı kimliği harekete geçirdi. Sonuçta o zamana dek hiç de fena idare etmemişlerdi burada.

Rickson tünelin öteki ucunda güvende olacaklarına pek de inanmadığını belirten bariz bir bakış attı Jimmy'ye. Oğlanı neyin korkuttuğunu biliyordu; ikizleri kendi aralarında konuşurken duymuştu, ki onlar da daha önce Hannah ile Rickson'ın fısıldaşmalarına kulak misafiri olmuştu muhtemelen. Tıpkı zamanında annelerinin yapmak zorunda olduğu gibi, Hannah da bir implant takmak zorunda kalacaktı. Rickson'a ise bir renk ve ailesine bakmak haricinde bir iş tahsis edilecekti. Genç çift de en az Jimmy kadar bu yetişkinleri endişe verici buluyordu.

Tüm korkularına rağmen, dünyalarını istila eden bu insanların ödünç verdiği sert başlıkları kafalarına geçirip birbirlerine tutundular ve yarığın içinden sıkış tepiş geçtiler. Kazıcının dişlerinin ardında Yaban'ın ışıksız bölümüne ben-

zeyen, karanlık bir tünel vardı. Ama Yaban'dan farklı olarak ortamda bir serinlik, seslerinde de değişik bir yankı vardı. Jimmy Courtnee'ye, çocuklar da Jimmy'ye yetişmeye çalışırken sanki yeryüzü onları yutuyormuş gibi bir hisse kapıldılar.

Metal bir kapıdan geçip uzun kazıcıyı boydan boya katettiler. İçerisi sıcaktı. Dar bir koridor boyunca ilerleyip aksi istikamette yürüyen insanların sağlarından sollarından sığışarak geçtiler; sonunda başka bir kapıdan geçip tünelin karanlığına ve serinliğine geri döndüler. Tavana doğru yükselip gözden kaybolan moloz yığınlarıyla boğuşmakta olan adamlarla kadınlar birbirlerine sesleniyor, başlıklarından çıkan ışıklar havada dans ediyordu. Kayalar kayıp tıkırdadı. Taşlar her iki yana yığılmış, tam ortalarından geçen çetrefilli bir geçit açılmıştı. Ter ve çamur kokan işçi sıralarının yanlarından geçtiler. Etrafından dolanmaları gereken, Jimmy'den bile uzun bir kaya çıktı karşılarına.

Yön değiştirmeksizin, tek bir istikamette bu şekilde dümdüz ilerleyebilmek tuhaf bir histi. Bir duvara toslamadan, bir köşeyi dönmek zorunda kalmadan yürüdüler de yürüdüler. Doğal değildi bu. Dümdüz uzanan bu boşluk, yer yer ışıkla bölünen karanlıktan daha korkunçtu. Tavandan üzerlerine yağan toz perdesinden yahut kaya yığınlarından kopup yuvarlanan tek tük taşlardan da öyle... Karanlıkta yanlarından geçip giderken onlara çarpan yabancılardan ya da geçidin göbeğindeki gölgelerin arasında bir anda beliren çelik kirişlerden bile daha beterdi. Onları durduracak bir şeyin olmamasıydı en dehşet verici olan, tek bir istikamette yürümek yürümek ve yürümek bitimsizce. Jimmy sarmal merdivenlerden inip çıkmaya alışkındı. Normali oydu. Bu değil. Ne var ki şimdi un ufak edilmiş kayaların pürüzlü yüzeyinde yürüyor, fener ışıklarıyla bezeli karanlıklarda birbirlerine seslenen adamlarla kadınların yanından geçiyor ve dar geçidin her iki yanına yığılmış toprak yığınlarının arasında sendeleyerek ilerliyordu. Kendi silosundan aldıkları makine parçalarını ve uzun çelik çubukları taşıyan insanları solladılar. Jimmy onlara bir iki çift laf etmek istedi. Elise burun çekti ve kork-

tuğunu söyledi. Jimmy onu kucakladı ve kollarını boynuna dolamasına izin verdi.

Tünel gittikçe gidiyordu. Yolun sonunda küçük bir parıltı, aşağı yukarı kare şeklinde bir ışık gördükleri zaman bile, o parlak boşluğun giderek büyümesi için sayısız adım atmaları gerekti. Jimmy, Juliette'in dışarıda bu kadar uzağa yürüdüğünü hayal etti. Böylesi bir işkenceden sağ çıkabilmiş olması ona imkânsız göründü. O günden bu yana kadının sesini defalarca kez duyduğunu, bunu gerçekten de başardığını, yardım bulmak için dışarı çıktığını ve onu almak için geri geleceğine dair verdiği sözü tuttuğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Artık birbirlerinin dünyaları tek bir dünya olmuştu.

Tünelin orta yerine dikili çelik bir kolonun daha yanından geçtiler. Jimmy fenerini yukarı doğrulttuğunda bu kolonların taşıdığı tavan kirişlerini görebiliyordu. Aşağı düşen gevşek taşlar onu tekrar alarma geçirdi ve kendini bir anda Courtnee'yi daha hevesli takip ederken buldu. Ardında bıraktıklarını ve gittiği yeri unutup toprağın zor bela açık tuttuğu bu boşluktan bir an önce kendini dışarı atmayı düşünerek önlerindeki ışığın vadettiklerine doğru adımlarını hızlandırdı.

Arkalarında bir yerlerden, uzaklardan gelen yüksek bir çatırtı sesi duyuldu, onu yuvarlanan kayaların ve kaçışan işçilerin bağırış sesleri takip etti. Hannah, Jimmy'nin önüne geçti. Elise'i yere indirmesiyle birlikte küçük kız ile ikizler öne fırladı ve Courtnee'nin fenerinin ışığına gire çıka ilerlediler. Başlıklarına takılı fenerlerle dalga dalga insan geçti yanlarından, Jimmy'nin evine gidiyorlardı. Refleks olarak eliyle göğsünü yoklayıp sunucu odasını terk etmeden önce yanına aldığı eski anahtarı arandı. Silosu korumasızdı. Ama çocukların korkusu bir şekilde onu daha güçlü kılıyordu. Onlar kadar korkmuyordu. Güçlü olmak onun vazifesiydi.

Nihayet tünelin sonuna vardılar. İlkin ikizler fırladı dışarı. Dizleri makine yağıyla yamalı, deri önlüklerine aletler takılı, koyu mavi tulumlar giymiş aksi adamlarla kadınları şaşırttılar. Kireç tozu beyazına ve is karasına bulanmış yüz-

lerindeki gözleri fal taşı gibi açıldı. Jimmy tünelin çıkışında durup Rickson ile Hannah'nın kendisinden önce çıkmasına müsaade etti. Genç kızın kollarındaki kundağın görünümü karşısında içerideki tüm çalışma kesildi. Bir kadın öne çıkıp bebeğe dokunmak istercesine elini uzattı, ama Courtnee eliyle ona geri çekilmesini işaret edip diğerlerine de işlerine geri dönmelerini söyledi. Her ne kadar kendisine En-Tepe'de olduğu söylenmişse de Jimmy'nin gözleri kalabalıkta Juliette'i aradı. Elise onu tekrar kucağına alması için yalvarıp minik ellerini havaya kaldırdı. Jimmy çantasını düzeltip kalçasındaki sızıyı görmezden gelerek kızın isteğini yerine getirdi. Elise'in ensesindeki çanta içindeki ağır kitapla Jimmy'nin kaburgalarını dövdü.

Yerlerine mıhlanmış işçi ordusunun arasından ilerleyen miniklerin geçit törenine katıldı; işçiler sakallarını çekiştiriyor, kafalarını kaşıyor ve ona sanki kurmaca bir diyardan gelen biriymişçesine bakıyorlardı. Ve Jimmy o an bunun çok ciddi bir hata olduğunu hissetti. İki dünya bir olmuştu olmasına ama onlar diğerlerine hiç benzemiyorlardı. Burada elektrik vardı, ampuller sabit bir şekilde yanıyordu ve içerisi yetişkin adamlarla ve kadınlarla kaynıyordu. Farklı kokuyordu burası. Makineler sessizce oturacakları yerde gümbürdüyordu. Jimmy diğerlerine yetişmek için acele ederken yaşlanarak geçirdiği onlarca yıl ani bir panik duygusuyla uçtu gitti ve o korkulu gençlerden birine, sessizlikten ve gölgelerden çıkıp parlaklığa, kalabalığa ve gürültüye karışan bir çocuğa dönüştü tekrardan.

22

• Silo 18 •

Çocuklara ranzalı küçük bir oda, Jimmy'ye de koridorun sonunda özel bir oda ayarlanmıştı. Elise bu düzenlemeden memnun değildi ve iki eliyle onun eline yapıştı. Courtnee onlara yemek hazırlattığını, karınlarını doyurduktan sonra duş alabileceklerini söyledi. Ranzalardan birinin üzerine bir yığın temiz tulum, bir kalıp sabun ve yıpranmış birkaç çocuk kitabı bırakılmıştı. Ama Courtnee önce onları Jimmy'nin o güne dek gördüğü en temiz koyu kırmızı tulumu giyen, uzun boylu bir adamla tanıştırdı.

"Ben Dr. Nichols," dedi adam, Jimmy'nin elini sıkarken. "Sanırım kızımla tanışıyorsunuz."

Jimmy ilk başta anlamadı. Sonra Juliette'in soyadının Nichols olduğunu hatırladı. Bu uzun boylu ve sinekkaydı tıraşlı adam gözlerinin ve ağzının içine bakarken olabildiğince cesur görünmeye çalıştı. Hemen sonra göğsüne soğuk bir metal alet bastırıldı ve adam çıkan sesleri hortumlarının ucundan dikkatle dinledi. Gördükleri tanıdık geliyordu; uzak geçmişinden karelerdi bunlar. Jimmy kendisine söylenileni yapıp derin nefesler aldı. Çocuklar onu dikkatle izlerken onlar için ne denli bir model olduğunu fark etti; onlar için normali belirleyen, cesaret timsali bir model. Neredeyse gülecekti fakat doktorun istediği gibi derin derin soluklar alıp vermesi gerekiyordu.

Elise sıradaki kişi olmaya gönüllü oldu. Doktor Nichols çömelip küçük kızın eksik dişinden geriye kalan boşluğa baktı, sonra da ona perilerle ilgili bir soru sordu. Elise ba-

şını iki yana sallayıp o güne dek adlarını hiç duymadığını söylediği sırada adamın elinde bozuk bir para peyda oldu. İkizler hemen öne atılıp sıradaki kişi olmak için âdeta yalvardılar.

"Periler gerçek mi?" diye sordu Miles. "Büyüdüğümüz çiftlikte hep sesler duyardık."

Marcus kardeşinin önünde kımıldandı. "Ben bir keresinde gerçek bir peri gördüm," dedi. "Küçükken de yirmi dişimi birden kaybettim."

"Öyle mi?" diye sordu Dr. Nichols. "Hani, bir gül bakalım. Harika. Şimdi ağzımızı açalım. Yirmi diş diyorsun demek?"

"Hı-hı," dedi Marcus, ağzını silerek, "ve Miles'ın hakladığı hariç hepsi geri çıktı."

"O bir kazaydı," diye yakındı Miles. Tişörtünü yukarı sıyırıp nefesinin dinlenmesini istedi. Jimmy bebeklerini aralarına alıp birbirleriyle sarmaş dolaş bir şekilde oturmuş, olup bitenleri dikkatle seyreden Rickson ile Hannah'ya baktı. Her ne kadar iki oğlanla ilgileniyor olsa da Dr. Nichols'ın gözünü bebekten alamadığının o da farkındaydı.

Muayenenin ardından ikizlere de birer bozukluk verdi. "Para ikizlere uğur getirir," dedi Doktor Nichols. "Anne babalar sizin gibi sağlıklı ikizleri olsun diye yastıklarının altına bunlardan iki tane koyarlar."

Gülümseyen oğlanlar madenî paraların gerçek olduğuna işaret eden, silinmeye yüz tutmuş bir surat yahut bir yazı kırıntısı görebilmek için onları dikkatle inceledi. "Rickson da bir ikizdi," dedi Miles.

"Öyle mi?" Dr. Nichols alçak karyolada yan yana oturan büyük çocuklara döndü.

"Bana implant takılmasını istemiyorum," dedi Hannah, soğukça. "Annemde vardı ama sonra kesip çıkarıldı. Ben kesilmek istemiyorum."

Rickson bir kolunu kızın etrafına dolayıp onu kendisine doğru çekti. Gözlerini kısıp uzun boylu doktora dik dik baktığında Jimmy gerildi.

"İmplant takmana gerek yok," diye fısıldadı Dr. Nichols,

ama adamın Courtnee'ye nasıl baktığı Jimmy'nin gözünden kaçmadı. "Bebeğinin kalp atışlarını dinlememde bir sakınca var mı? Sağlıklı ve güçlü olduğundan emin olmak istiyorum sadece–"

"Niye sağlıklı olmayacakmış ki?" diye sordu Rickson, omuzlarını geriye atarak.

Dr. Nichols bir müddet oğlanı süzdü. "Kızımla tanışmıştınız, değil mi? Juliette'le?"

Rickson başıyla onayladı. "Kısa bir süreliğine," dedi. "Çok geçmeden gitti."

"Eh, beni buraya o gönderdi çünkü sağlığınızı önemsiyor. Ben bir doktorum. Çocuklar uzmanlık alanım, özellikle de bebekler. Bebeğinizin oldukça güçlü ve sağlıklı göründüğünü düşünüyorum. Sadece bundan emin olmak istiyorum." Dr. Nichols dinleme borularının ucundaki metal diski kaldırıp avucunun içine dayadı. "İşte. Böylece metal ısınmış olacak. Oğlunuz dinlediğimi bile fark etmeyecek."

Jimmy nefesinin dinlendiği yeri ovuşturup doktorun aleti neden kendisi için de ısıtmadığını merak etti.

"Bir madenî para karşılığında mı?" diye sordu Rickson.

Dr. Nichols gülümsedi. "Onun yerine birkaç jetona ne dersin?"

"Jeton nedir?" diye sordu Rickson ama Hannah doktorun kendisini muayene edebilmesi için hazırlanmaya başlamıştı bile.

Muayeneler devam ederken Courtnee bir elini Jimmy'nin omzuna koydu. O da genç kadının ne istediğini anlamak için başını çevirdi.

"Juliette geldiğinizde kendisine haber vermemi istemişti. Çok geçmeden döne–"

"Bekle. Ben de gelebilir miyim? Onunla konuşmak istiyorum."

"Ben de," dedi Elise, Jimmy'nin bacağına sarılarak.

Courtnee kaşlarını çattı. "Peki," dedi. "Ama acele edelim, çünkü daha karnınızı doyurmanız ve dinlenmeniz gerek."

"Dinlenmek derken?" diye sordu küçük kız.

"Eğer yukarı çıkıp yeni evinizi görmek istiyorsanız, evet dinlenmeniz gerek."

"Yeni ev mi?" diye sordu Jimmy.

Ama Courtnee gitmek üzere arkasını dönmüştü bile.

Jimmy kapıdan çıkıp kadının peşi sıra koridoru geçti. Elise de içinde o ağır kitabı barındıran omuz çantasını kapıp onun yanında seğirtti.

"Yeni ev derken neyi kastetti?" diye sordu küçük kız. "Gerçek evimize ne zaman geri döneceğiz?"

Jimmy sakallarını kaşıyıp gerçeklerle ve yalanlarla bir mücadeleye girişti. Eski evimize bir daha asla geri dönemeyebiliriz, demek istedi. Ve her nereye gidersek gidelim, kendimizi bir daha asla evimizde hissedemeyebiliriz.

"Sanırım burası bizim yeni evimiz olacak," dedi, sesinin çatlamamasına özen göstererek. Uzanıp kırışıklarla dolu elini kızın cılız omzuna koydu ve ne denli narin olduğunu, sözcüklerin tenini nasıl da yaralayabileceğini gördü. "En azından bir süreliğine. Bu insanlar eski evimizi daha iyi bir yer yapana kadar." Courtnee'ye bir bakış attı ama kadın dönüp bakmadı.

Elise koridorun ortasında durdu ve tereddütle omzunun üzerinden ardına baktı. Başını yeniden önüne çevirdiğinde gözlerine dolan yaşlardan Mekanik'in loş ışıkları yansıdı. Jimmy tam ona ağlamamasını söyleyecekti ki Courtnee dizlerinin üzerine çöküp Elise'i yanına çağırdı. Küçük kız kıpırdamayı reddetti.

"Bizimle birlikte gelip telsizle Juliette'i aramak istemiyor musun?" diye sordu kadın.

Elise bir parmağını ısırıp başıyla onayladı. Bir damla gözyaşı süzüldü yanağından aşağı. İçinde kitabının bulunduğu çantasını kucakladı ve Jimmy başka bir hayatta oyuncak bebeklerine aynı şekilde sarılan çocukları hatırladı.

"Juliette'le görüşüp siz dinlendikten sonra sana mutfaktan biraz mısır şekeri getireceğim. İster misin?"

Elise omuz silkti. Jimmy kadına bu çocuklardan hiçbi-

rinin daha önce mısır şekeri yemediğini söylemek istedi. O şeyi kendisi de hiç duymamıştı. Ama şimdi canı çekmişti.

"Hadi gidip birlikte Juliette'i arayalım," dedi Courtnee.

Elise burnunu çekip başıyla onayladı, sonra da Jimmy'nin elini tutup ona baktı. "Mısır şekeri nasıl bir şey?" diye sordu.

"Sürpriz olacak işte," dedi Jimmy, ki gerçekten de öyleydi. Courtnee koridorda başı çekip bir köşeyi döndü. Kıvrılıp duran yolların Jimmy'ye ardında bıraktığı karanlık ve yaş mekânı anımsatması çok sürmedi. Taze boyanın ve vızıldayan ışıkların, düzgünce döşenmiş kabloların ve makine yağı kokusunun ardında son iki haftadır keşfe çıkıp durduğu paslı kovadaki labirentin bir benzeri uzanıyordu. Ayaklarının altındaki su birikintilerinin sesini, su çekeceği yerde havaya zalim olmuş pompanın çığlığını duyabiliyordu... Ama bir dakika, sonuncusu ayaklarının altındaki gerçek bir sesti. Yüksek bir havlama.

Elise çığlık atınca Jimmy bir an için onun ayağına bastığını sandı. Ama botlarının hemen dibinde korkunç bir kuyruğu olan, kahverengi ve kocaman bir sıçan duruyor, çığlık atıp daireler çiziyordu.

Kalbi duracak gibi oldu. Elise bağırdı da bağırdı, derken duyduğu sesin aslında kendisinden çıktığını fark etti Jimmy. Elise kollarını onun bacağına kenetlemiş ve bu da arkasını dönüp kaçmasını güçleştirmişti. Tam o sırada Courtnee bir kahkaha atıp arkasını döndü ve eğilip dev sıçanı yerden aldı. Bunu gören Jimmy az kalsın bayılacaktı. Ancak o şey kadının çenesini yaladıktan sonra onun bir sıçan değil de bir köpek olduğu kafasına dank etti. Bir yavruydu. Küçük bir oğlanken kendi silosunun Orta-Katlarında yetişkin köpekler görmüşlüğü vardı fakat daha önce hiç enik görmemişti. Hayvanın zarar vermek gibi bir niyetinin olmadığını fark eden Elise kavrayışını gevşetti.

"Bu bir kedi!" diye bağırdı Elise.

"Hayır değil," dedi Jimmy. Kedileri bilirdi.

Jimmy'nin ürkek çığlıklarını duyup geldiğine hiç şüphe olmayan genç bir adam, köşeyi dönüp soluk soluğa karşılarına dikildiğinde Courtnee'nin kahkahaları hâlâ devam ediyordu.

"İşte buradasın," dedi delikanlı, hayvanı kadının elinden alırken. Yavru köpek adamın omzunu pençeledi ve kulak memesini ısırmaya çalıştı. "Lanet şey." Mekaniker hayvanın yüzünü kendinden uzaklaştırıp onu ense derisinden kavradı. Köpecik havayı patiledi.

"Bir tane daha mı?" diye sordu Courtnee.

"Aynı batından başka bir yavru," dedi adam.

"Hani Conner birkaç hafta önce götürecekti onları?"

Adam omuz silkti. "Conner o lanet tüneli kazmakla meşguldü. Ona hatırlatırım." Courtnee'yi başıyla selamlayıp geldiği yoldan geri döndü. Bu esnada ensesinden yakaladığı hayvan da havada debelenmeye devam ediyordu.

"Seni epey korkuttu," dedi Courtnee, Jimmy'ye gülümseyerek.

"Sıçan sandım," dedi adam, aşağı çiftliği istila eden sıçan sürüsünü anımsayarak.

"Tedarik'teki insanlardan bazıları buraya yerleşince etrafı köpekler bastı," dedi kadın. Onları adamın az önce gittiği koridora doğru yönlendirdi. Elise ilk kez ikilinin önüne geçti. "O zamandan beri çiftleşip duruyorlar. Geçenlerde pompa odasında, ısı değiştiricilerinin altında bir sürü yavru buldum. Birkaç hafta önce de alet edevat odasında bulmuştuk. Böyle giderse çok yakında koynumuzdan toplarız bunları. Kahrolasıca şeyler, tek yaptıkları yemek yemek ve ortalığı birbirine katmak."

Jimmy sunucu odasında geçirdiği günleri, konserve fasulyeleri çiğ çiğ yediği ve odanın zeminine sıçtığı zamanları düşündü. Yaşayan bir varlıktan sırf... yaşadığı için nefret edemezdiniz, değil mi?

Önlerindeki koridor bir çıkmaza vardı. Elise daha şimdiden, sanki bir şeyler arıyormuşçasına solundaki yolu keşfe çıkmıştı.

"Walker'ın atölyesi bu tarafta," dedi Courtnee.

Elise dönüp arkasına baktı, bir yerlerden bir havlama sesi geliyordu. Küçük kız o tarafa dönüp yürümeye devam etti.

"Elise," diye seslendi Jimmy.

Ufaklık, aralık bir kapıdan içeriye göz atıp odaya daldı. Courtnee ile Jimmy peşinden koşturdu.

Köşeyi döndüklerinde Elise'i bir malzeme kutusunun yanında buldular. Az önce koridorda karşılaştıkları adam kutunun içine bir şeyi geri yerleştiriyordu. Elise kutunun kenarını tutunup öne doğru uzandı. Plastik kasadan dışarı havlama ve kaşınma sesleri sızıyordu.

"Dikkatli ol ufaklık," dedi Courtnee, adımlarını hızlandırarak. "Isırıyorlar bak."

Küçük kız, Jimmy'ye döndü. Kıvranıp duran hayvanlardan birini kucağında tutuyordu, hayvanın pembe dili ağzından dışarı fırlamıştı.

"Onu yerine koy," dedi Jimmy.

Courtnee hayvanı almak için uzandıysa da yavrularla ilgilenen adam onu çoktan boynundan yakalamıştı. Köpeği diğerlerinin yanına geri bırakıp kutunun kapağını gürültüyle kapadı.

"Üzgünüm patron."

Elise ağlamaklı sesler çıkarırken adam da kutuyu ayağıyla kenara ittirdi.

"Onları besliyor musun yoksa?" diye sordu Courtnee. Eski bir tabağın üzerindeki yemek artıklarını işaret etti.

"Conner besliyor. Yemin ederim. Şu getirdiği köpeğin yavruları. O hayvana ne kadar bağlı olduğunu biliyorsun. Ona söylediklerini ilettim ama işi geciktirip durdu."

"Bunu daha sonra konuşuruz," dedi Courtnee, minik Elise'e kaçamak bir bakış atarak. Jimmy çocuğun önünde tartışmak istemediğini görebiliyordu. "Gelin." Genç kadın Jimmy'yi kapıdan çıkarıp koridora götürdü. Jimmy'yi ise mızıldanan bir çocuk takip ediyordu.

23

• Silo 18 •

Vardıkları yerde onları tanıdık ve nahoş bir koku karşıladı. Uğuldayan sunucularınkine benzer, ısınmış elektronik aksamların ve yıkanmamış insanların pis kokusunun bir karışımıydı bu. Jimmy içinse hem eski benliğini hem de eski evini bir burun dolusu hatırlamak demekti bu. Ve bir de bir kulak dolusu. Ortamda bir parazit sesi, kendi telsizinin çıkardığına benzer, hayaletimsi bir fısıltı vardı. Courtnee'yi tezgâhlarla ve henüz tamamlanmamış yahut terk edilmiş (hangisi olduğunu anlamak güçtü) sayısız projenin parçalarıyla dolu bir odaya kadar takip ettiler.

Bir sürü bilgisayar parçası kapının yakınlarındaki bir tezgâhın üzerinde dağınık bir vaziyette duruyordu. Eğer babam görseydi bunu yapan kişiyi nasıl da paylardı ama diye düşündü Jimmy. Odanın uzak ucundaki tezgâhlardan birinde çalışmakta olan, deri önlüklü bir adam onlara doğru döndü; elinde ucundan duman tüten bir değnek, göğsünde yüzlerce cepten çıkıntı yapan aletler, çenesinde kır sakallar, gözlerindeyse yaban bakışlar vardı. Jimmy hayatı boyunca hiç bunun gibi bir adam görmemişti.

"Courtnee," dedi adam. Dudaklarının arasına kısıtırmış olduğu gümüşi çubuğu ağzından çıkarıp, elindeki çubuğu tezgâha bıraktı ve eliyle gözünün önündeki dumanı dağıttı. "Akşam yemeğimi mi getirdin?"

"Hayır, henüz yemek vakti değil," dedi kadın ona. "Seni Juliette'in iki arkadaşıyla tanıştırmak istedim. Diğer silodan geldiler."

"Diğer silo." Walker lenslerinden birini gözünün önüne in-

dirdi ve kısık gözlerle ziyaretçilerini süzdü. Taburesinden yavaşça kalktı. "Seninle konuşmuştum," dedi. Avucunu tulumunun kıç kısmına sildi ve elini uzattı. "Solo'ydu, öyle değil mi?"

Jimmy öne çıkıp adamla tokalaştı. İkili kısa bir süre boyunca sakallarını gevip birbirlerini inceledi. "Jimmy'yi tercih ederim," diyebildi nihayet.

Walker başıyla onayladı. "Evet, evet. Doğru."

"Ben de Elise." Küçük kız el salladı. "Hannah bana Lily diyor ama ben Lily denmesini sevmiyorum. Elise'i seviyorum."

"Bu çok güzel bir isim," diye onayladı Walker. Sakalını çekiştirip kızı incelerken topuklarının üzerinde ileri geri sallandı. "Jules'la konuşabilmeyi umuyorlar," dedi Courtnee. "Zaten geldiklerinde benim de arayıp ona haber vermem gerekiyordu. Nasıl... her şey yolunda gitti mi?"

Walker bir transtan çıkar gibi oldu. "Ne? Ha. Ha, evet." Ellerini çırptı. "Görünüşe göre her şey yolunda. Geri döndü, içeride."

"Niçin çıkmıştı ki?" diye sordu Jimmy. Juliette'in bir şey üzerinde çalıştığından haberdardı fakat bunun ne olduğunu bilmiyordu. Kimin dinleyebileceğinden emin olamadığı için genç kadının telsizden paylaşmak istemediği bir proje...

"Anlaşılan dışarıda neler olup bittiğini görmeye gitti," dedi Walker. Bir şeyler homurdanıp burnunu kırıştırarak atölyesinin açık kapısına baktı. Bunun herhangi bir yere gitmek için geçerli bir sebep olduğuna inanmıyordu besbelli. Rahatsızlık verici bir duraksamanın ardından bakışlarını masasına çevirdi. Yaşlı elleri, üzerinde bir düğme ve sayılar bulunan, sıradışı görünümlü bir telsize ustalıkla uzandı. "Bakalım ona ulaşabilecek miyiz," dedi.

Juliette'i aradı ama başka biri yanıtladı. Bir süre beklemeleri istendi. Walker telsizi Jimmy'ye uzattı, o da aletin nasıl çalıştığını yeterince iyi bildiğinden onu aldı.

Havada çatırtılı bir ses işitildi. "Efendim? Alo–?" Juliette'ti bu. Jimmy düğmeye bastı.

"Jules?" Başını kaldırıp tavana baktı ve oraya geldiğinden beri ilk defa genç kadının yukarılarda bir yerlerde, ikisinin yeniden aynı çatı altında olduğunu fark etti. "Orada mısın?"

"Solo!" dedi genç kadın. Onu düzeltmedi. "Walker'ın yanındasın demek. Courtnee de orada mı?"

"Evet."

"Harika. Bu harika. Orada olamadığım için çok üzgünüm. Mümkün olan en kısa sürede aşağıda olacağım. Çocuklar için çiftliklerin yakınında bir yer ayarlıyorlar, orada kendilerini daha çok evlerinde hissederler. Sadece... bitirmem gereken küçük bir proje daha var. Birkaç günden uzun sürmez diye düşünüyorum."

"Sorun değil," dedi Jimmy. Gergin bir şekilde Courtnee'ye gülümsedi ve birdenbire kendisini oldukça genç hissetti. Aslına bakılırsa birkaç gün beklemek ona çok uzun görünmüştü. Jules'ü görmek ya da eve dönmek istiyordu. Ya da her ikisini birden. "Seni bir an önce görmek istiyorum," diye ekledi, karar değiştirerek. "Çok geç kalmamaya çalış."

Bir parazit patlaması duyuldu. Düşünen telsiz dalgalarının sesi. "Kalmayacağım. Söz. Babamı gördünüz mü? O bir doktor. Seni ve çocukları kontrol etmesi için onu aşağı göndermiştim."

"Evet, gördük. Burada." Başını eğip kendisini pantolonundan kapıya doğru çekiştiren Elise'e baktı. Muhtemelen aklı mısır şekerinde kalmıştı.

"Güzel. Courtnee orada demiştin, değil mi? Telsizi ona verebilir misin?"

Jimmy telsizi kadına uzatırken ellerinin titrediğini gördü. Courtnee cihazı aldı. Juliette'in büyük merdivenle ilgili anlattığı bazı şeyleri dinledi, o da kadına tüneldeki son gelişmeleri aktardı. Juliette'in kullanabilmesi için telsizin yukarı götürülmesinden, babasının hem onun hem de Nelson diye birinin sağlık durumunu kontrol etmek için neden hâlâ En-Tepe'ye çıkmadığından ve Jimmy'nin aklının ermediği bir sürü şeyden bahsettiler. Konuşmayı takip etmeye çalıştıysa da aklı hep başka yerlere kaydı. Derken Elise'in ortadan kaybolduğunu fark etti.

"Nereye gitti bu çocuk?" diye sordu. Eğilip tezgâhların altına baktı ama bir yığın parçadan ve bozuk cihazdan başka bir şey göremedi. Doğrulup yüksek tezgâhlardan birinin

ardına baktı. Şimdi saklambaç oynamanın sırası mıydı? Odanın öteki köşesini de kontrol etti ve gırtlağında serin bir panik tadı belirdi. Elise kendi silolarındayken de hemencecik gözden kaybolurdu ve dikkat dağınıklığına meyyaldi; ya parlak herhangi bir şeyin peşine düşüverir ya da meyve kokusu barındıran en ufak esintiye kapılır giderdi. Ama burada... yabancılarla dolu olan ve Jimmy'nin tanımadığı bu yerde... Odayı telaşla arşınlayıp tezgâhların ve darmadağın rafların arasına bakındı durdu, her saniye kalp atışlarının sesi kulaklarına daha güçlü gelir oldu.

"Daha az önce–" diye söze girişti Walker.

"Buradayım," diye seslendi Elise. Koridordan el sallıyor, kapının hemen önünde duruyordu. "Rickson'ın yanına geri dönebilir miyiz? Acıktım."

"Ayrıca sana mısır şekeri sözü vermiştim," dedi Courtnee gülümseyerek. Juliette'le konuşması sona ermişti. Jimmy'nin bir ya da iki dakikalık mutlak ve amansız panik ânını fark etmemişti bile. Kapıya doğru yürürlerken tuhaf telsizi ona uzattı. "Jules bunu yanınıza almanızı istedi."

Jimmy cihazı ihtiyatla kabul etti.

"İşinin bir-iki gün sürebileceğini söyledi fakat aşağı çiftlikteki yeni evinizde sizi görmeye gelecekmiş."

"Ya çok acıktım," diye seslendi Elise, sabırsızca. Jimmy güldü ve ona nazik olmasını öğütledi, gelgelelim kendi midesi de zil değil âdeta davul çalıyordu. Küçük kızın yanına vardığında o koca hafıza kitabını çantasından çıkarmış olduğunu ve göğsüne sıkıca bastırdığını gördü. Henüz dikmediği gevşek ve renkli sayfalar cildin kenarından darmadağın çıkıntılar oluşturmuştu.

"Beni takip edin," dedi Courtnee, koridor boyunca başı çekerek. "Jean Ana'nın mısır şekerine bayılacaksınız."

Jimmy bunun doğru olduğundan hiç şüphe etmiyordu. Yemek yemek ve Jules'ü görmek için sabırsızlanarak genç kadının peşine düştü. Elise ise minik adımlarıyla hemen arkasından onu takip ediyordu. Günlüğü kollarındaydı, ıslık çalmasını bilmediği için mırıldanıyordu ve sırt çantası sallanıyor, bedenine çarpıyor, gürültü çıkarıyordu.

24

• Silo 18 •

Juliette numuneleri geri almak için basınç odasına girdiğinde içeride vuku bulmuş yangının sıcaklığını hissedebiliyordu, ya da belki de tahayyül ediyordu yalnızca. Temizlik kıyafetinin içindeki ısı da yükseliyor olabilirdi pekâlâ. Kim bilir, belki de hazırlanma bankının üzerindeki mühürlü kutunun –alevlerin yaladığı kapağı artık solmuştu– görüntüsüydü öyle hissetmesine neden olan.

Kutuyu eldiveninin ayasıyla kontrol etti. Avucundaki malzeme eriyip metale yapışmadı, ilk dokunuşta metal soğumuş gibi görünüyordu. Bir saate yakın bir süre boyunca birbirlerini ovaladıktan, temizlik kıyafetlerini yenileriyle değiştirdikten ve iki basınç odasını birden temizledikten sonra değerli bilgilerle dolu kutu nihayet elinin altındaydı işte. Hatta belki de dışarıda yolunda gitmeyen şeyi açığa çıkaracak ipuçları.

Kutuyu alıp ikinci basınç odasının dışında bekleyen diğerlerinin yanına gitti. Kurşunla kaplı, geniş bir sandık orada hazır bekliyordu; mafsallı yerleri yalıtımlı, içiyse takviyeliydi. Mühürlenmiş numune kutusunu onun içine koydular. Kapağını kapattıktan sonra Nelson bir izolasyon malzemesiyle etrafını sardı, Lukas da Juliette'e başlığını çıkarmasında yardımcı oldu. Kafasındaki başlıktan kurtulan Juliette nefesinin ne kadar da daraldığını fark etti. O kıyafeti giymek onu rahatsız etmeye başlamıştı. Peter Billings iki basınç odasını da mühürlerken Juliette cebelleşerek giysisinin geri kalanından kurtuldu. Billings'in kafeteryaya komşu ofisi önceki hafta boyunca bir çalışma sahası olarak kullanılmıştı ve herkesin

gitmesinden büyük memnuniyet duyacağı, bir bakışta anlaşılıyordu. Juliette ona ikinci basınç odasını en kısa sürede kaldırma sözü vermişti, ama ondan önce başka gezintilere de çıkması gerekecekti muhtemelen. Evvela dışarıdan getirdiği hava numuneleriyle ilgilenmek istiyordu ve bu, otuz dördüncü kattaki Kıyafet Laboratuvarı'na yapılacak uzun bir yolculuk anlamına geliyordu.

Nelson ile Sophia merdivende yolu açmak için önden gittiler. Juliette ile Lukas da tandem olarak çalışan iki taşıyıcı gibi sandığı birer elleriyle kavrayıp onları takip etti. Bir Antlaşma ihlali daha, diye düşündü Juliette. Gümüş renkli tulumlar giyen insanlar taşıyıcılık yapıyorlar. Bulunduğu konum icabı kuralları uygulaması gerekirken daha kaçını çiğneyecekti acaba? Eylemlerini meşrulaştırmaya daha ne kadar devam edecekti?

Düşünceleri ikiyüzlülüğünden aşağılardaki kazıya, Courtnee'nin tünelin diğer tarafına ulaştıklarına ve Solo'yla çocukların güvende olduğuna dair verdiği haberlere kaydı. Onlarla olamamaktan nefret ediyordu ama en azından babası onların yanındaydı. Gerçi o da başlangıçta kızının dışarıya yapacağı yolculukta herhangi bir rol oynamaya gönülsüz olsa da, sonradan onu bırakıp çocukları görmeye gitmek konusunda ayak diretmişti. Juliette de yeterince önlem aldıkları ve bir muayene gerekmeyeceği konusunda onu temin etmek zorunda kalmıştı.

Sandık sallanıp kulak tırmalayıcı bir tangırtıyla tırabzanlara çarpınca elindeki işe odaklanmaya çalıştı.

"İyi misin?" diye sordu Lukas.

"Taşıyıcılar bu işi nasıl beceriyorlar?" diye sordu Juliette, el değiştirerek. Kurşun kaplı yükü onu aşağı çekiyor ve bacaklarının önündeki sandık gövdesi yürümesini güçleştiriyordu. Lukas sandığın ön tarafında olduğundan merdivenin ortasından sorunsuzca ilerleyebiliyor ve kolunu çok fazla bükmesine gerek kalmıyordu. Kendi pozisyonuna kıyasla çok daha rahat görünüyordu Juliette'e. Genç kadın yukarıda kaldığından onun için böyle bir şey mümkün değildi. Bir sonraki sahanlığa vardıklarında Lukas'a beklemesini söyle-

di, tulumunun kemerini çıkarıp bir ucunu sandığın kulpuna bağladı, diğer ucunu da taşıyıcılarda gördüğü gibi omzuna doladı. Böylece, tıpkı gömülecek bedenleri siyah ceset torbalarının içinde taşıyan taşıyıcıların yaptığı gibi, yükünün yanında yürümek ve sandığın ağırlığını kalçasına dayamak için kendine imkân sağlamış oldu. Bu şekilde bir kat daha indikten sonra kendisini neredeyse rahat hissetti ve işte o zaman taşıyıcı olmanın cazibesini anlayabildi. İnsana düşünmek için zaman tanıyordu. Bedeniniz hareket ederken zihniniz dingileşiyordu. Ama daha sonra düşünceleri siyah çantalara ve Lukas'la birlikte taşıdıkları şeye kaydı ve zihni her şeye rağmen hareketsizce uzanabileceği karanlık bir gölge buldu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu genç adama, mutlak bir sükûnet içinde iki kat indikten sonra.

"İyi," dedi. "Sadece taşıdığımız şeyi merak ediyorum, anlarsın ya? Kutunun içinden ne çıkacağını."

Anlaşılan delikanlının zihni de benzer gölgeler bulmuştu. "Sence kötü bir fikir miydi?" diye sordu Juliette.

Lukas yanıt vermedi. Yaptığı hareketin omuz silkmek mi yoksa sandığı tutuşunu düzeltmek mi olduğunu ayırt etmek güçtü.

Bir sahanlığı daha arkalarında bıraktılar. Nelson ile Sophia kapıların açılmasını engellemişse de kirli camların ardından onları izleyen yüzler görülebiliyordu. Juliette yaşlıca bir kadının cama doğru parlak bir haç tuttuğunu fark etti. O döndüğü sırada ihtiyar kadın da haçını okşayıp öptü ve Juliette o anda Rahip Wendel'ı, siloya umut değil de korku getirdiğiyle ilgili düşüncelerini hatırladı. Rahibin ve kilisenin teklif ettiği şey umuttu, ölümden sonra var olunabilecek bir yer. Korkuysa, dünyayı daha iyi bir yere dönüştürmek isterken onu daha beter bir hâle dönüştürme ihtimalinden filizleniyordu.

Sahanlığı geçene kadar kendini tuttu. "Hey, Luke?"

"Efendim?"

"Öldükten sonra bize neler olacağını merak ettin mi hiç?"

"Neler olacağını biliyorum," dedi Lukas. "Bizi bir güzel tereyağlayıp koçanımızı kemirecekler." Kendi şakasına güldü.

"Ciddi soruyorum. Sence ruhlarımız bulutlarda buluşup daha iyi bir yere gidecek mi?"

Genç adamın gülüşü kesildi. "Hayır," dedi uzunca bir duraksamanın ardından. "Bence var olmayı hepten keseceğiz."

Merdivende bir tur daha dönüp yeni bir sahanlığa ve kapatılıp önlem olarak mühürlenmiş bir kapıya daha vardılar. Juliette seslerinin kuytu ve boş merdivenlerde yankılandığını fark etti. "Günün birinde buralarda olmayacak olmam beni rahatsız etmiyor," dedi Lukas bir süre sonra. "Yüzyıllar önce burada olmadığım gerçeğini de umursamıyorum. Bence ölüm de üç aşağı beş yukarı böyle bir şey. Bundan yüzyıl sonra hayatım bundan yüzyıl önce olduğu gibi olacak."

Yine ya omuz silkti yahut tutuşunu düzeltti. Hangisi olduğunu bilmek imkânsızdı.

"Sana sonsuza kadar sürecek şeyin ne olduğunu söyleyeyim," diye devam etti genç adam, söyleyeceklerini Juliette'in duyacağından emin olmak için başını arkaya çevirerek. Genç kadın "aşk" gibi bayat ya da "senin güveçlerin" gibi eğlenceli bir şeyler duymaya hazırladı kendini.

"Neymiş bakalım sonsuza kadar sürecek o şey?" diye sordu. Pişman olacağından emindi ama genç adamın bu soruyu sormasını beklediğini hissedebiliyordu.

"Kararlarımız."

"Biraz durabilir miyiz?" diye sordu Juliette. Kemerinin boynuna sürtündüğü yer yanmaya başlamıştı. Sandığın ucunu yere bıraktı, Lukas da kendi tarafını havada tutup yükü dengeledi. Juliette attığı düğümü gözden geçirip omuz değiştirmek için sandığın diğer tarafına geçti. "Kusura bakma... 'Kararlarımız' mı diyordun, ne diyordun?" Genç adamın söylediklerini kaçırmıştı.

Lukas onunla göz göze gelmek için arkasını döndü. "Evet. Eylemlerimiz. Anlatabiliyor muyum? Onlar sonsuza dek kalırlar. Yaptığımız her şey bizim eylemlerimiz olarak kalacak. Onları geri alamayız."

Bu, Juliette'in beklediği cevap değildi. Bunları söylerken Lukas'ın sesinde, sandığa dizini dayayış şeklinde bir hüzün vardı ve sözlerinin mutlak yalınlığı genç kadına dokunmuş-

ru. Ona bir şeyleri anımsatıyordu ama ne olduğundan emin değildi. "Devam et," dedi Juliette. Kemerini diğer omzuna dolayıp sandığı yeniden kaldırmaya hazırlandı. Lukas bir eliyle tırabzanlara tutundu ve orada biraz daha duraksamaktan hoşnut göründü.

"Tam demek istediğim, dünya güneşin etrafında dönüyor değil mi?"

"Sen öyle diyorsun." Güldü.

"Eh, dönüyor. Hem Miras hem de Silo Bir'deki adam bunu onaylıyor."

Juliette ikisine de güven olmayacağını belirtircesine kaşlarını çattı. Lukas onu görmezden gelip sözlerine devam etti.

"Bu da sürekli olarak aynı yerde kalmadığımız anlamına geliyor. Bilakis, yaptığımız her şey peşimizde bir tür... iz bırakıyor, kocaman bir kararlar halkası. Her eylemimiz–"

"Ve her hatamız."

Lukas başıyla onayladı ve bileğiyle alnındaki teri sildi. "Ve her hatamız. Ama yaptığımız her iyi şey de öyle. Ardımızda bıraktığımız her bir ufak dokunuş ölümsüz. Hiç kimse onları görüp hatırlamasa bile bunun bir önemi yok. O iz her daim yaşananlardan, yaptıklarımızdan, kararlarımızdan müteşekkil olacak. Geçmiş sonsuza kadar yaşar. Bunu değiştirmenin bir yolu yok."

"Ve bu da işleri bok etmemeyi istemeni sağlıyor," dedi Juliette o güne dek yediği tüm haltları düşünüp, aralarındaki bu sandığın, yapılan başka bir hata daha olup olmadığını merak ederek. Kocaman ve sonsuz bir döngüde kendine dair bazı imgeler canlandı gözünün önünde: babasıyla kavga edişi, sevgilisini kaybedişi, temizliğe çıkışı... Kanayan bir ayakla merdivenden aşağı yolculuk edercesine, koca bir yaralanmalar sarmalı.

Ve kan izleri asla temizlenmeyecekti. Lukas'ın söylediği buydu. Babasını her zaman yaralamış kalacaktı. Böyle mi ifade edilirdi tam olarak? Her zaman yaralamış kalmak. Bu ebedi bir zamanı, yeni bir dil bilgisi kuralıydı. Her zaman arkadaşları öldürülmüş kalacaktı. Kardeşi her zaman ölü kalacak

ve annesi her zaman canına kıymış kalacaktı. Şu lanet yenilik gibi her zaman kabul etmiş kalacaktı.

Geri dönüş yoktu. Özürler kırıkları tamir etmiyordu; yalnızca bir şeylerin kırıldığının itirafıydı onlar. Sıklıkla da iki insan arasında.

"İyi misin?" diye sordu Lukas. "Devam etmeye hazır mısın?" Lukas'ın, sadece kollarının yorulup yorulmadığından bahsetmediğini biliyordu. Genç adamın onun gizli acılarını görmek gibi bir yeteneği vardı. Bir bakışta kadının en ufak acılarını bile görmesine imkân tanıyan keskin bir görüşü.

"İyiyim," diye yalan söyledi. Sonra da geçmişinde asil bir insan, kansız bir basamak, dünyanın daha iyi bir yer gibi görünmesini sağlayan bir dokunuş aradı. Lakin temizliğe gönderildiğinde bu şansı reddetmişti. Her zaman reddetmiş kalacaktı. Arkasını dönüp yürümeye devam etmişti ve artık bunu değiştirmenin hiçbir yolu yoktu.

Nelson onları Kıyafet Laboratuvarı'nda bekliyordu. İkinci kıyafetini çoktan giymişti, başlığı takılı değildi yalnızca. Juliette'in dışarıda giydiği kıyafet ile genç kadını temizlemek için kullanılan diğer ikisi basınç odasında bırakılmıştı. Yalnızca yakalarına iliştirdikleri telsizleri geri almışlardı. Onların da canı kıymetli, diye takılmıştı Juliette. Nelson ile Sophia telsizleri çoktan yeni kıyafetlerine yerleştirmişti; Lukas'ın ise koridorda üçüncü bir telsizi olacaktı.

Sandığı temizlenmiş bir tezgâhın dibine, zemine bıraktılar. Juliette ile Lukas kollarını sallayıp uzuvlarına kan yürümesini ve hislerini geri kazanmalarını sagladılar. "Kapıyı sen kaparsın, degil mi?" diye sordu Juliette.

Lukas başıyla onayladı, sonra da sandığa çatık kaşlı son bir bakış attı. Juliette onun daha ziyade kalıp yardım etmek istediğini görebiliyordu. Genç adam dışarıya çıkıp kapıyı kapamadan önce onun kolunu sıkıp yanağından öptü. Juliette karyolasına oturdu ve başka bir temizlik kıyafetinin içine sığışmaya çalıştı. Bu esnada kapının kenarına yalıtım mal-

zemesi çeken Nelson'la Sophia'nın çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Tavandaki havalandırma delikleri çoktan çift kat kapatılmıştı. Juliette, sandığın içinde Silo On Yedi'ye girmesine müsaade ettiğinden –ki o zaman bile hayatta kalmayı başarmıştı– çok daha az hava olduğunun farkındaydı ancak yine de mümkün olan her önlemi alıyor, bu numune kaplarından her biri silodaki herkesi öldürmeye yetecek kadar zehir barındırıyormuşçasına hareket ediyorlardı. Bu Juliette'in koştuğu bir şarttı.

Nelson onun yanına gelip arkasındaki fermuarı çekti, sonra da cırtcırtlı kanadı üzerine kapadı. Juliette eldivenlerini eline geçirdi ve her ikisi de başlıklarını taktılar. Genç kadın, bolca zaman ve oksijen kazanmak için bir asetilen kaynak setinin oksijen tüpünü ayarlamıştı. Hava akışı ufak bir kontrol düğmesiyle düzenlenebiliyor, fazla oksijense çift valfli bir sistemle dışarı atılıyordu. Düzeneği test ettiğinde, paylaştıkları tüpten gıdım gıdım gelen havanın kendilerine günlerce yetebileceğini fark etmişti.

"Tamam mısın?" diye sordu Nelson'a, telsizindeki ses düzeyini kontrol ederek.

"Evet," dedi delikanlı. "Hazırım."

Juliette aralarında geliştirdikleri uyumu, aynı vardiyada gecelerce birlikte çalışan iki mekanikerin ritmine benzer ahengi takdir ediyordu. Konuşmalarının çoğu projeyle, karşılaşabilecekleri zorluklarla ve uzatılması istenen aletlerle ilgiliydi. Ama bunun yanı sıra Nelson'ın annesinin bir zamanlar bir hemşire olduğunu ve Derin'e taşınıp doktor olmadan önce babasıyla birlikte çalıştığını da öğrenmişti. Son iki temizliğin kıyafetlerini Nelson'ın ürettiğini, Holston'ı onun giydirdiğini ve genç kadını giydirmeyi kıl payıyla kaçırdığını da öyle... Juliette bu projenin en az kendisi kadar onun için de, günahların bağışlanması için bir fırsat olduğuna kanaat getirmişti. Nelson, kimseden ummayacağı kadar uzun saatlerini vermişti bu projeye. İkisi de işleri nihayet yoluna koyabilmenin peşindeydi.

Juliette alet rafından düz uçlu bir tornavida alıp sandık kapağının etrafındaki yalıtım malzemesini kazımaya koyuldu.

Nelson da başka bir tane kapıp kendi tarafına girişti. Çabaları ortada buluştuğunda bir anlığına göz göze geldiler, sonra da basınç odasından alınmış metal kutuyu açığa çıkarmak için kapağı el birliğiyle araladılar. Kutuyu sandıktan çıkarıp boş bir tezgâhın üzerine koydular. Juliette tereddüt etti. Duvarlarda asılı bir düzine temizlik kıyafeti, bu yaptıklarını tasvip etmediklerini bildiren bakışlar atıyordu onlara.

Ama tüm önlemleri almışlardı. Hatta akla gelebilecek en aptalca olanları bile. Giydikleri kıyafetler tüm abartılı takviyelerinden arındırılmış, daha rahat çalışılabilecek hâle getirilmişti. Eldivenler de hakeza. Lukas'ın talep ettiği tüm tavizleri vermişti. Tıpkı yedek jeneratör ve kazı meselesinde Shirly'nin isteklerine boyun eğip enerjiden tasarruf etmek için ana jeneratörü rölantiye aldırması, hatta tüneli olası bir zehirli hava sızıntısına karşı patlayıcılarla donatması gibi. Projesinin devam edebilmesi için her ne gerekiyorsa...

Nelson'ın kendisini beklediğini fark ettiğinde düşüncelerinden sıyrılıp şimdiki zamana geri döndü. Menteşelerle bağlı kapağı kavrayıp kaldırdı ve numuneleri dışarı çıkardı. İki tane dış dünya havası; bir tane basınç odası argon numunesi; biri yüzeysel, diğeri derin olmak üzere iki toprak numunesi ve bir tane de kurumuş insan kalıntısı... Her birini tezgâhın üzerine yerleştirdiler, sonra da metal kutuyu bir tarafa kaldırdılar.

"Hangisinden başlamak istersin?" diye sordu Nelson. Ucuna bir tebeşir parçası yerleştirilmiş, kısa bir çelik çubuk aldı eline. Eldivenli eller için uydurdukları bir yazma gereciydi bu. Not alabilmeleri için tezgâhın üzerinde bir de karatahta hazır duruyordu.

"Hava numuneleriyle başlayalım," dedi genç kadın. Numuneleri laboratuvara getireli birkaç saat olmuştu bile. İçten içe daha şimdiden contalardan geriye hiçbir şey kalmamış olabileceğinden korkuyordu. Kapların üzerindeki etiketleri kontrol edip "2" yazanı buldu. Tepelerin oradan aldığı örnekti bu.

"Şu yaptığımızı oldukça ironik buluyorum, biliyor musun?" diye sordu Nelson.

Juliette numuneyi ondan aldı ve şeffaf plastik kapağından içine baktı. "Ne gibi?"

"Bu çok..." Nelson dönüp duvardaki saate baktı, zamanı tahtaya not etti, sonra da Juliette'e suçlu bir bakış attı. "Bunu yapmaya, dışarıda olanları görmeye, hatta hakkında konuşmaya iznimizin olması falan. Demek istediğim, temizlik kıyafetini ben yaptım. Şerif'in temizlik kıyafetinin yapımında başteknisyendim." Şeffaf vizörünün ardındaki kaşları çatıldı. Juliette delikanlının alnındaki bir ter parıltısını görebiliyordu. "Onun giyinmesine yardım edişim daha dün gibi aklımda."

Bu Nelson'ın üçüncü ya da dördüncü beceriksizce özür girişimiydi; Juliette bunu takdirle karşıladı. "Sen yalnızca işini yapıyordun," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. Sonra da bu duygunun ne kadar da güçlü olduğunu, yalnızca görevini yapmanın bir insanı ne kadar da aşağıya çekip kötü durumlara düşürebileceğini düşündü.

"Ama asıl ironi bu oda." Eliyle duvarlarda asılı duran, başlıkları zemine dönük temizlik kıyafetlerini işaret etti. "Annem bile bu odanın insanlara yardımcı olmak, temizlikçilerin mümkün olabildiğince uzun bir süre boyunca hayatta kalmalarını sağlamak, hakkında konuşulmasının dahi yasak olduğu dış dünyayı keşfetmelerine imkân tanımak için kullanıldığını düşünürdü. Ve bak şimdi ne yapıyoruz. Hakkında konuşmaktan çok daha fazlasını." Juliette bir şey söylemedi ama Nelson haklıydı. Bu oda hem umut hem de dehşetten müteşekkildi. "Bulmayı arzuladığımız şey ile dışarıda var olanlar birbirlerinden tamamen ayrı," dedi nihayetinde. "Hadi biz işimize odaklanalım."

Delikanlı başıyla onaylayıp tebeşirini hazırladı. Juliette, içindeki iki conta birbirinden ayrılana kadar ilk numune kabını salladı. Tedarik'ten gelen dayanıklı conta muntazaman sağlamdı ve kenarlarındaki sarı işaretler hâlâ görülebiliyordu. Diğer contaysa oldukça kötü durumdaydı. Üzerindeki kırmızı işaretler gitmiş, kabın içindeki hava contanın kenarlarını yemişti. Aynı şey kabın dibine yapıştırılmış iki ısı bandı için de geçerliydi. Tedarik'ten gelen kare şeklindeki bant

sağlam duruyordu. IT'den aldığı ve diğerinden ayırt edebilmek için üçgen şeklinde kestiği öteki bandın ortasındaysa bir delik açılmıştı.

"İkinci contanın yaklaşık sekizde biri gitmiş," dedi Juliette. "Isı bandındaysa üç milimetre çapında delik var. Tedarik'ten alından iki örnek de iyi durumda görünüyor."

Nelson onun gözlemlerini not aldı. Genç kadın havadaki zehirliliği ölçmek için böyle bir yöntem kullanmaya karar vermişti: dışarıda çürümesi için tasarlanmış conta ve ısı bantlarını, orada dayanacağını bildikleriyle kıyaslamak. Bulgularını onaylaması için kabı Nelson'a uzattı ve ilk bilgi kırıntılarını elde ettiklerini fark etti. En az dışarıda hayatta kalışı kadar büyük bir ispattı bu. Temizlik kıyafetlerinde kullanılan ekipmanlar dışarıda başarısız olacak şekilde üretilmişti. Juliette attıkları bu ilk adımın mühim doğasından ötürü ürperdi. Önlerinde onları bekleyen deneyler daha şimdiden zihninde cirit atıyordu. Üstelik içlerindeki havanın nasıl bir şey olduğunu görmek için daha kapları açmamışlardı bile.

"Contanın üzerindeki sekizde birlik yıpranmayı onaylıyorum," dedi Nelson, kabın içine bakarak. "Bandın deliğineyse iki buçuk milimetre derdim ben."

"İki buçuk yazalım o hâlde," dedi Juliette. Bir dahaki sefere her ikisinin de birer not tahtası olmasını sağlayacaktı. Birbirlerinin gözlemlerini etki altında bırakabilirlerdi. Daha öğrenecekleri çok şey vardı.

Nelson sayıları not alırken Juliette de sıradaki numuneye geçti. "Bir numaralı numune. Bu, rampadan aldığımdı," dedi kabın içine bakarak. Gördüğü sağlam conta Tedarik'ten aldığı olmalıydı, diğer contaysa yarı yarıya aşınmıştı. Bir tarafı neredeyse tamamen erimişti. Kabı baş aşağı çevirip biraz salladığında kapağın üzerine düşen contayı daha net görebildi. "Bu da ne böyle?" dedi. "Lambayı çevirsene."

Nelson çalışma lambasını ona doğru döndürdü. Juliette kabı düz çevirdi, çalışma tezgâhının üzerine eğildi ve bedeniyle başını tuhaf bir açıyla bükerek harap olmuş contanın arkasındaki parlak ısı bandını inceledi.

"Bence... bence contanın yarısı gitmiş. Isı bandındaysa

beş... yo, altı milimetre çapında bir delik var. Bir de sen baksana."

Nelson önce kadının söylediği sayıları not etti, ardından numuneyi aldı ve lambayı kendinden tarafa çevirdi. Juliette iki numune arasında bu kadar farklılık olmasını beklememişti; ancak illaki biri daha kötü durumda olacaksa bu, tepe tarafındaki olmalıydı, dışarıya temiz hava pompaladıkları yer olan rampa bölgesindeki değil.

"Belki de onları cebimden yanlış sırayla çıkarmışımdır," dedi Juliette. Kontrol numunesini aldı. Dışarıdayken hareketlerine çok dikkat etmişse de bir ara düşüncelerinin başka yerlere sürüklendiğini hatırlıyordu. Bir noktada sayı saymayı unutmuş, kutulardan birinin ağzını gereğinden fazla açık tutmuştu. Sebebi bu olmalıydı.

"Mutabıkız," dedi Nelson. "Bunlardaki aşınma çok daha fazla. Bunun rampadan aldığın numune olduğuna emin misin?"

"Galiba sıçmışım. Bir tanesinin kapağını gereğinden fazla açık tuttum. Lanet olsun. Bu iki rakamı analizden çıkarmamız lazım, en azından kıyastan."

"Zaten bu yüzden birden fazla numune aldık ya," dedi Nelson. Başlığının içinde öksürdü ve yüzünün önündeki camın buğulanmasına neden oldu. Genzini temizledi. "Bunun için canını sıkma."

Juliette'i gayet iyi tanıyordu. Genç kadın kontrol numunesini havaya kaldırdı, kendi kendine sessizce sövdü ve koridordan telsiziyle onları dinleyen Lukas'ın neler düşündüğünü merak etti. "Sonuncu," dedi, kabı elinde sallayarak.

Nelson tebeşiri tahtanın üzerinde konumlandırıp bekledi. "Devam et."

"Anlayamı–" Kabın içine ışık tuttu, sonra da onu şöyle bir salladı. Yanağından süzülen bir damla ter çenesinden aşağı damladı. "Bunun kontrol numunesi olduğunu sanıyordum," dedi. Numuneyi tezgâha bırakıp bir sonraki kabı aldı, ama o toprakla doluydu. Kalbi güm güm atıyor, başı dönüyordu. Bu çok mantıksızdı. Tabii eğer numune kaplarını yerlerinden

doğru sırayla çıkarmamışsa... Yoksa her şeyi gerçekten eline yüzüne mi bulaştırmıştı?

"Evet, bu kontrol numunesi," dedi Nelson. Elindeki yazı gerecinin ucuyla kutuya tıklattı. "Bak, şurasında yazıyor."

"Bir saniye," dedi Juliette. Birkaç derin nefes aldı, ardından basınç odasından aldığı kontrol numunesine tekrardan baktı. İçinde yalnızca argon olmalıydı. Kabı Nelson'a uzattı.

"Evet, yolunda gitmeyen bir şeyler var," dedi delikanlı. Kabı salladı. "Bir şeyler yanlış."

Juliette'in kulakları zor bela işitiyordu. Beyni karman çorman olmuştu.

Nelson tekrardan kontrol numunesinin içine baktı. "Belki de..." Duraksadı. "Belki de kapağını açtığında contalardan biri düşmüştür. Olmayacak şey değil. Ya da..."

"İmkânsız," dedi genç kadın. Çok dikkatli davranmıştı. Contaları gördüğünü çok iyi hatırlıyordu, oradaydılar. Nelson genzini temizleyip kontrol numunesini tezgâhın üzerine bıraktı, ardından çalışma ışığını doğrudan onu aydınlatacak şekilde ayarladı. İkisi birden kabın üzerine eğildi. Hiçbir şey düşmemişti, Juliette bundan emindi. Ama yine de bazı hatalar yapmıştı. Herkes hata yapardı–

"İçinde yalnızca tek bir conta var," dedi delikanlı. "Gerçekten de düşmüş olabileceğini düşü–"

"Isı bandı," dedi Juliette. Işığı ayarladı. Kabın dibinde ısı bantlarından birinin yapışıp kaldığı bir yer parlıyordu. Diğer parçaysa yoktu. "İçine yapıştırdığımız diğer ısı bandının da mı düştüğünü söylüyorsun peki?"

"Eh, o zaman kapların sırası karışmış demektir," dedi Nelson. "Tersinden başlanmış. Eğer öyleyse bu durumu açıklar. Çünkü tepeden alınan numune, rampadan alınan numune kadar aşınmamış görünüyor. Durum bundan ibaret olmalı."

Bu, Juliette'in de aklına gelmişti ama bildiğini sandığı şeyler ile gördüklerini denkleştirme çabasından başka bir şey değildi bu. Dışarı çıkmaktaki tek amacı şüphelerini doğrulamaktı. Şimdi bambaşka bir şey görüyor olması ne anlama geliyordu peki? Derken gerçek, başına hızla inen bir cıvata

anahtarı misali darık etti kafasına. Esaslı bir ihanet gibi... Ona her zaman sadık kalan bir makine, hiçbir makul gerekçe olmaksızın bir anda tersine çalışan güvenilir bir pompa gibi. Kendisi düşerken ona sırt çeviren bir sevgili, kolay kolay unutulmayan ama gerçekte asla var olmamış güçlü bir bağ gibi.

"Luke," dedi Juliette, genç adamın kendisini dinlediğini, telsizinin hâlâ açık olduğunu umarak. Bekledi. Nelson yine öksürdü.

"Buradayım," diye yanıtladı Lukas, sesi cılız ve uzaktan geliyordu. "Sizi dinliyordum."

"Argon," dedi Juliette, iki vizörle kırılan bakışını Nelson'a doğrultarak. "Hakkında ne biliyoruz?"

Delikanlı gözlerini kırpıştırarak, görüşünü darlayan ter damlacıklarını savuşturdu.

"Ne mi biliyoruz?" dedi Lukas. "Oralarda bir yerlerde periyodik tablo olmalı. Dolaplardan birinde sanırım."

"Hayır hayır," dedi Juliette, Lukas'ın duyabildiğinden emin olmak için sesini yükselterek. "Demek istediğim, nereden geliyor bu gaz? Argon olduğundan ne kadar eminiz?"

25

• Silo 1 •

Donald'ın göğüs kafesinde bir tıkırtı, yeterince sıkı bağlanmamış bir şeyin çırpınışı, genel sağlık durumunun bozulduğuna ve giderek kötüleştiğine işaret eden dâhili bir uyarı vardı. Bundan nefret de etse, diyaframı bu çabadan tükenmiş de olsa, gırtlağı yanıyor ve kasları ağrıyor da olsa kendini öksürmeye zorladı. Sandalyesinde öne doğru eğildi ve bir şey içinin derinliklerinden kopup dilinin üzerinden kayana ve kare şeklindeki, kötü kokulu kumaş mendiline çıkana dek öksürdü.

Tükürdüğü şeye bakmaktansa mendilini katladı, sonra da kan ter içinde kalmış ve tükenmiş bir vaziyette sandalyesinde arkasına yaslandı. Derin ve daha az hırıltılı bir nefes aldı. Sonra bir tane daha. Ona çok da işkence etmeyen birkaç serin soluk... Acı vermeyen bir soluktan daha mükemmel hissettiren bir şey var mıydı acaba?

Sersemlemiş bir hâlde bulunduğu odaya göz gezdirdi ve bir zamanlar kıymetini bilemediği tüm o şeylerin görüntüsünü içine çekti: yemek artıkları, bir iskambil destesi, sararmış sayfaları kesilip iki yana açılmış ve spirallenmiş bir defter... Katlanılmış ancak acı çekilmemiş vardiyalardan arta kalanlar. Lakin artık acı çekiyordu. Silo On Sekiz yanıt vermeden önce beklemenin cezasını da öyle... Kendine dert edindiği tüm siloların bulunduğu şemayı inceledi. Tek gördüğü şey ölü dünyalardı. Biri hariç hepsi ölecekti. Boğazında bir kaşıntı hissetti ve bir şeye karar veremeden, intiharla flörtleşen bu projeyi yolundan saptıracak ya da durduracak bir yol bulamadan

önce kendisin de öleceğinden emin oldu. Gerçeği bilen ve diğer siloları önemseyen tek kişi oydu; gelgelelim bilgisi ve şefkati de kendisiyle birlikte gömülecekti.

Aklından neler geçiyordu sahi? Bu sorunu çözebileceğini mi düşünmüştü? Yok oluşuna yardım ettiği bu dünyayı düzeltebileceğini mi? Dünya onarılamayacak bir hâle geleli çok uzun zaman olmuştu. Yeşil arazileri ve masmavi gökyüzünü bir dron vasıtasıyla çok kısa bir anlığına gördüğünde beyni taklalar atmıştı. Ama o ânın üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki artık gördüklerinden şüphe eder olmuştu. Temizlik cezasının nasıl işlediğini, makinelerin sağladığı görüntülere güvenmemesi gerektiğini iyi biliyordu.

Lakin o aptalca umut onu orada, Haberleşme Odası'nda bir kez daha ele geçirmişti. Bunları durdurabileceğine, siloları dolduran tüm o insanların kendi hayatlarını yaşayabilmeleri ve bu karışıklardan kurtulabilmeleri için bir yol bulabileceğine dair hayaller kurduran o aptalca umut... Biraz merak da vardı doğrusu, o sunucularda neler döndüğünü bilme isteği. Yalnızca kendi tarafına çektiği şu IT Şefi'nin yardımıyla çözebileceği, son büyük gizem. Donald'ın tek istediği cevaplara ulaşmaktı, işin aslını öğrenmek. Ve Charlotte'la kendisi için acısız bir ölüm... Vardiyalara ve rüyalara bir son vermek. Belki bir de şu tepenin zirvesinde, Helen'in mezarına nazır ebedi bir istirahat yeri. Bunun umut edilemeyecek kadar büyük bir şey olduğunu sanmıyordu.

Duvardaki saate baktı. Yanıt vermekte gecikmişlerdi. On beş dakika geçmişti. Bir şeyler dönüyor olmalıydı. Kadranında dönen saniye kolunun tik tak sesleriyle can çekişmesini izledi ve tüm bu operasyonun, bütün siloların devasa bir saate ne kadar çok benzediğini fark etti. Tüm sistem otomatik olarak işliyor ve giderek sona yaklaşıyordu.

Görünmez makineler rüzgârla birlikte gezegenin dört bir yanında koşturuyor ve insanoğluna dair ne varsa yıkıp dökerek dünyayı yaban topraklara çeviriyordu. Yerin altına gömülü insanlarsa filiz vermek için iki yüzyıl daha beklemek mecburiyetinde olan, uykudaki tohumlardı. İki yüzyıl. Don-

ald boğazının tekrardan kaşındığını hissetti ve kendisinin iki günü bile olup olmadığını merak etti.

Lakin o anda sadece on beş dakikası vardı. Operatörlerin vardiyalarına geri dönmesi için on beş dakika. Donald'ın bu seansları artık alışılmış bir şey hâline gelmişti; gizli görüşmeler yapmak için Haberleşme Odası'ndaki herkesi dışarı çıkarması çok da olağan dışı bir şey olarak görülmüyordu, fakat bunu her gün aynı saatler arasında gerçekleştiriyor olması şüphe çekmeye başlamıştı. Kahve kupalarını kapıp tek sıra hâlinde odadan çıkarken adamların birbirlerine attıkları bakışlardan anlayabiliyordu bunu. Muhtemelen bunun romantik bir görüşme falan olduğunu düşünüyorlardı. Donald da sıklıkla aynı şekilde hissediyordu çünkü. Eski zamanlarla ve hakikatle yapılan, romantik bir görüşme.

Şimdi de ekiliyordu. Bu seansının yarısı çağrı sesini dinleyerek ve bir yanıt alamayarak boşa geçmişti. Orada bir şeyler oluyordu. Kötü bir şeyler. Ya da kendi silosunda bulunan bir cesetle, Güvenlik'teki elemanların araştırdığı bir cinayetle ilgili raporları almanın eşiğindeydi belki de. Böyle bir ihtimalin onu yalnızca belli belirsiz heyecanlandırıyor olması tuhaftı. Diğer siloları daha çok önemsiyordu, kendisine olan tüm empatisini ise yitirmişti.

Kulaklığından gelen arama sesi bir tıkırtıyla kesildi. "Alo?" dedi Donald, yorgun ve cılız bir şekilde. Makinelerin sesini daha güçlü ileteceğine güvendi.

Yanıt yoktu, yalnızca birinin nefes alışları duyuluyordu. Ancak kiminle görüştüğünü anlaması için bu kadarı yeterliydi. Lukas selam vermeyi hiç ihmal etmezdi.

"Başkan," dedi Donald.

"Bana böyle hitap edilmesinden hoşlanmadığımı biliyorsun," dedi kadın. Sesi, sanki az önce koşuyormuş gibi soluk soluğa çıkıyordu.

"Juliette'i mi tercih edersin?"

Sessizlik. Donald neden onunla konuşmayı yeğlediğini merak etti. Lukas'ı seviyordu. Genç adamın Kabul Töreni'nde bulunmuştu ve meraklılığına, Miras hakkındaki çalışmaları-

na hayranlık duyuyordu. Lukas'la konuşup eski dünyadan bahsetmek onu nostalji hissiyle dolduruyordu. Bir tür terapiydi bu. Ayrıca sunucuların içeriğine erişmek için kendisine yardım eden kişi de Lukas'tı.

Ama Juliette'in albenisi apayrıydı. Onunla yaptığı konuşmalar ithamlarla ve hakaretlerle doluydu, ki ikisini de sonuna dek hak ettiğini biliyordu. Bir de acımasız sessizliklerle ve tehditlerle...

Bir yanı Juliette'in gelip kendisini öksürüklerden önce öldürmesini istiyordu. Aşağılanma ve infaz... temize çıkmasını sağlayacak yegâne şeyler bunlardı.

"Nasıl yaptığınızı biliyorum," dedi Juliette nihayet. Sesinden ateşler fışkırıyordu. Zehir. "Sonunda anladım. Çözdüm."

Donald kulaklığının tekini kaldırdı ve yüzünden akan bir damla teri sildi. "Neyi anladın?" diye sordu. Acaba Lukas'ın sunucularda bulduğu bir şey yüzünden mi harekete geçmişti?

"Temizlikler," dedi Juliette, tükürükler saçarak.

Donald saate baktı. Geriye kalan on beş dakika su gibi akıp geçiyordu. Şu romanı okuyan adam yakında damlardı, iskambil oyunları yarım kalan teknisyenler de öyle. "Temizliklerden konuşmaktan memnun olurum–"

"Kısa bir süre önce dışarıdaydım," dedi Juliette.

Donald mikrofonunu eliyle kapatıp öksürdü. "Dışarıda derken?" diye sordu. Kazacağını iddia ettiği tüneli, şimdilerde sessizliğe bürünen gürültüleri düşündü. Silosunun sınırlarının dışına çıktığını kastediyor olmalıydı.

"Dışarıdaki dışarıda. Tepelerde. Kadimlerin geride bıraktıkları dünyada. Numuneler aldım."

Donald sandalyesinde öne eğildi. Juliette onu tehdit etmek istemişti, oysa Donald'ın tek duyduğu umut verici şeylerdi. Genç kadın ona işkence etmek istemişti ama Donald'ın tek hissettiği heyecandı. Dışarı çıkmıştı. Ve numuneler almıştı. Kendisi de hep bunu hayal etmişti. Dışarıda soluduğu şeyi, dünyaya yaptıklarını, iyiye mi yoksa kötüye mi gittiğini keşfetmeyi... Juliette cevapların Donald'ta olduğunu düşünmüş olmalıydı, ancak onun avucunda yalnızca sorular vardı.

"Neler buldun?" diye fısıldadı. Ve sesini ilgisiz kılan, sanki her şeyi biliyormuş gibi bir havaya sokan makinelere lanet okudu. Ne olurdu sanki dünyanın ya da kendisinin ne somnu olduğunu bilmediğini ve kendisine lütfen ama lütfen yardım etmesini söyleyebilseydi? Birbirlerine yardım etmeleri gerektiğini...

"Bizi dışarı temizlik için göndermiyorsunuz. Başka bir şey için gönderiyorsunuz. Sana ne bulduğumu anlatayım–"

Juliette'in sesi bir anda Donald için evrendeki yegâne şey hâline geldi. Başının üzerindeki toprağın ağırlığı, ayaklarının altındaki somutlukla birlikte yok olup gitti. Bir baloncuğun içinde, sadece o sesle birlikteydi.

"–iki tane, bir tane de basınç odasındaki soy gazdan numuneler aldık. Sonra bir tane rampadan, bir tane de tepelerden."

Sessizliğe bürünen kişi bir anda Donald'ın kendisi oldu. Tulumu tenine yapıştı. Bekledi, bekledi... ancak Juliette ondan daha çok dayandı. Yalvarmasını istiyordu. Donald'ın ne denli kayıp olduğunu biliyordu belki de.

"Neler buldun?" diye sordu tekrardan.

"Senin yalancı bir bok çuvalı olduğunu. Bize anlattığın şeylere inandığımız için, sana güvendiğimiz için aptal olduğumuzu. Bize gösterdiğin, bize anlattığın her şeyin doğru olduğunu kabul ettik ama hiçbiri gerçek değil. Belki de kadimler hiç var olmamıştır. Şu lanet kitaplara ne yapacağım biliyor musun? Hepsini yakacağım. Bir de Lukas'ın bu saçmalıklara inanmasına müsaade et–"

"Kitaplardakiler gerçek," dedi Donald.

"Saçmalık. Tıpkı argon, gibi değil mi? Argon gerçek mi peki? Bizi dışarıya, temizliğe gönderdiğinizde basınç odasına ne boklar pompalıyorsunuz ha?"

Donald bu soruyu kafasının içinde evirip çevirdi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu sonra.

"Oyun oynamayı bırak. Artık neler döndüğünü biliyorum. Bizi dışarı gönderdiğinizde basınç odalarına vücudumuzu yiyip bitiren bir şeyler pompalıyorsunuz. Önce contaları ve pulları kemiriyor, sonra da bedenlerimizi. Bunu bilimsel bir

şekilde yapmanız gerekiyordu, değil mi? Eh, sakladığınız kamera kablolarını buldum. Onları haftalar önce kestim. Evet o bendim. Gelen elektrik kablolarını da gördüm, boruları da öyle. Gaz o borulardan geliyor, değil mi?"

"Juliette beni dinle–"

"Beni tanıyormuşsun gibi adımı ağzına almaya kalkma. Beni zerre kadar tanımıyorsun. Tüm bu konuşmalar, siloyu kendi ellerinle inşa etmişsin gibi anlatman, Lukas'a dünyanın eski hâlinden onu kendi gözlerinle görmüşsün gibi bahsetmen falan. Kendini bize sevdirmeye mi çalışıyordun? Bizim arkadaşımız olduğunu düşünmemizi mi istiyordun? Güya bize yardım edecektin, öyle mi?"

Donald saatin tik taklar eşliğinde ilerleyişine baktı. Teknisyenler her an damlayabilirdi. Onlara bağırarak dışarı çıkmalarını emretmek zorunda kalacaktı. Bu görüşmeyi burada kestirip atamazdı.

"Bizi aramayı kes," dedi Juliette. "Aramanın vızıltısı ve yanıp sönen ışıklar başımızı ağrıtıyor. Eğer bizi bu şekilde aramaya devam edersen sana yemin ederim o kabloların canına okurum. Zaten işin başından aşkın."

"Dinle... Lütfen–"

"Hayır, sen beni dinle. Sizinle tüm bağlarımızı koparıyoruz. Ne kameralarınızı ne elektriğinizi ne de gazınızı istiyoruz artık. Hepsinin bağlantılarını devredışı bırakacağım. Ve bir daha buradaki hiç kimse temizliğe çıkmayacak. O argon saçmalığına artık bir son vereceğim. Bir dahaki sefere dışarı çıktığımda bunu temiz havayla yapacağım. Şimdi bizi rahat bırakıp siktirin gidin başımızdan."

"Juliette–"

Ama çoktan kapatmıştı.

Donald mikrofonlu kulaklığını başından çıkarıp masanın üzerine sertçe fırlattı. İskambil kâğıtları etrafa saçıldı; kitap yere düştü ve ayracı içinden uçup gitti.

Argon mu? Bu kadın neden bahsediyordu böyle? Onu en son bir makine bulduğunu ve Donald'ın peşine düşeceğini söylediğinde bu kadar öfkeli görmüştü. Ama bu seferki farklıydı. Argon. Temizlik esnasında pompalanan bir gaz. Kadı-

nın neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Temizlik sırasında pompalanan—

Ani bir baş dönmesi aldı Donald'ı ve sandalyesine geri yığıldı. Tulumu terden su gibi oldu. Kanlı çaputunu kavradı ve dumanla dolu basınç odasını hatırladı. İtişip kakışan kalabalıkla beraber bir rampadan aşağı tökezlediği, Helen için gözyaşı döktüğü, birbiri ardına patlayan bombaların retinalarını dağladığı, beyaz bir bulut etraflarını boğum boğum sararken Anna ile Charlotte'un onu çekiştirdiği o an geldi gözünün önüne.

Gaz. Temizliğin nasıl işlediğini biliyordu. Basınç odasını güvende tutmak için bir gaz kullanılıyordu. Dışarının havasını geri itmek için. Dışarı itmek için.

"Toz havada," dedi Donald. Masanın üzerine eğildi, dizleri tutmuyordu. Her temizlikle birlikte insanoğlunu yiyip bitiren nanolar saçılıyordu dünyaya. Saat gibi işliyorlardı; her bir tik tak tek bir fıstı, her sürgün de bir tik tak.

Kulaklıklı mikrofonu masanın üzerinde sükûn içinde yatıyordu. "Ben kadimlerden biriyim," dedi Donald, kadının telaffuz ettiği kelimeyi kullanarak. Kulaklıkları kavrayıp aynısını mikrofona tekrarladı daha yüksek sesle. "Ben kadimlerden biriyim! Bunu ben yaptım!"

Bir kez daha masanın üzerine yığıldı ve yere düşmeden önce son anda toparladı kendini. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Özür dilerim, özür dilerim." Sesini yükseltti, bağırdı. "Özür dilerim!"

Ama dinleyen olmadı.

26

• Silo 1 •

Charlotte hava aracının sol tarafındaki kanatçığı yukarı aşağı oynattı. Hareketi sağlayan kablolarda hâlâ bir parça gevşeklik vardı. Dronun kuyruğundan sarkan paçavrayı eline aldı ve ensesinde biriken terleri sildi. Ardından alet çantasına uzanıp orta boy bir tornavida seçti. Aracın altındaki zemin bir sürü parçayla doluydu; ihtiyaç duymayacakları her şeyi sökmüştü: bombardıman bilgisayarı, kanatlardaki mühimmat yatakları, kontrol servoları. Bir tanesi hariç tüm kameraları da sökmüş, hatta aracın daha fazla G'ye karşı koymasına yardımcı olan amortisör dikmelerinden birazını bile çıkarmıştı. Bu dümdüz bir uçuş olacak, kanatlara gerilim binmeyecekti. Bu defa alçaktan ve hızlı gidecekler, dronun görülüp görülmemesini umursamayacaklardı. Daha ötesini görmek, emin olmak ve teyit etmek önemliydi. Charlotte bu lanet olası şeye bir haftasını gömmüştü ve tek düşünebildiği son iki aracın ne kadar hızlı arızalandığı, ilk aracınsa ne kadar şanslı olduğuydu.

Sırtüstü yere uzanıp omuzlarının ve kalçalarının yardımıyla aracın kuyruğunun altına doğru süründü. Servis kapağı çoktan açılmış, arkasındaki kabloları gözler önüne sermişti. Her bir kapak iş bittikten sonra bir yalıtım malzemesiyle güzelce yalıtılmalı, makine toza karşı mühürlenmeliydi. İşe yarayacak, dedi kendi kendine, kabloyu tutan servo kolunu ayarlarken. İşe yaramak zorundaydı. Abisine baktığında, sağlık durumunu düşündüğünde başka bir uçuşa zamanları olmadığını görebiliyordu. Ya hep ya hiçti. Artık yalnızca öksürüğü değil, akıl sağlığı da çok iyi görünmüyordu abisinin.

Donald az evvel son telsiz konuşmasından dönmüş ama akşam yemeği getirmeyi unutmuştu. Getireceğine söz verdiği son telsiz parçasını da öyle... Şimdiyse Charlotte çalışırken dronun etrafında dört dönüyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Koridoru geçip konferans salonuna girdi ve notlarını karıştırdı. Sonra da aracın başına geri döndü, öksürdü ve Charlotte'un kendisini bir parçası hissetmediği bir sohbete girişti.

"–korkularıyla, görmüyor musun? Bunu korkularıyla yapıyoruz."

Aracın altından kafasını çıkarıp baktığında Donald'ın ellerini kollarını havada salladığını gördü. Solgun görünüyordu. Tulumunun üzerinde kan benekleri vardı. Havlu atıp o asansöre binmenin, teslim olmanın vakti neredeyse yaklaşmıştı. Böylece birileri abisinin durumunu kontrol edebilirdi..

Donald onun bakışlarını yakaladı.

"Korkuları yalnızca gördükleri dünyayı çarpıtmakla kalmıyor," dedi çılgınca bakan gözlerle. "Aynı zamanda onunla dünyayı da zehirliyorlar. Bu korku bir tür toksin. Kendi kendilerini temizliğe gönderiyorlar ve bu da dünyayı zehirliyor!"

Charlotte nasıl cevap vereceğini bilemedi ve kanatçığı tamir etmeye geri döndü. Bu işin iki kişiyle ne kadar hızlı bitebileceğini geçirdi aklından. Donald'tan yardım istemeyi düşündü ama bırakın cıvata anahtarı tutmayı, ayakta duracak hâli bile yoktu abisinin.

"Bu da beni şu gaz olayını düşünmeye itti. Yani, mantık olarak bunu bilmem gerekirdi, değil mi? Onlarla işimiz bittiğinde evlerine gaz pompalıyoruz. Varlıklarını bu şekilde sonlandırıyoruz. Hepsi aynı gaz. Bunu daha önce bizzat yaptım." Bir yandan ufak bir daire çizerek yürüyor, diğer yandan da işaret parmağını göğsüne bastırıyordu. Dirsek boşluğuna öksürdü. "Tanrı biliyor ya, yaptım. Ama bu yaptığım tek şey de değil!"

Charlotte içini çekti ve tornavidasını vidanın üzerinden kaldırdı. Hâlâ biraz gevşekti.

"Belki de bu işi tersine çevirebilirler, biliyor musun?" diye devam etti Donald, tekrardan konferans odasında doğru yü-

rürken. "Kameraları devredışı bıraktılar. Bir de yok oluşunu durduran şu silo var. Belki de o gazı durdurabilir—"

Sesi onunla birlikte uzaklaşıp duyulmaz oldu. Charlotte deponun arka tarafındaki giriş koridoruna baktı. Donald notlarının ve çizelgelerinin etrafında daireler çizerek volta atarken, konferans odasından dışarı sızan ışık onun gölgesiyle âdeta dans ediyordu. Her ikisi de dairelere hapsolmuştu. Abisinin küfrettiğini duyabiliyordu. Donald'ın bu delibozuk davranışları Charlotte'a hayatı pek de hoş bir biçimde sonlanmamış olan anneannelerini hatırlatıyordu. Abisi öldüğünde onu bu şekilde hatırlayacaktı işte: kan öksürüp anlamsız şeyler sayıklarken. Ütülü takım elbiselerinin içindeki Meclis Üyesi Keene, kendinden yaşça büyük ve işinin ehli kardeşi olarak gelmeyecekti gözünün önüne bir daha asla.

Donald ne yapacağıyla cebelleşedururken Charlotte da kendi fikirlerini üretmişti elbette. Tıpkı Donald'ın onu uyandırdığı gibi, onlar da geri kalan herkesi uyandırırsalar ne olurdu? Tek vardiyada toplamda yalnızca birkaç yüz erkek görev alıyordu. Uyumakta olan kadınların sayısıysa binlerceydi. Hatta on binlerce. Charlotte toplayabileceği orduyu kafasında canlandırmaya çalıştı. Sonra Donny'nin söylediklerinde haklı olabileceğini düşündü: Babalarına, eşlerine ve erkek kardeşlerine karşı savaşmayı reddedebilirlerdi. Buna cüret etmek tuhaf bir cesaret gerektirirdi. Koridorun sonundaki ışık bir kez daha gölgelerle titreşti. İleri geri, ileri geri kımıldanıp durdu. Charlotte derin bir nefes aldı ve kanatçığı tekrardan kımıldattı. Dünyayı düzeltmekle ilgili diğer fikrini, havayı temizleyip mahpusları özgür bırakmakla ilgili olanı düşündü. Ya da en azından hepsine bir şans vermeyi. Eşit bir şans. Donald onun bu fikrini eski dünyanın sınırlarının yıkılmasına benzetmişti. Avantajı elinde bulundurup kaybetmek istemeyenlerle alakalı tekrarlayıp durduğu bir özlü sözü vardı: Son tırmananlar merdiveni çekip yanlarına alırlar.

Merdivenleri sarkıtalım, demişti birden çok kez. Bilgisayarların karar vermesine müsaade etmeyelim. İnsanlar karar versin.

Charlotte bunun nasıl işe yarayabileceğini hâlâ anlamıyor-

du. Ve tabii, besbelli, abisi de öyle. Sırtının üzerinde sürünerek tekrardan dronun altına girdi ve insanların doğrudan bazı işleri yapacak şekilde doğduğu, başka şanslarının olmadığı bir zaman dilimi hayal etmeye çalıştı. İlk erkek evlatlar babalarının yaptığı işleri yapardı. İkinciler savaşa, denizlere ya da Kilise'ye giderdi. Sonraki erkeklerse başının çaresine bakardı. Kız evlatlar da başkalarının erkek çocuklarıyla evlenirdi.

Cıvata anahtarı kablo desteğinden kurtuldu ve parmak eklemlerinin dronun gövdesine çarpmasına neden oldu. Charlotte bir küfür koyuverip elini inceledi, kanıyordu. Parmak eklemini emerken zamanında onu düşüncelere boğan başka bir adaletsizlik geldi hatırına. Askerî bir mevkiye konuşlandırıldığı bir dönemde, Irak'ta değil de Amerika Birleşik Devletleri'nde doğduğu için buna ne kadar da minnettar olduğunu hatırladı. Bir zar atışı. Haritaların üzerine çekilmiş, tıpkı silonun dış duvarları kadar gerçek olan görünmez sınırlar. Koşullar tarafından hapsedilmek. Yaşayacağın hayat milletinin, liderlerinin hesaplarıyla önceden belirlenmişti; tıpkı yazgını belirleyen bu bilgisayarlar gibi.

Bir kez daha hava aracının altından çıktı ve kanadı tekrar sınadı. Kablodaki gevşeklik gitmişti. Dron için elinden gelenin en iyisi buydu. Bir daha ihtiyaç duymayacağı aletleri toplayıp alet çantasına yerleştiriyordu ki rafların sonundan, asansörün oradan bir ding sesi duyuldu.

Charlotte donakaldı. Aklına gelen ilk şey yemek oldu. Ding sesi Donny'nin yemek getirdiğinin işaretiydi. Ancak abisinin gölgesi hâlâ koridorun sonunda görülebiliyordu.

Asansör kapılarının iki yana kayarak açıldığını duydu. Birisi koşuyordu. Hatta birkaç kişi. Botlar yeri gümbür gümbür dövüyordu, Charlotte da bunu fırsat bilerek Donald'a seslenme riskini göze aldı. Koridordan aşağı bir kez bağırdı, sonra da brandayı kapıp hava aracının geniş kanatlarının ve yere saçılı parçaların üzerine bir balıkçı ağı gibi savurdu. Saklanmak zorundaydı. Hem çalışmalarını hem de kendisini gizlemeliydi. Donny onu duymuş olmalıydı. O da saklanırdı.

Branda, altında hapsolan hava yastığının üstünde yavaş yavaş alçaldı, şöyle bir dalgalandı, ardından durdu. Charlotte

abisinin yanına koşmak için koridora doğru dönmüştü ki adamlar uzun rafların ardında belirmeye başladı. Kendini hemen yere attı, kesin görülmüştü. Botlar gümbürdeyerek geçip gitti. Brandanın bir ucundan tuttu, usulca kaldırıp dizlerini kendine doğru çekti, aracının yanına sığınmak için omzuyla kalçasını kullandı ve brandanın altına girdi. Donny seslenişini duymuş olmalıydı. Botların sesini de duyar ve konferans odasının bitişiğindeki banyoya, duşa gizlenirdi. Ya da artık neresi olursa. Onların aşağıda olduklarını bilemezlerdi. Bu insanlar nasıl içeri girebilmişlerdi? Abisi en yüksek erişim izninin kendisinde olduğunu söylemişti.

Koşma sesleri azaldı. Doğrudan deponun arka tarafına doğru yönlenmişlerdi, sanki biliyorlardı. Yakınlardan gelen bazı sesler duydu. Konuşan erkekler. Dronun yanından geçen daha yavaş ayak sesleri işitti. Donny'nin yakalandığını gösteren bir bağırış duyar gibi oldu. Yüzüstü sürünerek aracın altından geçip brandanın diğer ucuna geçti. Sesler gittikçe azalıyor, yavaşça atılan adımlar yanından geçip gidiyordu. Abisinin başı beladaydı. Birkaç gün önce yaptıkları konuşmayı hatırladı ve asansörde karşılaştığı kişi tarafından tanınıp tanınmadığını merak etti. Bir tamirci görmüştü onu. Yalnız kaldığı, Donald'ın yakalandığı düşüncesiyle birlikte brandanın altındaki karanlık etrafını sardı sanki. Abisine bağımlıydı. Bu depoda onunla birlikte kilitli kalmak bile yeterince ürlatmasına neden olmuştu. O da gidince olabilecekleri hayal etmek dahi istemedi.

Çenesini serin çelik kaplamaya yasladı, kollarını öne uzattı ve ellerinin tersiyle brandayı hafiften kaldırdı. Dünyanın ufak bir dilimi çıktı ortaya. Kendisine fazlasıyla tehlikeli yakınlıktaki botları görebiliyordu. Motordan yağ kokusu geliyordu burnuna. Biraz önünde, sanki yürümekte güçlük çekiyormuş gibi görünen birine gümüş renkli tulumlar içindeki başka adamlar destek oluyordu. Ayakları sanki tek bir beyin tarafından yönetiliyormuşçasına koordineydi.

Onların ötesindeki bir koridor ışığa boğulmuştu; Donny'nin kapalı tutmayı tercih ettiği tüm tepe lambaları yanıyordu şimdi. Abisi konferans odasından çekilip çıkarı-

lırken Charlotte nefesini tuttu. Gümüş tulumlu adamlardan biri Donald'ın kaburgalarına bir yumruk indirdi. Abisi acıyla inlerken Charlotte darbeyi kendi kaburgalarında hissetti. Bir eliyle brandayı bırakıp dehşet içinde ağzını kapadı, diğer eliyse brandayı biraz daha kaldırırken titredi. Görmek istemiyordu ama görmesi gerekiyordu. Donald bir darbe daha aldı fakat ayaklarını sürüyerek yürüyen adam elini şöyle bir salladı. Adamlara durmalarını emreden, zayıf bir ses duydu.

Gümüşler içindeki iki adam kendilerine söylenileni yapıp abisini yere bıraktı. Charlotte, güçsüz düşmüşçesine ayaklarını sürüyerek yürüyen adamın aydınlık koridora girişini izlerken nefes almayı unutuverdi. Tepelerindeki ampuller kadar beyaz saçlara sahip biriydi. Yanındaki genç adama yaslanarak, güçlükle ilerledi ve Donald'ın yanı başında durdu.

Charlotte, Donny'nin gözlerini görebiliyordu. Aralarında on beş metre vardı ama yine de fal taşı gibi açıldıklarını seçebildi. Karşısındaki bu yaşlı ve zayıf adama bakakaldı, hatta öksürürken bile başka yöne çevirmedi bakışlarını. Derken kaburgalarına inen darbeden ötürü kötü bir krize tutuldu ve öksürüklerinin sesi güçlükle ayakta duran adamın söylediği bazı kelimeleri boğdu.

Abisi konuşmaya çabaladı. Tekrar tekrar bir şeyler söyledi ama Charlotte onu duyamadı. Ak saçlı zayıf adam güç bela ayakta durmasına rağmen yine de botunu savurmayı başardı. Yanındaki delikanlı ihtiyara destek olup duruşunu düzeltti. Ve Charlotte bacağın ileriye doğru savrulmadan önce tekrar tekrar geriye çekilişini, ağır botun vahşice bir kudretle abisine isabet edişini, Donny'nin kendini korumak adına bacaklarını kendine çekişini ve iki adamın onu yere mıhlayıp arka arkaya inen gaddar, güçlü ve öfkeli tekmelerden kaçmasını önleyişini titreyerek, sinmiş bir şekilde izledi.

27

• Silo 18 •

"Buraları kurcalamanın iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu Lukas.

"Işığı sabit tut," dedi Juliette. "Bir tane daha var."

"Ama sence de önce bu konuyu konuşmamız gerekmez miydi?"

"Sadece bakıyorum Luke. Ama şu anda hiçbir bok göremiyorum."

Lukas ışığın yönünü ayarladı, Juliette de ileriye doğru emekledi. Sunucu odasına inen merdivenin dibindeki ızgaraların altını ikinci kez kontrol ediyordu. Bir ay evvel, Lukas onu başkan olarak atamadan önce kamera kablolarını burada yakalamıştı. Genç adam ona silonun içindeki herhangi bir yeri nasıl izleyebileceklerini göstermişti, Juliette de ona bu görüntüleri başka kimlerin görebildiğini sormuştu. Lukas kimsenin görmediği konusunda diretmişse de bu itirazları ancak Juliette besleme kablolarının silonun dış duvarının olması gereken yerde bulunan, mühürlü bir çıkış noktasında kaybolduğunu keşfedene kadar sürmüştü. Genç kadın o kablo demetinin arasında başka hatlar da görmüştü. Şimdiyse bundan emin olmak istiyordu.

Panelin kapağındaki son vidayı da çevirdi. Kapak yerinden çıktı ve kadının daha önce kestiği düzinelerce kabloyu gözler önüne serdi. Her bir kablodan tıpkı gümüşi saç telleri gibi yüzlerce minik tel fışkırıyordu. Bu demete paralel giden kalın kablolar ona Mekanik'teki iki jeneratörün ana besleme

kablolarını hatırlattı. Orada buna ek olarak iki gömülü bakır boru da bulunuyordu.

"Tamam mısın, göreceğini gördün mü?" diye sordu Lukas. Zemin ızgarasının kaldırıldığı yerde çömelip Juliette'in omzunun üzerinden ışık tuttu.

"Diğer siloda bu katın hâlâ elektriği var. Hiçbir jeneratör çalışmamasına rağmen otuz dördüncü katın tamamında elektrik var." Tornavidasının ucuyla kalın kabloları tıklattı. "Sunucuları da hâlâ çalışıyor. Hatta sağ kalan birkaç kişi, hem pompaları hem de silonun üst ve alt katlarındaki çeşitli şeyleri çalıştırmak için o elektriği yönlendirmiş. Sanırım tüm o güç buradan geliyor."

"Neden?" diye sordu Lukas. Işığı kablo demetinin üzerinde gezdirdi, artık daha ilgili görünüyordu.

"Çünkü pompalar ve bitki yetiştirme ışıkları için elektrik gerekiyor," dedi Juliette, bunu izah etmek mecburiyetinde kalmasına şaşırarak.

"Hayır, demek istediğim neden bu elektriği bize gönderiyorlar?"

"Belki de bu makineleri kendi başımıza çalıştırabileceğimize güvenmiyorlardır. Ya da sunuculara bizim üretebileceğimizden daha fazla elektrik gerekiyordur. Bilemiyorum." Yana yaslanıp Lukas'a baktı. "Benim öğrenmek istediğim asıl şey, herkesi öldürmeye çalıştıktan sonra bunları neden hâlâ çalışır vaziyette bıraktıkları. Neden diğer her şeyle birlikte kapatmadılar ki?"

"Belki kapatmışlardır. Belki de arkadaşın onları hackleyip sunucuları tekrar çalıştırmıştır."

Juliette bir kahkaha patlattı. "Hayır, Solo öyle bir şey–"

Tam o sırada koridordan bir ses geldi. Lukas el fenerini başka tarafa çevirince Juliette'in içinde bulunduğu döşeme altı boşluğu karanlığa gömüldü. Aşağıda onlardan başka kimsenin olmaması gerekiyordu.

"Telsizden geliyor," dedi genç adam. "Bakayım kimmiş."

"Feneri ver," dedi Juliette. Ama Lukas çoktan gitmişti; zeminde takırdayan botlarının sesi koridorda uzaklaştı.

Juliette ileri uzanıp bakır boruları el yordamıyla buldu. Doğru kalınlıktaydılar. Nelson ona argon tanklarının nerede tutulduğunu göstermişti. Hava makineleriyle benzer bir prensipte çalışan, toprağın derinliklerinden taze argon stoku çekmesi gereken bir pompa-filtre mekanizması vardı. Ancak Juliette artık hiçbir şeye güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Arkalarındaki ve altlarındaki panelleri söktüğünde besleme sistemi haricinde –ki artık bu sistemin hiçbir işe yaramadığından şüpheleniyordu– gaz tanklarına bağlanan iki boru daha keşfetmişti. Tıpkı contalar, ısı bantları, ikinci elektrik beslemesi ve yalanlar vizörü gibi hepsinin aldatıcı birer yüzü vardı. Gerçeklerse derinlerde bir yerlere gömülüydü.

Lukas hızla yanına dönüp dizlerinin üzerine çöktü ve döşeme altı boşluğu bir kez daha ışıkla aydınlandı.

"Jules, oradan çıkman gerek."

"Lütfen şu feneri bana verir misin?" dedi Juliette. "Hiçbir bok göremiyorum." Tıpkı kamera beslemelerini kestiği zaman olduğu gibi aralarında bir tartışma daha patlak verecekti anlaşılan. Sanki içlerinde ne olduğunu öğrenmeden şu boruları keserdi de...

"Oradan hemen çıkman gerekiyor. Ben... lütfen."

Genç adamın sesinde bir farklılık sezdi. Yanlış giden bir şeyler vardı. Juliette başını arkaya çevirdi ve ışık gözünü aldı. "Bir saniye," dedi. Açık panele varana dek avuçlarının ve bot uçlarının yardımıyla geri geri süründü. Alet çakısını orada bıraktı.

"Ne oldu?" Oturup gerindi, saçlarını çözdü, ardından hepsini bir araya getirip tekrardan topladı. "Kim aradı?"

"Baban–" diye söze girişti Lukas.

"Babama bir şey mi olmuş?"

Genç adam başını iki yana salladı. "Hayır, arayan oydu. Çocuklardan... çocuklardan birine bir şey olmuş."

"Kayıp mı olmuş?" Ama bunu kastetmediğini biliyordu. "Lukas, ne olmuş?" Ayağa kalkıp göğsünün ve dizlerinin üzerindeki tozları silkeledi, ardından telsize yöneldi.

"Çiftliklere çıkıyorlarmış. Aşağı doğru inen bir kalabalıkla karşılaşmışlar. Çocuklardan biri tırabzanların üzerinden–"

"Düşmüş mü?"

"Yirmi kat," dedi Lukas.

Juliette duyduklarına inanamıyordu. Bir eliyle telsizi kavradı, diğerini de duvara yasladı; bir anda başı dönmüştü. "Hangisi?"

"Söylemedi."

Telsizin düğmesine basmadan önce cihazın Jimmy'yle en son konuştuğu on yedinci kanala bağlı olduğunu gördü. Babası, Walker'ın yeni taşınabilir telsizini kullanıyor olmalıydı. "Baba? Beni duyuyor musun?"

Bekledi. Lukas matarasını uzattı ama genç kadın eliyle onu savuşturdu.

"Jules? Ben sana daha sonra geri döneyim mi? Yine bir şeyler oluyor."

Babasının sesi sarsılmış gibi geliyordu. Hat da oldukça parazitliydi. "Neler olduğunu bilmem gerekiyor."

"Bir saniye. Elise–"

Juliette eliyle ağzını kapadı.

"–Elise'i kaybettik. Jimmy onu aramaya gitti. Bebeğim, bir sorunla karşılaştık. Aşağı doğru inen bir kalabalık vardı. Öfkeli bir güruh. Yanımdakilerin kim olduğunu biliyorlardı. Ve Marcus tırabzanların üzerinden aşağı düştü. Üzgünüm–"

Juliette, Lukas'ın elini omzunda hissetti. Genç kadın gözlerindeki yaşları sildi. "Yoksa?"

"Henüz aşağı inip bakamadım. Rickson çıkan arbedede yaralandı. Onunla ilgileniyorum. Hannah, Miles ve bebek iyiler. Şu anda Tedarik'teyiz. Bak, gerçekten kapatmam lazım. Elise'i bulamıyoruz, Jimmy de peşinden gitti. Birisi kızı yukarı doğru çıkarken gördüğünü söyledi. Senden bir şey yapmanı istemiyorum ama çocuğun başına gelenleri bilmek istersin diye düşündüm."

Telsizin düğmesine basarken elleri titredi. "Aşağı geliyorum. Yüz onuncu kattaki Tedarik'te misiniz?"

Uzun bir duraksama oldu. Babasının aşağıya gelip gelmemesi konusunda onunla tartışmaya girmeyi düşündüğünü biliyordu. Adam kavgaya tutuşmadan teslim olduğunda telsizden bir cızırtı geldi.

"Yüz ondayım, evet. Çocuğa bakmak için aşağı iniyorum Rickson ile diğerlerini burada bırakacağım. Jimmy'ye Elise'i bulur bulmaz buraya getirmesini tembihledim."

"Onları orada bırakma," dedi Juliette. Kime güvenebileceklerini, nerede güvende olacaklarını bilmiyordu. "Onları da yanına al baba. Çocukları Mekanik'e geri götür. Eve götür." Alnında biriken terleri sildi. "Hepsi bir hataydı. Onları buraya getirmek bir hataydı."

"Emin misin?" diye sordu babası. "Çünkü yanlarından geçip gittiğimiz kalabalık da oraya doğru gidiyordu sanırım."

28

• Silo 18 •

Elise, Bizar'da kaybolmuştu. Bizar lafını birinden duymuştu ve bu tanım bulunduğu yerin atmosferine cuk oturuyordu; hayal edebileceğinden çok daha fazla insanla ve vahşi gariplikierle dolu, adının dahi hakkını zor bela verdiği tedirgin edici bir diyardı.

Kendini orada bulması biraz hayret vericiydi. Köpeği, karşılaştıkları yabancı ordusunun –bir arada bulunabileceğini tahmin ettiğinden çok daha fazla insanın– arasında kaybolmuş, o da basamak basamak ardından gitmişti. Sorduğu herkes ona eliyle yukarıyı işaret etmiş, sarılar giyen bir kadın da adamın tekinin yavru bir köpekle birlikte Bizar'a doğru gittiğini gördüğünü söylemişti. Elise de on kat daha tırmanıp yüzüncü katın sahanlığına varmıştı.

Orada burunlarından duman üfleyen iki adamla karşılaşmıştı. Köpekli bir adamın az önce yanlarından geçtiğini söylemiş ve kıza içeriyi işaret etmişlerdi.

Kendi evindeki yüzüncü kat çöplerle, molozlarla ve farelerle dolu dar geçitlerden ve boş odalardan oluşan, korkutucu bir boşluktu. Burasıysa tüm o şeylere ek olarak kimi bağıran kimi şarkılar söyleyen insan ve hayvanlarla doluydu. Parlak renkler ve berbat kokular, içlerine duman çekip üfleyen insanlar ve parmaklarının arasında küçük alev kıvılcımları saçan dumanlar tutan adamlar vardı etrafta. Yüzleri boyalı erkekler. Baştan aşağı kıpkırmızı giyinmiş, kuyruklu ve boynuzlu bir kadın Elise'i bir çadırın içine davet etti ancak küçük kız arkasını dönüp tabanları yağladı.

Bir dehşetten ötekine koşturup durdu; ta ki bütünüyle kaybolana dek... Her yanı toslanacak dizlerle doluydu. Artık Köpecik'i aramıyor, yalnızca buradan çıkmak istiyordu. Sürünerek başı kalabalık bir tezgâhın altına girip ağladı, ama bu ona hiçbir fayda sağlamadı. Onun yerine Rickson'ın horultularına benzer sesler çıkaran, şişman ve tüysüz bir hayvanı son derece yakın bir mesafeden görmüş oldu. Bu hayvan, boynuna bağlanmış bir iple hemen önünden geçirilmişti. Elise gözlerini kuruladı, kitabını çıkardı ve hayvanın adının domuz olduğunu bulana kadar resimleri taradı. Şeylere bir isim vermek onu her zaman rahatlatıyordu. Bir kez ismini koyduğunda eskisi kadar ürkütücü olmuyorlardı sanki.

Onu tekrar harekete geçiren şey, her ne kadar orada olmasa da, Rickson oldu. Elise, oğlanın Yaban'da yankılanan ve korkacak bir şey olmadığını tembihleyen sesini duyar gibiydi. Küçük kız yürüyebilecek yaşa geldiği günden beri hem Rickson hem de ikizler onu zifirî karanlıkta yapılması gereken getir götür işlerinde kullanmaya başlamıştı. Etrafta hâlâ korkulacak insanların bulunduğu zamanlarda bile merdivenin yakınlarında yetişen böğürtlenleri, erikleri ve diğer nefis meyveleri toplamaya gönderirlerdi onu. "En güvende olanlar en küçük olanlardır," derdi Rickson ona hep. Bu birkaç yıl önceydi. Artık o kadar da küçük sayılmazdı.

Kitabını çantasına geri koydu ve Yaban'dayken boynuna sürtünen yapraklı parmakların, tıkırdayan pompaların ve gıcırdayan dişlilerin burnundan duman üfleyen boyalı insanlardan daha beter olduğuna kanaat getirdi. Yüzü gözyaşlarından yol yol olmuş bir vaziyette tezgâhın altından çıktı ve etrafını saran dizler ormanının arasında yola koyuldu. Daima sağa dönerek –Yaban'ı karanlıkta katedebilmenin püf noktası buydu– kendini yüksek tıslamalarla ve fare çorbasını andıran bir kokuyla dolu, dumanlı bir koridorda buldu.

"Hey, çocuk. Yolunu mu kaybettin?"

Kısa saçlı ve parlak yeşil gözlü bir oğlan, bir tezgâhın köşesinden ona bakıyordu. Elise'den yaşça daha büyüktü ama çok değil. Boyu ikizlerinkine yakındı. Elise başını iki yana salladı, sonra tekrar düşündü ve bu defa olumlu anlamda salladı.

Oğlan güldü. "Adın ne?"

"Elise," dedi.

"Değişik bir isim."

Elise omuz silkti, tam olarak nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Gözleri oğlanın arkasında kalan bir adamın geniş bir çatalla çevirdiği cızırdayan et şeritlerine kayınca çocuk bunu fark etti.

"Aç mısın?" diye sordu.

Elise başıyla onayladı. O hep açtı. Hele ki korktuğu zamanlar. Ama yiyecek aramaya çıktığı zamanlarda hep korktuğu ve aç olduğu zamanlarda da hep yiyecek aradığı için öyle düşünüyordu belki de. Hangisinin önce gerçekleştiğini kestirmek güçtü. Oğlan tezgâhın arkasında kayboldu, sonra da elinde kalın bir et parçasıyla geri döndü.

"Fare eti mi?" diye sordu Elise.

Oğlan güldü. "Domuz."

Elise kısa süre önce homurdanarak önünden geçen hayvanı hatırlayıp yüzünü buruşturdu. "Tadı fareye benziyor mu peki?" diye sordu umutla.

"Bunu biraz daha yüksek sesle sorarsan babam derini yüzer. İstiyor musun istemiyor musun?" Et şeridini ona doğru uzattı. "Üzerinde iki jeton olma ihtimali sıfır bence."

Elise eti kabul edip çocuğun tahminini yanıtsız bıraktı. Ufak bir ısırık aldı ve ağzında minik mutluluk patlamaları meydana geldi. Tadı fareden çok çok daha güzeldi.

Oğlan onun yüzünü inceledi. "Orta-Katlar'dansın, değil mi?" Elise başını iki yana salladı ve etinden bir ısırık daha aldı. "Silo On Yedi'denim," dedi lokmasını çiğneyerek. Ağzı tükürükle dolmuştu. Et şeritlerini pişiren adama baktı. Marcus ile Miles da burada olup yediğinin tadına bakmalıydı.

"On yedinci kat mı demek istiyorsun?" deyip kaşlarını çattı çocuk. "Tepe sakinlerine pek benzemiyorsun. Hayır, Tepe için fazla kirlisin."

"Ben diğer silodanım," dedi Elise. "Buranın batısında."

"Buranabatsın da nedir?" diye sordu oğlan.

"Batı. Güneşin battığı yer."

Oğlan ona ablak ablak baktı.

"Güneş. Doğudan doğar ve batıdan batar. Haritaların üzerinde bu yüzden ibareler olur. Kuzeyi gösterirler." Kitabını çıkarıp ona dünya haritasını göstermeyi, güneşin dünyanın etrafında nereden nereye döndüğünü anlatmayı geçirdi aklından ama elleri yağ içindeydi ve çocuk da çok ilgili görünmüyordu. "Bir tünel açıp evimize geldiler ve bizi kurtardılar," diye izah etti Elise.

Bunu duyar duymaz çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kazı. Sen diğer silodansın. Gerçek mi bu?"

Elise domuz şeridini bitirip parmaklarını yaladı, sonra da başıyla onayladı.

Oğlan ona elini uzattı. Elise avucunu kalçasına sürüp kuruladı ve onunla tokalaştı.

"Ben Shaw," dedi oğlan. "Bir domuz parçası daha ister misin? Gel, tezgâhın altından geç. Seni babamla tanıştırayım. Hey, baba, seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

"Olmaz. Yavru bir köpek arıyorum."

Shaw yüzünü ekşitti. "Yavru köpek mi? Onun için bir sonraki koridora bakman gerek." Başıyla işaret etti. "Ama yapma şimdi, domuz çok daha iyidir. Köpek eti fare etine benzer, sakız gibidir. Hem enik eti yetişkin köpek etinden daha pahalıdır, üstelik tadı aynıdır."

Elise dondu kaldı. Az önce gördüğü domuz belki de bir evcil hayvandı. Belki de burada evcil hayvanları yiyorlardı. Tıpkı Marcus ile Miles'ın herkes açken bile besledikleri fareler gibi... "Enik mi yiyorlar?" diye sordu oğlana.

"Evet, tabii eğer yeterince jetonun varsa." Shaw onu elinden tuttu. "Izgaranın yanına gelsene benimle. Seni babamla tanıştırmak istiyorum. Sizin gerçek olmadığınızı iddia edip duruyor."

Elise elini geri çekti. "Köpeğimi bulmam gerek." Dönüp oğlanın gösterdiği yöndeki kalabalığa doğru hızla koştu.

"Ne demek köpeğim–?" diye bağırdı ardından çocuk.

Bir sıra tezgâhın etrafından dönünce kendini bir başka dumanlı koridorda buldu. Çıplak ateşe dizilmiş daha fazla fare şişi kokusu. İhtiyar bir kadın bir kuşla cebelleşiyor, ka-

dının ellerinin arasında iki öfkeli kanat çırpınıyordu. Elise boka bastı ve neredeyse kayıp düşecekti. Etrafın büyüleyici tuhaflığı, köpeğinin ölmüş olabileceği düşüncesiyle yok olup gitmişti. Birinin bir köpek hakkında bağırdığını duydu ve sesin kaynağını aradı gözleri. Kendisinden daha büyük, muhtemelen Rickson yaşlarında bir oğlan, elinde üzerinde kemiğe benzer beyaz şeritler bulunan, kocaman bir kırmızı et parçası tutuyordu. Önünde çitle çevrili bir alan ve üzerinde sayılar bulunan tabelalar vardı. Kalabalıktan insanlar durup içeri göz atıyorlardı. Bazıları çitlerin ardındaki bir şeyleri işaret edip sorular soruyordu.

Elise havlama seslerine doğru kalabalıkta yol almaya çalıştı. Çitlerle çevrili alanda canlı köpekler vardı. Tahtaların arasındaki yarıklardan baktığında ve parmaklarının ucuna yükseldiğinde içerisini neredeyse görebiliyordu. Domuz boyutlarında, koca bir hayvan çitlerin üzerine atılarak sarsılmalarına neden oldu ve kıza hırladı. Bir köpekti bu, ama ağzını açamaması için çenesi bir iple sarılmıştı. Elise hayvanın burnundan çıkan sıcak nefesi duyumsayabiliyordu. Kalabalığın önünden çekilip yan tarafa geçti.

Arka tarafta çitlerle çevrili, daha ufak bir alan vardı. Dumanı tüten bir ızgaranın başında duran iki delikanlının arkasından geçti; kadının birinden bir şeyler alıp karşılığında bir paket veriyorlardı. Elise en alçak çitin tepesini kavrayıp üzerinden baktı. Yan yatmış, yetişkin bir köpeğin karnını yiyen beş, hayır altı yavru vardı içeride. İlk önce onları sıçan sanmıştı ama sonradan mini mini yavru köpekler olduklarını fark etti. O kadar küçüklerdi ki Köpecik'in yetişkin bir hayvan gibi görünmesine neden oluyorlardı. Ve hayır, köpeği yemiyor, tıpkı Hannah'nın bebeğinin yaptığı gibi annelerinin memesini emiyorlardı.

Elise yavrulara o kadar çok odaklanmıştı ki çitlerin hemen dibinde duran hayvanı üzerine atılana dek fark edemedi. Siyah bir burun ve pembe bir dil tosladı çenesine. Küçük kız bakışlarını çabucak çitin dibine çevirdi ve kendisine doğru tekrardan sıçramakta olan Köpecik'i gördü.

Elise bir sevinç çığlığı koyuverdi. Tam çitin üzerinden uzanıp hayvanı iki eliyle birden tutmuştu ki biri onu arkasından kavrayıverdi.

"Ona paranın yeteceğini hiç sanmıyorum," dedi, biraz önce tezgâhın ardında gördüğü adamlardan biri.

Elise kıvranarak kurtulmaya ve Köpecik'i düşürmemeye çalıştı.

"Ağır ol bakalım," dedi adam. "Bırak hayvanı."

"Asıl sen beni bırak!"

Köpecik avuçlarından kayıp düştü. Elise çırpınmaya devam ederken sırt çantasının kayışı başının üzerinden kayıverdi. Küçük kız, adamın ayaklarının dibine düştü, ardından çabucak doğruldu ve Köpecik'e doğru bir hamlede daha bulundu.

"Bak sen," dediğini duydu adamın.

Elise çitin üzerinden tekrar uzanıp yavru köpeğini bir kez daha kavradı. Hayvanın ayakları ona yardım etmek için çitleri tırmaladı, ön patileri kızın omuzlarına kondu ve ıslak bir dil kulağını yaladı. Elise arkasını döndüğünde adamın bir duvar gibi tepesinde dikildiğini fark etti; üzerinde kanlı bir önlük, ellerindeyse Elise'in hafıza kitabı vardı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu, sayfaları çevirirken. Gevşek kâğıtlardan birkaçı etrafa dağıldı ve adam onları yakalamak için büyük bir çaba gösterdi.

"O benim kitabım," dedi Elise. "Çabuk geri ver bana onu." Adam bakışlarını ona çevirdi. Köpecik, Elise'in yüzünü yaladı.

"Kitaba karşılık onu seninle takas ederim," dedi adam, hayvanı parmağıyla işaret ederek.

"İkisi de benim," dedi Elise.

"Olmaz, o bücüre bir sürü jeton ödedim. Ama bu işimi görür." Kitabı elinde şöyle bir tarttı, sonra da uzanıp küçük kızı tekrardan kalabalık koridora doğru ittirdi.

Elise kitabına uzanmaya çalıştı. Çantası arkada kalmıştı. Köpecik elini ısırıyordu ve neredeyse kaçmak üzereydi. Adama eşyalarını geri vermesi için bağırdığı sırada gözlerinden yaşlar döküldüğünü fark etti. İyice tepesi atan adam ona diş-

lerini gösterdi ve kızı saçlarından kavrayıverdi. "Roy! Gel şu ufaklığı al."

Elise tekrardan tiz bir çığlık koyuverdi. Tezgâhın önünden geçen herkese "köpek" diye seslenen delikanlı ona doğru yürümeye başladı. Köpecik elinden kaçmak üzereydi. Ne köpek kucağında rahat duruyordu ne de adam saçlarını rahat bırakmaya niyetliydi.

Köpecik sonunda kaçtı ve adam Elise'i tutup yerden kaldırırken kız bir çığlık daha attı. Derken ani bir hareket, tıpkı bir köpeğin sıçramasını andıran bir şey yaşandı ancak bu sefer gözünün önünden hızla geçen şey kahverengi bir post değil, kahverengi bir tulumdu. İri yarı adam bir homurtuyla yere yığıldı, düşerken Elise'i de beraberinde götürdü.

Ama artık kızın saçlarını kavramıyordu. Elise çantasını gördü. Kitabını da. İkisini de hızla kapıp etrafa dağılmış bir avuç sayfayı kavradı. Derken Shaw'u gördü, ona domuz eti veren oğlanı. Köpecik'i yakalayan oğlan dönüp Elise'e sırıttı.

"Koş," dedi kıza, otuz iki dişini birden göstererek.

Elise bu lafı ikiletmedi. Koridordaki delikanlının etrafından dolanıp kıvrak hareketlerle kalabalığın arasına daldı. Başını çevirip arkasına baktığında Shaw'un da peşinden geldiğini gördü. Köpecik kucağında bir yükselip bir alçalıyor, patileriyle havayı dövüyordu. Kalabalık homurdanarak peşlerinden koşan iki adama yol verdi.

"Bu taraftan!" diye bağırdı Shaw gülerek, kızın önüne geçip bir köşeyi dönerken. Gözlerinden yaşlar boşanmasına rağmen Elise de gülüyordu. Hem gülüyor hem de korkuyordu, kitabını ve köpeğini geri alabildiği için mutluydu, üstelik bu oğlan kendisine ikizlerden daha nazik davranıyordu. Başka bir tezgâhın altından geçtiler –taze meyve kokusu aldı– ve biri onlara bağırdı. Shaw dağınık yataklarla dolu karanlık bir odaya daldı, ardından bir kadının yemek pişirmekte olduğu bir mutfaktan geçtiler, sonra da tekrardan tezgâhların arasına döndüler. Koyu tenli ve uzun boylu bir adam onlara spatulasını sallayarak çıkıştı, ama çoktan kalabalığın arasına karışmışlardı bile ve gülüşerek, koşarak, insanların arasından sıyrılarak–

Tam o sırada kalabalıktan biri oğlanı yakalayıverdi. Geniş ve güçlü eller onu havaya kaldırıp silkeledi. Elise tökezledi. Shaw tekmeler savurup bağırırken kız da başını kaldırıp adama baktı ve oğlanı tutan kişinin Solo olduğunu gördü. Adam kaba sakallarının arasında beliren bir gülücük gönderdi ona.

"Solo!" diye ciyakladı kız coşkuyla. Adamın bacağına sıkıca sarıldı.

"Bu oğlan senin bir şeyini mi çaldı?" diye sordu Solo.

"Hayır, o benim arkadaşım. İndir onu yere." Kendilerini takip eden adamları aradı gözleri kalabalıkta. "Gitmemiz gerek," dedi Solo'ya. Tekrardan sarıldı adamın bacağına. "Eve dönmek istiyorum."

Solo onun başını okşadı. "Eh, zaten biz de oraya gidiyoruz."

29

• Silo 18 •

Köpeğini kucaklayan Elise, çantasıyla kitabını Solo'nun taşımasına müsaade etti. Kalabalıkta ilerleyerek Bizar'dan çıkıp merdivene geri döndüler. Shaw onları takip etti, hem de Solo ona ailesinin yanına dönmesini söyledikten sonra bile. Elise, Solo'yla birlikte diğerlerinin yanına dönmek için merdivenlerden inerken kahverengi tulumlu Shaw'u görmek için arada sırada arkasına kaçamak bakışlar attı ve onu bazen merdiven boşluğundan, bazen tırabzanların arasından, bazen de üst sahanlıktan kendilerine bakarken yakaladı. Solo'ya oğlanın hâlâ kendilerini seyrettiğini söylemeyi aklından geçirse de bunu yapmadı.

Bizar'ın birkaç kat aşağısında bir taşıyıcı onlara yetişip bir mesaj iletti. Jewel aşağı doğru yola çıkmıştı ve onları arıyordu. Elise'i bulmaları için taşıyıcıların yarısını seferber etmişti. Oysa küçük kız kaybolduğunun farkına bile varmamıştı.

Sonraki katın sahanlığında beklerlerken Solo ona matarasından su içirdi. Ardından yaşlı ve kırışıklarla dolu avucuna da biraz doldurdu ve yavru köpek minnetle içti. Jewel'ın gelmesi âdeta bir ömür sürmüş gibi geldi onlara, ama geldiğinde bunu aceleci ve gümbür gümbür ayak sesleriyle yaptı. Sahanlık sallandı. Jewel nefes nefese ve kan ter içinde kalmıştı fakat Solo bunu umursuyormuş gibi görünmedi. İkili birbirlerine sarıldı ve Elise kucaklaşmalarının sona erip ermeyeceğini merak etti. İnsanlar meraklı bakışlar eşliğinde yanlarından geçip gidiyordu. Nihayet sarılmayı bıraktıklarında Jewel hem gülümsüyor hem de ağlıyordu. Solo'ya bir şey söyledi ve ağ-

lama sırası adama geçti. İkisi birden dönüp ona baktıklarında Elise gizli ya da kötü bir şeyden bahsettiklerini anladı. Jewel onu kucağına aldı, yanağından öptü ve nefes almak gittikçe güçleşene dek ona sıkıca sarıldı.

"Her şey düzelecek," dedi Juliette ona. Ama Elise neyin yanlış olduğunu bile bilmiyordu.

"Köpecik'i geri aldım," dedi. Sonra da Jewel'ın yeni evcil hayvanından bihaber olduğunu hatırladı. Başını eğip aşağı baktığında köpeğinin genç kadının botlarına işediğini gördü; bu onun merhaba deme biçimi olsa gerekti.

"Bir köpek," dedi Jewel. Küçük kızın omzunu sıvazladı. "Onu besleyemezsin. Köpekler tehlikelidir."

"O tehlikeli değil!"

Köpecik onun elini ısırır gibi yaptı. Elise de elini çekip köpeğin başını okşadı.

"Onu pazardan mı aldın? Oraya mı gitmiştin?" Solo'ya baktı, adam da başıyla onayladı. Jewel derin bir nefes aldı. "Sana ait olmayan şeyleri öylece sahiplenemezsin. Eğer onu bir satıcıdan aldıysan sahibine geri vermemiz gerek."

"Köpecik Derin'den geldi," dedi kız. Eğilip kollarını köpeğin etrafına doladı. "Mekanik'ten geldi. Onu oraya geri götürebiliriz. Ama Bizar'a olmaz. Onu aldığım için özür dilerim." Köpeğe sıkıca sarıldı ve beyaz şeritli, kırmızı bir et tutan o adam geldi aklına. Jewel yüzünü yeniden Solo'ya çevirdi.

"Pazardan gelmiyor," diye doğruladı Solo. "Köpeği Mekanik'teki bir kutudan aldı."

"Pekâlâ. Bu işi daha sonra hallederiz. Diğerlerine yetişmemiz lazım."

Elise herkesin yorgun olduğunun farkındaydı, kendisi ve köpek de dâhil. Ama yine de yola koyuldular. Büyükler aşağı inmek konusunda aceleci görünüyorlardı ve Bizar'ı gördükten sonra kendisi de aynı şekilde düşünüyordu. Jewel'a eve dönmek istediğini söyledi, genç kadın da zaten oraya gittiklerini belirtti. "Her şeyi eski hâline getirmeliyiz," dedi Elise onlara.

Nedendir bilinmez, bu Jewel'ı güldürdü. "Nostaljik olmak için daha çok küçüksün," dedi ona.

Elise nostaljik ne demek diye sordu. genç kadın da ona. "İçinde bulunduğun an çok kötüyse, geçmişin gerçekte olduğundan çok daha iyi olduğunu düşünürsün," dedi.

"Ben hep nostaljik oluyorum o zaman," dedi Elise.

Bu söylediğine Jewel da Solo da kahkahalarla güldü. Ama sonra ikisi de hüzünlü bir hâle büründü. Elise onları birçok kez birbirlerine o şekilde bakarken yakaladı ve genç kadın sürekli gözlerini silip durdu. Sonunda Elise dayanamayıp onlara neler olduğunu sordu.

Merdivenin ortasında durup ona anlattılar. Üzerilerine saldıran kalabalık küçük kızı aşağı inmeye zorlayıp Enik'i kaybetmesine neden olduğu sırada tırabzanların üzerinden kayıp düşen Marcus'u... Düşmüş ve ölmüştü. Elise yanındaki tırabzanlara baktı ve nasıl olur da Marcus o yükseklikteki bir şeyin üzerinden kayıp düşer anlayamadı. Böyle bir şeyin nasıl olabileceğine anlam veremedi, ama bunun yiten ve bir daha asla geri gelmeyen annesiyle babası gibi olduğunu biliyordu. Ayrıen öyleydi. Marcus bir daha asla Yaban'dan gülerek çıkmayacaktı. Elise gözyaşlarını sildi ve artık bir ikizi olmayan Miles adına çok üzüldü.

"Bunun için mi eve geri dönüyoruz?" diye sordu.

"Nedenlerinden biri bu," dedi Jewel. "Sizi buraya hiç getirmemeliydim."

Elise başıyla onayladı. Bu konuda hiçbir tereddüdü yoktu. Köpecik haricinde çünkü onu burada bulmuştu. Ve Jewel'a ne söylemiş olursa olsun köpeği asla geri vermeyecekti.

Juliette, Elise'in başı çekmesine müsaade etti. Bacakları koşa koşa aşağı inmekten yorgun düşmüştü; hatta inişi sırasında birkaç kez tökezlemişti bile. Şimdiyse çocukları bir arada ve evlerinde görmek için büyük bir istek duyuyor, Marcus'un başına gelenler yüzünden kendisini sorumlu tutuyordu. Katları pişmanlıkla dolu bir şekilde teker teker geride bırakırlarken telsizinden bir ses duyuldu.

"Jules, orada mısın?"

Shirly'ydi bu, sesi keyifsiz çıkıyordu. Juliette telsizi be-

linden aldı. Shirly muhtemelen Walker'ın yanındaydı ve onun telsizlerinden birini kullanıyordu. "Dinliyorum," dedi. Elise'le Solo'yu takibine devam ederken bir elini tırabzanın üzerine koydu. Bir taşıyıcı ve genç bir çift yanlarından sıkışarak yukarı yönde geçip gitti.

"Neler oluyor lan orada?" diye sordu Shirly. "Az önce kalabalık bir grup geldi buraya. Frankie kapıda duman oldu. Onu revire kaldırdık. Senin şu kahrolasıca tüneline doğru giden iki üç düzine insan daha var. Anlaşmamızda böyle bir şey yoktu." Juliette söz konusu grupla Marcus'un ölümüne sebep olanların aynı kişiler olduğunu tahmin etti. Jimmy dönüp kötü haberler ileten telsize bir bakış attı.

Genç kadın Elise duymasın diye cihazın sesini kıstı. "İki üç düzine insan daha ne demek? Kim onlar?" diye sordu.

"Bir tanesi kazı ekibin. Diğeri normalde uyuması gereken ama tünelin sonunda ne olduğunu merak eden bazı üçüncü vardiya mekanikerleri. Bir de gönderdiğin şu Planlama Komitesi."

"Planlama Komitesi mi?" Juliette'in adımları yavaşladı.

"Evet. Onları senin gönderdiğini söylediler. Kazıyı incelemelerinde bir sakınca yokmuş. Senin ofisinden bir not vardı hatta ellerinde."

Juliette genel toplantıdan önce Marsha'nın böyle bir şeyden bahsettiğini hatırlar gibi oldu. Ama o sırada kendisi kıyafetlerle meşguldü.

"Onları sen göndermedin mi?" diye sordu Shirly.

"Göndermiş olabilirim," diye itiraf etti Juliette. "Ama babam ve diğerleri şu öteki kalabalığa yolda rastlamış. Bir kişinin düşüp ölmesine sebep olmuşlar."

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oldu. Sonra, "Bir düşüş yaşandığını duymuştum. Olayın onlarla bağlantılı olduğunu bilmiyordum. Bak, sana diyorum, herkesi geri çekip kazıyı kapatmama ramak kaldı. İşler kontrolden çıktı Jules."

Biliyorum, diye düşündü Juliette. Ama bunu ne telsizde söyledi ne de yüksek sesle dile getirdi. "Yakında orada olacağım. Şu an yoldayım."

Shirly cevap vermedi. Juliette telsizi kemerine astı ve ken-

di kendine küfretti. Jimmy onunla konuşabilmek için yavaşladı ve Elise'in arayı biraz açmasını beklediler.

"Tüm bu olanlar için üzgünüm," dedi Juliette. İkisi merdivende sessizce bir tur daha döndüler.

"Tüneldeki bazı insanların kendilerine ait olmayan şeyleri aldıklarını gördüm," dedi Jimmy. "Bizi buraya getirdiklerinde ortalık karanlıktı fakat insanların benim silomdan buraya boru ve ekipman taşıdığını gördüm. Sanki başından beri plan buymuş gibi. Ama sen bana evimi yedek parçalar için kullanmayacağımızı, onu yeniden inşa edeceğimizi söylemiştin."

"Evet, dedim. Ve hâlâ da diyorum. Onu yeniden inşa etmek istiyorum. Aşağı iner inmez bunu onlarla konuşacağım. Silonun içini boşaltamayacaklar."

"Yani onlara sen izin vermedin, öyle mi?"

"Hayır. Ben... ben onlara seni ve çocukları kurtarmanın mantıklı olduğunu, çünkü ikinci bir silonun bazı... fazlalıkları bulunabileceğini söylemiş olabilirim–"

"Bu da yedek parça demek zaten."

"Onlarla konuşacağım. Söz veriyorum. Her şey düzelecek." Bir süre sessizce yürüdüler.

"Tabii," dedi nihayet Solo. "Hep öyle söylüyorsun zaten."

30

• Silo 1 •

Charlotte karanlığa uyandı, terden sırılsıklam olmuştu. Soğuktu. Metal kaplama buz gibiydi. Yüzü uzun süre metale temas etmekten acıyordu. Uyurken altında kalıp yarı yarıya cansızlaşan kolunu kurtararak yüzünü ovuşturdu ve karo biçimindeki plakanın yanağında bıraktığı izleri hissetti.

Donny'nin uğradığı saldırı zar zor hatırlanan bir rüya gibi düştü aklına. Charlotte tüm o süre zarfınca yattığı yerde kıvrılıp beklemiş, gözyaşlarını tutmayı bir şekilde başarmıştı. Sonra da ya harcadığı çabadan ötürü ya da korkudan kımıldayamamaktan uykuya yenik düşmüştü.

Odada herhangi bir ayak veya insan sesi var mı diye kulak kesildi, sonra da brandayı hafifçe kaldırdı. Dışarısı zifiri karanlıktı. Aracın altından farksızdı. Tıpkı yuvasını terk eden bir civciv gibi, metal kuşun altından sürünerek dışarı çıktı; eklemleri kazık gibi olmuştu, göğsünde bir ağırlık vardı ve etrafı korkunç bir ıssızlıkla kaplıydı.

Feneri brandanın altında bir yerlerde olmalıydı. Dronun üstünü açıp eliyle yerleri yokladı, bazı aletlere denk geldi ve bir lokma takımını devirip gürültüyle yere saçılmasına neden oldu. Sonra aklına dronun farları geldi, el yordamıyla kontrol panelini buldu ve düğmeye bastı. Ön taraftan, kuşun gagasından dışarı altuni bir halı serildi. Bu ışık fenerini bulması için yeterliydi. Bir de geniş bir cıvata anahtarı aldı eline. Artık güvende değildi. Kamplarının orta yerine bir havan topu inmiş, bir çadırı darmaduman etmiş ve bir arkadaşını götürmüştü. Başka bir tanesi her an ıslıklar çalarak tepesine inebilirdi.

Ortaya çıkarabileceklerinden korkarak el fenerinin ışığını asansörlere doğrulttu. Bu sessizlikte kendi kalp atışlarını dahi işitebiliyordu. Charlotte dönüp konferans odasına, abisini en son gördüğü yere doğru yollandı.

Zeminde herhangi bir boğuşma izi yoktu. Konferans masasının üzeri hâlâ notlarla doluydu. Sayıları eskisi kadar çok değildi sanki. Sandalyelerin arasında duran çöp kutuları da gitmişti. Birileri işini yarım yamalak yapmıştı. Yakında geri gelebilirlerdi demek ki.

Charlotte ışıkları kısıp gitmek üzere arkasını döndü. Abisinin saldırıya uğradığı yerden tekrar geçerken bu defa duvara sıçramış kan izlerini gördü. Uykuya mağlup olmadan önce boğuştuğu hıçkırıklarının boğazını bir kez daha ele geçirmek için yükseldiğini hissetti, onlara mani oldu ve Donald'ın hâlâ hayatta olup olmadığını merak etti. Beyaz saçlı adamın tam orada durduğunu, içindeki kötücül bir öfkeyle tekme üstüne tekme savurduğunu hâlâ görebiliyordu. Charlotte artık kimsesizdi. Karanlık depoya, ışık saçan drona doğru adımlarını sıklaştırdı. Uykudan uyandırılmış, korkunç bir dünyada olduğu gösterilmiş ve şimdi de bir başına bırakılmıştı.

İnsansız hava aracının gagasından çıkan ışık zemine saçılıyor ve bir kapıyı aydınlatıyordu.

O kadar da yalnız sayılmazdı.

Charlotte aklını başına topladı. Kontrol paneline uzanıp dronun ışığını söndürdü, sonra da brandayı dikkatle düzeltti. Artık hiçbir şeyi dağınık bırakamazdı; bundan böyle her an birileri gelebilirmiş gibi yaşamak zorundaydı. El fenerinden çıkan ışık odada salınırken kapıya doğru yürüdü, sonra durdu ve alet çantasını almak için geri döndü. Dron artık bir öncelik arz etmiyordu. Bir elinde aletleri, diğerinde feneriyle koğuşları ardında bırakıp koridorun sonundaki dron kumanda odasına gitti. Dipteki duvara dayalı çalışma tezgâhının üzerinde toplamaya haftalar harcadığı telsiz duruyordu. Çalışıyordu. O ve abisi oturup uzak dünyalardaki sohbetleri dinlemişlerdi. Belki ses göndermenin de bir yolu bulunabilirdi. Abisinin kendisine bıraktığı yedek elektronik parça kutusunu eşeledi. Hiçbir şey bulamazsa bile en kötü

ihtimalle dinlerdi. Donny'nin başına gelenleri bir şekilde öğrenebilir, hatta onun sesini bile duyabilirdi belki. Ya da başka birilerine ulaşabilirdi.

31

• Silo 1 •

Her bir öksürükle birlikte Donald'ın kaburgaları infilak edip bin parçaya bölünüyordu. Bu seferki şarapnel ciğerlerini ve kalbini delmiş, omurgasına bir deprem dalgası yollamıştı. Bedeninde olup bitenlerin bu olduğuna inandırmıştı kendini; kemik ve sinirden müteşekkil bombalar. Ciğerlerini ve gırtlağını yakan o yalın işkenceyi daha şimdiden mumla arar olmuştu. Yara bere içindeki çatlak kaburgaları eski azaplarıyla dalga geçiyordu âdeta. Dünün ızdırabı nostaljik bir hoşluktu şimdi zihninde.

Karyolasına uzandı, her yeri yara bere içindeydi ve kanıyordu, kaçmaya çabalamaktan çoktan vazgeçmişti. Kapı sağlamdı, tavan panellerinin üzerindeki boşluksa hiçbir yere çıkmıyordu. Yönetim katında olduğunu sanmıyordu. Bir ihtimal Güvenlik olabilirdi. Belki de sıradan bir dairedeydi. Ya da aşina olmadığı herhangi bir yerde. Dışarıdaki koridor ürkütücü bir şekilde sessizdi. Belki de saat gece yarısıydı. Kapıyı yumruklamak sancıyan kaburgaları için ölümcüldü, bağırmaksa gırtlağını mahvediyordu. Ama en büyük acısı kız kardeşini neyin içine sürüklediğini, onun başına gelebilecekleri düşünmekti. Güvenlik elemanları ve Thurman geri geldiğinde Charlotte'un aşağıda olduğunu söylemeli, onun adına merhamet dilenmeliydi. Thurman onu kızı olarak görmüştü hep, onu uyandırdığı için suçlanacak tek kişiyse Donald'tı. Thurman bunu anlar ve kardeşini sonları gelinceye dek uyuyacağı yere geri koyardı. En iyisi buydu.

Saatler geçti. Yaralarının şiştiğini ve nabzının vücudundaki onlarca noktada zonkladığını hissedebildiği saatler... Don-

ald yattığı yerde dönüp durdu ve gömülü olduğu bu mezarda gece ile gündüz daha da ayırt edilemez oldu. Bir ateş oldu bedenine tebelleş, iltihaptan ziyade pişmanlık ve korkuyla gelen. Ateşe verilen donmuş kapsüllerle; alevlerle, buzla ve tozla; eriyen insan etleriyle ve toza dönüşen kemiklerle ilgili kâbuslar gördü.

Uykuya bir dalıp bir çıkarak başka rüyaya geçti. Engin bir okyanusta, soğuk bir gecede bir gemi batıyordu ayaklarının altında; güverte denizin vahşeti karşısında tir tir titriyordu. Donald'ın elleri donup dümene yapışmıştı, nefesiyse bir yalan bulutuydu önünde asılı kalan. Komutasındaki gemi gitgide batarken dalgalar küpeşteyi aşıyordu, çevresindeki sularsa alevler içindeki filikalarla doluydu. Bütün kadınlar ve çocuklar sahile asla ulaşamayacak şekilde tasarlanmış, kriyopod biçimli filikalarda çığlıklar atarak, cayır cayır yanıyordu.

Donald'ın artık tek gördüğü şey buydu. Uyurken de –kesik kesik soluyarak, öksürerek, terleyerek– uyanıkken de. Bir zamanlar kadınların erkekler arasında kavga çıkmasın diye uyutulduğunu düşündüğünü hatırladı. Ancak gerçek bunun tam tersiydi. Kadınlar, uğruna mücadele edilebilecek bir şeyleri olsun diye buradaydı. Kurtarabilecekleri birileri. Erkeklerin bu kasvetli vardiyalarda çalışmasının, karanlık gecelerde uyuyabilmesinin, hiç gerçekleşmeyecek şeyleri hayal etmesinin sebebi kadınlardı.

Eliyle ağzını kapadı, yatağında dertop oldu ve kan öksürdü. Kurtarılacak birileri. İnsanoğlunun çılgınlığı –inşasına yardım ettiği bu kahrolasıca siloların çılgınlığı– bazı şeylerin kurtarılması gerektiğine dair bu varsayımdı. İnsan ve dünya kendi hallerine bırakılmalıydı. İnsan ırkının kendi sonunu getirmeye hakkı vardı. Hayat böyleydi; her şeyin sonu gelirdi. Sıradakine yer açılırdı. Ama münferit kişiler sıklıkla doğal düzene kafa tutardı. Onların yasa dışı yollarla klonlanmış çocukları, nano tedavileri, yedek parçaları ve kriyopodları olurdu. Tıpkı bu çılgınlığı yaratan münferit kişiler gibi...

Yaklaşan bot sesleri yemek vaktinin geldiğine, yatan düşüncelerle uykuya dalarak ve cismani ağrılarıyla uyanık vaziyette uzanarak geçen bu sonu gelmez kâbusunun nihayete

erdiğine işaret ediyordu. Kahvaltı olsa gerekti çünkü açlıktan ölüyordu. Bu da gecenin büyük bir bölümünü uyanık geçirdiği anlamına geliyordu. Ona en son yemek getiren güvenlik görevlisini görmeyi bekliyordu ama kapı aralandığında karşısında Thurman'ı buldu. Onun arkasında Güvenlik grisi tulumuyla, yüzü gülmeyen bir adam daha vardı. Thurman içeriye tek başına girdi ve kapıyı ardından kapadı; Donald'ın kendisine karşı hiçbir tehdit oluşturmadığından emindi. Önceki güne nazaran daha iyi ve formda görünüyordu. Uyanıklık hâline gitgide alışıyordu belki de. Ya da kan dolaşımına zerk edilen yeni doktorlardan dolayı da olabilirdi.

"Ne kadar zamandır burada tutuyorsunuz beni?" diye sordu Donald, karyolasında oturur konuma geçerek. Sesi güz yaprakları gibi hışırtılı ve mesafeliydi.

"Çok olmadı," dedi Thurman. İhtiyar adam karyolanın ayakucundaki sandığı çekip üzerine oturdu. Dikkatle Donald'ı inceledi. "Birkaç gün ömrün kaldı."

"Bu tıbbi bir teşhis mi? Yoksa bir hüküm mü?"

Thurman tek kaşını yukarı kaldırdı. "Her ikisi de. Eğer seni burada tutmaya devam eder ve tedavi etmezsek soluduğun havadan öleceksin. Ama onun yerine seni uyutacağız."

"Aman dikkat edin de acılarıma bir son vermeyin."

Thurman bu söylediğine kafa yoruyormuş gibi göründü.

"Seni burada ölüme terk etmeyi çok düşündüm. Çektiğin acıları biliyorum. Seni iyileştirebilir ya da dibi boylamana müsaade edebilirim ama ikisine de gönlüm elvermiyor."

Donald kahkaha atmaya çalıştı ama canı çok yandı. Tepsideki suya uzandı ve bir yudum içti. Bardağı dudaklarından indirdiği sırada suyun yüzeyinde pembe bir kan sarmalı oynaşıyordu.

"Son vardiyanda epey meşgulmüşsün," dedi Thurman. "Kayıp dronlar ve bombalar var. Marifetlerini tam anlamıyla çözebilmek için yakın geçmişte dondurduğumuz insanların bir kısmını uyandırdık. Neleri riske ettiğin hakkında en ufak bir fikrin var mı senin?"

Thurman'ın sesinde kızgınlıktan beter bir şey okunuyordu. Donald ilk etapta bunun ne olduğunu kestiremedi. Hayal

kırıklığı değildi, herhangi bir öfke biçimi de. Öfkesini bollarıyla çıkartmıştı zaten. Bu bastırılmış bir şeydi. Korku gibi bir şey...

"Riske etmek mi?" diye sordu Donald. "Ben senin pisliğini topluyordum." Bardağını eski akıl hocasını selamlarcasına kaldırdığında etrafa su saçıldı. "Zarar verdiğiniz siloları. Onlarca yıl önce karartığını sandığın şu silo var ya. Hâlâ orada–"

"Silo Kırk. Biliyorum."

"Ve On Yedi." Donald genzini temizledi. Tepsideki ekmek başına uzandı, kuru bir ısırık aldı, çenesi ağrıyana kadar çiğnedi ve üzerine kanla lekelenmiş suyundan içti. Thurman'ın bilmediği bir sürü şey biliyordu fakat bunu daha yeni aklı edebilmişti. Silo On Sekiz'le aralarında geçen tüm konuşmalar, çizimlere ve notlara harcadığı zaman, yapbozun parçalarını tek tek bir araya getirdiği ve yönetimi üstlendiği haftalar. Mevcut koşullarda Thurman'ın rakibi olamazdı belki ama daha güçlü olan tarafın kendisi olduğunu hissediyordu hâlâ. Bu şekilde hissetmesine sebep olan şeyse elindeki bilgilerdi. "Silo On Yedi ölmemişti," dedi ekmekten bir ısırık daha almadan önce.

"Öyleymiş."

Donald lokmasını çiğnedi.

"Bugün Silo On Sekiz'i kapatıyorum," dedi Thurman, usulca. "O tesis bize nelere mal oldu..." Başını iki yana salladı.

Donald, onun Silo On Sekiz'de yaşanan bir isyan sonrasında kendi kafasına sıkan, liderlerin lideri Victor'ı mı düşündüğünü merak etti. Hemen ardından kendisinin güvendiği tüm insanların da bir bir yittiği geldi aklına. Charlotte'a parça aşırmak, siloların sonunu hayal etmek, mavi gökyüzü altında bir gelecek düşlemek... hepsi boşunaydı. Ağzındaki lokma bayat geldi ona.

"Neden?" diye sordu.

"Nedenini biliyorsun. Onlarla konuştun, değil mi? Oraya ne olacağını düşünüyordun? Ne sanmıştın?" Thurman'ın sesinde ilk öfke emareleri baş gösterdi. "Seni kurtaracaklarını

mı zannettin? Bizi kurtarabileceklerini mi sandın? Neler geçiyordu aklından ha?"

Donald bu soruya cevap vermeyi düşünmüyordu fakat sözcükler tıpkı öksürük gibi, refleksif olarak döküldü dudaklarından. "Bundan daha iyisini hak ettiklerini düşündüm. Bir şansı–"

"Ne yapmak için?" Thurman başını iki yana salladı. "Her neyse, önemi yok. Yeteri kadarı için plan yaptık." Son cümleyi kendi kendine mırıldanmıştı. "Uyumak zorunda olmam, her şeyi yürütmek için sürekli burada olamamam çok yazık. Bu tıpkı bizzat bir yerde olman gerekirken bir elini uçuş dümenine koyup, senin yerine bir dron göndermek gibi bir şey." Thurman tek yumruğunu havaya kaldırdı ve bir süre Donald'ı izledi. "Sabah ilk iş uyutulacaksın. Bu hak ettiğin cezanın yanında çok hafif kalıyor aslında. Ama senden kurtulmadan önce bana anlatmanı istediğim bir şey var. Nasıl başardın, nasıl oldu da ismimi alıp benim yerime geçtin? Bunun tekrar olmasına müsaade ede–"

"Demek artık bir tehdidim." Donald suyundan bir yudum alıp genzindeki gıdıklanmayı bastırdı. Ardından derin bir nefes almaya çalıştı fakat göğsündeki ağrı onu iki büklüm etti.

"Değilsin fakat senden sonra böyle bir şey yapabilen olursa işte o bir tehdit olabilir. Her şeyi düşünmeye çalıştık ama biliyorduk ki en büyük zayıflık, herhangi bir sistemin en büyük zayıflığı, tepedeki birinin başkaldırısıdır."

"Tıpkı Silo On İki gibi," dedi Donald. Sunucu odasında karanlık bir gölgenin belirmesiyle düşen o siloyu hatırladı. Buna şahit olmuş, o silonun varlığını sona erdirmiş ve üzerine bir rapor yazmıştı. "Nasıl olur da orada yaşananları öngöremezsin?"

"Öngördük. Her şeyi planladık. Yedekler bu yüzden var, Kabul Töreni de öyle. İnsanların ruhunu sınamak için bir fırsat, geri sayıma başlamış bombalarımızı içlerine yerleştirebileceğimiz bir kutu o. Sen bunu anlamak için fazla gençsin ama insanoğlunun uzmanlaşmaya çalıştığı –ve asla tam olarak başaramadığı– en zor görev nihai gücü kendinden sonrakilere aktarmaktır." Thurman kollarını iki yana açtı. Yaşlı

gözleri parlıyordu, içindeki politikacı tekrar uyanmıştı. "Bugüne kadar. Biz bu sorunu burada, kriyopodlar ve vardiyalarla çözdük. Güç burada geçici ve hep aynı ellerde dolaşıyor. Güç aktarımı diye bir şey yok."

"Tebrikler," dedi Donald, tükürürcesine. Derken bir zamanlar Thurman'a başkanlığa adaylığını koymasını tavsiye ettiğini hatırladı. Adam ona bunun bir yükseliş değil, düşüş olacağını söylemişti. Donald neden böyle dediğini artık anlayabiliyordu.

"Evet. İyi bir sistemdi. Ta ki sen onu çökertmeyi başarana dek."

"Eğer sen de benim bir soruma yanıt verirsen sana bunu nasıl yaptığımı söylerim," dedi Donald, bir eliyle ağzını kapayıp öksürerek.

Thurman kaşlarını çattı ve genç adamın öksürüğünün durmasını bekledi. "Ölüyorsun," dedi. "Seni bir kutuya koyacağız ve sonumuz gelene dek rüya göreceksin. Ne bilmek istiyor olabilirsin ki?"

"Hakikati. Gerçi büyük bölümüne sahibim ama yine de aralarda ufak boşluklar var. Ciğerlerimdeki deliklerden daha çok yakıyorlar canımı."

"Ondan şüpheliyim," dedi Thurman. Ancak Donald'ın teklifini gözden geçirir gibiydi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Sunucular. İçlerinde ne olduğunu biliyorum. Silolardaki tüm insanların yaşamlarının detayları, nerede çalıştıkları, ne yaptıkları, ne kadar yaşadıkları, kaç çocukları olduğu, ne yedikleri, nereye gittikleri, her şey. Bunun niçin kullanıldığını bilmek istiyorum."

Thurman onu dikkatle süzdü. Tek söz etmedi.

"Yüzdeleri buldum. Hani şu sürekli değişen sıralamayı. Serbest bırakıldıkları takdirde o insanların hayatta kalma şanslarını gösteriyorlar, değil mi? Ama sunucular nasıl oluyor da bunu bilebiliyorlar?"

"Biliyorlar," dedi Thurman. "Siloların görevinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ortada bir savaş olduğunu düşünüyorum, evet. Tüm bu

silolar arasında bir savaş var ve aralarından yalnızca bir tanesi galip gelecek."

"O hâlde benden öğrenmek istediğin nedir?"

"Bence başka bir şeyler daha var. Anlatırsan ben de senin yerine nasıl geçtiğimi anlatacağım." Yeni bir öksürük krizi boğazını ve kaburgalarını harap ederken Donald bacaklarını kendine çekip kaval kemiklerine sarıldı. Thurman bir kez daha öksürüğü kesilene dek bekledi.

"Sunucular dediğin işi yapıyor. Bütün o yaşamların izini sürüp onları tartıyorlar. Çekilişlerin sonuçlarına da karar veriyorlar, ki bu da insanları oldukça somut bir şekilde biçimlendirebilmemizi sağlıyor. Sayıyı artırıp, en iyi olanın başarmasına imkân tanıyoruz. Bu yüzden burada olduğumuz süre ne kadar uzarsa, şans da o kadar artıyor."

"Tabii ya." Donald kendini aptal gibi hissetti. Tahmin etmesi gerekirdi. Thurman'dan defalarca ama defalarca hiçbir şeyi şansa bırakmadıklarını işitmişti. Çekiliş aslen bir şans işi değildi de neydi?

Thurman'la göz göze geldi. "Sıra sende," dedi yaşlı adam. "Nasıl yaptın?"

Donald arkasındaki duvara yaslandı. Thurman ardına kadar açtığı gözlerle, sessizce kendisini seyrederken yumruk yaptığı eline öksürdü. "Anna'ydı," dedi. "Planını öğrenmişti. Sana yardım etmeyi bitirdikten sonra onu tekrar uyutacaktın, bir daha uyandırılmamaktan korkuyordu. Silo Kırk'la ilgili sorunları çözebilmesi için ona tüm sistemlere giriş yetkisi vermiştin. Senin yerini almam için her şeyi ayarladı, sonra da bir not yazıp benden yardım istedi. Yazdığı notu senin mesaj kutunda buldum. Sanırım seni mahvetmek, buna bir son vermek istiyordu."

"Hayır," dedi Thurman.

"Ah, evet. Uyandığımda Anna'nın benden tam olarak ne istediğini anlayamadım. Olayı çok geç çözdüm. O sırada Silo Kırk'la ilgili sorunlar hâlâ devam ediyordu. Uyanıp bu vardiyaya başladığımda Kırk—"

"Kırk'ın icabına çoktan bakılmıştı," dedi Thurman.

Donald başını arkaya yaslayıp gözlerini tavana dikti. "Senin öyle düşünmeni sağladılar. Ben şöyle düşünüyorum: Bence Silo Kırk sistemi hackledi, Anna da bunu keşfetti. Neler döndüğünü anlayamamamız için kamera beslemelerini hacklediler. İsyankâr bir IT şefi, en tepede bir başkaldırı... aynen söylediğin gibi. Kamera beslemelerini tam da karartıldıkları sırada kestiler. Ama ondan önce onları öldürememememiz için gaz hattını kestiler. Ondan önce de siloların alaşağı etmek için hazır bekletilen bombaları hacklediler. Tersten başladılar. Karartılana kadar iktidarı çoktan ele geçirmişlerdi bile. Benim gibi. Anna'nın bunu yapmamı sağlaması gibi."

"Nasıl bilebil–?"

"Belki Anna onlara da yardım ediyordu, bilemiyorum. Bana yardım etti. Ve bir şekilde bu bilgiler diğerlerine de ulaştı. Ya da Anna sizin kıçınızı temizlediği sırada bizim hatalı olduğumuzu, onların haklı olduğunu keşfetmiş olabilir. Belki de Silo Kırk'ı canları ne isterse yapsınlar diye serbest bıraktı. Bence hepimizi kurtarabileceklerini düşünüyordu."

Donald öksürdü ve erkeklerle kadınların doğruluk adına mücadele verdiği, hep mutlu sonla biten, daima imkânsızlıklara karşı savaşılan ve hepsi de birer saçmalıktan ibaret olan tüm o eski kahramanlık efsanelerini düşündü. Kahramanlar kazanmıyordu. Kazananlar kahraman oluyordu. Tarih onların hikâyelerini anlatıyor, ölülerse buna karşı çıkamıyordu. Hepsi de saçmalıktan ibaretti.

"Neler döndüğünü anlayamadan önce Silo Kırk'ı bombaladım," dedi Donald. Bakışlarını tekrardan tavana dikerek üzerlerindeki onca katın, toprağın ve gökyüzünün ağırlığını duyumsadı. "Bunu yaptım çünkü dikkatleri başka bir yöne çekmem gerekiyordu, çünkü umursamadım. Anna'yı öldürdüm çünkü beni buraya o getirdi, çünkü hayatımı kurtardı. İki defa senin işini senin yerine yaptım, değil mi? Senin öngöremediğin iki isyanı bastırdım–"

"Hayır." Thurman ayağa kalkıp onun tepesine dikildi.

"Evet," dedi Donald. Gözlerini kırpıştırıp biriken gözyaşlarını defetti. Bir zamanlar Anna'ya karşı duyduğu öfkenin kalbinde mesken tuttuğu yerdeki deliği hissedebiliyordu.

Orada şimdi yalnızca suçluluk ve pişmanlık vardı. Kendisini en çok seven, doğru şeyler adına mücadele veren kadını öldürmüştü. Ne ona bunun sebebini sormak ne düşünmek ne de konuşmak için duraksamıştı.

"Kendi kurallarına karşı geldiğinde bu isyanı kendin başlattın," dedi Donald. "Kızını uyandırarak. Zayıftın. Her şeyi tehlikeye attın, bense onları toparladım. Ona kulak verdiğin, beni buraya getirdiğin, bu hâle soktuğun için sana lanet olsun!"

Donald gözlerini kapadı. Gözlerinden boşalan ve yanaklarından akıp giden yaşların teninde yarattığı gıdıklanmayı hissetti ve Thurman'ın gölgesi üzerine düştüğünde göz kapaklarının ardındaki aydınlık titreşti. Bir darbeyi karşılamaya hazırlandı. Başını geriye yatırdı, çenesini kaldırdı ve bekledi. Helen'i düşündü. Anna'yı. Charlotte'u. Ve bu canavarlara yataklık ettiği, her defasında onların gönüllü enstrümanı olduğu için sonuna kadar hak ettiği darbeler yüzüne inmeden evvel, Thurman'a kız kardeşinden ve nerede saklandığından bahsetmesi gerektiğini hatırladı. Ona Charlotte'tan bahsetmeye başlamıştı ki göz kapaklarının ardındaki ışıkta bir artış yaşandı, bir gölge uzaklaştı ve kapı öfkeyle çarpıldı.

32

• Silo 18 •

Lukas kulaklıklı mikrofonunun jakını daha yuvasına takmadan evvel bir şeylerin yanlış olduğunu hissetmişti. Sunucuların üzerindeki kırmızı ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı evet, ama günün yanlış saatinde. Silo Bir, aramalarında hep dakik olurdu. Bu seferki akşam yemeği vaktinin orta yerinde gelmişti. Vızıltılar ve yanıp sönen ışıklar evvela ofisine, oradan da koridora taşınmıştı. Eski Güvenlik Şefi Sims gelip Lukas'ı dinlenme odasında bulmuş ve birinin kendileriyle temasa geçmek istediğini bildirmişti. Lukas ilk önce gizemli hayırseverlerinin kendilerini uyarmak istiyor olabileceğini düşünmüştü. Ya da kazıya son verdikleri için kendilerine teşekkür etmek istiyordu belki de.

Bağlantı kurulduğunda bir tık sesi duydu. Tepe lambalarının cehennem azabını andıran zonklamaları kesildi. "Alo?" dedi Lukas nefesini tutarak.

"Kimsiniz?"

Karşısındaki farklı biriydi. Ses aynı ama sözcükler yanlıştı. Yoksa kim olduğunu niye bilemesindi ki? "Ben Lukas. Lukas Kyle. Siz kimsiniz?"

"Bana silonuzun liderini çağırın."

Lukas oturduğu yerde doğruldu. "Bu silonun lideri benim. Dünya Düzeni Operasyon Elli'nin On Sekizinci silosu. Kiminle görüşüyorum?"

"Bu Dünya Düzeni'ni hayal eden adam var karşında. Şimdi beni liderinle görüştür. Burada... Bernard Holland yazıyor."

Lukas az kalsın Bernard'ın öldüğünü ağzından kaçırıyordu. Adamın öteki tarafı boyladığını herkes biliyordu. Bu ha-

yatın bariz bir gerçeğiydi. Onun temizliğe gitmektense durup yanmasını, kurtarılmaktansa yanmayı yeğleyişini kendi gözleriyle görmüştü. Ama şu anda konuştuğu adam bunu bilmiyordu. Ve hattın, bu şaşmaz hattın diğer ucundaki hayatın karmaşıklıkları yüzünden, sanki içinde bulunduğu oda etrafında dönüyormuş gibi geldi genç adama. Tanrılar kadir-i mutlak değildi. Ya da yemeklerini aynı masada yemiyorlardı belki de. Bir ihtimal, adının Donald olduğunu söyleyen kişi, Lukas'ın olabileceğini düşündüğünden daha düzenbazdı. Ya da, şayet Juliette şimdi burada olsaydı öne süreceği üzere, bu insanlar onlarla dalga geçiyordu.

"Bernard... şey, Bernard şu anda biraz rahatsız."

Bir duraksama oldu. Lukas alnında ve ensesinde boncuk boncuk ter biriktiğini hissedebiliyordu; hem sunucuların hem de görüşmenin harareti onu etkilemeye başlamıştı.

"Ne zaman geri döner?"

"Emin değilim. İsterseniz, şey, gidip onu getirmeyi deneyebilirim?" Tonlaması, normalde bir soru sormamasına rağmen cümlesinin sonunda hafifçe yükseldi.

"On beş dakikan var," dedi ses. "On beş dakika içinde gelmezse durum hem senin hem de oradaki herkes için çok kötü olacak. Çok çok kötü hem de. On beş dakika."

Lukas karşı çıkamadan ya da daha fazla süre talep edemeden önce hat bir tık sesiyle kesildi. On beş dakika. Oda etrafında dönmeye devam ediyordu. Şu an Jules'e ihtiyacı vardı. Bernard'ı taklit edecek birine ihtiyacı vardı; bir ihtimal Nelson olabilirdi bu. 'Bu Dünya Düzeni'ni hayal eden kişi' derken neyi kastetmişti acaba? Bu mümkün olamazdı.

Lukas el merdivenine koştu ve hızla aşağı indi, sonra da seyyar telsizi şarj ünitesinden kaptığı gibi tekrardan yukarı tırmandı. Bir yandan Nelson'ı bulmaya çalışırken diğer yandan da Juliette'i arayacaktı. Bu meseleyi çözene kadar farklı bir ses ona zaman kazandırabilirdi. Aslında içten içe daima beklediği bir aramaydı bu. Birileri silolarında ne haltlar döndüğünü bilmek istiyordu. Ancak bugüne dek bu arama bir türlü gelmek bilmemişti. Bunu uzun süre beklemiş, fakat yine de fena hâlde hazırlıksız yakalanmıştı.

"Jules?" Merdivenin tepesine varır varmaz telsizi denedi. Ya Jules'ten cevap alamazsa? On beş dakika. Ya sonra? Siloyu ne kadar kötü bir hâle sokabilirlerdi? Şu diğer ses, Donald ara sıra onlara uğursuz ve anlamsız uyarılarda bulunmuştu. Lakin bu seferki farklıydı. Tekrardan Juliette'e ulaşmayı denedi. Kalbi göğsünde bu denli hızlı atmamalıydı. Sunucu odasının kapısını açıp koridorda koşturdu.

"Seni sonra arasam olur mu?" diye sordu Juliette, avucunda tuttuğu telsizden çıkan çatırtılı bir sesle. "Burası kâbusa döndü. Beş dakika sonra nasıl?"

Lukas güçlükle nefes alıyordu. Dönüp ona bakan Sims'in yanından kıvrak bir hareketle sıyrılıp geçti. Nelson, Kıyafet Laboratuvarı'nda olmalıydı. Donald telsizin düğmesine bastı. "Aslına bakarsan şu anda acil olarak yardıma ihtiyacım var. Hâlâ aşağı mı iniyorsun?"

"Hayır, vardım. Çocukları az önce babama bıraktım. Bir batarya almak için Walker'ın yanına gidiyordum. Sen koşuyor musun? Aşağı gelmiyorsun, değil mi?"

Derin derin nefes aldı. "Hayır, Nelson'ı arıyorum. Biri aradı ve Bernard'la konuşmak istediğini, aksi takdirde çok kötü şeyler olacağını söyledi. Jules... içimde çok kötü bir his var."

Köşeyi döndü ve laboratuvarın kapısının açık olduğunu gördü. Kapı pervazının etrafında ısı bandı şeritleri uçuşuyordu. "Sakin ol," dedi Juliette. "Teker teker anlat. Kim aradı dedin? Ve niçin Nelson'ı arıyorsun?"

"Biraz zaman kazanmak için onu şu adamla konuşturup Bernard taklidi yaptıracağım. Arayanın kim olduğunu bilmiyorum. Sesi aynı adammış gibi geliyor ama değil."

"Ne dedi?"

"Bernard'ı çağırmamı, kendisinin Operasyon Elli'yi hayal eden kişi olduğunu söyledi. Lanet olsun, Nelson yerinde yok." Lukas tezgâhların ve alet dolaplarının arasında etrafına hızla göz gezdirdi. Derken az önce Sims'in yanından geçtiğini hatırladı. Eski güvenlik şefinin sunucu odasına giriş izni vardı. Kıyafet Laboratuvarı'ndan çıkıp geldiği yöne koşturdu.

"Lukas, anlattıklarından hiçbir şey anlamıyorum."

"Biliyorum, biliyorum. Bak, ben seni birazdan ararım. Sims'i yakalamam lazım—"

Koridoru koşarak geçti. Ofisleri birer birer ardında bıraktı; çalışanların çoğu başka işlere transfer edildiğinden ve yemek molasında olduklarından büyük bir bölümü boştu. Güvenlik istasyonuna çıkan köşeyi dönmekte olan Sims'i yakaladı göz ucuyla.

"Sims!"

Güvenlik şefi köşeden kafasını uzatıp ona baktı, tekrardan koridora döndü ve kendisine doğru koşmakta olan genç adamı süzdü. Lukas aradan kaç dakika geçtiğini ve az önce konuştuğu adamın ne kadar katı olduğunu merak etti.

"Yardımına ihtiyacım var," dedi, iki koridorun birleştiği yerde bulunan sunucu odası kapısını işaret ederek. Sims döndü ve onunla birlikte kapıya baktı.

"Öyle mi?"

Lukas şifresini girdi ve kapıyı itip açtı. İçeride kırmızı ışıklar çoktan yanıp sönmeye başlamıştı bile. Görüşmenin üzerinden on beş dakika geçmiş olmasına imkân yoktu. "Büyük bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi. "Bak... bak olay çok karışık ama benim için biriyle görüşmen gerekiyor. Bernard'ı taklit etmen lazım. Onu gayet iyi tanıyordun, değil mi?"

Sims neye uğradığını şaşırdı. "Kimi taklit etmem lazım dedin?"

Lukas dönüp iri kıyım adamı kolundan kavradı ve peşi sıra sürükledi. "Açıklayacak vakit yok. Bu adamın sorularına yanıt vermen lazım. Tatbikat gibi bir şey. Sen sadece Bernard ol yeter. Sen Bernard'sın, unutma. Kızgınmışsın falan gibi davran. Ve görüşmeyi olabildiğince kısa kesmeye çalış, olabildiğince az konuş."

"Kiminle konuşacağım peki?"

"Görüşme bittiğinde anlatacağım. Bunu halletmen lazım. Kandır şu adamı." Sims'i açık sunucuya doğru yönlendirdi ve kulaklıklı mikrofonu eline tutuşturdu. Sims daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi inceledi cihazı. "Kafana tak ve kulaklarının üzerine denk getir," dedi Lukas ona. "Bağlı-

yorum. Telsizden farkı yok. Unutma, sen Bernard'sın. Onun sesini taklit etmeye çalış, tamam mı? Bernard'mışsın gibi davran."

Sims başıyla onayladı. Yanakları kızarmıştı, alnından aşağı bir ter damlası süzüldü. Olduğundan on yaş genç ve acayip gergin görünüyordu.

"Hadi göreyim seni." Lukas bir yandan jakı yuvasına takarken diğer yandan da Sims'in muhtemelen bu işi Nelson'dan daha iyi kıvıracağını düşünüyordu. Kendisi neler olup bittiğini çözene kadar bu onlara zaman kazandıracaktı. O izlerken Sims irkildi, büyük ihtimalle kulaklıktan biri ona merhaba demişti.

"Alo?" dedi.

"Daha emin konuş," diye fısıldadı Lukas. Elindeki telsiz Juliette'in sesiyle çatırdadı ve duyulmasın diye sesini hemen kıstı. Kadını daha sonra araması gerekecekti.

"Evet, ben Bernard." Sims burnundan konuşuyor, tiz ve gergin bir ses çıkarıyordu. Silonun eski sorumlusunun sesinden ziyade, kadın taklidi yapmaya çalışan bir erkek sesi gibiydi. "Ben Bernard," dedi Sims yeniden, daha ısrarcı görünerek. Dönüp yalvaran gözlerle Lukas'a baktı; tam anlamıyla çaresiz görünüyordu. Genç adam tek eliyle havada ufak daireler çizerek devam etmesini işaret etti. Sims bir yandan başıyla onaylarken diğer yandan da adamı dinledi, sonra da kulaklıklı mikrofonu başından çıkardı.

"Tamam mı?" diye fısıldadı Lukas.

Sims kulaklıklı mikrofonu ona uzattı. "Seninle konuşmak istiyor. Üzgünüm. Bernard olmadığımı anladı."

Lukas inledi. Telsizi koltuğunun altına sıkıştırdı, Juliette'in uzaklardan gelen kısık sesini işitti, sonra da terden kayganlaşıp ıslanmış kulaklıklı mikrofonu kafasına geçirdi.

"Alo?"

"Buna hiç kalkışmamalıydın."

"Bernard... ona ulaşamadım."

"O öldü, değil mi? Bir kaza mıydı, yoksa öldürüldü mü? Neler oluyor orada? Kim yönetiyor orayı? Elimize görüntü ulaşmıyor."

"Ben yönetiyorum," dedi Lukas. Sims'in dikkatle kendisini incelediğinin fena hâlde farkındaydı. "Burada her şey yolunda. Bernard'a ulaşır ulaşmaz sizi aratacağım–"

"Bir süredir buradan biriyle konuşuyordunuz." Lukas yanıt vermedi.

"Ne anlattı size?"

Lukas ahşap sandalyeye ve kitap yığınlarına baktı. Sims onun bakışlarını takip etti ve onlarca kâğıdın görüntüsü karşısında gözleri ardına dek açıldı.

"Nüfus raporları hakkında konuşuyorduk," dedi Lukas. "Bir isyanı bastırdık. Evet, Bernard isyan sırasında yaralandı–"

"Burada yalan söylediğinde bunu bana bildiren makinelerim var."

Lukas kendini zayıf hissetti. Adamın anlattıkları kulağa imkânsız geliyordu ama ona inandı. Arkasını döndü ve kendini sandalyenin üzerine bıraktı. Sims onu endişeli gözlerle izliyordu; işlerin yolunda gitmediğinin farkındaydı.

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi Lukas. "Burada her şey yolunda. Ben Bernard'ın gölgesiyim. Kabul Töreni'ni geçtim."

"Biliyorum. Ama zehirlendiğini düşünüyorum. Üzgünüm evlat, bunu çok uzun zaman önce yapmam gerekirdi. Herkesin iyiliği için. Gerçekten üzgünüm." Ardından esrarengiz ve yumuşak bir sesle, sanki başka biriyle konuşuyormuşçasına şu sözcükleri mırıldandı: "Kapatın onları."

"Dur–" dedi Lukas. Sims'e döndü, şimdi ikisi de birbirine çaresiz gözlerle bakıyordu. "Müsaade–"

Ama o daha sözlerini bile tamamlayamadan önce etraflarında bir tıslama sesi duyuldu. Lukas başını kaldırdığında havalandırma deliklerinden içeri beyaz dumanların dolduğunu gördü. Giderek yayılan bir sis. Uzun zaman önce, kendisi sunucu odasına kilitliyken Mekanik ahalisinin onu boğmak için içeriyi dumanla doldurduğu günü hatırladı. O odada boğulacağını düşündüğü ânı... Ama bu duman farklı, daha yoğun ve daha şeytaniydi.

Lukas içliğiyle ağzını kapadı ve bağırarak Sims'e kendisini

takip etmesini söyledi. Birlikte sunucu odasını hızla kateттiler ve uzun siyah makinelerin arasından sıyrılıp mümkün mertebe dumandan uzak durmaya çalıştılar. IT'ye açılan kapıya vardılar ve Lukas onun hava geçirmez olduğunu fark etti. Paneldeki kırmızı ışık mutlu mesut göz kırpıyordu onlara. Lukas kapıyı kilitlediğini hatırlamıyordu. Nefesini tutup şifreyi tuşladı ve ışığın yeşile dönmesini bekledi. Ama dönmedi. Konsantre olup tekrar tuşladı, havasızlıktan kendisini sersemlemiş hissediyordu. Panel vızıldadı ve kırmızı renkli, tek gözüyle onlara göz kırpmaya devam etti.

Lukas yakınmak için Sims'e dönmüştü ki iri kıyım adamın dikkatle avuçlarına baktığını gördü. Elleri kanla kaplanmıştı. Burnundan oluk oluk akan kanla...

33

• Silo 18 •

Juliette telsize küfretti ve sonunda bir de Walker'ın denemesi için onu adama verdi. Courtnee ikisini de kaygıyla izliyordu. Lukas'ın sesini işitmeyi bir iki kez başarsalar da tek duyabildikleri bot patırtıları ve bir yerden gelen ıslamalar ya da bir çeşit parazitti.

Walker seyyar telsizi inceledi. Cihaz, ona eklediği ayarlı düğmeler ve kadranla gereksiz derecede karmaşık bir hâl almıştı. Tuşları biraz kurcalayıp omuz silkti. "Bir arızası yok gibi," dedi sakalını çekiştirerek. "Sorun karşı tarafta olmalı."

Tezgâhın üzerinde duran öteki telsizlerden biri gürledi. Walker'ın bir araya getirdiği, tavandan kabloları sarkan geniş cihazdı bu. Bir parazit patlamasını müteakiben tanıdık bir ses duyuldu. "Alo? Beni duyabiliyor musunuz? Aşağıda bir sorunumuz var."

Juliette tezgâhın etrafından koşup diğer ikisine fırsat bırakmadan mikrofonu eline aldı. Sesi tanıyordu. "Hank, ben Juliette. Neler oluyor?"

"Orta-Katlar'dan... şey, bir tür buhar sızıntısı rapor edildi. Hâlâ o bölgede misin?"

"Hayır, aşağıda, Mekanik'teyim. Ne tarz bir buhar sızıntısı? Ve nereden?"

"Büyük merdivenden sanırım. Şu anda sahanlıktayım ve görünürde bir şey yok fakat aşağılarda bir curcuna var. Yoğun bir trafik sesi geliyor. Yukarı mı yoksa aşağı mı yönlü olduğunu kestiremiyorum. Yangın alarmı da çalışmıyor."

"Brek brek," diye araya girdi başka birisi. Juliette, Peter'ın

sesini tanıdı. Konuşabilmek için ara vermelerini talep ediyordu.

"Seni dinliyorum Peter."

"Jules, yukarıda da bir sızıntı var. Basınç odasında." Juliette, Courtnee'ye döndü fakat kadın sadece omuz silkmekle yetindi.

"Basınç odasında duman var dedin, değil mi? Onaylar mısın?" dedi Juliette.

"Duman olduğunu sanmıyorum. Ve senin ilave ettiğin basınç odasında, yeni olanda yani. Bir dakika. Hayır... bu çok tuhaf."

Juliette kendini Walker'ın çalışma tezgâhlarının arasında volta atarken buldu. "Tuhaf olan nedir? Gördüğün şeyi tarif et." Genç kadın ana jeneratörden kaynaklı bir egzoz sızıntısıyla karşı karşıya olabileceklerini düşündü. Jeneratörü durdurmaları gerekecekti, üstelik yedek jeneratör de yoktu. Hassiktir. Korktuğu başına gelmişti. Courtnee kaşlarını çattı, muhtemelen o da aynı şeyi düşünüyordu. Hassiktir, hassiktir.

"Jules, sarı kapı açık. Tekrarlıyorum, basınç odasının iç kapısı ağzına kadar açık. Ve ben açmadım. Daha az önce kilitliydi."

"Peki duman ne durumda?" diye sordu Juliette. "Yoğunlaşıyor mu? Yere yakın dur ve yüzünü kapat. Islak bir bez falan bul kendine–"

"Bu bir duman değil. Senin kaynak yaptığın yeni kapının arkasında. O kapı hâlâ kapalı. Şu anda camdan içeri bakıyorum. Her taraf duman dolu. Ve sarı kapının... sarı kapının ardını görebiliyorum. Sonuna kadar açık. Bu... hassiktir–"

Juliette'in kalbi küt küt atıyordu. Peter'ın ses tonu... Genç adamın o güne dek tek bir küfür mırıldandığını bile işitmemişti, üstelik onun her halini görmüştü. "Peter?"

"Jules, dış kapı açık. Tekrar ediyorum, basınç odasının dış kapısı ardına dek açık. İçeri baktığımda... rampaya benzer bir şey görüyorum. Galiba dışarıya bakıyorum şu an. Tanrım, Juliette, dışarıya bakıyorum–"

"Oradan hemen uzaklaşmanı istiyorum," dedi Juliette. "Her şeyi olduğu gibi bırak ve çık oradan. Kafeterya kapısı-

nı arkandan kapat. Bir şeylerle yalıt. Bantla ya da mutfaktan aldığın sızdırmaz herhangi bir şeyle. Beni duyuyor musun?"

"Evet. Evet." Güçlükle konuşuyor gibiydi. Juliette, Lukas'ın arayıp kötü bir şeyler olabileceğini haber verdiğini hatırladı. Yeni seyyar telsizi hâlâ elinde tutan Walker'a döndü. Şu anda kendisine eski telsiz lazımdı. Adamın onu modifiye etmesine asla izin vermemeliydi. "Bana acilen Luke'u bağlaman gerekiyor," dedi.

Walker çaresizce omuz silkti. "Deniyorum," dedi.

"Jules, benim. Yine Peter. Merdivenlerden bana doğru gelen bir kalabalık var. Onları duyabiliyorum. Seslere bakılırsa silonun yarısı. Neden bu tarafa geldikleri hakkında hiçbir fikrim yok."

Genç kadın, Hank'in duyduğu sesleri hatırladı. Yangın olsa herkes ya hortumlara sarılır ya da güvenli bir kata inip yardım beklerdi. İnsanlar neden yukarı akın etsindi ki?

"Peter, onları ofise yaklaştırma. Basınç odasından uzak tut. Seni geçmelerine izin verme."

Juliette'in beyni hızla çalıştı. Kendisi yukarıda olsaydı ne yapardı? Üstüne bir kıyafet geçirip o kapıları kapatırdı. Ama bu da yeni basınç odasının kapısını açmak demek olurdu. Yeni basınç odasının kapısı! Normalde orada olmamalıydı. Duman şöyle dursun, dışarının havası şu anda çoktan siloya sızmış olurdu. Dışarının havası–

"Peter?"

"Jules– Burada... burada kalamam. Herkes çıldırmış gibi davranıyor. Ofise girdiler Jules. Kimseye... kimseye ateş etmek istemiyorum, bunu yapamam."

"Beni dinle. Şu duman... Argon, değil mi?"

"Belki... olabilir. Evet. Ona benziyor. Sonuçta daha önce onu yalnızca bir kez sen dışarı çıktığında, basınç odasına dolarken gördüm. Ama evet–"

Juliette'in yüreği ezildi, başı dönüyordu. İçi boşalmış, her yeri uyuşmuş ve yarı sağır bir vaziyette hava salınıyor, botları artık zemine temas etmiyordu. Gaz. Zehir. Numune kutusundaki kayıp conta. Silo Bir'deki şu şerefsiz ve tehditleri. Yapmıştı. Buradaki herkesi öldürüyordu. Juliette'in kafasın-

dan binlerce faydasız plan geçti, her biri umutsuz ve hepsi için çok geçti. Çok çok geçti.

"Jules?"

Peter'a yanıt vermek için düğmeye bastı ama sesin Walker'ın ellerinden çıktığını fark etti. Seyyar telsizden geliyordu.

"Lukas," diye fısıldadı. Diğer telsize uzandığı sırada görüşü bulanıklaştı.

34

• Silo 18 •

"Jules? Lanet olsun. Cihazın sesini kısmıştım. Beni duyabiliyor musun?"

"Duyuyorum Lukas. Ne haltlar dönüyor?"

"Siktir. Siktir."

Juliette tangırtılar ve gümlemeler duydu.

"Ben iyiyim. İyiyim. Lanet olsun. Kan mı o? Pekâlâ, kilere girmem gerek. Beni hâlâ duyuyor musun?"

Juliette istemsizce nefesini tuttuğunu fark etti. "Benimle mi konuşuyorsun? Ne kanı?"

"Evet, seninle konuşuyorum. Merdivenden düştüm. Sims öldü. Başladılar. Bizi kapatıyorlar. Kahrolasıca burnum. Kendimi kilere kapatıyorum–" Sesi parazite dönüştü.

"Lukas? Lukas!" Walker ile Courtnee'ye döndü; ikisi de ardına dek açılmış ve yaşlı gözlerle ona bakıyordu.

"–lonet olsun. Murada çekmuyo." Lukas'ın sesi ya eliyle burnunu sıkıyor ya da bir hapşırığı bastırmaya çalışıyormuş gibi çıkıyordu. "Bebeğim, kendini bir yeve kapatman gevek. Buvnumun kanamasını duvduvamıyo–"

Panik Juliette'i teslim aldı. Kapatılmak. Bir düğmeye basıp sonlarını getirmekle ilgili o tehditler. Sonlarını getirmek. Solo'nun silosu gibi olmak. Aradan bir saniye geçti, belki de iki ve o kısacık anda Solo'nun kendi silosunun nasıl düştüğünü anlatışı geldi aklına: En-Tepe'ye akın eden, açık havaya çıkan ve üst üste yığılan insanlar. Juliette'in yıllar sonra üzerinde yürüdüğü bedenler... Göz açıp kapayıncaya dek zamanda bir ileri bir geri yolculuk etti Juliette. Bu, Silo On

Yedi'nin geçmişiydi; kendi evinde sahnelenen bir oyunla o silonun düşüşüne tanıklık ediyordu. Korkunç geleceklerini, kendi dünyasını nelerin beklediğini çok önceden görmüştü. Bu olayın nasıl sonlanacağını biliyordu. Lukas'ın çoktan öldüğünü biliyordu.

"Telsizi unut," dedi ona. "Lukas, telsizi unutmanı ve kendini kilere kapatmanı istiyorum senden. Elimden geldiğince çok insanı kurtarmaya çalışacağım."

Kendi silosuna ayarlı olan diğer telsizi kaptı. "Hank, beni duyuyor musun?"

"Evet–?" Adamın kesik kesik soluduğunu duyabiliyordu. "Alo?"

"Herkesi Mekanik'e getir. Ulaşabildiğin herkesi en hızlı şekilde aşağıya indir. Derhâl."

"Sanki yukarı doğru çıkmam gerekiyormuş gibi hissediyorum," dedi Hank. "Herkes yukarı koşuyor."

"Hayır!" diye bağırdı Juliette. Walker ürküp diğer telsizin mikrofonunu düşürdü elinden. "Hank, beni dinle. Kimi bulabiliyorsan aşağı getir. Derhâl!"

Telsize iki eliyle sımsıkı sarıldı ve yanına başka ne alabileceğini görmek için etrafına bakındı.

"Mekanik'i mühürlüyor muyuz?" diye sordu Courtnee. "Geçen seferki gibi?"

Courtnee'nin aklı isyan sırasında girişe kaynakladıkları çelik plakalara gitmiş olmalıydı. O kaynakların izleri duvarlarda hâlâ dursa da plakalar kaldırılalı çok olmuştu.

"Buna vakit yok," dedi Juliette. Bunun hiçbir işe yaramayacağını eklemeye gerek duymadı. Hava çoktan zehirlenmiş olabilirdi. Bunun ne kadar zaman aldığını kestirebilmek mümkün değildi. Zihninin bir yanı yukarıda kalan, kurtaramadığı her şeye, insanlara ve de eşyalara odaklanmak istiyordu. İyi olan ve ihtiyaç duyabilecekleri her şey şimdi erişilemez durumdaydı.

"Elzem bulduğunuz şeyleri yanınıza alın, gidiyoruz." Diğer ikisine baktı. "Hemen gitmemiz lazım. Courtnee, çocukların yanına git ve onları silolarına geri götür–"

"Ama dedin ki... şu kalabalık–"

"Umurumda değiller. Git. Walk'u da yanına al. Tünele vardığından emin ol. Sizinle orada buluşuruz."

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu Courtnee.

"Mümkün olduğunca fazla kişi toplamaya."

Mekanik'in koridorları tuhaf bir şekilde panikten uzaktı. Juliette sıradan görüntülerin, vardiyalarına gidip gelen insanların, yedek parça ve ağır pompa yüklü taşıma araçlarının, birinin kaynak yaptığı yerden sıçrayan kıvılcım yağmurunun, avucunda tuttuğu el fenerini çalışması için tokatlayan birinin yanından koşup geçti. Telsizi ona zamanın ötesinden haberler getirmişti. Başka kimse bilmiyordu.

"Tünele gidin," diye bağırdı yanından geçtiği herkese. "Bu bir emirdir. Şimdi. Hemen. Koşun."

Geç tepki veriyorlardı. Sorular, bahaneler... İnsanlar ona nereye gittiklerini açıklıyor, meşgul olduklarını ve şimdi buna vakitleri olmadığını söylüyorlardı.

Dawson'ın eşi Raina'yı gördü, muhtemelen vardiyasından yeni çıkmıştı. Juliette onu omuzlarından kavradı. Kadının gözleri gördüğü muameleden dolayı sonuna kadar açıldı ve bedeni kaskatı kesildi.

"Sınıfa koş," dedi Juliette ona. "Çocuklarını al, tüm çocukları topla ve doğrudan tünele gidin. Hemen."

"Neler oluyor lan?" diye sordu biri. Dar bir koridorda üç beş kişi itişip kakışıyordu. Juliette'in ilk vardiyasından bir usta da oradaydı. Bir kalabalık toplanmaya başlamıştı.

"Kahrolasıca tünele koşun diyorum size!" diye bağırdı Juliette. "Burayı boşaltmamız gerek. Herkesi toplayın, çocuklarınızı yanınıza alın, ihtiyaç duyacağınızı düşündüğünüz şeyleri yanınızda götürün. Bu bir tatbikat değil. Hadi çabuk. Çabuk!"

El çırptı. Dönüp koşan ilk kişi Raina oldu ve tıka basa dolu koridorda ilerlemeye çalıştı. En erken harekete geçenler onu yakından tanıyanlardı, onlar da diğerlerini harekete geçirdi. Juliette büyük merdivene doğru koşturdu ve yol boyunca karşılaştığı herkese diğer siloya gitmelerini söyledi. Turnike-

lerinin üzerinden atladı; görev başındaki güvenlik görevlisi şaşkın bir şekilde, "Hey!" diye seslendi ardından. Arkasındaki birinin bağırdığını, herkese kendisini takip etmesini ve harekete geçmelerini söylediğini duyabiliyordu. Önündeki büyük merdivense zangırdıyordu. Kaynak yerlerinin çınlamalarını ve gevşek direklerin tıkırtılarını işitebiliyordu. Ama hepsinin de üzerinde, yollarına dolu dizgin devam eden botların gümbürtüleri vardı.

Juliette merdivenin dibinde durdu ve ana duvar ile basamaklar arasındaki geniş boşluktan yukarı bir bakış attı. Bir sürü sahanlık sağdan soldan çıkıntı yapıyor, geniş çelik plakalar yükseldikçe dar şeritlere dönüşüyordu. Boşluk, sonrasında karanlığa gömülüyordu. Derken dumanı andıran beyaz bulutları gördü. Yaklaşık olarak Orta-Katlar'ın hizasındaydı.

Telsizin düğmesine bastı. "Hank?"

Yanıt yoktu. "Hank, cevap ver."

Merdiven boşluğu çok uzaklardaki yoğun bir trafiğin uğultusuyla yankılanıyordu. Juliette basamaklara yaklaşıp bir elini tırabzanın üzerine koydu. Titreşim elini uyuşturuyordu. Botların çıkardığı patırtı arttı. Başını kaldırdığında tırabzanın üzerinden kayarak aşağı inen elleri görebiliyor, cesaret verici bağırışları ve kafası karışık haykırışları işitebiliyordu.

Yüz otuzlu katlardan az sayıda insan son sarmalı da dönmüş, şimdi ne yöne gideceğini bilemez vaziyette etraflarına bakınıyordu. Yüzlerinde büyük merdivenin bir sonu olduğundan haberi olmayan, evlerinin altında bu beton zeminin bulunduğunu bilmeyen insanların şaşkın bakışları vardı. Juliette onlara bağırarak içeri girmelerini söyledi. Sonra da Mekanik'e döndü ve birilerinin onlara yolu göstermesini, güvenlik istasyonundan geçebilmeleri için yardımcı olmalarını buyurdu. Apar topar yanından geçtiler. Çoğunun eli kolu boştu; birkaç tanesi çocuklarını kucağında taşıyor, peşleri sıra sürüklüyor ya da kundaklanmış bir vaziyette kollarında götürüyordu. Yangından ve dumanlardan bahsediyorlardı. Eliyle kanayan burnunu tutan bir adam indi aşağıya ayaklarını sürüyerek. Yukarı tırmanmaları konusunda, herkesin yukarı çıkması gerektiği konusunda ısrar etti.

"Hey, sen!" dedi Juliette, adamı kolundan kavrayarak. Yüzünü, parmak eklemlerinin üzerinden akan kanları inceledi. "Nereden geliyorsun? Neler oldu?" dedi adamın burnunu işaret ederek.

"Düştüm," dedi adam, konuşmak için elini yüzünden çekerek. "Çalışıyord–"

"Tamam, sorun yok. Diğerlerini takip et." Parmağıyla ona gideceği yönü gösterdi. Telsizinden sahipsiz bir ses yükseldi. Bir bağırış. Kötücül bir gürültü. Merdivenden uzaklaşan Juliette bir kulağını eliyle kapadı, diğerine de telsizi dayadı. Peter'ın sesi gibiydi. Konuşmasını bitirene kadar bekledi.

"Sesini zor duyuyorum!" diye bağırdı. "Neler oluyor?" Öteki kulağını tekrar kapadı ve adamın söylediklerini anlamaya çalıştı.

"–çıkıyorlar. Dışarıya gidiyorlar. Silodan çıkıyor–"

Juliette sırtını büyük merdivenin beton duvarına yasladı ve kayarak çömeldi. Basamaklardan birkaç kişi daha indi. Onlara Tedarik sarısı giyen ve kucaklarında bazı eşyalar taşıyan birileri daha katıldı. Sonunda Hank de çıkageldi; trafiği yönlendiriyor ve tekrar yukarı çıkmaya, aksi yöne gitmeye meyilli olanları azarlıyordu. Mekanik'ten birkaç kişi onlara yardıma geldi. Juliette yeniden Peter'ın sesine odaklandı.

"–neler alamıyorum," dedi genç adam. "Bulut yaklaşıyor. Mutlaktayım. İnsanlar dalga dalga yukarı akın ediyor. Herkes Çıldırmış gibiler. Patır patır yere yığılıyorlar. Herkes ölüyor. Dışarısı–" Her bir sözcüğüyle birlikte soluğu kesiliyor ve hırıltılar çıkarıyordu. Telsiz bağlantısı bir tıkırtıyla kesildi. Juliette cihazın düğmesine basıp birkaç defa bağırdı ama Peter'a tekrar ulaşamadı. Başını kaldırıp yukarı baktığında sisi gördü. Ana merdiven boşluğuna pompalanan gaz giderek yoğunlaşıyordu sanki.

Juliette dehşetle seyrederken gaz gitgide yayıldı.

Sonra karanlık bir şey belirdi, beyaz dumanı yarıp geçen bir gölge. Gitgide büyüdü. Hızla aşağı düşer, merdivenin diğer tarafındaki sahanlıkların yanından geçip giderken bir çığlık, korkunç bir haykırış eşlik etti ona ve bir insan bedeni zemine sertçe çakıldığında azametli bir gümbürtü koptu.

Juliette düşüşün neden olduğu sarsıntıyı botlarında hissetti.

Daha fazla çığlık duyuldu. Bu defa yakından, merdivenleri inenlerden, aşağıya ulaşmayı başaranlardan geliyordu. İtişip kakışarak Mekanik'e koşturdular. Ve beyaz duman merdivenlerden aşağı bir çekiç gibi indi.

35

• Silo 18 •

Juliette diğerlerini takip ederek Mekanik'e girdi, kapıdan geçen son kişi oydu. Güvenlik turnikelerinden birinin metal kolu geriye doğru bükülmüştü. İnsanlar süratle ya turnike gövdelerinin üzerinden atlıyor, ya da oluşmuş açıklıktan geçiyordu. Buna mani olmakla vazifelendirilmiş güvenlik görevlisiyse insanlara yardım ediyor, onları gidecekleri yere yönlendiriyordu. Juliette turnikelerin üzerinden atlayıp kalabalığı yararak çocukların tutulduğu yatakhaneye yöneldi. Dinlenme odasının yanından geçerken birilerinin içeriyi dağıttığını işitti, en iyi ihtimalle bu zor günde gerekebilecek eşyalar talan ediliyordu. En iyi ihtimalle talan. Dünya bir anda deliye dönmüştü.

Yatakhane boştu. Courtnee'nin oraya kendisinden önce geldiğini varsaydı. Zaten kimse Mekanik'ten çıkamazdı. Ve muhtemelen artık çok geçti. Juliette tekrar koridora çıkıp Mekanik'in katlarını delerek inen sarmal merdivene koştu, sonra da jeneratör odasına inen sıkışık kalabalığın akıntısına kapılıp kazı alanına doğru ilerledi.

Sondaj kulesinin etrafı atık yığınlarıyla ve içlerinden inşaat demirleri çıkan iri betonarme parçalarıyla doluydu. Makine dünyanın hazin durumunu bilirmişçesine, olup bitenlere çaresizce teslim olmuşçasına başını aralıksız şekilde bir yukarı bir aşağı sallıyor ve "Tabii ya. Tabii ya," diyordu sanki.

Kazıdan kaynaklanan atık ve molozlar jeneratör odasında da yığınlar oluşturmuş, henüz altı numaralı maden kuyusuna atılamayan her şey dört bir yanı kaplamıştı. İçerideki insan sayısı fena değildi ama Juliette daha fazlasını ummuştu.

Silo nüfusunun çok büyük bir bölümü muhtemelen ölmüştü. Sonra anlık bir düşünce, yaptıklarına gülüp kendini bir aptal gibi hissetme dürtüsü peyda oldu içinde; aslında duman bir hiçti, ikinci basınç odası onu tutmayı başarmıştı, her şey yolundaydı ve arkadaşları yakında neden olduğu bu panikten ötürü onunla dalga geçecekti...

Ama bu umut geldiği hızda yitti. Dilinin üzerine yerleşmiş metalik korku tadını, basınç odası kapısının ardına kadar açık olduğunu ve insanların patır patır yere yığıldığını söyleyen Peter'ın sesini, Lukas'ın Sims'in öldüğünü söylediği o ânın düşüncesini hiçbir şey bastıramazdı.

Tünele doğru gitmekte olan kalabalığı yara yara ilerleyip çocukları bulabilmek için yüksek sesle adlarını bağırdı. Derken Courtnee ve Walker'ı gördü. Yaşlı adamın gözleri ardına dek açılmış, çenesi sarkmıştı. Juliette etraflarındaki kalabalığı onun gözlerinden gördü ve Courtnee'ye bıraktığı yükün, bu yaşlı münzeviyi ininden çıkarma işinin ağırlığını o anda fark etti.

"Çocukları gördünüz mü?" diye bağırdı, kalabalığın gürültüsünü bastırmak için.

"Onlar çoktan tünelden geçti!" diye karşılık verdi Courtnee, bağırarak. "Babanla birlikte."

Juliette kadının kolunu sıktı ve karanlığa doğru ilerlemeye devam etti. İleride, az sayıdaki pilli el fenerlerinden ve madenci kasklarından yayılan ışıklar vardı fakat bu hüzmelerin arasındaki geniş boşluklar zifiri karanlıkla kaplıydı. Yalnızca temas ettiği anda maddeleşen görünmez insanların arasında ite kaka ilerledi. Her iki yanlarındaki atık yığınlarından taşlar yuvarlandı tıkırtılar çıkararak; tavandan yağan tozlarla döküntüler çığlıklara ve küfürlere sebep oldu. Moloz yığınlarının arasında ilerleyen geçit dardı; tek seferde yalnızca bir avuç insanın geçebileceği genişlikte açılmıştı. Toprağı delerek oluşturulmuş devasa tünelin büyük bir bölümü kazının neden olduğu parçalarla doluydu hâlâ.

Bazı insanlar yol tıkandığında kenarlardaki bu taş toprağın üzerine tırmanıp geçmeye çalışıyorlardı. Bu da toprak yığınlarının ve kayaların aşağı kaymasına sebep oluyor, onu da

çığlıklar ve küfürler takip ediyordu. Juliette toprak altında kalan birinin çıkarılmasına yardımcı oldu ve herkese tünelin merkezinde kalmayı, itişip kakışmamalarını, arkalarındaki kişi sırtlarına çıksa dahi kenarlara tırmanmamalarını tembihledi.

Geri dönmeye niyetlenenler, korkanlar, telaşlananlar ve karanlıkta tek sıra yürüyüşü emniyetli bulmayanlar vardı. Juliette ile diğerleri bağırarak onları devam etmeye ikna ettiler. Yürüyüşleri tünelin ortasına aceleyle dikilmiş derme çatma kirişlere toslayıp durdukları, kısmi göçüklerin neden olduğu toprak yığınlarının üzerinden emekleyerek geçmek zorunda kaldıkları ve avazı çıktığı kadar ağlayan bir bebeğin çığlıklarıyla dolu bir kâbusa dönüştü. Yetişkinler gözyaşlarını tutma konusunda daha başarılı olsalar da Juliette ağlamakta olan onlarca kişinin yanından geçti. Yolculukları hiç bitmeyecekmiş, sanki ömürlerinin geri kalanı boyunca, ta ki arkalarından gelen o zehirli hava onları yakalayana dek, bu tünellerde emekleyip tökezleyeceklermiş gibi hissetmeye başladılar.

Derken önlerinde bir tıkanıklık oluştu; insanlar birbirlerini arkadan ittiriyor, fener ışıkları kazıcının çelik yüzeyinde oynaşıyordu. Tünelin sonuna gelmişlerdi. Makinenin arka tarafındaki servis kapısı açıktı. Juliette oraya vardığında Raph'i kapının yanında, elinde bir fenerle dikilirken buldu; solgun teni karanlıkta parlıyordu ve gözleri ardına dek açılmıştı.

"Jules!"

Karanlık tünelde yankılanan kalabalığın gürültüsü yüzünden Juliette onu güç bela duyabildi. Adama doğru ilerledi ve kapıdan kimlerin geçtiğini sordu.

"Çok karanlık," dedi Raph. "Teker teker geçilebiliyor. Neler oluyor? Neden herkes burada? Sanıyordum ki–"

"Sonra konuşuruz," dedi Juliette ona, 'sonra' diye bir şeyin olacağını umarak. Bundan şüphe duyuyordu. Büyük ihtimalle bu silonun her iki ucu da ceset yığınlarıyla dolacaktı. İşte bu, Silo On Yedi'yle On Sekiz arasındaki büyük bir farklılık olurdu. İki uçta da yığılan cesetler. "Çocuklar geçti mi?" diye sordu ve bu soru ağzından çıkar çıkmaz etrafta bu kadar çok

ölen ve ölmek üzere olan insan varken neden bu kadar kü-
çük bir gruba odaklandığını merak etti. Hiçbir zaman anne olmadığındandı belki de. Çok daha fazlası risk altındayken yavrularının telaşına düşmekle ilgili, ilkel bir dürtüydü bu.

"Evet, epey bir çocuk geçti." Raplı duraksadı ve kazıcının arkasındaki metal kapıdan geçmek istemeyen bir çifte doğru bağırdı. Juliette onları çok da suçlayamıyordu doğrusu. Mekanik'ten bile değillerdi. Bu insanlar neler olduğunu daha anlamıyor olmalıydı. Madenlerde kaybolduklarını düşünüyorlardı muhtemelen. Dışarıyı gören ve tepeleri arşınlayan Juliette için bile çılgınca bir tecrübeydi bu.

"Peki ya Shirly?" diye sordu genç kadın.

Adam fenerini içeri doğrulttu. "Onu gördüğüme eminim. Sanırım kazıcının içinde. Trafiği yönlendiriyor."

Raplı'in kolunu sıktı ve ardında kıvrılmakta olan gölgemsi biçimlere bir bakış attı. "Kapıdan kendin geçmeyi de ihmal etme," dedi ona ve adam solgun başını sen merak etme dercesine salladı.

Juliette sıraya kaynayıp kazıcının arkasından içeri girdi. Ağlamalar ve feryatlar tıpkı boş konserve kutularına bağıran çocukların sesi gibi yankılanıyordu makinenin çelik duvarlarında. Shirly güç kaynağının arkasındaydı; karanlıkta birbirlerini ite kaka ilerleyen insanlara ancak yanlamasına sığabilecekleri, dar bir yarıktan geçmeleri için yardım ediyordu. Çıkan atıkları işleyebilmek için kazıcının içine yerleştirilmiş ışıklar söndürülmüş, yedek jeneratör durdurulmuştu ama Juliette kısa bir süre önce çalıştıklarını gösteren ısıyı hâlâ hissedebiliyor, soğuyan metalin çıkardığı tıkırtıları duyabiliyordu. Shirly'nin tüm bunlar yaşanmadan önce makineyi ve güç kaynağını Silo On Sekiz'e geri götürmekte olup olmadığını merak etti. Çünkü bir süre evvel kazıcının nereye ait olduğu konusunda tartışmışlardı.

"Neler oluyor ulan böyle?" diye sordu kadın, onu gördüğünde.

Juliette gözyaşlarına boğulma noktasına gelmişti. Korktuğu şeyin ne olduğunu, bunun bildikleri her şeyin sonu olduğunu nasıl anlatabilirdi ki? Başını iki yana salladı ve dudağı-

nı ısırdı. "Siloyu kaybediyoruz," diyebildi sonunda. "Dışarısı içeriye giriyor."

"O zaman neden tüm bu insanları bu tarafa yönlendirdin?" diye bağırdı Shirly, sesini duyurabilmek için bağırmak zorunda kalarak. Sonra da genç kadını jeneratörün diğer tarafına, bağırış çağırıştan uzağa çekti.

"Hava, büyük merdiven boşluğundan aşağı iniyor," dedi Juliette. "Onu durdurabilmemizin bir yolu yok. Tüneli kapatacağım."

Shirly bu söylediğine bir süre kafa yordu. "Kirişleri mi yıkacaksın?"

"Tam olarak değil. Döşediğin patlayıcılar–"

Kadının yüzü ciddileşti. "O patlayıcılar diğer taraftan döşendi. Bu tarafı mühürlemek, bu siloyu kapatmak, buranın havasından orayı korumak için döşedim ben onları."

"Eh, şu anda elimizde olan tek hava buradaki." Telsizi Shirly'ye verdi; silosundan ayrılırken yanına aldığı tek şey buydu. Shirly cihazı bir bebek gibi kucakladı, sonra da fenerinin ışığını Juliette'in göğsüne doğrultup genç kadına baktı. Juliette geri yansıyan ışıkta zavallı arkadaşının yüzündeki şaşkınlık maskesini görebiliyordu. "Herkes sana emanet. Solo ve çocuklar da–" Jeneratöre bir bakış attı. "Buradaki çiftlikler kurtarılabilir durumda. Hava da–"

"Geri dönmeyi aklından bile–" diye söze girişti Shirly.

"Arkadan gelen son kişilerin de tünele girdiğinden emin olacağım. Sayıları çok fazla değil, belki bir yüz kişi daha." Juliette eski dostunun kollarını kavradı. Hâlâ arkadaş olup olmadıklarını merak ediyordu. Aralarındaki o bağ hâlâ mevcut muydu bilmiyordu. Sonra gitmek üzere arkasını döndü.

"Hayır."

Shirly onu kolundan yakaladı ve telsiz düşüp yerde sekti. Juliette kendini kurtarmaya çalıştı.

"Hiçbir yere gidemezsin," diye bağırdı Shirly. Genç kadını çekiştirip kendi etrafında dönmesine sebep oldu. "Hiçbir yere gidemezsin, beni bütün bu curcunanın ortasında tek başıma bırakıp, her şeyin sorumluluğunu bana yükleyip gitmene izin vermiyorum–"

Bir yerlerden ağlama sesleri yükseldi, bir yetişkinden mi yoksa çocuktan mı geldiğini anlamak güçtü. Yalnızca o büyük çelik makinenin dar sınırları içerisinde yankılanan, şaşkın ve dehşete düşmüş seslerin bir kakofonisiydi bu. Ve Juliette o karanlıkta kendisine gelen darbeyi, Shirly'nin yumruğunu göremedi. Onu yalnızca çenesinde hissetti, zifirî karanlıkta çakan ışığın parlaklığı karşısında hayrete düştü ve bir süre boyunca hiçbir şey hatırlayamadı.

Birkaç saniye ya da dakika sonra –doğrusunu tam olarak bilmesine imkân yoktu– kendine geldi. Yüzü zonkluyor ve kazıcının çelik yüzeyine kıvrılmış bir vaziyette, hareketsizce yatıyordu. Etrafındaki sesler azalıp uzaklaşmıştı.

Daha az insan. Yalnızca zamanında tünele girebilen kişilerdi ve şimdi kazıcının içlerine doğru yol alıyorlardı. Görünüşe göre sadece bir iki dakikadır baygındı. Belki de daha fazla. Çok daha fazla. Biri adını sesleniyor, karanlıkta onu arıyordu ama genç kadın o gölgelerin gölgesinde, jeneratörün uzak ucunda görünmez bir vaziyette yatıyordu. Biri tekrar adını seslendi.

Sonra uzaklardan güçlü bir patlama sesi duydu. Sanki on santim kalınlığındaki çelik bir plaka, kafasının dibine büyük bir gürültüyle düşüvermişti. Toprakta muazzam bir sarsıntı, kazıcının içindeyken bile hissedilebilen bir titreşim yaşandı ve Juliette neler olduğunu anladı. Shirly kumanda odasına gitmiş ve onun yerini almıştı. Eski evini şu an bulunduğu silodan korumak için döşediği patlayıcıları patlatmış ve kendini diğerleriyle birlikte lanetlemişti.

Juliette ağladı. Biri hâlâ adını sesleniyordu. Genç kadın sonunda bu sesin başının hemen dibindeki telsizden geldiğini anlayabildi. Uyuşuk bir hâlde cihaza uzandı; hisleri karman çormandı. Arayan Lukas'tı.

"Luke," diye fısıldadı, vericinin düğmesine basarken. Genç adamın sesi çelik kilerin, yiyecekle dolu o hava geçirmez odanın dışında olduğunu gösteriyordu. Solo'nun o konservelerle onlarca yıl boyunca yaşamayı başardığı geldi hatı-

nna. Eğer herhangi biri başarabiliyorsa, Lukas da yapabilirdi. "Tekrardan içeri gir," dedi ona, hıçkıra hıçkıra ağlayarak. "Kendini içeri kapat." Telsizi ellerinde bir beşik gibi salladı ve çelik zeminin üzerinde dertop vaziyette yatmayı sürdürdü.

"Yapamam," dedi Lukas. Öksürüyor, acı dolu hırıltılar çıkarıyordu. "Sesini... sesini duymam gerekiyordu. Son bir kez." Juliette, genç adamın son öksürük nöbetini patlamaya hazır olan kendi göğsünde hissetti. "İşim bitti Jules. İşim bitti..."

"Hayır," diye bağırdı Juliette kendi kendine, onun duymayacağı şekilde. Sonra telsizin düğmesine bastı. "Lukas, derhâl kilere giriyorsun. Kendini içeri kilitle ve dayan. Sadece bekle–" Lukas'ın konuşabilmek için öksürüp mücadele edişini dinledi. Nihayet sesi çıktığında bir hırıltıdan ibaretti yalnızca. "Yapamam. Buraya kadar. Buraya kadar. Seni seviyorum Jules, seni seviyorum..."

Sonuncusu parazitten hallice bir fısıltıydı. Juliette ağladı, zemini dövdü ve ona bağırdı. Ona küfretti. Kendisine küfretti. Sonra kazıcının açık kapısından içeri soğuk bir esinti eşliğinde bir toz bulutu teşrif etti. Juliette onun tadını dilinde, dudaklarında hissetti. Tuzla buz olmuş kayaların kuru tanecikleri, Shirly'nin tünelin diğer ucunda tetiklediği patlamanın kalıntıları ve o güne dek bildiği her şeyin... ölümünün tadıydı bu.

Üçüncü Bölüm

EV

36

• Silo 1 •

Charlotte şok olmuş bir vaziyette, oturduğu yerde geriye yaslanarak telsizden uzaklaştı. Çıtırtılar çıkaran hoparlöre bakakaldı, parazit sesini dinledi ve sahneyi kafasında tekrar tekrar canlandırdı. Açık bir kapı, içeri giren zehirli hava, ölen insanlar, izdiham, kaybedilen bir silo... Abisinin kurtarmak için canla başla çalıştığı silo.

Düğmeye uzandığında elleri titredi. Kanalları gezerken diğer silolardan gelen başka sesler, bağlamsız konuşma kırıntıları ve sessizlikler işitti. Diğer her yerde hayatın olağan hızında devam ettiğinin kanıtları:

"–bu ay ikinci kez oluyor. Carol'a söyle–"

"–ben gelene kadar tutabilirsen çok minnettar olu–"

"..."

"–anlaşıldı. Kadını şu anda gözaltında tutuyoruz–"

Bu konuşmaların arasına giren parazit sesleri ölü havayla dolu siloları temsil ediyordu. Ölümün kol gezdiği siloları.

Charlotte düğmeyi tekrardan on sekize çevirdi. Oradaki amplifikatörler hâlâ çalışıyordu; bunu tıslama sesinden anlayabiliyordu. O sesi, herkese alt katlara inme çağrısı yapan kadını tekrar duymak için kulak kesildi. Birinin kadının adını seslendiğini duymuştu. Abisinin saplantı hâline getirdiği kadının, onun deyişiyle şu düzenbaz başkanın, evine dönen temizlikçinin sesini duyduğunu düşündüğünde içi bir tuhaf oldu.

Başka biri de olabilirdi elbette ama Charlotte o olduğunu düşünüyordu. Duyduğu sesler, yetkili birinin verdiği emir-

lerdi. Uzaktaki bir silonun derinliklerine, karanlık ve tenha bir yere sığınan bir kadın canlandırdı zihninde ve ona karşı apansız bir yakınlık hissetti. Ah bir de telsizden kendisiyle konuşabilmek, ona ulaşabilmenin bir yoluna sahip olmak için neler vermezdi. Öne eğilip normalde telsizin mikrofonunun bağlı olması gereken yere dokundu. Abisinin bu parçayı takmayı sona bırakması manidardı. Sanki onun başkalarıyla irtibata geçmesini istememiş gibi... Belki de kendisine güvenemiyordu. Düşüncelerini telsizle yayma imkânı olduğu takdirde neler yapabileceğinden korkuyor olabilirdi. Sonuçta konuşacağı kişiler siloların liderleri değil, bir telsizi olan herkes olurdu.

Charlotte, abisinin kendisine verdiği kimlik duruyor mu diye eliyle göğüs cebini yokladı ve gözünün önünde yükselip alçalan bir botun, kanla lekelenmiş bir duvar ile zeminin görüntüleri canlandı. En nihayetinde Donny'nin öyle bir işe kalkışma şansı olmamıştı. Ama Charlotte'un bir şeyler yapması gerekiyordu. Burada oturup sonsuza kadar parazit seslerini ve insanların ölümünü dinleyecek hâli yoktu. Donny ona kartın asansörlerde çalışacağını söylemişti. Harekete geçme dürtüsü karşı konulmazdı.

Telsizi kapatıp üzerini plastik bir örtüyle örttü. Kullanıldığı anlaşılmasın diye sandalyenin pozisyonunu eski hâline getirdi ve arkada herhangi bir iz bırakmadığından emin olmak adına dron kumanda odasına göz gezdirdi. Sonra da karyolasının yanına gitti ve sandığını açıp içindeki tulumlarını karıştırdı. Reaktör kırmızısı olanı seçti. Bu, diğer tulumlarından daha bol geliyordu ona. Kıyafeti sandıktan çıkarıp üstündeki isim bölmesine baktı. Stan. Eh, bir Stan olabilirdi pekâlâ.

Giyinip depoya geçti. Parçalara ayrılmış drondan elde edebileceği bir sürü makine yağı vardı. Bir kısmını avucuyla topladı, bir kep bulabilmek için tedarik kutularından birini eşeledi, sonra da tuvalete gitti. Erkekler tuvaletine. Charlotte makyaj yapmayı hep sevmişti. O kişi şimdi başka bir devirden, başka biri gibi geliyordu ona. Bilgisayar oyunları oynadığı dönemden çıkıp güzel görünmeye çabaladığı, tombul gözükmesinler diye yanaklarını gölgelendirdiği döneme

geçişini hatırladı. Acemilik eğitimi ona kısa bir süreliğine tığ gibi ve sıkı bir vücut kazandırmadan önceydi bu. Çıktığı iki görev ona vücudunun doğal hâlini kazandırmadan, o vücuda alışmadan, onu kabullenmeden, hatta sevmeden önce.

Elindeki makine yağını elmacık kemiklerini belirsizleştirmek için kullandı. Kaşlarına da sürdü biraz, onları daha kalın göstermek için. Az da dudaklarına sürdü tadı kötü yağı, çok al görünmesinler diye. O güne dek yaptığı tüm makyajların amacına ters hareket ediyordu. Saçlarını kepin içine tıkıp siperliğini iyice aşağı çekti ve memeleri daha ziyade tulumun katmanları gibi görünene dek kıyafetine çekidüzen verdi.

Zavallıca bir tebdili kıyafetti. Bir bakışta görebiliyordu bunu. Öte yandan kendisi bunun bir kılık değiştirme olduğunu biliyordu elbette. Kadınlara yer olmayan bir dünyada ondan şüphelenen olur muydu acaba? İşte bundan emin değildi. Bilemezdi. Keşke Donny burada olsaydı da ona sorabilseydim, diye düşündü. Abisini kendisine gülerken hayal etti, bu da onu neredeyse ağlatıyordu.

"Sakın ağlayayım deme," dedi aynaya, gözlerini hafifçe silerek. Gözyaşlarının makyajını bozmasından endişe ediyordu. Ama gözyaşları durmadı yine de. Akıp gittiler ve bozulan bir şey olmadı. Yağın üzerinden kayıp giden su damlacıklarıydılar yalnızca.

Bir yerlerde silonun bir şematiği olacaktı. Donny'nin telsizin yanında duran notlarını kurcaladı ama bulamadı. Abisinin vaktinin büyük bölümünü dosya kutularına gömdüğü konferans odasını denedi bir de. Mekân viraneydi. Notların büyük bölümü götürülmüştü, geriye kalanlar için de sabah döneceklerdi muhtemelen. Belki de hemen şimdi gelirlerdi ve Charlotte burada ne aradığını açıklamak zorunda kalırdı onlara:

"Beni şey için aşağı gönderdiler... eee... şey..." Pes sesi gülünç geldi kulağına. Birkaç açık dosyayı karıştırıp sayfalarını çevirdikten sonra tekrar denedi; bu defa normal sesini sadece biraz düzleştirdi. "Bana bu dosyaları geri dönüşüme götürmem söylendi," diye izah etti odadaki farazi kişiye. "Ya, öyle

mi? Peki geri dönüşüm hangi kattaydı?" diye sordu kendisine. "En ufak bir fikrim yok." diye itiraf etti. "O yüzden bir harita arıyorum ya."

Derken bir harita buldu ama aradığı bu değildi. Üzerinde daireler vardı ve etraflarındaki kırmızı çizgiler tek bir noktaya işaret ediyordu. Bunun bir harita olduğunu biliyordu çünkü yanda harfler ve tepede sayılardan müteşekkil bir kareleme sistemi vardı. Hava Kuvvetleri bir aralar üzerinde günlük hedeflerin işaretli olduğu buna benzer haritalar dağıtmıştı. Kendisi yemek salonunda çöreğini yiyip kahvesini yudumlarken D-4'teki bir adam ile ailesi alevli bir patlamada feci bir şekilde can verirdi. Öğle yemeği arası. Çavdar ekmeği üzerine jambon ve peynir.

Charlotte haritanın üzerine yayılmış dairelerin ne olduğunu anladı. Siloları temsil ediyorlardı. Tıpkı bunlara benzeyen çukurların üzerinde üç tane dron uçurmuştu. Kırmızı çizgiler biraz tuhaftı. Bir tanesini parmağıyla takip etti. Ona uçuş hatlarını hatırlatıyorlardı. Merkeze yakın olan hariç, her silodan bir çizgi çıkıyordu; onun da muhtemelen içinde bulunduğu silo olduğunu düşündü. Donald bu yerleşim planını ona daha önce, şu anda tarumar sayfalar altında kaybolmuş olan büyük masanın üzerinde göstermişti bir keresinde. Haritayı katlayıp göğüs cebine koydu ve aramaya devam etti.

Silo Bir'in şematiği gitmişti anlaşılan ama onun kadar olmasa da oldukça faydalı bir şey buldu: Personel rehberi. Çalışanların rütbeleri, vardiya atamaları, görevleri, yaşadıkları ve çalıştıkları katlar sıralanıyordu içinde. Küçük bir kasabanın telefon rehberi boyutlarındaydı ve siloyu işletmek için toplamda kaç kişinin çalıştığını gösteriyordu. Kişi değil, erkek. İsimleri tararken hepsinin erkek olduğunu gördü. Sasha'yı düşündü, acemi birliğinde kendisinin haricindeki tek kadını. Sasha'nın, alayındaki tüm erkeklerin, uçuş okulundaki herkesin öldüğünü düşünmek ona kendini tuhaf hissettirdi.

Listede bir reaktör mekanikerinin adını ve hangi katta vazifeli olduğunu gördü, karmaşanın içinde bir kalem arayıp buldu ve kat numarasını not aldı. Yönetimin otuz dördüncü katta bulunduğunu fark etti. Aynı katta bir haberleşme ope-

ratörü de çalışıyordu ki bu kötü haberdi. Sistemi yönetenlerin bulunduğu koridorun sonunda bir haberleşme odasının bulunduğunu düşünmekten hiç hoşlanmadı. On ikinci katta bir Güvenlik memuru çalışıyordu. Eğer Donny gözaltındaysa orada tutuluyor olabilirdi. Tabii onu tekrar uyutmadılarsa. Ya da burada hastaneye tekabül eden departman her neresiyse oraya yatırılmadıysa. Kriyo aşağıdaydı, diye düşündü. Abisi kendisini uyandırdıktan sonra buraya gelmek için asansörle yukarı çıktıklarını anımsadı. Rehberden orada çalışan birini bulup Ana Kriyo Dairesi'nin hangi katta olduğunu tespit etti, ama bedenler orada saklanmıyordu muhtemelen. Yoksa öyle miydi?

Aldığı notlar karman çorman bir karalamaya, üzerinde ve aşağısında nelerin olduğunu özetleyen kaba bir taslağa dönüştü. Aramaya nereden başlamalıydı? Abisinin yağmaladığı tedarik ve yedek parça depolarının yerlerini tespit edememişti, bunun sebebi muhtemelen o katlarda kimsenin çalışmamasıydı. Yeni bir kâğıt aldı eline ve bir silindir çizip Donny'nin rutininden bildiği katları personel listesinden öğrendikleriyle birleştirerek elinden geldiğince düzgün bir şematik oluşturmaya çalıştı. En tepedeki kafeteryadan başlayıp öğrendiği kadarını sıralaya sıralaya Kriyo Dairesi'ne kadar indi. Aradığı parça en iyi ihtimalle boş katlardan birinde olsa gerekti. Bazıları ardiye ya da depo olmalıydı. Ama asansörün kapıları, kâğıt oynayan ya da artık dünyayı öldürdükleri sırada zamanı da öldürmek için her ne yapıyorlarsa onu yapan adamlarla dolu katlara da açılabilirdi pekâlâ. Öyle gelişigüzel zar atamazdı, bir plana ihtiyacı vardı.

Haritayı inceleyip elindeki seçenekleri gözden geçirdi. Bir mikrofon bulacağından emin olduğu tek bir yer varsa o da Haberleşme Odası'ydı. Duvardaki saate baktı. Altı yirmi beş. Akşam yemeği vakti ve vardiya sonu, koridorların kalabalık saatleri. Charlotte elmacık kemiklerini donuk göstermek için yağla sıvadığı yüzüne dokundu. Sağlıklı düşünemiyordu, muhtemelen saat on birden önce hiçbir yere kımıldamamalıydı. Yoksa kalabalığa karışmak daha mı iyiydi? Onu dışarıda ne bekliyordu? Odada volta atıp düşünmeye koyuldu.

"Bilmiyorum, bilmiyorum," dedi, yeni ses tonunu test ederek. Soğuk almış gibi çıkıyordu sesi. Erkeksi bir ses çıkarmanın en iyi yolu buydu: soğuk algınlığı geçiriyormuş gibi konuşmak.

Depoya döndü ve asansör kapılarını süzdü. Tam o anda içeriye biri girebilir ve aceleyle karar almak zorunda kalabilirdi.

Biraz daha beklemekte fayda vardı. Dronların yanına döndü, üzerinde çalıştığı hava aracının üzerindeki örtüyü kaldırdı ve açık paneller ile yere saçılmış el aletlerine baktı. Dönüp konferans odasına göz attığında Donny'yi yerde dertop olmuş, kaval kemiğiyle tekmeleri engellemeye çalışırken gördü. İki adam onu yerde tutuyor, güçlükle ayakta duran başka bir adam da ona tekmeler savuruyordu.

Bir tornavida alıp tulumundaki alet gözüne yerleştirdi ve ne yapacağını bilemediğinden araç üzerinde çalışıp vakit öldürmeye koyuldu. Gece ortalık sakinleşip koridorlarda karşılaşacağı adam sayısı azalınca dışarı çıkardı. Ama önce bir sonraki aracı uçmaya hazır hâle getirmeliydi. Donny burada yoktu, işi yarım kalmıştı fakat o mücadeleye devam etmeliydi. Dronları toparlayabilirdi; bir cıvata, bir somun derken biter giderdi. Ve o gece dışarı çıkar, aradığı parçayı bulurdu. Böylece sesini geri kazanır ve o mahvolmuş silodakilere ulaşmaya çalışırdı. Tabii eğer geriye ulaşılabilecek kimse kaldıysa...

37

• Silo 1 •

Asansör gece yarısını vurdu. Aslında tam olarak on ikiyi beş geçeyi. Charlotte dışarı çıkmak için yeterli cesareti ancak toplayabilmişti ve asansörün ding sesi Cephanelik'te yankılandı.

Kapılar tıkırdayarak açıldı ve genç kadın kayıp bir zaman ve mekânın hatıralarına, asansörlerin insanları işlerine götürüp getirdiği normal bir dünyanın anılarına adım attı. Donny'nin kendisine verdiği kartı eline aldığında bir tereddüt daha çaldı kapısını. Kapılar kapanmaya başladı. Charlotte bir ayağını öne uzattı, kapıların botuna çarpmasına müsaade etti ve yeniden açılmalarını sağladı. Kapılar ikinci kez kapanmaya çabaladığında çıkacak uyarı sesini bekledi. Belki de kahrolasıca şeyin gitmesine müsaade etmeli, kafasını toparlamalı ve bir iki saat sonra tekrar denemeliydi. Kapı kadının botunu tereddütle bir kez daha sıkıştırıp geri çekildi; onu yiyip yememeyi düşünen bir canavarı andırıyordu. Sonunda Charlotte bu işi yeterince ertelediğine karar verdi.

Kartını okuyucuya okuttu, makinenin tek gözünün yeşile dönmesini bekledi, sonra da otuz dördüncü katın düğmesine bastı. Yöneticilerin ve haberleşme operatörlerinin katı. Kurtlar sofrası. Birbirlerine kavuşan kapılar minnetle iç geçirdi ve kat numaraları sırayla yanıp sönmeye başladı.

Charlotte eliyle ensesini kontrol etti ve bir tutam saç yakaladı. Kepinin içine sokuşturdu onları. Yönetim katına çıkmak riskli bir hareketti; reaktör katına ait kırmızı tulumlarıyla dikkat çekecekti. Ama normalde ait olması gereken bir yerde

nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilemez bir vaziyette boy göstermesi daha kötü olurdu. Ceplerini yoklayıp aletlerini yanına aldığından ve görünür vaziyette olduklarından emin oldu. Aletleri onun maskesiydi. Depodaki kutulardan aldığı bir tabanca kalçasındaki geniş bir cebi bariz bir şekilde aşağı çekiştiriyordu. Katları birer birer geride bırakırken kalp atışları asansörle yarışa tutuşmuştu âdeta. Donald'ın ona tasvir ettiği dışarıdaki dünyayı, kuru ve cansız araziyi gözünün önüne getirmeye çalıştı. Asansörün tüm katları geçip kapılarını o çorak tepelere açtığını, rüzgârın kabinin içinde uğuldadığını hayal etti. Ne rahatlama olurdu ama.

Yukarı doğru yolculuğu sırasında asansörde ona katılan olmadı. Gecenin bu saatinde harekete geçmek akıllıca bir karardı. Otuz altı, otuz beş... derken asansör yavaşladı. Kapılar keskin ve parlak ışıklı bir koridora açıldı. Ânında sahte kılığından şüphe duydu. On adım ötedeki güvenlik kapısının başında duran bir adam kafasını kaldırıp ona baktı. Bu dünyada aşina olduğu, son birkaç haftadır evi olan yere benzer hiçbir şey yoktu. Şapkasının siperliğini iyice aşağı çekti; tulumlarıyla uyumlu olmadığının gayet farkındaydı. Ama aslolan öz güvendi, hani şu zerre kadar hissetmediği şey... Girişken ol. Açık. Kendisine buradaki günlerin monotonlukla dolu olduğunu hatırlattı. Herkes neyi görmeyi bekliyorsa onu görüyordu. Adama ve önünde durduğu kapıya yaklaşıp ona kimliğini gösterdi.

"Biri mi çağırdı?" diye sordu adam. Kapının ona yakın tarafındaki tarayıcıyı işaret etti kadına. Charlotte neyle karşılaşacağını bilmeksizin kartını okuttu; koşmaya, silahına davranmaya, teslim olmaya ya da her üçünün çetrefilli bir karışımını yapmaya bütünüyle hazırdı.

"Bu katta bir, eee... bir elektrik kaçağı tespit ettik." Takındırmasi hastamsı sesi kulağına gülünç geldi. Öte yandan kendi sesini herkesten daha iyi tanıyordu elbette; komik çıkmasının sebebinin bu olduğunu söyledi kendi kendine. Başka birine normal geliyor olmalıydı. Elektrik kaçağının kendisine olduğu kadar bu adama da makul bir sebep gibi görünmüş olmasını umuyordu bir yandan da. "Haberleşme Odası'nı

kontrol etmem için gönderdiler beni. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Ona soru sor. Yönünü bulabilmek için erkeklik egosunu gıdıkla. Charlotte ense kökünden oluk oluk ter aktığını hissetti ve şapkasının altından çıkan başka saç telinin olup olmadığını merak etti. Elini atıp kontrol etme dürtüsüyle savaştı; kolunu kaldırmak tulumunun göğüs hizasında gerilmesine neden olabilirdi. İri kıyım görevliyi şöyle bir süzdü ve adamın onu yakalayıp yere çaldığını, ufak birer tabak büyüklüğündeki elleriyle kendisini yumrukladığını canlandırdı hayalinde.

"Haberleşme Odası mı? Tabii, evet. Koridorun sonundan sola dön. Sağdan ikinci kapı."

"Sağ ol." Şapkasının siperliğin tutup ona selam vererek başını kaldırmaktan kurtuldu. Turnikenin demirlerini ittirip içeri girdiğinde görünmez bir sayaç tıkırdadı.

"Bir şey unutmuyor musun?"

Charlotte adama doğru döndü. Eli, kalçasının üzerindeki geniş cebe uzandı.

"Kayıt defterini imzalaman gerek." Güvenlik görevlisi ona yıpranmış bir dijital tablet uzattı; cihazın ekranı kıvrım kıvrım çiziklerden puslanmıştı.

"Doğru ya." Charlotte bantla onarılmış bir kablodan sarkan plastik kalemi eline aldı ve ekranın ortasındaki giriş bilgileri kısmını süzdü. Bir tanesine saati, bir tanesine de ismini yazması gereken kutucuklar vardı. Saati yazdı ve göğsüne bir bakış attı, zira çoktan unutmuştu adını. Stan. Adı Stan'di. Rutin bir durummuş gibi görünsün diye ismi çalakalem yazdı, sonra da tabletle kalemi adama geri uzattı.

"Çıkışta görüşürüz," dedi görevli.

Charlotte başıyla onayladı ve çıkışının da böyle sorunsuz olmasını umdu.

Adamın direktiflerini takip ederek ana koridorda ilerledi. Gecenin bu saatinde beklediğinden daha fazla hareketlilik ve ses vardı etrafta. Ofislerin bir kısmının ışıkları yanıyor ve içerideki sandalyelerden, dosya dolaplarından ve klavyelerden tıkırtılar ve gıcırtılar geliyordu. Koridorun sonundaki bir

kapı açıldı, dışarıya bir adam çıktı ve kapıyı ardından kapadı. Adamın yüzünü görmesiyle Charlotte'un bacaklarının boşalması bir oldu. Sendeleyerek birkaç adım daha atabildi; bacaklarını et ve kemikten yapılma, titrek fasulye sırıkları gibi hissediyordu. Başı döndü, az kalsın devrilecekti.

Kafasını eğip ensesini kaşıdı. İnanılır gibi değildi ama adam Thurman'dı. Daha zayıf ve daha yaşlı görünüyordu. Derken Donny'nin dertop olmuş bir vaziyette ölesiye dayak yediği o anlar geri geldi gözünün önüne. Koridor bir gözyaşı tabakasının ardında bulandı. Beyaz saç, uzun boy. Nasıl olmuştu da tanıyamamıştı onu?

"Evinden epey uzaklardasın, ne dersin?" diye sordu Thurman ona.

Sesi hırıltılıydı. Tanıdık bir tınısı vardı. Annesiyle babasının sesine olduğu kadar aşinaydı bu sese.

"Bir elektrik kaçağını kontrol etmeye geldim," dedi Charlotte, durmak ya da dönmeksizin. Adamın cinsiyetini değil de tulumunu kastettiğini umuyordu. Thurman onun sesini nasıl tanımazdı? Yürüyüşünü, vücut yapısını, ensesindeki birkaç santim genişliğindeki çıplak tenini, kendisini ele verecek herhangi bir şeyi nasıl fark etmezdi?

"İyi, bak bakalım," dedi Thurman.

Bir düzine adım attı Charlotte. İki düzine. Terden sırılsıklam olmuştu. Kendini sarhoş gibi hissediyordu. Dönüp güvenlik istasyonundan tarafa tekrar bakmadan önce koridorun sonuna varıp köşeyi dönmeyi bekledi. Thurman oradaydı işte, güvenlikle konuşuyordu. Saçları yalın güneş kadar beyazdı. Sağdan ikinci kapı, diye hatırlattı kendisine. Kalbi o kadar şiddetli atıyor, düşünceleri o kadar hızlı akıyordu ki güvenliğin yol tarifini ha unuttu ha unutacaktı. Derin bir nefes alıp neden orada bulunduğunu anımsattı kendine. Thurman'ı görmek ve Donny'yi pataklayanın o olduğunu fark etmek onu afallatmıştı. Ancak bunu hazmetmeye vakti yoktu. Haberleşme Odası'nın kapısı tam önündeydi. Kulpu çevirip içeri girdi.

Bir adam içeride tek başına oturuyor, monitörlerden ve yanıp sönen göstergelerden oluşan bir cihaza bakıyordu;

Charlotte içeri girer girmez koltuğunda arkasını döndü. Elinde bir kahve kupası tutuyordu ve koca göbeği sandalyenin kolçakları arasına sıkışmıştı. Bir tutam ince saç teli mümkün olduğu kadar fazla alanı kapatacak şekilde taranmıştı, onun haricinde keldi. Kulaklığının tekini sıyırıp kaşlarını sorarcasına havaya kaldırdı.

İçeride U biçimindeki çalışma masaları ve rahat sandalye düzeninin üzerine serpiştirilmiş bir düzine telsiz ünitesi vardı. Zenginlik akıyordu. Oysa Charlotte'un yalnızca tek bir parçaya ihtiyacı vardı.

"Ne vardı?" diye sordu telsiz operatörü.

Charlotte ağzının kuruduğunu hissetti. Bir yalanla güvenliği geçmeyi başarmıştı ama bir yalan daha hazır etmişti burası için. Thurman'ı koridorda gördüğünü, abisini tekmelediği anları kafasından atıp zihnini temizlemeye çalıştı.

"Ünitelerinizden birini tamir etmeye geldim," dedi. Bir cebinden tornavida çıkarırken kısa bir anlığına bu adamla dövüşe tutuştuğunu hayal etti ve içinde bir adrenalin patlaması hissetti. Bir asker gibi düşünmeyi kesmeliydi, o bir elektrikçiydi. Ve kendisi konuşmak zorunda kalmamak için bu herifi konuşturmaya devam etmeliydi. "Çalışmamakta direten mikrofon hangisi?" Tornavidasını telsiz ünitelerine doğru salladı. Yıllar boyunca dron uçurmaktan ve bilgisayarlarla çalışmaktan öğrendiği bir şey varsa o da makinelerin daima sorun çıkardığıydı. Daima.

Telsiz operatörü gözlerini kıstı. Charlotte'u bir saniye boyunca süzdükten sonra gözleriyle odada bir şeyler arandı. "İki numarayı kastediyor olmalısın," dedi. "Sorma. Düğmesi basılı kalıyor. Doğrusunu istersen birinin gelip ona bakacağına dair ümidimi yitireli çok olmuştu." Ardına yaslanıp ellerini başının arkasında kenetlediğinde sandalyesi gıcırdadı. Koltuk altlarında karanlık lekeler vardı. "Son gelen idare edin dedi. Parça değiştirmeye değmezmiş. Gittiği yere kadar gitsin dedi."

Charlotte başıyla onayladı ve adamın söylediği makinenin başına gitti. Çok kolay olacaktı. Adama sırtını dönüp tornavidasıyla telsizin yan paneline girişti.

"Reaktör katında çalışıyorsun, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Evet. Geçenlerde kafeteryada karşında oturuyordum." Charlotte adını sormasını ya da başka bir teknisyenle aralarında geçen bir diyalogu anlatmasını bekledi. Tornavida terli elinden kayıp takır tukur sesler eşliğinde masanın üzerine düştü. Onu hemen geri aldı. Operatörün kendisini izlediğini hissedebiliyordu.

"Sence tamir edebilecek misin?"

Charlotte omuz silkti. "Onu yanımda götürmem gerekiyor. Yarın tekrar elinizde olur." Yan paneli söküp mikrofonun kablosunu cihazın gövdesine tutturan vidayı gevşetti. Kablo, makinenin içindeki devre kartından ayrıldı. Son anda vazgeçip devre kartını da birlikte sökmeye karar verdi. Hem kendi telsizinde bir devre kartı olup olmadığından emin değildi hem de bu şekilde ne yaptığını bilen biri gibi görüneceğini düşündü.

"Yarına kadar hazır edebilecek misin? Harika. Buna gerçekten minnettar olurum."

Charlotte parçalarını toplayıp doğruldu. Şapkasının siperliğini hafiften çekiştirmek hoşça kal demesi için yeterliydi; dönüp kapıya doğru yöneldi ve gereğinden hızlı hareket edip etmediğini merak etti. Panel kapağı ve vidalar tezgâhın üzerinde kalmıştı. Gerçek bir teknisyen onları yerine geri takardı, öyle değil mi? Emin olamadı. Bir ömür önce dron modifiye edip telsiz toplayabilen, yüzüne ruj değil de yağ süren ve onun bu hâlini gördüğünde kahkahalarla gülecek pilotlar tanımıştı.

Operatör son bir şey daha söyledi ama sözcükleri Charlotte'un ardından kapanan kapı tarafından kesildi. Ana koridora doğru hızla ilerledi. Köşeyi döndüğünde karşısında geniş omuzlu, minik bir koruma ordusuyla yolu kesmiş Thurman'ı görse buna şaşırmazdı. Tornavidayı cebine geri koydu, mikrofon kablosunu kartın etrafına sardı ve parçayı göğsüne bastırarak yürümeye devam etti. Köşeyi döndüğünde koridorda güvenlik görevlisi haricinde kimse yoktu. Güvenlik kapısına yürümek saatler sürdü sanki. Hatta gün-

ler... Duvarlar üzerine kapanıyor ve kalp atışlarıyla birlikte zonkluyordu resmen. Tulumu ıslak tenine yapıştı, cebindeki aletler tıkırdadı ve kalçasındaki silah daha ağır gelmeye başladı. Her bir adımında asansör kapıları ondan iki adım uzaklaşıyordu sanki.

Kapıda durdu, kayıt defterindeki çıkış saati kutucuğunu hatırladı ve zamanı yazmadan önce güvenliğin saatine bakıyormuş gibi numara yaptı.

"Çabuk bitti," dedi güvenlik.

Kendini yüzünde bir gülücük açtırmaya zorlasa da başını kaldırmadı. "Ufak bir şeydi." Tableti adama uzatıp tıkırdayan turnikeden geçti. Arkasında, koridorun aşağısında bir yerlerde bir ofis kapısı kapandı ve yer döşemelerinde botlar gıcırdadı. Charlotte asansöre doğru yürüyüp çağırma butonuna bastı, sonra bir daha. Lanet şeyin acele etmesini diledi içinden. Asansör, geldiğini bir ding sesiyle bildirdi. Arkasından koşturan bot sesleri geliyordu.

"Hey!" diye seslendi biri.

Charlotte arkasına dönmedi ve biri turnikeden geçerken hemen asansöre bindi.

"Bekle bir saniye."

38

• Silo 1 •

Biri asansörün kapılarına çarptı ve bir el iki kapının arasından içeri uzandı. Charlotte neredeyse korkudan çığlık atıp o eli tokatlayacaktı. Derken kapılar açıldı ve içeri bir adam girdi, nefes nefeseydi.

"Aşağıya iniyorsun, değil mi?"

Gri tulumunun yakasında Eren yazıyordu. Kapılar kapanırken adam hâlâ nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Charlotte'un elleri titriyordu; kartını asansöre okutabilmesi için iki kere denemesi gerekti. Üzerinde '54' yazan düğmeye uzandı ama basmadan önce kendisine mani oldu. O katta olması için hiçbir nedeni yoktu. Kimsenin yoktu. Adam kendi kartını çıkarmış onu izliyor, karar vermesini bekliyordu.

Reaktör hangi kattaydı? Kat numarasını cebindeki kâğıtlardan birine not etmişti aslında ama onu öylece cebinden çıkarıp bakamazdı. Ansızın yüzündeki yağ kokusu geldi burnuna, terden sırılsıklam olduğunu hissetti. Telsiz parçalarını tek eliyle tutup diğer eliyle de en alt katlardan birinin düğmesine bastı ve kendisi inmeden önce adamın inip asansörü ona bırakacağını umdu. "Müsaadenle," dedi adam, kartını okutmak için kadının önündeki tarayıcıya uzanarak. Charlotte onun nefesindeki bayat kahve kokusunu alabiliyordu. Adam kırk ikinci katın düğmesine bastı ve asansör harekete geçti. "Fazla mesai mi?" diye sordu Eren.

"Evet," dedi Charlotte, yüzünü yere dönük ve sesini kısık tutarak.

"Yeni mi uyandın?"

Başını iki yana salladı. "Gece vardiyası."

"Hayır, kapsülden yeni mi çıktın demek istedim. Seni daha önce ortalıkta gördüğümü hiç sanmıyorum. Bu vardiyanın lideri benim de." Güldü. "En azından bir hafta daha."

Charlotte omuz silkti. Asansörün içi giderek ısınıyordu sanki, kahrolasıca kat numaraları da inanılmaz yavaş akıyordu. Bulunduğu kata yakın bir numaraya basması ve inip başka bir asansör beklemesi daha mantıklı olurdu. Ama artık çok geçti.

"Hey, yüzünü bana dönsene sen," dedi adam.

Anlamıştı. Artık çok yakınında duruyordu. Onu şüpheyle süzecek kadar yakın... Charlotte başını kaldırıp ona baktı; tulumunu geren göğüslerini, ensesinden dökülen saç tellerini, elmacık kemiklerini ve sakal kökü bile barındırmayan çenesini, yani onu kadın yapan her şeyi hissedebiliyordu. Kendisine dik dik bakan, onu bu daracık asansörde köşeye sıkıştırıp çaresiz bırakan bu adama karşı duyduğu kuvvetli tiksintiyi de öyle... Tüm bunların, hatta daha fazlasının farkında olarak, umarsız ve korku dolu bir şekilde adamla göz göze geldi.

"Bu da ne böyle?" dedi Eren.

Charlotte adamı iki büklüm edebilmek umuduyla dizini bacaklarının arasına doğru savurdu ama Eren hemen yan dönüp geriye sıçradı ve darbe yalnızca kalçasına isabet etti. Charlotte el yordamıyla silahına uzandı fakat cebi ilikliydi; onu bu kadar hızlı çekmesinin gerekeceğini hiç düşünmemişti. Cebini açıp silahını çıkardığı sırada adam üzerine atıldı ve darbenin etkisiyle hem ciğerlerindeki hava boşaldı hem de tabancasını düşürdü. Silah ve telsiz parçaları yerde takırdadı. İkili boğuşurken botlar zeminde ciyakladı fakat Eren ondan katbekat daha güçlüydü. Charlotte'un bileklerini acı verecek derecede kuvvetle kavradı. Genç kadın çığlık attı; çıkardığı tiz ses başlı başına bir itiraftı. Asansör yavaşlayıp adamın inceceği katta durdu ve kapılar bir ding sesiyle açıldı.

"Hey!" diye bağırdı Eren. Onu asansörden dışarıya doğru sürüklemeye çalıştı ama Charlotte bir ayağını panele dayadı ve kurtulmak için tekmeler savurdu. "Yardım edin!" dedi

Eren, loş ve boş koridora doğru bağırarak. "Beyler! Yardım edin!"

Charlotte adamın elini başparmağının dibinden ısırdı. Dişleri Eren'in etini delerken pıt diye bir ses çıktı ve ağzına acı bir kan tadı geldi. Adam küfredip Charlotte'un bileğini bıraktı. Genç kadın bir tekme daha atıp onu asansörden dışarı itti, şapkası kafasından fırladı ve yerdeki silaha uzanırken saçlarının ensesine döküldüğünü hissetti.

Kapılar adamı koridorda bırakıp kapanmaya başladı. Eren hızla emekleyerek kapılar kapanmadan önce tekrar asansöre girdi ve kabin aşağı doğru hareketine tekrar başladığı sırada Charlotte'a bir omuz darbesi indirip onu geriye püskürttü.

Bir darbe de çenesine alan Charlotte'un gözlerinin önünde parlak ışıklar uçuştu. Bir sonraki yumruk yüzüne inmeden önce başını geri çekebildi. Adam onu kabinin arka duvarına bastırıyor, çıldırmış bir hayvan gibi homurdanıyor, öfke, dehşet ve şaşkınlık sesleri çıkarıyordu. Saldıran kişi Charlotte olmuştu ve şimdi de adam onu öldürmeye çalışıyordu. Kaburgalarına bir darbe alan genç kadın acıyla bağırıp böğrünü tuttu. Eren'in gırtlağına sarıldığını hissetti; adam onun boğazını sıkıyor, ayaklarını yerden kesiyordu. Charlotte tulumunun cebindeki tornavidaya uzandı.

"Rahat... dur," dedi adam, kenetlenmiş dişlerinin arasından homurdanarak.

Charlotte öğürdü. Nefes alamıyor, ses dahi çıkaramıyordu. Soluk borusu ezilmişti. Sağ elinde tuttuğu tornavidayı hasmının omuz hizasına kaldırıp onu yaralamayı, korkutmayı ve kendisini bırakmasını sağlamayı umarak adamın yüzüne doğru savurdu. Görüşü bulanıklaşıp irisleri gitgide küçülmeye başlarken Charlotte bedeninde geriye kalan tüm güçle, tüm bilinçle sapladı tornavidayı.

Eren saldırıyı fark etti, başını yana çevirdi ve fal taşı gibi açılmış gözlerle tornavidadan kaçınmaya çalıştı. Charlotte adamın yüzünü ıskaladı. Ama tornavida onun yerine hasmının boynuna saplandı. Eren'in elleri anında boşaldı ve genç kadın düşmemek için tornavidadan güç alırken sapladığı aletin adamın gırtlağında dönüp dokuları yırttığını hissetti.

Yüzüne ani bir sıcaklık yayıldı. Asansör birden durdu ve her ikisi de yere yığıldı. Gurultulu bir ses duyuldu ve Charlotte yüzündeki sıcaklığın adamın boğazından püskuren kıpkırmızı kandan kaynaklandığını anladı. Her ikisi de nefes almaya çabaladı. Koridordan gülüşmeler ve yüksek sesler duyuluyordu; parlak zemin döşemeleri ona uyandığı Medikal kanadı hatırlattı.

Tökezleyerek doğruldu. Kendisine saldıran gri tulumlu adam yerde tekmeler savurup kıvranıyor, adamın hayatı boğazından boşalıp gidiyor ve kocaman açılmış gözleri ondan -kimden olursa- yardım diliyordu. Konuşmaya, koridorun sonundaki adamlara seslenmeye çalıştı ama gurultulu bir ses çıkarmaktan öteye geçemedi. Charlotte eğilip onu yakasından kavradı. Kapılar kapanıyordu. Botunu araya koyup tekrar açılmalarını sağladı. Kendi kanında yüzen ve topuklarıyla yeri döven adamı sürükleyerek koridora çıkardı ve ayaklarını kapıdan uzaklaştırdı. Asansörün kapıları onu orada adamla baş başa bırakma tehdidiyle tekrardan kapanmaya koyuldu. Yakınlardaki bir odadan daha çok kahkaha yükseldi, bir grup adam bir şakaya gülüyordu. Charlotte kapanan kapılara doğru atılıp kolunu araya soktu ve kapıların bir kez daha açılmasını sağladı. İçeri doğru sendeledi, uyuşmuş ve bitaptı.

Her yer kan gölüne dönmüştü, botları kayıyordu. Yerdeki vahşete bakarken bir şeyin eksik olduğunu fark etti. Silah. Başını kaldırıp kapıların son bir kez kapandığını gördüğü sırada panik göğüs kafesini ona dar etti. Silahtan sağır edici bir ses yükseldi; nefret ve korku ölen adamın gözlerini ele geçirmişti. Derken Charlotte omzunda yakıcı bir acıyla geriye savruldu.

"Siktir."

Genç kadın kabinin içinde öne doğru sendeledi; ilk düşüncesi bir an önce harekete geçmek, oradan kaçmaktı. Kapının diğer tarafında yatan adamı hissedebiliyor, bir eliyle boğazını diğer eliyle de silahı kavradığını zihninde canlandırabiliyor, duvarda kanlı bir iz bırakarak asansörün düğmesine ulaşmaya çalıştığını gözünün önüne getirebiliyordu. Charlotte alelacele birkaç düğmeye birden basıp hepsini kanla lekeledi

fakat hiçbirinin ışığı yanmadı. Bir küfür basıp kartını ara-
dı üzerinde. Bir kolu komutlarına yanıt vermiyordu. Öbür
eliyle beceriksizce diğer tarafına doğru uzanıp kartı çıkardı,
neredeyse düşürecekti ama son anda toparlayıp onu tarayıcı-
ya okuttu.

"Siktir. Siktir," diye fısıldadı, omzu yangın yeriydi. Elli
dördüncü katın düğmesine bastı. Evinin. Hapishanesi en
güvenli bir mekâna dönüşmüştü. Telsiz parçaları ayaklarının
dibinde duruyordu. Devre kartı birinin botları altında ezilmiş,
ortadan ikiye ayrılmıştı. Sırtı kabinin duvarına yaslı bir şekil-
de kayarak yere çömeldi, öteki kolunu kavradı ve kendinden
geçmemek için büyük çaba sarf ederek mikrofonu yerden
aldı. Kablosunu boynuna dolayıp diğer parçaları oldukları
yerde bıraktı. Her yer kandı. Bir kısmı kendi kanı olsa ge-
rekti. Reaktör kırmızısı. Tulumuna karışıp gözden kaybo-
luyordu. Asansör yavaşlayıp elli dördüncü kattaki karanlık
Cephanelik'te durdu.

Charlotte sendeleyerek asansörden indi, derken aklına bir
şey geldi ve kabine apar topar geri döndü. Kapanmaya çalı-
şan kapıları tekmeledi, iyice tepesini attırmışlardı artık. Ko-
luyla asansör düğmelerinin üzerindeki lekeleri temizlemeye
çalıştı. Elli dördün üzerinde kendisinin nereye gittiğini açık
eden bir kan lekesi, bir parmak izi vardı. İşe yaramıyordu.
Kapılar tekrardan kapanmaya çabaladı ve bir tekme daha sa-
vurdu onlara. Ardından çaresizce eğildi, avucunu adamın ka-
nına buladı, sonra da doğrulup her bir düğmeyi sıvadı. Sonra
kimliğini okutup lanet şeyi uzağa, gönderebildiği en uzak
yere göndermek için en üst katın düğmesine bastı. Yalpalaya-
rak asansörden inip yere yığıldı. Kapılar kapanmaya başladı
ve Charlotte bu sefer onları memnuniyetle kendi hâllerine
bıraktı.

39

• Silo 1 •

Peşine düşeceklerdi. Bir kafese, tek ve devasa bir binaya kilitlenmiş bir kaçaktı o. Adım adım izini süreceklerdi.

Charlotte hummalı bir şekilde düşünüyordu. Eğer saldırdığı herif orada, o koridorda öldüyse adamı bulup onun peşine düşmeleri vardiyanın sonunu bulabilirdi. Adam yardım bulabildiği takdirdeyse bu süre birkaç saate düşebilirdi. Ama silah sesini duymuş olmaları gerekirdi, değil mi? Adamın hayatını kurtarırlardı. Charlotte öyle umut etti.

Daha önceden içinde bir ilkyardım çantası gördüğü sandığı açtı. Yanlış sandık... Bir yandakindeydi. Sonraki sandığı eşeleyip ilkyardım çantasını buldu ve tulumunu çıtçıtlarını koparırcasına çözdü. Kollarını silkeleyerek giysiden çıkardı ve korkunç yarayı gördü. Koyu kırmızı kan, kolundaki bir delikten dışarı sızıp dirseğine dek akıyordu. Tutan eliyle yaranın etrafını yokladı ve parmakları kurşunun çıktığı yeri bulunca yüzünü buruşturdu. Kolunun yaranın aşağısında kalan kısmı uyuşmuştu, yukarısında kalan kısmıysa zonkluyordu.

Dişleriyle bir gazlı bez ambalajını yırtarak açtı, sargıyı koltuk altından geçirip defalarca omzuna doladı, sonra da onu yerinde tutabilmek için ensesinden geçirip diğer omzuna da sardı. Son olarak yaranın üzerinden birkaç tur daha geçti. Tamponla kompres yapmayı unutmuştu ama sargıyı baştan yapası yoktu. Onun yerine gazlı bezi yaranın üzerinden son kez geçirirken bunu ağrı eşiği tolere ettiğince sıkı yapmaya çalıştı. Esasen saçma sapan bir pansuman olmuştu. Acemilik eğitiminde öğrendiği her şey dövüş esnasında ve sonrasında

kafasından uçup gitmiş, geriye yalnızca dürtüler ve refleksler kalmıştı. Charlotte sandığın kapağını kapattı, kutunun üzerinde bıraktığı kan izlerini gördü ve bu işin üstesinden gelmek için daha sağlıklı düşünmesi gerektiğini fark etti. Sandığı tekrardan açıp bir sargı bezi rulosu daha aldı ve etrafı temizlemeye koyuldu, sonra da asansörlerin oraya gidip etrafa baktı.

Zemin berbat durumdaydı. Ufak bir alkol şişesi almak için geri dönerken kocaman bir endüstriyel temizlik malzemesi şişesi gördüğü yeri hatırladı, onunla birlikte yeni bir sargı bezi rulosu daha aldı ve yerleri güzelce elden geçirdi. Acele etmeden çalıştı. Zaten istese de hızlı hareket edecek durumda değildi.

Kirli ve kanla lekeli sargı bezi tomarını sandığın içine geri tıktı, sonra da bir tekme atıp kapağını kapadı. Ardından zeminin son durumundan tatmin olmuş bir şekilde koğuşa geçti. Karyolası burada birinin yaşadığını açıkça belli ediyordu. Onunki hariç, diğer şiltelerin üstünde nevresim falan yoktu. Bu sorunu çözmeye girişmeden evvel soyundu ve başka bir tulum alıp banyoya gitti. Elini yüzünü yıkayıp boynuna ve göğüslerine sıçramış parlak kan lekelerini sildikten sonra lavaboyu temizleyip yeni tulumunu giydi. Üzerinden çıkardığı kırmızı tulumu kendi sandığının içine koydu. Eğer oraya bakacak olurlarsa boku yemişti.

Yatağının çarşafını çıkardı, yastığını aldı ve her şeyin olması gerektiği gibi göründüğünden emin oldu. Depoya geri yürüdü, dron asansörünün kapısını açtı ve eşyalarını içeri koydu. Raflardan tayın ve su alıp onları da diğerlerinin yanına ekledi. Bir tane de ufak ilkyardım çantası aldı. Tıbbi malzemelerin bulunduğu kutunun içinde, muhtemelen sargı bezini alırken düşürdüğü, mikrofonu gördü. Mikrofonun yanı sıra iki tane el feneri ve birkaç tane de yedek pil alarak dron asansörüne geri döndü. Burası herhangi birinin aklına gelebilecek son yerdi. Ne aradığınızı bilmediğiniz sürece kapısı neredeyse görünmezdi. Ayrıca boyu anca dizlerinin hizasına geliyordu ve duvarla aynı renkteydi.

Hemen sürünerek içeri girmeyi geçirdi kafasından, so-

nuçla kattaki ilk aramayı atlatması yetecekti. Onu arayanlar rafların ve kasa yığınlarının arkalarına odaklanacak, katın temiz olduğunu düşünecek ve ilgilerini saklanabileceği diğer yerlere kaydıracaklardı. Ama hepsinden önce elde etmek için büyük çaba sarf ettiği şu mikrofon vardı kafasında. Telsiz... Birkaç saat vaktim daha var, diye telkinde bulundu kendisine. Burası bakacakları ilk yer olmayacaktı. Birkaç saati olduğundan emindi.

Uykusuzluktan ve kan kaybından sersemlemiş bir hâlde dron kumanda odasına gidip telsiz ünitesinin üzerindeki plastik örtüyü kaldırdı. Eliyle göğüs cebini yoklayınca tulumunu değiştirdiğini hatırladı. Hem zaten o tornavida gitmişti. Tezgâhın üzerinde başka bir tane buldu ve telsiz ünitesinin yan kapağını söktü. İçinde olduğundan emin olmadığı kart çoktan takılmıştı. Yalnızca mikrofonu takması yetecekti. Kabloyu karta iyice tutturmakla ya da paneli kapatmakla uğraşmadı.

Kontrol panelinin bağlantılarını kontrol etti. Bilgisayar gibiydi, tüm parçalar birbirine bağlanıyordu. Lakin o bir elektrikçi değildi ve başka bir eksik olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Zaten varsa da o hâlde gidip bulamayacağı kesindi. Telsiz ünitesini çalıştırdı ve "18" numaralı kanalı açtı.

Bekledi.

Telsizin çalıştığından emin olmak için hoparlörlerin sesini paraziti duyabileceği kadar açtı. Kanalda herhangi bir konuşma yoktu. Mikrofonun düğmesine basmasıyla parazit kesildi, ki bu iyiye işaretti. Yorgun, yaralı ve hem kendisi hem de abisi için korku dolu olsa da yüzüne bir tebessüm kondurmayı başardı. Mikrofona bastığında hoparlörlerden çıkan klik sesi ufak çaplı bir zafer sayılırdı.

"Beni duyabiliyor musunuz?" diye sordu. Bir dirseğini masanın üzerine dayadı, yaralı koluysa işlevsiz bir şekilde yanında duruyordu. Tekrar denedi. "Orada kimse var mı? Lütfen cevap verin."

Parazit. Bu hiçbir şey demek değildi. Charlotte bulundukları yerden metrelerce uzaklıktaki o siloda bir yerlerde, telsizlerin etrafındaki tüm operatörleri kafaları masalarının üze-

rine düşmüş. ölü bir şekilde canlandırabiliyordu hayalinde. Abisi bir defasında ona tek bir düğmeyle bir siloyu sonlandırdığını söylemişti. Gecenin bir yarısı gözyaşlarıyla parlayan gözlerle yanına gelip ona her şeyi anlatmıştı. Şimdi de bu silo gitmişti. Ya da telsizinin mikrofonu çalışmıyordu belki.

Düzgün düşünemiyordu. Bir kanaate varmadan önce bir arıza olup olmadığını anlamaya çalışmalıydı. Düğmeye uzandığında aklına hemen abisiyle birlikte arada kulak kabarttıkları. geride kalan birkaç sakininin telsizle havadan sudan konuşup saklambaç oynadığı diğer komşu silo geldi. Eğer hafızası onu yanıltmıyorsa Silo On Sekiz'in başkanının da vaktinde bu siloyla temas kurduğunu duymuştu. Charlotte saatin ne kadar geç olduğunun farkında olmaksızın mikrofonunu test etmek. oradan bir yanıt alıp alamayacağını görmek için "17"ye çevirdi düğmeyi. Sırf alışkanlıktan. zamanında Hava Kuvvetleri'nde kullandığı çağrı işaretini kullandı.

"Alo. Alo. Ben Charlie iki-dört. Beni duyabiliyor musunuz?"

Paraziti dinledi. tam başka kanala geçecekti ki uzaktan cılız bir ses geldi:

"Evet. Alo? Bizi duyabiliyor musunuz?"

Charlotte mikrofonun düğmesine yeniden bastı: omzundaki ağrı adrenalin iğnesi etkisi yapan bu tuhaf sesle geçici olarak dindi.

"Duyuyorum. evet. Sesimi net bir şekilde alabiliyor musunuz?"

"Orada ne haltlar dönüyor öyle? Size erişemiyoruz. Tüneli. molozlarla doldu. Kimse yanıt vermiyor. Burada sıkıştık kaldık."

Charlotte duyduklarına bir anlam vermeye çalıştı. Alıcının frekansını bir kez daha gözden geçirdi. "Yavaşla," dedi ve derin bir nefes aldı, sonra tavsiyesine kendisi de uydu. "Neredesiniz? Neler oluyor?"

"Shirly, sen misin? Burada... diğer yerde hapsolduk. Her şey yanık. İnsanlar panik halinde. Bizi buradan çıkarman gerek."

Charlotte yanıt vermek ile telsizi kapatıp daha sonra ter-

rar denemek arasında kaldı. Sanki bir sohbete ortasından dalmış ve taraflardan birinin kafasını karıştırmış gibi hissetti. Teorisini güçlendiren bir ses daha karıştı araya:

"Hayır, o Shirly değil," dedi bir kadın sesi. "Shirly öldü."

Charlotte ses düzeyini ayarladı ve pürdikkat dinlemeye koyuldu. Bir anlığına yukarıda tornavida sapladığı, koridorda ölmekte olan adamı ve kendi kolundaki yarayı unuttu. Peşine düşenleri, izini sürenleri bir kenara bıraktı. Onun yerine Silo On Yedi'deki bu hafiften aşina gelen sese dikkat kesildi.

"Kiminle görüşüyorum?" dedi bir erkeğe ait olan ilk ses.

Bir duraksama oldu. Charlotte adamın soruyu kime sorduğunu, kimden yanıt beklediğini bilemedi. Tam mikrofonu dudaklarına yaklaştırmıştı ki başka biri cevapladı.

"Ben Juliette."

Ses yorgun geliyordu.

"Jules? Neredesin? Shirly öldü de ne demek oluyor?"

Bir parazit patlaması daha duyuldu. Bunu kasvetli bir sessizlik takip etti.

"Hepsi öldü demek oluyor," dedi Juliette. "Biz de öyle."

Parazit.

"Hepimizi öldürdüm."

40

• Silo 17 •

Juliette gözlerini açtığında karşısında babasını buldu. Parlak ve beyaz bir ışık, bir gözünden diğerine geçti. Babasının ardında kendisine bakan birkaç sima daha vardı. Açık mavi, beyaz ve sarı tulumlar... Başlangıçta ona bir rüyaymış gibi gelen şey kademeli olarak gerçeğe büründü. Bir kâbustan başka bir şey değilmiş gibi gelen öteki şeyse gerçek bir anıya dönüştü: Silosu kapatılmıştı. Kapılar açılmıştı. Herkes ölmüştü. Hatırladığı son şey bir telsize sarıldığı, sesler duyduğu ve herkesin öldüğünü bildirişiydi. Herkesi öldürmüştü.

Eliyle ışığı perdeledi ve yan dönmeye çalıştı. Bir yatakta değil, nemli bir çelik platformun üzerinde yatıyordu ve başının altına birinin içliği sıkıştırılmıştı. Bir anda midesi kalktı ama hiçbir şey kusamadı. İçi boştu, midesi burkuldu ve tekrar öğürdü. Kusarcasına sesler çıkardı ve zemine tükürdü. Babası nefes almasını söylüyordu. Raph de oradaydı, iyi olup olmadığını soruyordu. Juliette onlara bağırmamak için dudağını ısırdı; lanet dünyaya onu yalnız bırakması için haykırmak, dizlerine sarılıp yaptığı şey için hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Ama Raph iyi olup olmadığını sormaya devam ediyordu.

Juliette tulumunun yeniyle ağzını sildi ve yattığı yerde doğrulmaya çalıştı. Oda karanlıktı. Kazıcının içinde değildi artık. Bir yerlerden aleve benzer, kızıl bir ışıltı geliyordu, biyodizel kokusu... ev yapımı bir meşale. Ve insanlar o loşlukta birbirlerinin yaralarına bakarken bedensiz ellerin ucundaki ya da madenci kasklarının tepesindeki fener ışıklarının dan-

sını ve salınımını gördü. Orada burada ufak kümeler oluşturmuşlardı. Sersem bir sessizlik, battaniye gibi çekilmişti odaya dağılmış ağlama seslerinin üzerine.

"Neredeyim?" diye sordu Juliette.

Raph yanıtladı. "Çocuklardan biri seni makinenin arka tarafında bulmuş. Kıvrılmış yatıyormuşsun. Önce öldün sanmışlar–"

Babası araya girdi. "Kalp atışlarını dinleyeceğim. Derin nefes alır mısın?"

Juliette onunla tartışmadı. Kendisini bir şeyleri kıran ve babasını hayal kırıklığına uğratan küçük bir çocuk gibi, sefil hâlde hissediyordu. Babasının sakalı Raph'in fenerinin ışığı altında gri gri ışıldadı. O, stetoskopunu kulaklarına takarken genç kadın da ne yapması gerektiğini hemen anlayıp tulumunu sıyırdı. Juliette derin nefesler alıp yavaşça verirken babası da dinledi. Tepedeki borulara, elektrik kablolarına ve hava giderlerine bakan Juliette nerede olduklarını anladı. Jeneratör odasının bitişiğindeki geniş pompa tesisindeydiler. Yerler bir süre önce tüm bu katları dolduran taşkından ötürü ıslaktı. Buranın üzerinde bir yerlere yavaş yavaş sızan ve kademeli bir şekilde azalan bir su birikintisi kalmış olmalıydı. Juliette buraları basan suları çok iyi hatırlıyordu. Gözüne bir ömür önceymiş gibi gelen bir süre önce bir temizlik kıyafeti kuşanmak ve buralardan yüzerek geçmek zorunda kalmıştı.

"Çocuklar nerede?" diye sordu.

"Arkadaşın Solo'yla gittiler," dedi babası. "Onları evlerine götürdüğünü söyledi."

Juliette başıyla onayladı. "Buraya gelebilmeyi kaç kişi başardı?" Derin bir nefes daha alıp kimlerin hayatta kaldığını merak etti. Herkesi elinden geldiğince tünele güttüğünü hatırlıyordu. Courtnee ile Walker'ı görmüştü. Erik ile Dawson'ı. Fitz'i. Aileler vardı, sınıflarından alınmış çocuklar... bir de pazardan gelen, kahverengi tulumlu bir erkek çocuğu görmüştü. Ama Shirly... Juliette ağrıyan çenesine eliyle usulca dokundu. Patlamayı hâlâ duyabiliyor, yer sarsıntılarını tekrar hissedebiliyordu. Shirly ölmüştü. Lukas da öyle. Nelson ve Peter da... Kalbi tüm bu acıya dayanamazdı.

Hazır babası dinliyorken kalbinin durmasını, teslim olmasını umut etti.

"Kaç kişi olduğunu söylemek mümkün değil," dedi Raph. "Herkes... ortalık epey karışık." Elini Juliette'in omzuna koydu. "Bir süre önce, her şey çığırından çıkmadan evvel bir grup çıkageldi. Bir rahip ve cemaati. Sonra bir grup daha geldi. Sonra da sen."

Babası onun inatçı kalp atışlarını dikkatle dinledi. Stetoskopun metal ucunu sırtının bir köşesinden diğerine kaydırırken Juliette vazifeşinasça derin nefesler aldı. "Arkadaşlarından bazıları bizi buradan çıkarmak için makineyi öteki tarafa çevirmenin yollarını arıyor," dedi babası.

"Bazıları kazmaya başladı bile," diye ekledi Raph. "Elleriyle. Kimisi de küreklerle."

Juliette doğrulmaya çalıştı. Kaybettiklerinin acısı, geride kalanları da kaybetme korkusu tarafından alaşağı edildi. "Kazmamalılar," dedi. "Baba, orası güvenli değil. Onları durdurmamız lazım." Onu tulumundan kavradı.

"Sakin olman gerek," dedi babası. "Sana su getirmesi için birini gönderdim–"

"Baba, eğer kazarlarsa ölürüz. Buradaki herkes ölür."

Bir sessizlik oldu. Derken koşturarak yaklaşan bir botun patırtısı sessizliği böldü. Yukarı aşağı sallanan bir ışık, karanlığı dilimlere ayırdı, sonra da Bobby içinde su çalkalanan, ezik bir matarayla çıkageldi.

"Eğer kazmaya devam ederlerse öleceğiz," dedi Juliette tekrardan. Sözlerine çoktan öldüklerini eklemekten kaçındı. Bir kabuktan farksız olan bu silonun içinde, deliliğin ve pasın mesken edindiği o mekânda hepsi yürüyen birer cesetten ibaretti. Ama sözlerinin kulağa, zamanında buradaki havanın zehirli olacağı konusunda kendisini uyaranlarınki kadar çılgınca geldiğini biliyordu. Nasıl ki Juliette kendi ölümüne doğru tünel kazmak istemişse, şimdi de onlar kendi ölümlerine doğru kazmak istiyorlardı.

Matarayı başına dikip kana kana içti ve çenesinden göğsüne su damladı. Tüm bu yaşananların ne kadar çılgınca olduğunu düşündü. Derken bu zehirli silodan şeytan çıkarmaya

ya da şeytanın işini kendi gözleriyle görmeye gelen cemaati hatırladı. Matarayı ağzından indirip, Raph'in meşalesinden yayılan ışıkta belli belirsiz bir karaltıdan ibaret olan babasına döndü.

"Rahip Wendel ve yanındakiler," dedi Juliette. "Yoksa...? Aşağıya inen ilk kalabalık onlar mıydı?"

"Bu silodaki Mekanik'ten çıkıp yukarı giderken görülmüşler," dedi Bobby. "İbadet edecek bir yer aradıklarını duydum. Başka bir ekip de çiftliklere çıktı, orada hâlâ yetişen bir şeyler var diyorlar. İnsanlar buradan kurtulmanın bir yolunu bulana dek ne yiyeceğimiz konusunda endişeleniyor."

"Ne yiyeceğiz," diye mırıldandı Juliette. Bobby'ye buradan kurtulamayacaklarını söylemek istedi. Hiçbir zaman. Bitmişti. Bildikleri ne varsa yok olmuştu. Bunu yalnızca onun bilmemesinin sebebi, bu siloya girebilmek için kemik yığınlarını ve ölülerden müteşekkil tümsekleri çiğneyen kişinin kendisi olmasıydı. Düşmüş bir dünyanın başına gelenleri görmüş, Solo'nun karanlık günlere dair hikâyelerini dinlemiş, telsizi sayesinde aynı oyunun tekrar tekrar sahnelendiğini duymuştu. Tehlikelerin farkındaydı ve şimdi de o tehlikeler cüretinden ötürü gerçeğe dönüşmüştü.

Raph onu biraz daha su içmeye teşvik etti ve Juliette etrafını saran o insanların fener ışığıyla aydınlanmış yüzlerinde içlerinde bulundukları durumu basit bir problem, geçici bir mesele olarak gördüklerini fark etti. Lakin gerçek şu ki çok büyük bir ihtimalle insanlarından geriye sadece tünelden geçmeyi başaran bu birkaç yüz kişi kalmıştı: Derin'de yaşayacak kadar şanslı olanlar, Orta-Katlar'ın alt kısımlarından gelen ürkek grup ve bu yerden şüphe duyan bağnaz cemaat. Şimdiyse birkaç gün, belki de bir hafta içinde kurtarılıncaya dek hayatta kalmak için gereksinim duyacakları yiyecekleri bulma umuduyla bu yeni silonun dört bir yanına dağılıyorlardı.

Çoktan kurtarıldıklarının farkında bile değillerdi. Diğer herkes ölmüştü.

Matarayı Raph'e geri uzattı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Babası kalkmaması için ısrar ettiyse de umursamadı. "Kazı-

yı durdurmamız lazım," dedi ayaklanarak. Tulumunun kıç bölgesi zeminden ötürü sırılsıklamdı. Bir yerlerde bir sızıntı vardı; sular yukarılardaki katlarda bir yerlerde birikip hapsolmuş ve usulca aşağı sızıyor olmalıydı. Bu sorunu hemen çözmeleri gerektiğini düşündü. Ve aynı hızla bunun hiçbir anlamının olmadığını fark etti. Bu tarz planlar artık sona ermişti. Artık her şey sonraki dakikadan, sonraki saatten canlı çıkmakla alakalıydı.

"Tünel ne tarafta?" diye sordu.

Raph isteksizce el feneriyle yolu işaret etti. Juliette onu da yanına alarak yürümeye koyuldu, ama ihtiyar pompa tamircisi Jomeson'ı sessiz ve paslı pompalarla dolu bir duvara sırtını yaslamış, kucağındaki bir şeyi tutarken görünce aniden durdu. Adam ellerinde tuttuğu şeye bakıyor, omuzları tıpkı bir piston gibi bir aşağı bir yukarı inip kalkarken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Juliette babasına işaret ederek adamın yanına gitti. "Jomes, yaralandın mı?"

"Bunu kurtardım," dedi adam, hüngür hüngür ağlayarak. "Bunu kurtardım. Bunu kurtardım."

Raph fenerini mekanikerin kucağına tuttu. Adamın elinde bir avuç jeton parlıyordu. Birkaç aylık maaşıydı. Bedeni hıçkırıklarla sarsılırken elindeki metelikler şıngırdıyor, bir böcek gibi kıpraşıyordu.

"Yemekhanede," dedi adam, burun çekişlerin ve hıçkırıkların arasından. "Yemekhanede millet koşuşurken. Kasayı açtım. Kilerde kutu kutu yiyecek ve kavanoz vardı. Bir de bu. Ve ben bunu getirdim."

"Şşşt," dedi Juliette, elini onun titreyen omzuna koyarak. Babasına baktı ama adam başını iki yana salladı. Onun için yapabilecekleri bir şey yoktu.

Raph fenerini başka tarafa doğrulttu. Biraz ileride bir anne ileri geri sallanıp feryat figan ağlıyordu. Kollarında bir bebek vardı. Çocuk iyi görünüyor, minik kollarını annesine uzatıyor ve ellerini açıp kapıyordu ancak hiç ses çıkarmıyordu. Çok şey kaybedilmişti. Herkes sadece taşıyabilecekleri kadarını almıştı yanına, ellerine ne geçtiyse onu getirmişlerdi.

Jomeson yanına aldığı şey uğruna hıçkırırken tavandan su damlıyor, koca silo gözyaşı döküyor ve çocuklar hariç her şey ağlıyordu.

41

• Silo 17 •

Juliette Raph'i koca kazıcının içinden tünele doğru takip etti. Kaya yığınlarının üzerinden geçip her iki yanlarından üzerilerine kayan molozlardan kaçışarak uzunca bir mesafe katettiler ve yol boyunca kıyafetler, bir bot teki ve yarı yarıya toprak altında kalmış bir battaniye gördüler. Raph birinin düşürdüğü bir matarayı aldı, çalkaladı ve içinden gelen su sesini duyduğunda gülümsedi.

Meşaleler uzaklarda bir yerde kayaları turuncu ve kırmızıya boyuyor, yeryüzünün çiğ etini gözler önüne seriyordu. Shirly'nin fedakârlığının bir sonucu olarak tavanın bir kısmı daha çökmüş ve yolu tamamıyla kaplamıştı. Juliette arkadaşını kayaların diğer tarafında hayal edebiliyor, Shirly'yi jeneratör kumanda odasının zeminine çökmüş, oksijensiz kalmış, zehirlenmiş ya da sadece dışarının havası tarafından lime lime edilirken görebiliyordu. Kayıp arkadaşının imgesi sunucuların altındaki küçük sığınakta yatan, genç ve cansız eli suskun bir telsizin etrafında gevşekçe duran Lukas'ınkine karıştı.

Juliette'in telsizi de sessizliğe bürünmüştü. Gecenin bir yarısı yukarıdaki biriyle aralarında, onu uykusundan uyandıran ve herkesin öldüğünü bildirmesiyle sonlanan kısa bir görüşme olmuştu. O konuşmadan sonra Lukas'a ulaşmaya çalışmıştı. Tekrar tekrar denemiş ancak sadece parazit duymak canını çok yakmıştı. Her denemede hem kendini hem de bataryayı tükettiği için sonunda telsizi kapatmış, bir an için birinci kanala bağlanıp kendilerine ihanet eden şerefsize

ağzına geleni saymayı düşünmüş ama hayatta kaldıklarını, hâlâ öldürmeleri gereken birilerinin olduğunu bilmelerini istememişti.

Juliette kendilerine yapılan bu şeytani kötülüğe sinirlenmek ile kayıplarının yasını tutmak arasında ikilemde kalmıştı. Babasından destek alıp kazının gürültülerine doğru Raph ile Bobby'yi takip etti. Şu anda yapması gereken şey geriye kalanları kurtarmak için zaman kazanmaktı. Beyni hayatta kalma moduna ayarlıydı, bedeni uyuşuktu ve sendeliyordu. Emin olduğu tek şey, iki silonun yeniden birbirine bağlanmasının kendilerinin ölümü olacağıydı. Beyaz dumanın merdivenden inişini görmüştü ve bunun zararsız bir gaz olmadığını biliyordu; conta ve ısı bandına neler yapabildiğine şahit olmuştu. Dışarının havasını böyle zehirliyorlardı işte. Dünyaları böyle bitiriyorlardı.

"Ayaklara dikkat!" diye bağırdı biri. Bir madenci, el arabasıyla yanlarından geçti. Juliette hafif bir rampa çıktığını fark etti, tavan gitgide daha da yakınlaşıyordu. Courtnee'nin sesinin ileriden geldiğini duyabiliyordu. Dawson'ınkinin de. Ne kadar ilerleme kaydettiklerini anlamak için çöküntüden çıkardıkları taş yığınlarını taşımaya başlamışlardı bile. Juliette, Courtnee'ye yaptığı şeyi bir an önce durdurması gerektiğini söyleme isteği ile ölümün canı cehenneme deyip öne atılma, öteki tarafta neler yaşanmış olursa olsun kendi tırnaklarıyla oraya doğru kazıp gitme arzusu arasında gidip geldi.

"Tamamdır, daha fazla ilerlemeden önce şu yukarısını bir temizleyelim. Matkap nerede kaldı? Buraya biraz makine gücü alabilir miyiz? Karanlık diye savsakladığınızı görmüyorum sanıyorsanız–"

Courtnee onu görünce suspus oldu. Yüzü ciddileşti, dudakları mühürlendi. Juliette arkadaşının ona bir tokat atmak ile sarılmak arasında kaldığını hissedebiliyordu. Hiçbirini yapmaması onu üzdü.

"Ayaklanmışsın," dedi Courtnee.

Juliette kadınla göz göze gelmekten kaçınıp taş ve kaya yığınını inceledi. Dizel meşalelerden yükselen is havada dönüp duruyor ve yerin derinliklerindeki soğuk havayı kurutup in-

ceItiyordu. Juliette, Silo On Yedi'deki kıt çiftliklerin yakılan bu oksijen miktarına yetebileceğinden emin değildi. Üstelik siloya yeni gelen yüzlerce yeni ciğerin ihtiyacını hesaba katmıyordu bile.

"Bu konuyu konuşmamız lazım," dedi Juliette, eliyle göçüğü göstererek.

"Şurayı kazıp evimize geri döndükten sonra burada dönen halıları konuşacak daha çok vaktimiz olur. İstersen sen de bir kürek al–"

"Bu kayalar bizi hayatta tutan tek şey," dedi Juliette.

Kazı ekibinden birkaç kişi Courtnee'yle konuşan kişinin kim olduğunu gördüğü anda çalışmayı bırakmıştı bile. Courtnee onlara bağırarak kazmaya devam etmelerini söyledi, onlar da kendilerine söylenileni yaptılar. Juliette bu işin altından incelikle kalkmanın bir yolunu bilmiyordu. Hatta kalkabilecek miydi onu bile bilmiyordu.

"Konuyu nereye getireceğini bilmiyorum–" diye söze girişti Courtnee.

"Shirly tüneli patlatıp bizi kurtardı. Eğer burayı kazarsan öleceğiz. Bundan eminim."

"Shirly–?"

"Evimiz zehirlenmişti Court. Bunu sana nasıl anlatabilirim bilmiyorum ama öyleydi. İnsanlar En-Tepe'de ölüyordu. Bunu Peter'dan ve–" Nefesini tuttu. "–Luke'tan duydum. Peter dışarıyı gördü. Dışarıyı. Kapılar açılmıştı ve insanlar ölüyordu. Ve Luke–" Juliette dudağını ısırarak hissettiği acının düşüncelerini temizlemesini bekledi. "Aklıma gelen ilk şey herkesi buraya getirmek oldu çünkü burasının güvenli olduğunu biliyordum–"

Courtnee bir kahkaha patlattı. "Güvenli mi? Buranın güvenli olduğunu mu düşü...?" Juliette'e doğru bir adım attı ve o anda herkes kazmayı bıraktı. Babası bir eliyle Juliette'i kolundan tutup onu geri çekmeye çalıştı ama genç kadın bir milim bile kımıldamadı.

"Buranın güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye tısladı Courtnee. "Neredeyiz biz biliyor musun? Arkada tıpkı bizim jeneratör odamıza benzeyen bir oda var, tek farkı için-

deki her şeyin paslanıp çürümüş olması. O makinelerin tekrar çalışacağını mı sanıyorsun? Burada ne kadar oksijenimiz var? Ne kadar yakıtımız? Peki ya yiyecek ve su? Eğer eve dönmezsek sadece birkaç gün hayatta kalabiliriz. Ve o birkaç günü ölesiye kazarak geçirmemiz gerek, çoğunlukla da ellerimizle. Bizi buraya getirerek bize ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin var mı senin?" Juliette yaylım ateşine göğüs gerdi. Hatta onu minnetle kabul etti. Ona birkaç mermi de kendisi eklemek için yanıp tutuşuyordu.

"Bunun sorumlusu benim." Babasının elinden kurtulup çok iyi tanıdığı işçilerin karşısına geçti. Sonra da dönüp az önce içinden geçtiği karanlık tünele doğru seslendi. "Bunun sorumlusu benim!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar, sözcüklerini lanetleyip ölüme mahkûm ettiği insanlara yönelterek. Ve tekrar bağırdı: "Bunu ben yaptım!" Gırtlağına isin ve itirafın iğneleri batıyor, göğüs kafesi çektiği ızdırabın acısıyla yanıp tutuşuyordu. Omzunda bir el hissetti, yine babasıydı. Bağırışının yankısı sona erdiğinde geriye kalan tek ses yanan meşalelerin çıtırtı ve fısıltılarıydı.

"Buna ben neden oldum," dedi, başını yukarı aşağı sallayarak. "Buraya asla gelmemeliydik, evet. Bizi zehirlemelerinin sebebi başlattığım kazı da olabilir, dışarıya çıkmam da. Ama buradaki hava temiz. Hepinize burada böyle bir yer bulunduğunu ve havasının temiz olduğunu vaat etmiştim. Şimdi de size diyorum ki –ve bundan eşit derecede eminim– evimizi kaybettik. Zehirlendi. Dışarıya açıldı. Geride bıraktığımız herkes–" Nefesini toparlamaya çalıştı; yüreği boş, midesi düğüm düğümdü. Babası bir kez daha ona destek oldu. "Evet, benim suçumdu. Ben kışkırttım. O adamın bunu yapmasına ben neden oldum–"

"Adamın mı?" diye sordu Courtnee.

Juliette eski arkadaşlarına, yıllardır omuz omuza çalıştığı adamlarla kadınlara baktı. "Adamın, evet. Silolardan birindeki. Toplamda bizimki gibi elli silo var–"

"Sen öyle diyorsun," dedi kazı işçilerden bir tanesi, kabaca. "O sözde haritalar da öyle."

Juliette sesin sahibine döndü. Petrolcü ve eski mekaniker

Fitz'di. "Bana inanmıyor musun Fitz? Koca kainatta bu silolardan yalnızca iki tane olduğuna ve tesadüfen birbirlerine bu kadar yakın olduklarına mı inanıyorsun? Yani haritanın geri kalanı yalan, öyle mi? Tepenin üzerine çıktım ve onları gözlerimle gördüm diyorum sana. Biz bu karanlıkta durmuş, ciğerlerimizi isle doldururken on binlerce insan olağan günlerini yaşıyor. Tıpkı bir zamanlar bizim de–"

"Onlara doğru mu kazmamız gerektiğini düşünüyorsun?"

Juliette bunu düşünmemişti. "Belki," dedi. "Onlara ulaşmak buradan tek çıkış yolumuz olabilir. Ama önce orada kimin olduğunu ve oranın güvenli olup olmadığını öğrenmemiz gerek. Bizim silomuz gibi yitmiş yahut burası gibi boş olabilir. Ya da bizi gördüğüne memnun olmayacak insanlarla dolu da olabilir. Vardığımızda havası zehirli olabilir. Ama başka siloların da olduğu konusunda sizi temin ederim."

Kazıcılardan biri sohbete katılmak için bulunduğu yükseklikten kayarak indi. "Peki ya bu taşların ardında her şey yolundaysa? Gidip görmek lazım diyen hep sen değil miydin?"

Juliette bu darbeyi hazmetti. "Eğer orada her şey yolundaysa, o zaman onlar bizim peşimizden gelecektir. Onlardan mutlaka bir haber alırız. Bunun doğru olmasını, öyle bir şeyin yaşanmasını çok isterdim. Yanılmayı çok isterdim. Ama maalesef yanılmıyorum." Karanlık yüzleri süzdü. "Size orada ölümden başka hiçbir şey yok diyorum. Umut etmek istemediğimi mi sanıyorsunuz? Sevdiğim insanları... hepimiz sevdiğimiz insanları kaybettik. Sevdiğim ve önemsediğim adamların son nefeslerini verişlerini dinledim. Oraya gidip neler olduğunu kendi gözlerimle görmek istemediğimi mi sanıyorsunuz? Onları, layık oldukları gibi gömmek istemiyor muyum sizce?" Gözlerindeki yaşı sildi. "Bir kürek kapıp onlara ulaşıncaya dek üç vardiya aralıksız çalışmayı istemediğimi bir an olsun bile aklınızdan geçirmeyin sakın. Ancak oraya gidersek geride kalanları, bizleri de oraya gömeceğimizi biliyorum. Gidersek bu kayaları ve toprağı doğrudan kendi mezarlarımıza doldurmuş oluruz."

Kimseden ses çıkmadı. Bir yerlerde, yerçekimi bir kayayı

olan hassas mücadelesini kazandı ve gevşek taş parçalar çıkarıp ayaklarına doğru yuvarlandı.

"Peki ne öneriyorsun?" diye sordu Fitz. Birilerinin hâlâ ondan tavsiye beklediğine inanamayan Courtnee'nin öfkeyle iç çektiğini işitti Juliette.

"Neler olup bittiğini anlamak için bir iki güne ihtiyacımız var. Dediğim gibi, dışarıda bizimkine benzeyen bir sürü dünya var. İçlerinde ne olduğu hakkında bir fikrim yok ama bir tanesinin idarenin onda olduğunu düşündüğünü biliyorum. Daha önce de bizi tehdit etmiş, tek bir düğmeye basarak işimizi bitirebileceklerini söylemişlerdi ve bence şu anda yaptıkları tam olarak bu. Bu siloya da aynı şeyi yapmışlardı muhtemelen." Silo On Yedi'ye giden tüneli işaret etti. "Ve evet, bunun sebebi bu kazıyı başlatmam yahut bazı cevaplar bulabilmek için dışarı çıkmam olabilir. Günahlarımın bedelini ödetmek için beni temizliğe göndermek hakkınız. Seve seve giderim. Gidip temizliğimi yapar ve gözlerinizin önünde ölürüm. Ama önce size bildiğim naçizane üç beş şeyi anlatmama müsaade edin. İçinde bulunduğumuz bu siloyu su basacak. Şu anda bile yavaş yavaş suyla doluyor. Burayı kuru tutmak için pompaları çalıştırmamız, çiftlikleri sulamamız, ışıkları açık tutmamız lazım. Böylece soluyacak yeterli havamız olacaktır." Duvarda asılı meşaleleri işaret etti. "Şu anda çok fazla oksijen tüketiyoruz."

"Peki bu elektrik nereden gelecekmiş? Karşıya ilk geçenlerden biri bendim. Pastan geçilmiyor!"

"Otuzlu katlarda elektrik var," dedi Juliette. "Kesintisiz bir güç. Pompaları ve çiftlik ışıklarını çalıştırmaya yetiyor ama ona bel bağlamamalıyız. Elektriğimizi yanımızda getirdik."

"Yedek jeneratör," dedi birisi.

Juliette başıyla onayladı, dinledikleri için müteşekkirdi. En azından şu an için kazmayı bırakmışlardı.

"Yaptığım şeyin yükünü tamamıyla üstleneceğim," dedi Juliette, meşalelerin alevleri bir gözyaşı tabakasının ardında bulanıklaşırken. "Ama bu cehennemi üstümüze başkası saldı. Kim olduğunu biliyorum, onunla konuştum. Ona ve halkına bunu ödetmeye yetecek kadar hayatta kalmalı–"

"İntikam ha?" dedi Courtnee, haşince fısıldayarak. "Sen

temizliğe çıktıktan sonra önlem almak için uğraşırken ölen onca insandan sonra–"

"İntikam değil, hayır. Koruma." Juliette bakışlarını karanlık tünele çevirdi. "Arkadaşım Solo bu dünyanın, onun dünyasının yok edildiği zamanı hatırlıyor. Bunu bize reva görenler tanrılar değil, insanlar. Telsizle konuşabileceğiniz mesafedeki insanlar hem de. Ve kaderleri onların parmaklarının ucunda olan başka dünyalar da var. Bugüne kadar birileri harekete geçseydi neler olurdu bir düşünün. Hayatlarımıza devam eder, bu tehlikeden asla haberdar olmazdık. Sevdiklerimiz şimdi hayatta olurdu." Courtnee'ye ve diğerlerine doğru döndü. "Bu insanların peşinden bize yaptıkları şey için gitmeyeceğiz, hayır. Yapabilecekleri şeyler için bulacağız onları. Tekrar yapmadan evvel."

Anlayış ve kabul görmek için eski dostunun gözlerine baktı. Ama Courtnee ona sırtını döndü ve Juliette'ten uzaklaşıp temizlemeye koyuldukları taş yığınına baktı. Uzunca bir süre geçti aradan, duman havayı kaplamaya devam etti, turuncu alevler fısıldadı.

"Fitz, al şu meşaleyi," diye emretti Courtnee. Bir tereddüt ânı yaşandı ama ihtiyar petrolcü ona itaat etti. "Söndür onu," dedi kadın, kendinden tiksiniyor gibi çıkan bir sesle. "Oksijenimizi boşa harcıyoruz."

42

• Silo 17 •

Elise merdivenin aşağılarından sesler duydu. Evinde yabancılar vardı. Yabancılar. Rickson ona ve ikizlere yabancılarla ilgili korkutucu hikâyeler anlatırdı hep ve bu da onlarda çiftliklerin ardındaki evlerinden çıkmama isteği uyandırırdı. Çok uzun bir zaman önce, demişti Rickson, tanımadığınız herkes sizi öldürüp eşyalarınızı almaya çalışırmış. Hatta tanıdıklarınıza bile güvenemezmişsiniz. Zamanlayıcılar bitki yetiştirme ışıklarını gecenin ilerleyen saatlerinde aniden söndürdüğünde böyle söylerdi Rickson.

Rickson birbirine âşık –artık o her ne demekse– iki kişi sayesinde doğduğunu, babasının annesinin kalçasına takılı zehirli bir hapı söküp attığını ve insanların bu şekilde bebek sahibi olabildiğini defalarca ve defalarca anlatmıştı onlara. Ama her bebek de âşık çiftlerden olmuyordu. Bazen yabancılar gelir ve istediklerini alırmış, derdi Rickson. Bunlar çoğunlukla eski günlerden kalma adamlardı, sıklıkla bebek yapacak bir kadın isterlerdi, böylece gelip o zehirli hapı etlerinden sökerlerdi ve kadınlar bebek sahibi olurdu.

Elise'in etine gömülü zehirli bir hap yoktu. Henüz... Hannah onların kalıcı dişler gibi geç çıktıklarını söylemişti, o nedenle olabildiğince erken yaşta bebek sahibi olmak önemliydi. Ama Rickson bunun doğru olmadığını iddia etmişti; eğer kalçanda bir hapla doğmamışsan bir daha asla çıkmazdı. Elise hangisine inanacağını bilemiyordu. Merdivenlerde durup eliyle kalçasında bir tümsek arandı. Konsantre olmuş bir vaziyette dilini dişlerinin arasındaki boşluğa soktuğunda

diş etinin altında büyümüş ve sert bir şey hissetti. Vücudunun, etinin altında ondan habersiz diş ya da hap büyütmek gibi çılgınca şeyler yapabileceğini bilmek onu neredeyse ağlatıyordu. Debelenip kucağından kaçan ve gözden kaybolan Köpecik'e seslendi merdivenlerde. Hep aynı yaramazlığı yapıyordu. Elise köpek yavrularına sahip olunabiliyor mu yoksa hep böyle başlarına buyruk bir şekilde kaçıyorlar mı diye düşünmeye başlamıştı artık. Ama gözyaşlarını tuttu. Tırabzanlara tutunup bir basamak tırmandı, sonra bir basamak daha. Bebek falan istemiyordu. O yalnızca Köpecik yanında kalsın istiyordu, sonra bedeni ne istiyorsa yapabilirdi. Bir adam merdivende ona yetişip yanından geçti ama bu kişi Solo değildi. Solo ona çok uzaklaşmamasını söylemişti. "Onu Köpecik'e söyleyeceksin," diyecekti Elise ona, Solo kendisine yetiştiğinde. Böyle bahaneleri önceden hazırlamak hep işe yarardı. Cepteki balkabağı tohumları gibiydi bahaneler. Elise'i sollayan adam dönüp omzunun üzerinden ona baktı. Bir yabancıydı ama ondan bir şey istiyor gibi görünmüyordu. Zaten bir sürü eşyası vardı, çiftlikteki tavandan sarkan ve Rickson'ın asla dokunmamalarını öğütlediği sarı-siyah kablodan bir kangal gibi mesela. Bu adam kuralları bilmiyordu herhâlde. Tanımadığı insanları evinde görmek tuhaftı ama Rickson arada yalan söyler, bazen de yanılırdı. Korkunç hikâyeleri hakkında da yalan söylüyor veya yanılıyor olabilirdi. Belki de Solo haklıydı; bu yabancıların varlığı iyi bir şey olabilirdi. Tamir işlerine yardım edecek ve bitkilerin düzgünce su içebilmesi için kanallar kazacak daha fazla insan demekti bu. Gelip evlerini daha iyi bir yer hâline getiren, onları ışıkların istikrarlı bir şekilde yandığı ve banyo için su ısıtabildikleri katlara götüren Juliette gibi daha fazla insan. İyi yabancılar.

Gürültülü botlarıyla döne döne tırmanmakta olan başka bir adam daha göründü merdivenlerde. İçinden yeşil yapraklar fışkıran, olgun domates ve böğürtlen kokusu saçan bir çanta vardı elinde. Elise durdu ve adamın yanından geçişini izledi. Bu tek seferde toplamak için çok fazla, deyişini duyabiliyordu Hannah'nın. Çok fazla. Kimsenin bilmediği daha

çok kural. Elise'in onlara bunları öğretmesi gerekebilirdi. İnsanlara balık tutmayı ve hayvanların izini sürmeyi öğreten bir kitabı vardı. Sonra artık hiç balık olmadığını hatırladı. Üstelik kendisi yavru bir köpeğin izini bile süremiyordu.

Balıkları düşününce açlık bastırdı. Hemen o an ve olabildiğince çok yemek yemek istedi canı. Yenecek her şey tükenmeden önce. Bu açlık öyle bir duyguydu ki bazen ikizleri yemek yerken gördüğünde bastırırdı. Aç olmasa bile bir şeyler yemek isterdi. Hem de çok. Hepsi bitmeden önce.

Basamakları çıkmaya devam etti. Hafıza kitabını taşıdığı çantası durmadan kıçına çarpıyordu. Köpecik'e söz geçiremediği ve diğerleriyle birlikte kalmadığı için pişmanlık duydu.

"Hey, sen."

Bir üst sahanlıkta duran bir adam kafasını tırabzanlardan uzatmış, ona bakıyordu. Siyah bir sakalı vardı ama Solo'nunki kadar dağınık değildi. Elise bir anlığına duraksadı, sonra da basamakları tırmanmaya devam etti. Sarmal merdivende döne döne yükselip sahanlığın altına girdiğinde adam görüş açısından çıktı. Yukarı vardığında onu bekliyordu.

"Süründen mi ayrıldın?" diye sordu adam.

Elise başını bir yana yatırdı. "Ben sürüye katılmam," dedi. Siyah sakallı ve parlak gözlü adam onu dikkatle inceledi.

Kahverengi tulum giyiyordu. Tıpkı Bizar'daki o çocuk gibi... Rickson'ın da ara sıra giydiği, aynı renkte bir tulumu vardı.

"O niyeymiş?" diye sordu adam.

"Çünkü ben bir koyun değilim," dedi Elise. "Sürüler koyunlardan oluşur ve artık hiç koyun kalmadı."

"Koyun nedir?" diye sordu adam. Derken parlak gözleri daha da parlaklaştı. "Ah, seni görmüştüm. Sen burada yaşayan çocuklardan birisin, değil mi?"

Elise başıyla onayladı.

"Bizim sürüye katılabilirsin. Sürü, bir cemaattir. Bir kilisenin üyeleri. Kiliseye gidiyor musun sen?"

Elise başını iki yana salladı. Bir elini koyunların nasıl büyütülüp, bakımlarının nasıl yapılacağını anlatan bir sayfası

bulunan hafıza kitabının üzerine koydu. Kitabında yazanlar ile bu adamın söyledikleri birbiriyle çelişiyordu. Hangisine güveneceğine karar vermeye çalışırken midesinde bir boşluk hissetti. Sonra da çoğu konuda haklı olan kitabına inanmayı tercih etti. "İçeri gelmek ister misin?" Adam bir eliyle kapıyı işaret etti.

Elise onun yanından karanlığın içine doğru bir bakış attı.

"Aç mısın?"

Elise başıyla onayladı.

"Yiyecek topluyoruz. Bir kilise bulduk. Yakında diğerleri de çiftliklerden iner. İçeri gelip bir şeyler yemek içmek istemez misin? Taşıyabildiğim kadar yiyecek getirdim. Paylaşırız." Adam bir elini kızın omzuna koydu ve Elise kendini onun kolunu incelerken buldu; Rickson'ınki gibi değildi, daha çok Solo'nunki gibi yoğun ve siyah kıllarla kaplıydı. Midesi guruldadı ve bir an için çiftlikler gözüne çok uzak göründü.

"Köpecik'i bulmam lazım," dedi engin merdivende küçücük çıkan bir sesle. Soğuk havada ufak bir buhar bulutçuğu çıktı ağzından.

"Köpeğini buluruz," dedi adam. "Hadi içeri gidelim. Dünyan hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum. Bu bir mucize. Sen de bir mucizesin, biliyor muydun? Gerçekten de öylesin."

Elise'in bundan haberi yoktu. Hafıza kitabını oluşturduğu ciltlerin hiçbirinde de öyle bir şey yazmıyordu. Öte yandan bir sürü sayfa kaybetmişti. Midesi guruldayıp onunla konuştu. Böylece Elise karanlık koridorda kara sakallı adamın peşine düştü. İleriden mırıltı ve fısıltıların usul ve teskin edici bir karışımı geliyordu kulağına. Küçük kız bunun sürünün sesi olup olmadığını merak etti.

43

• Silo 1 •

Charlotte bir kutuda yaşamaya geri dönmüştü. Evet, bir kutudaydı ama bu sefer ne soğuk vardı ne buzlu camlar ne de damarlarına zerk edilen parlak mavi bir sıvı. İçinde bulunduğu kutu tüm bunlardan yoksundu; tatlı rüya ihtimallerinden ve uyanış kâbuslarından da öyle... Pozisyonunu değiştirdikçe gıcırdayan ve yüzeyinde göçükler bulunan, metalden yapılma düz bir kutuydu.

Dron asansörünü düzenli, dik oturulamayacak kadar alçak tavanlı, gözünün önündeki elini göremeyeceği kadar karanlık ve düşüncelerini duyabileceği kadar sessiz bir eve dönüştürmüştü. Orada uzanıp kapının diğer tarafında onu arayan adamların bot seslerini dinledi iki defa. Tüm gece orada kaldı. Geri dönerler diye bekledi ama bakmaları gereken bir sürü kat olmalıydı.

Rahat edebilmek için her birkaç dakikada bir pozisyon değiştirdi ama nafile. Sadece bir kez, daha fazla tutamayıp tulumuna işemekten korktuğunda tuvalete gitmek için dışarı çıktı yalnızca.

Koridorun sonundaki telsizi keşfetmemelerini garanti altına almıştı. Yine de saklanma yerinden çıktığında hem onu hem de Donald'ın geriye kalan notlarını yerinde bulamayacağını düşünmüştü; fakat hâlâ orada, plastik örtünün altında duruyorlardı. Bir an tereddüt ettikten sonra dosyaları topladı. Kaybetmeyi göze alamayacağı kadar değerliydiler. Sonra da aceleyle inine geri dönüp onları bir köşeye koydu.

Dertop olup yatarken abisini tekmeleyen botlar geldi yine gözünün önüne.

Irak'ı düşündü. Orada da geceler karanlık olurdu ve ranzasında uzanırken nöbete gidip gelen adamların fısıltıları ile yatak yaylarının gıcırtılarını işitirdi. O karanlık gecelerde kendini gökyüzündeki dronundan bile daha savunmasız hissederdi. Koğuş gecenin bir yarısı, uzaklardan ayak seslerinin geldiği ve arabasının anahtarlarını bir türlü bulamadığı boş bir garaj hissi verirdi. Bu küçük dron asansöründe saklanmak da ona aynı hissi veriyordu. Karanlık bir garajda, adamlarla dolu bir kışlada yatıyordu sanki ve neye uyanacağını merak ediyordu.

Çok az uyudu. El fenerini çenesiyle göğsünün arasına sıkıştırıp, okumanın uyumasına yardımcı olacağını ümit ederek Donald'ın dosyalarına göz gezdirdi. O sessizlikte, telsiz konuşmalarını dinlerken işittiği sözcükler ve küçük bölümler geldi hatırına. Bir silo daha yok olmuştu. Panik hâlindeki seslerini, dış kapıların açıldığını rapor etmelerini, kardeşinin onların üzerine salabileceğini söylediği gazla ilgili söylediklerini dinlemişti. Juliette'in sesini duymuş, herkesin öldüğünü söylediğini işitmişti.

Dosyalardan birinde ufak bir çizim, çoğunun üzerine çarpı atılmış dairelerle dolu bir harita buldu. Bu dairelerde insanlar yaşamıştı, diye düşündü Charlotte. Artık bir tanesi daha boştu. Üzerine X çekilecek bir silo daha. Ama Charlotte, tıpkı abisi gibi bu insanlarla arasında bir tür bağ hissediyordu artık. Donald'ın telsiz vasıtasıyla onlarla konuştuğunu, anlattıklarına açık olan ve olan bitenlere bir anlam verebilmek için bilgisayarları hacklemesine yardım eden tek siloya ulaşma çabalarını dinlemişti. Bir keresinde abisine neden diğer silolara da ulaşmaya çalışmıyorsun diye sormuştu, o da öteki siloları yönetenlerin güvenilir olmadığını söylemişti. Onu ispiyonlarlardı. Her nasılsa abisi ile o siloda yaşayanlar birlikte isyan ediyorlardı fakat artık yok olmuşlardı. İsyan edenlerin başına bu gelirdi. Şimdi geriye yalnızca karanlıktaki Charlotte ve sessizliği kalmıştı.

Abisinin notlarının bulunduğu sayfaları çevirmeye devam

etti ve el fenerini bu şekilde tutmaktan boynu ağrımaya başladı. Kutusundaki hava onu terletecek raddede ısındı. Uyku girmedi gözüne. Bunun içine girdikleri diğer kutuyla yakından uzaktan alakası yoktu. Okumaya devam ettikçe abisinin sonsuz voltalarını, bir şeyler yapma isteğini, içine hapsoldukları sisteme bir son verme arzusunu daha iyi anladı.

Yiyeceğini ve suyunu idareli kullanıp her defasında ufak lokmalar ve minik yudumlar alarak ona günlerce sürmüş gibi gelen ama pekâlâ yalnızca birkaç saat olabilecek bir zaman boyunca orada kaldı. Tekrardan tuvalete gitmesi gerektiğinde sessizce koridorun sonuna gidip telsizi yeniden denemeye karar verdi. İşeme ihtiyacı, neler döndüğünü bilme arzusuyla kafa kafaya gidiyordu. Kurtulanlar olmuştu. Silo On Sekiz'in insanları tepeleri aşıp başka bir siloya ulaşmayı başarmıştı. Bir avuç insan hayatta kalmıştı ama ne kadar yaşayacaklardı?

Sifonu çekti ve geri dönüştürülmüş suyun tepesindeki borularda çağlamasını dinledi. Sonra da riski göze alıp dron kumanda odasına gitti. Koridorun ışığını kapalı bırakıp telsizin üzerini açtı. On sekizinci kanaldan parazit haricinde bir ses gelmiyordu. On yedi için de aynısı geçerliydi. Sesler duyup telsizin çalıştığından emin oluncaya dek düğmeyi başka kanallara çevirdi. Sonra on yediye geri döndü ve bekledi. Sonsuza kadar bekleyebilirdi, bunun farkındaydı. Birileri gelip onu bulana dek bekleyebilirdi. Duvardaki saat üçü biraz geçiyordu, gecenin bir yarısıydı ve bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Şu anda onu aramıyor olabilirlerdi. Ama tabii kimse telsizi kullanmıyor da olabilirdi. Yine de mikrofonun düğmesine bastı.

"Alo," dedi. "Beni duyan var mı?"

Az kalsın kendini tanıtıp nerede olduğunu söyleyecekti, ama son anda kendi silosundakilerin de tüm kanalları dinliyor olabileceğini düşündü. Ya gerçekten dinliyor idiyseler? Nerede bulunduğunu bilemezlerdi. Tabii eğer amplifikatörünün izini süremezlerse. Belki de yapabilirlerdi. Ama zaten bu silonun üzeri listelerinde çizili değil miydi? Orayı dinlemezlerdi. Charlotte el aletlerini kenara itip Donny'nin ona

getirdiği kâğıt parçasına, silo sıralamasına baktı. En aşağıda kapatılmış silolar vardı–

"Kimsiniz?"

Telsizde bir adam sesi belirdi. Charlotte mikrofonu eline aldı ve sesin kendi silosundan birine ait olup olmadığını merak etti.

"Ben... Siz kimsiniz?" diye sordu, nasıl cevap vereceğini bilemeyerek.

"Derin'de, Mekanik'te misin? Saatin kaç olduğundan haberin var mı senin? Saat gecenin bir yarısı."

Derin'de, Mekanik'te. Bu onların silolarının düzeniydi, kendisininkinin değil. Charlotte bu kişinin hayatta kalanlardan biri olduğunu düşündü. Ama aynı zamanda diğerlerinin de dinliyor olma ihtimaline karşı güvenli oynamayı tercih etti.

"Evet, Mekanik'teyim," dedi. "Neler oluyor orada... yani Tepe'de?"

"Uyumaya çalışıyorum, olan bu. Ama Court bize ulaşması gerekirse diye telsizleri açık tutmamızı söyledi. Su kanallarıyla uğraşıyorduk. İnsanlar çiftliklerde arazi sahipleniyor, parsellere işaretler koyuyor. Ben kiminle konuşuyorum?"

Charlotte genzini temizledi. "Şeyi arıyorum... Başkan Juliette'le görüşmek istiyordum."

"Burada değil. Aşağıda sizinle sanıyordum. Acil bir durum değilse sabah bir daha dene. Ve Court'a söyle burada birkaç kişi daha olsa iyi olurdu. İyi bir çiftçi falan varsa mesela. Bir tane de taşıyıcı."

"Eee... tamam." Charlotte ne kadar beklemesi gerektiğini görmek için yeniden duvar saatine baktı. "Teşekkürler," dedi. "Sonra yine denerim."

Yanıt gelmedi. Charlotte neden birileriyle temasa geçme dürtüsü hissettiğini merak etti. Bu insanlar için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onların kendisi için yapabileceği bir şey olduğunu mu düşünmüştü yoksa? Topladığı telsize baktı; etrafına vidalar ve kablolar saçılıydı, birkaç tane de alet. Dışarıda olmak büyük bir riskti, fakat asansörde bir başına sıkışıp kalmaktan daha az korkutucu geliyordu ona. Birileriyle te-

masa geçme şansı, yakalanma riskine ağır basıyordu. Birkaç saat sonra tekrar deneyecekti. O zamana kadar gidip biraz uyumaya çalışabilirdi. Telsizin üstünü örtüp koridorun sonundaki koğuşta bulunan eski karyolasına uzanmayı geçirdi kafasından ama ona kucak açan metal kutu oldu.

44

• Silo 1 •

Donald'ın kahvaltıda misafirleri vardı. Önceki gün onu yalnız bırakmış ve bir öğününü de atlamışlardı. Donald bunun bir çeşit sorgulama tekniği olduğunu düşünmüştü. Gecenin bir yarısı kapısının önünden paldır küldür geçip onu uykusundan uyandıran bot sesleri gibi... Saati şaşırmasını sağlayacak, onu rahatsız edecek, çıldırtacak herhangi bir şey. Gerçi botlar gündüzleyin geçmişti, şimdiyse gecenin bir yarısı olabilirdi elbette, hatta belki de bir öğün atlamamıştı bile. Söylemesi güçtü. Zaman mefhumunu yitirmişti. Duvarda bir zamanlar bir saatin asılı olduğu bir çivi ve arkasında bıraktığı, daire şeklinde temiz bir alan vardı.

Güvenlik tulumları giyen iki adam ve Thurman kahvaltıyla birlikte kapıda belirdi. Donald tulumuyla uyumuştu. O, dizlerini kırıp ayaklarını karyolasının üzerine çekerken üç adam odasına doluştu. Korumalar ona şüpheli bakışlar atarken Thurman da ona tepsisini uzattı. İçinde bir tabak yumurta, bir bisküvi, su ve meyve suyu vardı. Donald'ın korkunç ağrıları vardı ama aynı zamanda da açlıktan ölüyordu. Tepside çatal bıçak aradı lakin yoktu, böylece yumurtaları eliyle yemeye koyuldu. Sıcak yiyecek kaburgalarını daha iyi hissetmesine neden oldu.

"Tavan panellerini kontrol et," dedi korumalardan biri. Donald onu tanıdı. Adı Brevard'tı. Donald'ın vardiyası boyunca o da Güvenlik Şefliği yapmıştı. Brevard'ın kendisine arkadaşça davranmadığı kesindi.

Diğer adam daha gençti. Onu tanımıyordu. Donald orta-

lıkta çok fazla görünmemek için genellikle geceleri ayaklanıyor, dolayısıyla da gece bekçilerini bu çocuklardan daha iyi tanıyordu. Genç güvenlikçi duvara kaynakla sabitlenmiş bir şifoniyere doğru seğirtip üzerine çıktı ve tavan panellerinden birini kaldırdı. Sonra da belindeki el fenerini çıkarıp tavan boşluğuna dikkatle bakındı. Donald adamın gördüğü şeyler hakkında epey bir bilgiye sahipti. Kendisi de çoktan kontrol etmişti çünkü orayı.

"Kapalı," dedi genç güvenlikçi. "Emin misin?"

"O değildi," dedi Thurman. Gözlerini Donald'ın üzerinden bir an olsun ayırmamıştı. Eliyle odayı işaret etti. "Her yerde kan vardı. Eğer bunu yapan o olsaydı üstü başı kana bulanırdı."

"Tabii bir yerde yıkanıp kıyafetlerini değiştirmediyse." Thurman bu fikre kaş çattı. Artık kendini pek de aç hissetmeyen Donald'a birkaç adım yaklaştı. "Kimdi?" diye sordu Thurman.

"Kim kimdi?"

"Salağa yatma. Adamlarımdan biri saldırıya uğradı ve aynı gece reaktör kırmızısı giymiş bir teknisyen bu kattaki güvenlik istasyonundan geçti. Bu koridordaydı. Tahminimce seni arıyordu. Sonra da Haberleşme Odası'na gitti, ki senin de orada epey vakit geçirdiğini biliyorum. Zaten bütün bunları tek başına yapmış olman imkânsız. Birilerini yanına çektin, belki de son vardiyandan birini. Kimdi?"

Donald dudaklarını meşgul etmek için bisküvisinden bir parça kırıp ağzına attı. Charlotte. Neyin peşindeydi? Onu bulabilmek için siloyu mu tarıyordu yoksa? Haberleşme Odası'na gitmek mi? Şayet oysa aklını kaçırmış olmalıydı.

"Bir şeyler saklıyor," dedi Brevard.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok," dedi Donald. Suyundan bir yudum alırken elinin titrediğini fark etti. "Saldırıya uğrayan kim? Durumu nasıl?" Buldukları kanın kız kardeşine ait olabileceği fikri geldi aklına. Onu uyandırarak ne türden bir deliliğe bulaşmıştı böyle? Bir kez daha, onlara Charlotte'un nerede saklandığını söylemek geçti içinden, böylelikle kardeşi yalnız kalmazdı.

"Eren," dedi Thurman. "Gece vardiyasından çıkmış, asansöre koşarken görülmüş ve otuz kat aşağıda bir kan gölünün içinde bulunmuş."

"Eren mi yaralandı?"

"Eren öldü," dedi Brevard. "Boğazına tornavida saplanmış. Asansörlerden biri onun kanıyla kaplı. Bunu yapan adamın nerede olduğunu derhâl öğrenmek istiyo–"

Thurman'ın bir elini havaya kaldırmasıyla Güvenlik Şefi'nin sesi kesildi. "Bize biraz müsaade edin," dedi yaşlı adam.

Şifoniyerin üzerindeki genç koruma tavan panelini yerine oturtup eski hâline getirdi, sonra da yere atlayıp ellerini kalçalarına sürdü. Şifoniyerin üzeri strafor parçaları ve toz öbekleriyle öylece kaldı. İki koruma dışarıya çıktı. Donald kapı kapanmadan önce koridordan geçen ofis çalışanlarından birini tanıdı. Az kalsın ona seslenecekti; insanların aslında söylediği kişi olmadığını öğrendiğinde neler düşündüğünü merak ediyordu.

Thurman göğüs cebine uzandı ve kare şeklinde katlanmış, yeni bir kumaş mendil çıkarıp Donald'a uzattı. Genç adam bunu minnetle kabul etti; hediye olarak verilmek için tuhaf bir şeydi. Bir öksürük nöbeti beklediyse de rahatça nefes alabildiği, ender anlardan birine denk gelmişti. Thurman ağzı açık bir plastik poşet uzattı ona ve öylece tuttu. Donald bunun nedenini anladı ve eski mendilini cebinden çıkarıp kana boyanmış şeyi poşetin içine attı.

"Analiz için, değil mi?"

Thurman başını iki yana salladı. "Burada bilmediğimiz bir şey yok. Yalnızca basit bir... jest. Biliyorsun, seni öldürmeye çalıştım. Bu benim için bir zayıflık göstergesiydi, başaramamamın nedeni de bu zayıflığımdı. Anlaşılan Anna konusunda haklıymışsın."

"Eren gerçekten öldü mü?"

Thurman başıyla onayladı. Donald mendilini açıp sonra tekrar katladı. "Onu severdim."

"İyi bir adamdı. Bizzat seçtiğim biriydi. Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

Donald mendilin niçin olduğunu şimdi anlıyordu. Kötü polis artık iyi polis olmuştu. Başını olumsuz anlamda salladı. Charlotte'u böyle bir şey yaparken hayal etmeye çalıştı ama başaramadı. Öte yandan onu dron uçurup bombalar yağdırırken ya da elli şınav çekerken de hayal edemiyordu. Kız kardeşi onu devamlı şaşırtan, çocukluğuna hapsolmuş bir muammaydı. "Tanıdığım kimseyi öyle bir adamı öldürürken tahayyül edemiyorum. Sen hariç."

Thurman buna tepki vermedi.

"Ne zaman uyutulacağım?"

"Bugün. Bir sorum daha var."

Donald tepsideki suya uzanıp ondan uzun bir fırt aldı. Su soğuktu. Suyun ona bu kadar leziz gelebilmesi inanılmaz bir şeydi. Thurman'a Charlotte'tan bahsetmesinin tam zamanıydı. Ya da uyutulacağı âna kadar beklemek de mantıklı olabilirdi. Kız kardeşini orada yalnız bırakamazdı. Thurman'ın kendisinden icazet beklediğini fark etti. "Seni dinliyorum," dedi.

"Sen uyanıkken Anna'nın Cephanelik'in dışına çıktığını hatırlıyor musun hiç? Sanıyorum kısa bir süre de olsa onunla orada vakit geçirdin."

"Hayır," dedi Donald. Ayrıca ona hiç de kısa gelmemişti geçirdikleri zaman. Daha çok bir ömür gibiydi. "Neden? Ne yapmış ki?"

"Gaz beslemelerinden hiç bahsetti mi sana?"

"Gaz beslemeleri mi? Hayır. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Neden ki?"

"Bir sabotaj izine rastladık. Birileri Medikal ile Nüfus Kontrol arasındaki beslemeleri kurcalamış." Thurman elini boş ver dercesine salladı. "Dediğim gibi, sanırım Anna konusunda haklıydın. Bu arada, Silo On Sekiz'i kapattık. Ve bu sefer işi düzgün yaptık."

Donald bu acı haberi sessizce sindirirken yaşlı adam da odadan çıkmak üzere arkasını döndü.

"Bekle," dedi Donald. "Bir sorum var."

Thurman tek eli kapıda, mütereddit bir şekilde bekledi. "Neyim var benim?" diye sordu Donald.

Thurman başını eğip elinde tuttuğu plastik poşetin içindeki kırmızı mendile baktı. "Bir muharebe alanının savaştan sonra nasıl gözüktüğüne şahit oldun mu hiç?" Sesinin şiddeti alçalmış, yumuşamıştı. "Bedenin şu anda bir muharebe alanı. İşte içinde olan şey bu. Milyarlarca askeri olan iki ordu birbirleriyle savaşa tutuşmuş durumda. Seni parçalarına ayırmak isteyen ve seni bir arada tutmayı umut eden iki makine ordusu. Ve çizmeleri bedenini şarapnele ve çamura dönüştürecek."

Thurman yumruğunun içine öksürdü ve kapıyı açmaya başladı.

"O gün dışarıya tepeyi aşmak için çıkmamıştım," dedi Donald. "Görülmek için de çıkmamıştım. Yalnızca ölmek istemiştim."

Thurman başıyla onayladı. "Sonradan bunu ben de fark ettim. Bunu yapmana izin vermeliydim. Ama alarmı çoktan çalıştırmışlardı. Oraya vardığımda adamlarımı kıyafetleriyle boğuşur vaziyette, seni de yolu yarılamış hâlde buldum. Siperimize bir el bombası düşmüştü ve böyle bir şey olursa ne yapacağımı yıllardır biliyordum. Böylece kendimi üzerine attım."

"Yapmamalıydın," dedi Donald.

Thurman kapıyı açtı. Brevard eşiğin öteki tarafında onu bekliyordu.

"Biliyorum," dedi yaşlı adam. Sonra da gitti.

45

• Silo 1 •

Darcy dört ayak üzerinde canla başla çalışıyordu. Kıpkırmızı kesilen bezini, içi aynı renkte suyla dolu bir kovaya daldırıp çıkardı, pembeleşene dek sıktı, sonra da kana bulanmış asansörün zeminini ovalamaya kaldığı yerden devam etti. Kabinin duvarları çoktan temizlenmiş, kan örnekleri analize gönderilmişti. Çalışırken Brevard'ın sesini taklit etti kendi kendine: "Numuneler al Darcy. Burayı temizle Darcy. Bana bir kahve kap da gel Darcy." Kahve getirip götürmenin ve yerdeki kanı temizlemenin iş tanımına nasıl dâhil olduğunu anlamamıştı. Olaysız gece vardiyalarını özlemişti, işlerin normale döneceği zamanı iple çekiyordu. İnsanın neleri normal karşılamaya başlayabileceği inanılmazdı. Artık havadaki bakır kokusunu neredeyse alamıyordu, dilindeki metalik tat da gitmişti. Tıpkı kâğıt bardaklarda verilen günlük ilaçlar, her gün yenilen yavan yiyecekler, hatta sıkıştırılan kapıların kapatamadığı için asansörün çıkardığı şu cehennemi vızıltı gibi. Tüm bu şeylere artık onları fark etmeyecek kadar alışıyordunuz. Önceki hayatınızdan kalan hatıralar gibi zamanla solup belli belirsiz sızılara dönüşüyorlardı.

Darcy önceki hayatını çok fazla hatırlamıyordu ama şu anki işinde iyi olduğunu biliyordu. Çok uzun bir süre önce, eski filmlere, tekrarlarına ve rüyalara hapsolmuş, şimdiler de kimsenin bahsini açmadığı bir dünyada güvenlik görevlisi olarak çalışmış olduğunu hissediyordu. Birini korumak için kurşunun önüne atlamak konusunda eğitim aldığını hayal meyal hatırlar gibiydi. Uyuduğunda sık sık tekrarla-

nan, gayet net anımsadığı bir rüyası vardı: Sabahın köründe koşuyor, serin hava alnındaki ve ensesindeki teri soğutuyor, kuşlar cıvıldıyor, eşofman altı giymiş yaşlı bir adam tam önünden gidiyor ve ihtiyarın yakında kel kalacağını düşünüyordu kendi kendine. Terden kayan ve kulağından düşüp duran kulaklığını hatırladı Darcy. Kalabalık ortamlarda etrafa dikkat kesildiğini, bir çocuğun balonu ya da antika bir mobiletin egzozu patladığında kalp atışlarının hızlandığını ve bir merminin önüne atlama şansı yakalamak için daima hazır kıta beklediğini–

Bir merminin.

Darcy yeri ovmayı bırakıp bileğiyle yüzünün terini sildi. Kabinin zemini ile duvarı arasındaki bir çatlağa, metalden yapılma küçük ve parlak bir şeyin saplandığı yere baktı dik dik. Onu eliyle çıkarmaya çalıştı ama parmakları bu iş için fazla kalındı. Bir mermi kovanıydı bu. Zaten ona elini sürmemesi gerekirdi.

Bezi bir şap sesiyle kovanın içine attı, sonra da dönüp koridorda duran numune setini aldı. Hareketsiz durmaktan nefret eden ve bir yerlere gidebilmeyi arzulayan asansör aralıksız bir şekilde vızıldamaya devam ediyordu. "Ağır ol bakalım," diye fısıldadı Darcy. Setin içindeki ufak kutudan bir numune torbası aldı. Cımbız, olması gereken yerde değildi. Elini daldırıp onu bulana dek setin dibini yokladı ve meslektaşlarına saygısı olmayan diğer vardiya çalışanlarına sövdü. Bu tıpkı bir yurtta yaşamaya benziyor, diye düşündü Darcy. Hayır, doğru sözcük, doğru hatıra bu değildi. Koğuşta yaşamak gibiydi. Dıştan bakıldığında her şey düzenli görünüyor, fakat altta bir karmaşa yatıyordu. Lekeli şiltelerin üzerine serilen, düzgünce katlanmış tertemiz yorganlar. İnsanların kullandıkları şeyleri ait oldukları yere geri koymamaları da tam olarak buna benziyordu işte.

Cımbızı kullanarak mermi kovanını yerinden çıkardı ve plastik torbanın içine koydu. Biraz yamulmuştu ama çok değil. Sert bir şeye isabet etmemiş fakat bir şeyi vurmuştu. Torbayı merminin etrafında ovuşturup ışığa tuttu ve plastiğin üzerinde pembe bir lekenin belirdiğini gördü. Merminin üze-

rinde kan vardı. Kurşunu çıkardığı yere su sıçrayıp sıçratmadığını, kanın o bölgeye kendi dikkatsizliği yüzünden bulaşıp bulaşmadığını görmek için zemini kontrol etti.

Hayır. Buldukları adamın boğazına bir tornavida saplanmış ama yakınlarda bir de silah bulunmuştu. Darcy asansörün içindeki bir düzine yerden kan örneği toplamış, bir Medikal teknisyeni gelip onları almıştı. Stevens ile Brevard tüm örneklerin maktule ait olduğunu söylemişti ona. Ama şimdi Darcy'nin elinde hâlâ bulunamayan saldırganın kan örneği vardı büyük ihtimalle. Eren'i öldüren adamın. Gerçek bir delil...

Numune torbasını sıkıca kavrayıp ekspres asansörün gelmesini bekledi. Protokole uyup onu Stevens'a vermeyi geçirdi bir an aklından; fakat mermiyi o bulmuştu, ne olduğunu biliyordu ve yerinden çıkartırken son derece dikkatli davranmıştı. Semeresini o toplamalıydı.

Ekspres neşeli bir ding sesiyle bulunduğu kata geldi. Mor tulum giyen, bitkin görünümlü bir adam tekerlekli bir temizlik kovasını paspas sapından tutarak asansörden çıkardı. Darcy bulgusunu bildireceği yerde, kendisine destek birimi çağırmıştı. Gece hademesini. İki adam el sıkıştı. Darcy nöbetini devraldığı için ona teşekkür edip bu iyiliğini karşılıksız bırakmayacağını söyledi. Sonra da ekspres asansöre binip adamın yerini aldı.

Yalnızca iki kat aşağı inmesi gerekiyordu. Bu kadar kısa bir mesafe için ekspresi kullanmak ona çılgınca geliyordu. Bu silonun merdivenlere ihtiyacı vardı. Sadece bir kat inmek ya da çıkmak için lanet olasıca asansörü beş dakika beklemek zorunda kaldığı çok olmuştu. Bu çok anlamsızdı. İç çekip Medikal katının düğmesine bastı. Kapılar kapanmadan hemen önce zemine çarpan paspasın şlap sesini duydu.

Dr. Withmore'un ofisi kalabalıktı. Ama bunun sebebi çalışanlar değil (ofiste yalnızca Whitmore ile iki Medikal teknikeri vardı), cesetlerdi. Masaların üzerinde iki ceset yatıyordu. Biri önceki gün ölü bulunan kadına aitti; Darcy adının Anna

olduğunu hatırlıyordu. Diğeri de Eren'di, silonun eski sorumlusu. Teknikerler cesetlerin üzerinde inceleme yaparken Whitmore da bilgisayarının başında notlar alıyordu.

"Doktor?"

Whitmore dönüp ona baktı. Gözleri Darcy'nin yüzünden eline kaydı hemen. "Ne buldun?"

"Bir kan örneği daha. Bir mermi kovanının üzerinde. Bir bakabilir misiniz?"

Whitmore eliyle ameliyat odasındaki teknikerlerden birine el salladı ve adam ellerini omuz hizasında tutarak yanlarına geldi.

"Arkadaşımız için bunu analiz edebilir miyiz?"

Laboratuvar teknikeri pek de heyecanlanmış görünmedi. Kanlı eldivenlerini parmak uçlarından çekiştirerek gürültülü bir şlak sesiyle çıkardı ve yıkanıp steril edilmeleri için onları lavaboya fırlattı. "Bir bakalım," dedi.

Makinenin işi çok sürmedi. Bipledi, vınladı, maksatlı sesler çıkardı ve sonunda asabi bir şekilde bir kâğıt parçası tükürdü. Teknisyen erken davranıp sonuca Darcy'den önce uzandı. "Evet. Bir eşleşme var. İsmi... Hmm, bu çok tuhaf."

Darcy raporu adamın elinden aldı. Üzerinde çubuklu bir grafik, bir adamın DNA'sının barkodu vardı. Kan değerlerindeki miktar ve yüzdeler IFG, PLT ve Hgb gibi gizemli kısaltmaların karşısına yazılmıştı. Ama sistemin eşleşen personelin adını yazması gereken yerde tek bir kelime vardı: Adper. Öz geçmişin kalan tüm kısımları bomboştu.

"Adper," dedi laboratuvar teknikeri. Lavaboya gidip eldivenlerini ve ellerini yıkamaya koyuldu. "Tuhaf bir ad. Kim böyle bir isim seçer ki?"

"Diğer sonuçlar nerede?" diye sordu Darcy. "Daha önce aldıklarımız."

Tekniker, klavyesinden takır tukur sesler çıkararak çalışmaya devam eden Dr. Whitmore'un ayaklarının dibindeki çöp kutusunu işaret etti.

Darcy kutuyu kurcalayıp sonuçlardan birini buldu ve iki raporu yan yana tutup karşılaştırdı. "Bu bir isim değil," dedi. "İsim olsa en üst satırda olurdu. Bulunduğu yerin adı bu.

Adper ismi öteki raporda ölü adamın kapsülünün bulunduğu dondurucu odasının adının ve koordinatlarının bulunduğu satıra denk geliyordu. Darcy ufak dondurucu odalarından birine verilen ismi hatırladı.

"Acil Durum Personeli," dedi memnuniyetle. Ufak bir gizemi çözmüştü. Yüzünde bir tebessümle odadakilere döndü, ama diğerleri çoktan işlerinin başına dönmüştü bile.

Acil Durum Personeli, dondurucu odalarının en küçüğüydü. Darcy metal kapının önünde durdu. Ağzından buhar çıkıyor ve çeliği buğulandırıyordu. Şifresini girdi ve tuş takımı kırmızı kırmızı yanıp hoşnutsuzlukla vızıldadı. Bunun üzerine genel güvenlik kodunu denedi ve kapı bu sefer bir tık sesiyle açılıp kayarak duvarın içine girdi.

Kalbi korku ve heyecandan küt küt atıyordu. Bunun sebebi sadece iz sürüyor olması değil, sürdüğü izin onu getirdiği yerdi. Acil Durum Personeli olabilecek en uç durumlar için vardı, Güvenlik'in yetersiz kaldığı durumlar... Yoğun pusun arasında dururken, polislerin kenara çekildiği ve panelvanlardan inen ağır zırhlı adamların bir binayı askerî bir katiyetle ele geçirdiği bir hatıra canlandı zihninde. Kendisi de onlardan biri miydi acaba? Önceki önceki hayatında? Hatırlayamıyordu. Her neyse, acil durum odasındaki bu insanlar daha farklıydı. Çoğu kısa bir süre önce uyandırılmıştı hatta. Darcy o vardiyasını hatırladı. Buradakiler pilottu. Bir gün kahvesinin titreştiğini görmüş ve dronlarla bomba atıldığını öğrenmişti. Kapsüllerin arasında dolanarak boş bir tane arandı. Pilotlardan biri uykuya dönmesi gerektiği hâlde bunu yapmamış olsa gerekti. Ya da birisi onu kötü şeyler yapması için uyandırmıştı.

İçini korkuyla dolduran şey bu ikinci ihtimaldi. Böyle bir personele kimin erişim izni vardı ki? Kimseye haber vermeden onları uyandırma kabiliyeti kimde vardı? Keşfettiği şeyi kime rapor ederse etsin, bulgularının emir komuta zincirinde hep bir üstteki adama iletileceğinden ve en nihayetinde bunun sorumlusu olan kişi veya kişilerin eline ulaşacağından

şüpheleniyordu. Öldürülen adamın bu vardiyadaki silo lideri, hatta tüm siloların lideri olduğunu da anımsadı. Bu büyük bir olaydı. Devasa boyutlardaydı. Silo liderlerinin arasında bir tür husumet olabilir miydi? Bu vakayı çözdüğü takdirde kahve getirmekten ve yerleri paspaslamaktan ömrünün sonuna kadar kurtulabilirdi belki de. Sıraların arasında ileri geri yürüyerek kriyopodlarla dolu odanın üçte ikisini kontrol ettikten sonra yanılıyor olabileceği şüphesiyle tutuştu. Bu oldukça zayıf bir ihtimaldi. Başkasının işine burnunu sokuyordu. Muhtemelen hiç boş kapsül bulamayacaktı, büyük bir komplo falan yoktu ortada, kimsenin kimseyi öldürmek için kalktığı da yoktu–

Derken ne içinde bir yüz ne de camında buz olan bir kapsüle denk geldi. Avucunu kapsülün yüzeyine dayadığında kapalı olduğundan emin oldu. Odayla aynı sıcaklıktaydı; soğuk ama dondurucu değil. Kapalı ve boş olmasından çekinerek ekranına baktı fakat ışığı yanıyordu. İsim yazmıyordu, yalnızca bir sayı vardı.

Darcy rapor defterini çıkarıp kalemini tıklattı. Yalnızca bir sayı. Kapsüle ait olan ismin gizli olacağını tahmin etmişti zaten. Ama adamı elindeydi. Ah, hem de nasıl. Hem adını bilmese bile bu pilotların vardiyaları süresince nerede vakit geçirdiklerini biliyordu. Dolayısıyla mermiyle yaralanmış bu kayıp adamı nerede bulabileceği konusunda esaslı bir tahmini vardı.

46

• Silo 1 •

Charlotte telsizi tekrar denemeden önce sabaha kadar bekledi. Bu defa söylemek istediği şeyi biliyordu. Zamanının kısıtlı olduğunun da farkındaydı. O sabah metal kutusunun önünde onu arayan insanların sesini duymuştu yine.

Gittiklerinden emin oluncaya kadar bekledi ve dışarı çıktığında Donald'ın konferans odasındaki notlarının geri kalanını da toplayıp götürdüklerini gördü. Tuvalete girip sargısını dikkatle değiştirmeye koyuldu; yarası kabuk bağlamıştı ve korkunç görünüyordu. Telsizi yerinde bulmayı beklemiyordu ama neyse ki kumanda odasına el sürülmemişti. Muhtemelen plastik örtünün altına hiç bakmamış, odadaki her şeyin dron operasyonlarının bir parçası olduğunu varsaymışlardı. Örtüyü kaldırıp telsizi açtı ve cihaz cızırtılar eşliğinde çalıştı. Sonra da Donny'nin dosyalarını masadaki aletlerin yamacına dizdi.

Donald'ın ona söylediği bir şeyi hatırladı. Sonuçta ikimiz de sonsuza dek yaşamayacağız, demişti. Kapsüllerinin dışındayken eylemlerinin sonucunu görebilecekleri kadar uzun süre hayatta kalamazlardı. Ve bu durum en doğru eylemin ne olacağını belirlemeyi güçleştiriyordu. Geriye kalan tüm bu insanlar, bu otuz kadar silo için ne yapmalıydı? Hiçbir şey yapmamak çoğunu felakete sürüklemişti. Abisinin volta atma ihtiyacını Charlotte da hissetti. Mikrofonu eline aldı ve yapmak üzere olduğu şeyi, yabancılara bu şekilde ulaşma fikrini yeniden gözden geçirdi. Ama onlarla konuşmak yalnızca kulak kabartmaktan daha iyiydi. Evvelsi gün kendisini tıpkı

bir suç işlendiği sırada sadece dinleyebilen, cevap vermekten ve yardım göndermekten yoksun bir acil durum hattı operatörü gibi hissetmişti.

Düğmenin on yediye ayarlı olduğundan emin oldu ve yumuşak bir parazit duyana dek ses düzeyini ayarladı. Bir avuç insan her nasılda silolarının yıkımından sağ çıkmayı başarmıştı. Dışarı çıkıp tepeleri aşmış olmalıydılar. Başkanları -abisinin konuştuğu şu Juliette- bunun mümkün olduğunu kanıtlamıştı.

Muhtemelen Donald'ın dikkatini çeken şey de buydu. Abisinin günün birinde üzerinde çalıştığı şu kıyafeti kullanarak bir şekilde buradan kaçmayı hayal ettiğini biliyordu. Bu insanlar bir yolunu bulmuş olabilirlerdi.

Donald'ın dosyalarını açıp keşiflerini masanın üzerine serdi. Siloları hayatta kalma şanslarına göre sıralayan bir liste. Senatör'ün yazdığı bir belge, bir intihar anlaşması. Ve tüm siloların X işaretleriyle değil, tek bir noktaya uzanan kırmızı çizgilerle dolu bir haritası. Charlotte notları düzenledi ve telsizi kullanmadan önce söyleyeceklerini toparladı kafasında. Nerede olduğunun açığa çıkması umurunda değildi. Ne söylemek istediğini, hatta Donny'nin de söylemek için çıldırdığı ama nasıl yapacağını bilmediğini düşündüğü şeyi çok ama çok iyi biliyordu.

"Merhaba Silo On Sekiz sakinleri. Şimdinin Silo On Yedi sakinleri. Benim adım Charlotte Keene. Beni duyabiliyor musunuz? Tamam."

Bekledi. Adını ayan beyan söylemek, bu denli cüretkâr davranmak vücudunda bir adrenalin patlamasına ve sinir boşalmasına sebep oldu. Muhtemelen içinde saklandığı arı kovanına çomak sokmuştu. Ancak anlatacağı gerçekler vardı. Abisi tarafından bir kâbusa uyandırılmıştı fakat masmavi bir gökyüzüne ve yeşil çimenlere sahip eski dünyayı net bir şekilde hatırlıyordu. Dronu sayesinde o dünyayı göz ucuyla da olsa tekrardan görebilmişti. Şayet böyle bir dünyada doğmuş olsaydı, başka türlüsünü bilmeseydi kendisine anlatılmasını ister miydi? Ya da uyandırılmayı? Birinin ona haki-

katı anlatmasını ister miydi? Bir anlığına omzundaki ağrıyı unuttu. Korku ve heyecan karışımı bir duygu, zonklamaya üstün gelmiş–

"Seni gayet iyi duyuyorum," diye onu yanıtladı bir erkek sesi. "Silo On Sekiz'den birini mi arıyorsun? Orada kimsenin kaldığını sanmıyorum. Adım ne demiştin?"

Charlotte mikrofonun düğmesine bastı. "Adım Charlotte Keene. Ben kiminle görüşüyorum?"

"Ben Tom Higgins, Planlama Komitesi'nin başkanıyım. Yetmiş beşinci kattaki şerif yardımcısı istasyonundayız. Bir tür patlama yaşandığını, aşağıya inmememiz gerektiğini duyduk. Orada neler oluyor?"

"Ben aşağıda değilim," dedi Charlotte. "Başka bir silodayım."

"Anlamadım. Adım ne demiştin? Keene miydi? Hiç tanıdık değil, nüfus sayımında adını hiç duymadım."

"Evet, Charlotte Keene. Başkanınız Juliette orada mı?"

"Sizin silonuzdayım mı dedin? Orta-Katlar'dan falan mısın?" Charlotte bu işin ne kadar güç olduğunu fark etti. Tam tekrar söze girişecekti ki başka bir ses araya girdi. "Ben Juliette."

Charlotte öne eğilip sesi ayarladı ve mikrofonun düğmesine bastı. "Juliette, ben Charlotte Keene. Bir süre önce abim Donny'yle konuşuyordunuz. Yani Donald'la." Gerilmişti. Kısa bir ara verip terli avuçlarını tulumunun bacaklarına sürdü. Mikrofonun düğmesini bıraktığında az önceki adamın aynı frekanstan konuşmaya devam ettiği duyuldu:

"–silomuzun gittiğini duydum. Doğru mu bu? Neredesin şu an?"

"Mekanik'teyim Tom. İlk fırsatta seni görmeye geleceğim. Evet, silomuz gitti. Neredeysen orada kal. Şimdi bana müsaade et de şu kişi ne istiyor bir bakayım."

"'Gitti' derken neyi kastediyorsun? Anlamıyorum."

"Öldü Tom. Herkes öldü. Siktiğimin nüfus sayımını yırtıp atabilirsin. Şimdi lütfen müsaade et. Aslına bakarsan, biz seninle kanal değiştirebilir miyiz?"

Charlotte adamın cevap vermesini bekledi. Ama sonra Başkan'ın kendisiyle konuştuğunu fark etti. Öteki ses araya girmesin diye alelacele mikrofonun düğmesine bastı.

"Eee... şey, evet. Her kanalda yayın yapabilirim."

Planlama Komitesi başkanı, ya da artık her kimse, yeniden konuşmaya başladı. "Öldü mü dedin? Senin yüzünden, değil mi?"

"On sekizinci kanal," dedi Juliette.

"On sekiz," diye tekrarladı Charlotte. Soru bombardımanına tutuldukları sırada telsize uzandı ve düğmeyi çevirmesiyle birlikte adamın sesi kesildi.

"Ben kanal on sekizden Charlotte Keene, tamam."

Bekledi. Sanki bir sırdaşıyla kapalı kapılar ardında bir sohbete girişmişler gibi hissetti.

"Ben Juliette. Şu abisini tanıyor olmam hikâyesi nedir? Hangi kattasın?"

Charlotte şu meseleyi aşmanın bu kadar zor olduğuna inanamıyordu. Derin bir nefes aldı. "Kat değil. Silo. Ben Silo Bir'deyim. Abimle daha evvel birkaç defa konuştunuz."

"Silo Bir'desin. Donald senin abin."

"Aynen." Ve nihayet olay aydınlanmıştı. Bu onu rahatlattı.

"Eee, böbürlenmek için mi aradın?" diye sordu Juliette. Sesinde ani bir yaşam kıvılcımı, bir şiddet parlaması duyuldu. "Ne yaptığınız hakkında en ufak bir fikriniz var mı sizin? Kaç kişiyi öldürdüğünüzün farkında mısınız? Abin bana bunu yapmaya muktedir olduğunu söylemişti ama ona inanmamıştım. Ona hiçbir zaman inanmadım. O da yanında mı?"

"Hayır."

"Eh, o zaman ona şunu ilet. Umarım sözlerimde samimi olduğumu anlar: Artık kafamdaki tek düşünce bunun bir daha yaşanmaması için onu nasıl öldürebileceğimi bulmak. Ona aynen bunu söyle."

Charlotte'un bedeni buz kesti. Bu kadın, başlarına gelen felaketin sorumlusunun Donald olduğunu sanıyordu. Mikrofonu kavrarken elleri nemli ve soğuktu. Düğmeye bastı, takılı kalmış olduğunu fark etti ve düzelene dek onu birkaç

defa masaya vurdu. "Donny değildi... Şu anda ölmüş bile olabilir," dedi Charlotte, gözyaşlarıyla mücadeleye girişerek.

"Yazık olmuş. Anlaşılan onun yerine geçecek kişi için geleceğim oraya."

"Hayır, dinle beni. Donny... bunu size yapan o değildi. Yemin ederim. Onu yakaladılar. Sizinle konuşması bile yasaktı. Size bir şey anlatmak istiyordu ve bunu nasıl yapacağını bilmiyordu." Charlotte mikrofonun düğmesini bıraktı ve bu yabancının söylediklerini anlaması, ona inanması için dua etti.

"Abin bir düğmeyle sonumuzu getirebileceği konusunda beni uyarmıştı. Eh, o düğmeye basıldı ve evim yok oldu. Değer verdiğim insanlar öldü. Daha önce siz piç kurularının peşine düşmemiştim ama artık öyle yaptığımdan emin olabilirsiniz."

"Bekle," dedi Charlotte. "Dinle. Abimin başı belada. Seninle konuştuğu için. Hem onun hem de benim... bu yaşananlarla alakamız yok."

"Tabii, ne demezsin. Bizi konuşturmak istiyorsunuz. Öğrenebildiklerinizi öğrenmek. Sonra da bizi yok ediyorsunuz. Sizin için bir oyuncağız. Bizi temizliğe yolluyorsunuz ama gerçekte yaptığınız şey havayı zehirlemek. Yaptığınız tam olarak bu. Birbirimizden, sizden korkmamızı sağlıyorsunuz. Kendi insanlarımızı nefretimizle ve korkumuzla zehirlediğimiz dışarıya göndermemize neden oluyorsunuz, değil mi?"

"Ben– dinle, neden bahsettiğini bilmiyorum, yemin ederim. Ben... buna inanman çok güç biliyorum ama ben dışarıdaki dünyanın çok farklı olduğu zamanları hatırlıyorum. Orada yaşayıp nefes alabildiğimiz zamanları. Ve bir kısmının hâlâ öyle olabileceğine inanıyorum. Şimdi bile. Abimin size anlatmak istediği şey buydu, dışarıda umut olduğu."

Bir sessizlik yaşandı, ardından ağır ağır alınan bir nefes duyuldu. Charlotte'un kolu tekrardan zonklamaya başlamıştı.

"Umut."

Charlotte bekledi. Kenetli çenelerin arasından sızan öfkeli bir nefes gibi tısladı telsiz ona.

"Evim, insanlarım yok oldu ve benden umut etmemi is-

tiyorsun. Uydurduğunuz umudu gördüm ben. Emirlerinizi yerine getirmemiz için, temizlik yapmamız için vizörlerimize yerleştirdiğiniz parlak mavi gökyüzünü de öyle... Gördüm ve Tanrı'ya şükür ki bundan şüphe duyabildim. Bu bir nirvana zehirlenmesi. Bu hayata katlanabilmemizi bu şekilde sağlıyorsunuz. Bize cennet vaat ediyorsunuz, değil mi? Peki cehennemimiz hakkında ne biliyorsunuz?"

Haklıydı. Juliette haklıydı. Bu tarz bir konuşma nasıl mümkün olabilirdi ki? Abisi bunu nasıl idare edebilirdi? Her nasılsa aynı dili konuşan bambaşka ırklardı. Tanrılar ve ölümlüler. Charlotte karıncalarla konuşmaya çalışıyordu; açık arazinin değil, toprağın altındaki yuvalarının bozulmasından korkan karıncalarla. Onların bakış açılarını asla–

Derken Juliette'in de onların cehennemi hakkında hiçbir şey bilmediğini fark etti. Ve bunu ona anlatmaya koyuldu.

"Abim ölesiye dövüldü. Ölmüş bile olabilir. Bu olay gözlerimin önünde yaşandı. Ve bunu yapan kişi ikimizin de baba gözüyle baktığı bir adamdı." Dağılmamaya, gözyaşlarını sesine sirayet ettirmemeye çalıştı. "Şu an peşimdeler. Ya beni tekrardan uyutacaklar ya da öldürecekler ve ikisi arasında bir fark var mı emin değilim. Erkekler vardiyalarla çalışırken biz kadınları yıllarca dondurup bekletiyorlar. Burada oyunlar oynayan ve hangi silonun serbest kalacağına karar veren bilgisayarlar var. Geri kalanlar ölecek. Bir silo hariç hepsi yok olacak. Ve bunu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Silo sıralamasının bulunduğu sayfayı çıkarmak için dosyalara uzandı ama bulanık görüşünden ötürü başaramadı. Onun yerine haritayı aldı eline. Juliette'in ağzını bıçak açmıyordu; muhtemelen Charlotte'un onun cehennemine afalladığı kadar o da Charlotte'unkine afallamıştı. Ama bunu söylemesi gerekiyordu. Keşfettikleri korkunç hakikatleri anlatmalıydı. Bu, ona iyi geliyordu.

"Biz... Donny ve ben size yardım etmenin bir yolunu arıyorduk, hepinize, yemin ederim. Abim... sizin insanlarınıza sempati duyuyordu." Juliette onun ağladığını duymasın diye düğmeyi bıraktı.

"Benim insanlarım," dedi Juliette, usulca.

Charlotte başıyla onayladı. Derin bir nefes aldı. "Senin silon."

Uzun bir sessizlik yaşandı. Charlotte tulumunun koluyla gözyaşlarını sildi.

"Sana inanacağımı nereden çıkardın? Neler yaptığınızın farkında mısın? Kaç kişiyi canından ettiğinizin? Binlerce insan öldü–"

Charlotte sesi kısmak için düğmeye uzandı.

"–ve biz geride kalanlar da onların yanına gideceğiz. Ama sen yardım etmek istediğini söylüyorsun. Sen de kimsin lan?"

Juliette onun yanıt vermesini bekledi. Charlotte tıslayan kutuya baktı. Mikrofonun düğmesine bastı. "Milyarlarca," dedi. "Milyarlarca insan öldü."

Yanıt gelmedi.

"Tahayyül edebileceğinden çok daha fazla insanı öldürdük. Rakamlar bile anlamsız kalıyor. Hemen hemen herkesi öldürdük. Birkaç bin kişinin... umurlarında olduğunu sanmıyorum. O yüzden bunu yapabiliyorlar."

"Kim? Abin mi? Kim yaptı bunu?"

Charlotte taze gözyaşlarını yüzünden sildi ve başını iki yana salladı. "Hayır. Donny asla böyle bir şey yapmazdı. Bunu yapan... muhtemelen bu sözcüğün sizde bir anlamı yok. Dünyanın eski hâlinin başındaki adam. Abime saldırdı. Bizi buldu." İçten içe Thurman'ın kapıya bir tekme atıp içeri dalmasını ve aynı şeyi kendisine yapmasını bekleyerek arkasına doğru baktı. Kovana çomağı sokmuştu, bundan emindi. "Dünyayı ve senin insanlarını yok eden oydu. Adı Thurman. O bir bakıma... başkan gibi bir şeydi."

"Başkanınız dünyamızı yok etti. Abin değil, o diğer adam öyle mi? Şu an içinde bulunduğum dünyayı da kapatan o mu? Onlarca yıl geçti üzerinden. Bunu da mı o yaptı?"

Charlotte kadının her siloyu birer dünya olarak düşündüğünü fark etti. Bir keresinde yön sormak için yaklaştığı Iraklı bir kızla aralarında geçen konuşmayı hatırladı. O konuşma farklı bir dilde, farklı bir dünya hakkındaydı ama bu konuşmadan çok daha kolay olmuştu.

"Abimi ele geçiren adam daha büyük olan dünyayı yok etti, evet." Charlotte dosyadaki Antlaşma başlıklı bildiriyi gördü. Bunu ona nasıl anlatabilirdi?

"Yani silonun dışındaki dünyayı mı kastediyorsun? Ekinlerin toprağın üzerinde yetiştiği ve silolarda insanların değil tohumların tutulduğu dünya mı?"

Charlotte tuttuğu nefesini koyuverdi. Abisi açık ettiğinden daha fazlasını anlatmış olmalıydı.

"Evet, o dünya."

"O dünya binlerce yıldır ölü."

"Yüzlerce yıldır," dedi Charlotte. "Biz... biz çok uzun bir süredir hayattayız. Ben... ben o dünyada yaşadım. Mahvolmadan önceki hâlini gördüm. Bunu yapanlar bu siloda yaşayan insanlar. İnan bana."

Bir sessizlik daha yaşandı. Patlayan bir bomba sonrası yaşanan vakum ânı gibiydi âdeta. Açıklıkla ifade edilmiş bir itiraftı bu. Charlotte düşündüğü ve abisinin hep yapmayı istediği şeyi başarmıştı. Hedef göstermek. İntikama çağrı. Hak ettikleri her şey.

"Eğer bu doğruysa hepinizin ölmesini isterdim. Beni anlıyor musun? Bizim nasıl yaşadığımızı biliyor musun? Dışarıdaki dünyanın nasıl olduğundan haberin var mı? Hiç gördün mü orayı?"

"Gördüm."

"Kendi gözlerinle mi? Çünkü ben gördüm."

Charlotte derin bir soluk aldı. "Hayır," diye itiraf etti. "Kendi gözlerimle görmedim. Bir kameradan gördüm. Ama herkesten daha uzaklarını gördüm ve sana oraların daha güzel olduğunu söyleyebilirim. Sanırım dünyayı zehirlediğimiz konusunda haklısın fakat ben bunun sınırlı olduğunu düşünüyorum. Etrafımızda dev bir bulut var sanırım. O bulutun ötesindeyse mavi bir gökyüzü ve bir yaşam şansı var. Bana inanmak zorundasın, eğer sizi özgürleştirmek, olanları düzeltmek için bir şansım olsa bunu hemen şimdi yapardım."

Uzun bir duraksama yaşandı. Oldukça uzun bir duraksama. "Nasıl?"

"Ben... size yardım edebilecek bir konumda olduğumu

sanmıyorum. Sadece yapabilecek olsam yapardım diyorum. Orada başınızın belada olduğunu biliyorum ama ben de pek iyi durumda değilim. Beni bulduklarında muhtemelen öldürecekler. Ya da onun gibi bir şey. Burada çok..." Masanın üzerindeki tornavidaya dokundu "...çok kötü şeyler yaptım."

"Bu yaşananlardaki payım yüzünden halkım da beni ölü istiyor," dedi Juliette. "Beni temizliğe gönderecekler ve bu defa geri dönemeyeceğim. Yani sanırım ortak bir yönümüz var."

Charlotte güldü ve yanaklarını sildi. "Gerçekten çok üzgünüm," dedi. "Yaşadığınız şeyler için çok çok üzgünüm. Bütün bunlara neden olduğumuz için çok üzgünüm."

Sustular.

"Teşekkürler. Sana inanmak istiyorum, senin ve abisinin bu işin sorumluları olmadığına da öyle. Büyük oranda, çok yakın olduğum birisi abisinin bize yardım ettiğine inanmamı istediği için. Yani geldiğimde yoluma çıkmayacağınızı umut ediyorum. Şimdi şu yaptığını söylediğin şeyler, onları kötülere mi karşı mı yaptın?"

Charlotte doğruldu. "Evet," diye fısıldadı.

"Güzel. Bu bir başlangıç. Şimdi sana burada yaşanan dünyayı anlatayım. Ömrüm boyunca iki adam sevdim ve her ikisi de dünyanın iyi bir yer olduğuna, onu daha iyi bir yer hâline getirebileceğimize dair beni ikna etmeye çalıştı. Kazıcıları bulduğumda, tünel kazıp buraya ulaşabileceğimi düşündüğümde çözümün bu olduğunu düşündüm. Ama bu yalnızca işleri daha beter hâle getirdi. Ve umut saçan o iki adam var ya, ikisi de öldü. İşte içinde yaşadığım dünya bu."

"Kazı makineleri mi?" diye sordu Charlotte. Buna bir anlam vermeye çalıştı. "Öteki siloya basınç odalarından geçip tepeleri aşarak gitmediniz mi?"

Juliette ilk önce hiçbir şey söylemedi. "Çok konuştum," dedi sonunda. "Gitmeliyim."

"Hayır, dur. Anlamama yardım et. Bir silodan diğerine tünel mi açtın?" Charlotte öne eğilip notlarını masanın üzerine serdi ve haritayı eline aldı. Yeni bir kural ya da yeni bir bilgi kırıntısı edinmeden hiçbir anlam ifade etmeyen bulmaca-

lardan biriydi bu. Silolardan çıkan kırmızı çizgilerden birini TOHUM olarak etiketlenmiş noktaya dek takip etti.

"Bunun önemli olduğunu düşünüyorum," dedi Charlotte. Bir heyecan dalgası katetti bedenini baştan aşağı. Oyunun nasıl oynanacağını, iki yüzyıl içerisinde onları bekleyenin ne olduğunu görebiliyordu. "Bak, buna inanmanın güç olduğunu biliyorum ama ben eski dünyadanım. Yemin ederim. Ben o dünyayı ekinlerle kaplıyken gördüm... dediğin gibi, toprağın üzerinde yetiştiklerini. Ve dışarıda gördüğümüz bu haraplığın tüm dünya boyunca devam ettiğini sanmıyorum. Bir anlığına da olsa gördüm. Ve şu kazıcı dediğin araçlar. Sanırım onların ne için olduklarını biliyorum. Beni dinle. Burada abimin önemli olduğunu düşündüğü bir harita var. T-O-H-U-M yazılı yere uzanan bir sürü ok var üzerinde."

"Tohum," dedi Juliette.

"Evet. Bu çizgiler uçuş hatlarına benziyor, bu bana bugüne kadar bir anlam ifade etmemişti. Sanırım bu çizgiler daha iyi bir yeri işaret ediyor. Bence bulduğun kazıcılar silolar arasında gezinmek için orada değiller. Bence–"

Arkasında bir ses duydu. Charlotte saatlerdir, hatta günlerdir bunu bekliyor olsa da idrak etmesi zamanını aldı. İzini süreceklerini, onu bulmaya geleceklerini bilmesine rağmen yalnızlığa fazla alıştırmıştı kendini.

"Sence ne?" diye sordu Juliette.

Arkasını döndü ve kumanda odasının kapısının hızla açıldığını gördü. Koridorda abisini götüren adamların renginde giyinmiş biri duruyordu. Tek başına gelmişti, Charlotte'a kıpırdamamasını ve ellerini havaya kaldırmasını bağırıyordu. Silah doğrultmuştu.

Telsizden Juliette'in sesi duyuluyordu. Charlotte'a devam etmesini söylüyor, kazıcıların amacını soruyordu. Ancak Charlotte adamın söylediklerini yapmakla meşguldü; tek elini bütünüyle, ötekini de acısı müsaade ettiğince başının üzerine kaldırmıştı. Ve her şeyin sona erdiğini biliyordu.

47

• Silo 17 •

Jeneratör bir homurtu kopararak hayata döndü. Dev kazıcının göbeğinin derinliklerinde bir tıkırtı oldu, sonra da Silo On Yedi'nin pompa odasında, jeneratör odasında ve ana koridorda bir dizi lambanın ışığı yandı. Bitkin mekanikerlerden sevinç çığlıkları ve alkışlar duyuldu. Ve Juliette o anda ufak zaferlerin ne kadar da önemli olduğunu anladı. Karanlığın kök saldığı yerleri sardı ışıklar.

Juliette için her nefes ufak çaplı bir zaferdi. Lukas'ın ölümü göğsünde bir ağırlığa sebep oluyordu, keza Peter, Marsha ve Nelson'ın da öyle. IT'den tanıdığı ve bağışladığı herkes ölmüştü. Kafeterya personeli. Tam olarak Tedarik'in üstünde kalan, Mekanik'e yönelmeyen herkes. Yüktü göğsünde her biri. Derin bir nefes daha aldı ve bunu hâlâ yapabilmesi tuhafına gitti.

Courtnee mekanikerlerin başına geçmiş ve Shirly'den kalan boşluğu doldurmuştu. Işıkları düzenleyen, kabloları döşeyen, pompaları bağlayan ve zamanlamalarını ayarlayan kişiler o ve ekibi olmuştu. Juliette ise etrafta bir hayalet gibi dolaşıyordu. Sadece bir avuç kişi onu görüyordu sanki. Babası ve birkaç yakın arkadaşı; ona sadık kalmak bir hata bile olsa öyle yapmaya devam eden insanlar.

Walker'ı kazıcının arkasında buldu; mekânın darlığı ve devamlı bir güç kaynağının varlığı ona kendini evindeymiş gibi hissettiriyordu. Yaşlı adam onun telsizine şöyle bir baktı ve cihazın çalışır durumda olduğunu ancak bataryasının bit-

tiğini söyledi. "Birkaç saat içinde bir şarj istasyonu hazırlayabilirim," dedi, özür dilercesine.

Juliette taşıma bandına göz gezdirdi. Üzerindeki taş toprak temizlenmişti ve artık Walker ile kazı ekibi için bir çalışma tezgâhı vazifesi görüyordu. Yaşlı adam, Courtnee için aynı anda birkaç proje birden yürütüyordu: tamir edilecek pompalar ve demonte edilmiş fünyelere benzeyen bir şeyler. Juliette ona teşekkür etti ama yakında yukarı doğru yola çıkacağını söyledi; şerif yardımcısı istasyonlarında ve otuz dördüncü kattaki IT'de şarj cihazları vardı zaten.

Kazı ekibinin taşıma bandının ilerisinde bir şematiğin üzerine çöreklendiğini gördü. Juliette telsizini ve el fenerini yanına alıp Walker'ın sırtını sıvazladı ve diğerlerinin yanına gitti.

İhtiyar madenci şefi Erik elinde bir pergelle şematiğin uzak bölgelerini işaretliyordu. Juliette daha yakından görebilmek için işçilerin arasına karıştı. Haftalar önce IT'den getirdiği silo şematiğiydi bu. Kimisi X ile işaretlenmiş çemberler vardı üzerinde. İki silonun arasına kazıcının aldığı yolu gösteren işaretler ilave edilmişti. Madenci ekibi ne tarafa kazmaları gerektiğini kestirebilmek için bu şematiği kullanmış, onu Juliette'in hangi yöne ne kadar yürüdüğüne dair tahminleriyle desteklemişlerdi.

"Silo On Altı'ya iki haftada ulaşabiliriz gibi görünüyor," diye hesap etti Erik.

Bobby homurdandı. "Yapma şimdi. Buraya gelmek için bundan daha fazla vakit harcadık."

"Bu yerden olabildiğince çabuk kurtulabilmek için duyacağınız şevke güveniyorum," dedi Erik.

Biri güldü.

"Ya orası da güvenli değilse?" diye sordu Fitz.

"Muhtemelen değildir," dedi Juliette.

Yağla sıvanmış yüzler ona çevrildi.

"Yoksa hepsinde tanıdıkların mı var?" diye sordu Fitz. Esasen alay ediyordu. Juliette gruptaki gerginliği hissedebiliyordu. Çoğu sevdiklerini, çocuklarını ve kardeşlerini bu siloya getirmeyi başarmıştı. Ama hepsi değil.

Juliette, Bobby'yle Hyla arasına sıgışıp parmagıyla harita-
daki çemberlerden birini tıklattı. "Bunda var," dedi.

Tepelerindeki ampul, kablosunun ucunda sallanırken haritanın üzerinde gölgeler dolaştı. Erik genç kadının gösterdiği çemberin üzerindeki yazıyı okudu. "Silo Bir," dedi. Şu an bulundukları yer ile orası arasındaki üç silo sırasını takip etti eliyle. "Oraya varmak çok çok daha uzun sürer."

"Sorun degil," dedi Juliette. "Yalnız gideceğim."

Şematiğe bakan gözler ona döndü. Duyulan tek ses kazıcının öteki ucundaki jeneratör düzeneğinin homurtusuydu.

"Ve bunu yerin üzerinden yapacağım. Olabildiğince çok patlayıcıya ihtiyacınız olduğunu biliyorum ama kazıdan artan birkaç kasa olduğunu görmüştüm. Yanıma o silonun tepesinde bir delik açmaya yetecek kadar patlayıcı almak istiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Bobby.

Juliette haritanın üzerine eğilip gideceği yolu parmağıyla işaret etti. "Modifiye edilmiş bir temizlik kıyafetiyle yerin üzerinden gideceğim. O siktiğimin silosunun kapısını patlayıcılarla donatıp çorba konservesi açar gibi açacağım."

Fitz dişlerini göstermese de gülümsedi. "Orada ne türden arkadaşların var demiştin?"

"Ölü türden," dedi Juliette. "Bize bunu yapan insanlar orada yaşıyorlar. Dışarıdaki dünyayı yaşanamaz kılanlar da onlar. Bence artık onların da bu dünyayla tanışma vakitleri geldi."

Bir an kimseden ses çıkmadı. Ta ki Bobby, "Basınç odasının kapıları ne kalınlıkta?" diye sorana dek. " Sen onları daha önce gördün."

"Sekiz veya on santim."

Erik sakallarını kaşıdı. Juliette gruptaki adamların yarısının aynı türden bir hesap yaptığını fark etti. Hiçbiri onu bundan vazgeçirmeye kalkışmayacaktı.

"Yirmi ya da otuz dinamit lokumu gerekir," dedi biri. Juliette sesin sahibini aradı ve tanımadığı bir yüzle karşılaştı. Orta-Katlar'dan aşağı inmeyi başaranlardan biriydi belki de. Ama üzerinde Mekanik tulumu vardı.

"Büyük merdivenin dibine üç santimlik bir metal plaka yerleştirmiştiniz. Onu delmek için sekiz dinamit lokumu kullanmamız gerekmişti. Onun üç dört katını düşünmek gerekir bence."

"Mekanik'e yeni mi atandın?" diye sordu Juliette.

"Evet hanımefendi," dedi adam, başıyla onaylayarak. Kısa kesilmiş saçlarındaki kirin ve neşeli tebessümünün ardına bakıldığında içindeki En-Tepe sakininin görülebildiğini düşündü Juliette. Mekanik vardiyalarına destek çıkmak için gönderilen IT'cilerden biriydi. Arkadaşlarının isyan zamanında döşediği bariyerlerden birini patlatanlardan... Neden bahsettiğini iyi biliyordu.

Juliette diğerlerine baktı. "Gitmeden önce bu silolardan birkaçına ulaşıp size barınma sağlayıp sağlayamayacaklarına bir bakacağım. Ama sizi uyarmam gerek, tüm bu siloların liderleri Silo Bir'dekiler için çalışıyor. Duvarlarını yarıp içeri girdiğinizde sizi beslemektense öldürmek isteyeceklerdir. Bu siloda kurtarılabilir ne kaldı bilmiyorum, fakat burada kalmak sizin için daha akıllıca olacaktır. Yüzlerce yabancı duvarlarımızı delip barınma talep etseydi ne düşünürdük bir hayal edin."

"Onları kabul ederdik," dedi Bobby.

Fitz dudak büktü. "Senin için bunu söylemesi kolay, iki çocuğun var. Peki ya çekilişten medet umanlar?"

Bu birkaç kişinin aynı anda konuşmasına sebep oldu. Erik taşıma bandına birkaç kez vurarak onları susturdu. "Yeter," dedi diğerlerine dik dik bakarak. "Juliette haklı. Önce bulunduğumuz yeri keşfetmemiz gerek. O sırada da hazırlıklarımızı tamamlayabiliriz. Bu yerin madenlerindeki tüm kirişlere ihtiyacımız olacak, bu da pompayla çektirilecek bir sürü su ve keşfedilecek bir sürü yer demek."

"Peki bu makinenin yönünü tam olarak nasıl çevireceğiz?" diye sordu Bobby. "Buraya gelirken bile orospuluk edip durdu. Manevra yapmaya pek hevesli değil."

Erik başını yukarı aşağı salladı. "O işi çoktan düşündüm. Etrafını kazıp ona kendi etrafında dönebileceği kadar yer açacağız. Court tek seferde birden fazla ray döşeyebileceğimi-

zi söylüyor. Biraz ön tarafa, biraz da arkaya. Makine, önünde bir toprak parçası olmadığı müddetçe yavaş yavaş hareket edecektir."

Raph o anda Juliette'in yanında belirdi. Tüm bu tartışma esnasında arkada ilgisizce beklemişti. "Seninle geliyorum," dedi.

Genç kadın bunun bir soru olmadığını fark etti. Başıyla onayladı.

Erik yapılacakları sıralamayı bitirdiğinde işçiler dağılmaya başladı. Juliette adamın dikkatini çekti ve ona telsizi gösterdi. "Gitmeden önce Courtnee'yi, babamı ve çiftliklere çıkan bazı arkadaşlarımı göreceğim. Bir tane daha bulur bulmaz sana biriyle bir telsiz göndereceğim. Bir tane de şarj ünitesi. Eğer sizi kabul edecek bir siloyla iletişime geçebilirsem sana haber veririm."

Erik başıyla onayladı. Tam bir şey diyecekti ki hâlâ etraflarında aylak aylak gezinen işçiler olduğunu gördü ve Juliette'e peşinden gelmesini işaret etti. Genç kadın da telsizi Raph'e verip onu takip etti.

Birkaç adım gittikten sonra Erik etrafına bakındı, sonra da biraz daha uzaklaşmaları gerektiğini işaret etti. Sonra biraz daha. Ta taşıma bandının en ucuna, son ampulün yanıp sönerek sallandığı yere varana dek yürüdüler.

"Bazılarının aralarında konuştuklarına kulak misafiri oldum," dedi Erik. "Senden bütün bunların saçmalık olduğunu bilmeni istiyorum, tamam mı?"

Juliette yüzünü şaşkınlıkla buruşturdu. Erik derin bir nefes aldı ve işçilerini uzaktan seyretti. "Bütün bunlar yaşandığı sırada eşim yüz yirmili katlarda çalışıyordu. Etrafındaki herkes yukarı koşuyormuş ve her ne kadar onlarla birlikte gitmek istediyse de soluğu doğrudan aşağıda, çocuklarının yanında almış. O kattan hayatta kalan tek kişi o. Buraya gelebilmek için kocaman bir güruhla boğuşmuş. İnsanlar deliye dönmüş gibi davranıyormuş."

Juliette onun kolunu sıktı. "Başardığına sevindim." Tepelerinde sallanan ampulün ışığını seyretti Erik'in gözlerinde.

"Lanet olsun Juliette, beni dinle. Bu sabah paslı bir çelik

sac üzerinde, belki de ömrümün geri kalanı boyunca çekeceğim bir boyun tutulmasıyla açtım gözlerimi. İki lanet çocuk döşek niyetine benim üzerimde uyumuş, götüm de soğuktan uyuşmuştu–"

Juliette güldü.

"–ama Lesley orada uzanmış, beni seyrediyordu. Sanki uzun süredir öylece izliyordu beni. Sonra da etrafına, bu paslı cehennem çukuruna baktı ve bu siloya sığınabildiğimiz için Tanrı'ya şükretti."

Juliette başını çevirip gözyaşlarını sildi. Erik onu kolundan tutup kendisiyle yüzleşmesi için tekrardan çevirdi. Bu şekilde teslim olmasına izin vermeyecekti.

"Bu kazıdan nefret ediyordu. Nefret. İkinci vardiyayı yönetmemden, bana taşıttığın motor yatakları ve gergiler yüzünden durmadan şikâyet edip homurdanmamdan ve altı numaralı madene yaptıklarımızdan nefret ediyordu. Ediyordu çünkü ben de nefret ediyordum. Anlıyor musun?"

Juliette başıyla anladığını belirtti.

"Artık çoğu kişi gibi içinde bulunduğumuz çıkmazı ben de biliyorum. Bir sonraki kazıyla bir yere varabileceğimi düşünmüyorum ama zamanımız gelinceye dek bize bir meşgale olacaktır. O zamana kadar her tarafım ağrıyor da olsa sevdiğim kadının yanında uyanacağım, eğer şanslıysam sonraki sabah da öyle... ve bu sabahların her biri benim için bir armağan olacak. Burası cehennem değil. Henüz oraya düşmedik ve bunu bize sen armağan ettin."

Juliette yanaklarından akan gözyaşlarını sildi. Bir yanı onun önünde ağladığı için kendisinden nefret ediyor, diğer yanıysa adamın boynuna sarılıp hıçkırarak ağlamak istiyordu. Lukas'ı mümkün olduğunu sandığından çok daha fazla özlemişti o an. "Bu giriştiğin çılgınlığın işe yarayacağından emin değilim fakat bende olup da ihtiyacın olan ne varsa alabilirsin. Eğer çıplak ellerimle daha fazla kazmam gerekiyorsa, varsın öyle olsun. Gidip o şerefsizlere hadlerini bildir. Cehenneme gittiğimde onların çoktan orayı boylamış olduğunu görmek istiyorum."

48

• Silo 17 •

Juliette babasını temizlenip boşaltılmış paslı bir ardiyeye kurulu, derme çatma bir klinikte buldu. Dokuz aylık hamile olan ikinci vardiya elektrikçisi Raylee bir uyku tulumunun üzerinde yatıyordu, yanında da eşi vardı ve her ikisinin de eli kadının karnının üzerinde duruyordu. Juliette çifti selamladı ve çocuklarının belki de ailelerinden farklı bir siloda doğan ilk bebek olacağının farkına vardı. Bu çocuk onların yaşadığı ve çalıştığı ışıltılı Mekanik'i asla bilmeyecek, pazar katına çıkarak müzik dinleyip oyun izleyemeyecek, dış dünyayı tanımak için çalışır vaziyetteki bir duvarekrana asla bakamayacaktı. Bir kız olduğu takdirde de tıpkı Hannah gibi genç yaşta çocuk sahibi olma riskiyle karşı karşıya kalacaktı, tabii kimse ona aksini söylemediği sürece.

"Gidiyor musun?" diye sordu babası.

Juliette başıyla onayladı. "Sana veda etmek için uğradım."

"Sanki seni bir daha asla göremeyecekmişim gibi konuşuyorsun. Burada işleri halledince ben de yukarı gelip çocukları kontrol edeceğim. Bebeğimiz bir gelsin de." Raylee'ye ve eşine gülümsedi.

"Öyleyse şimdilik hoşça kal," dedi Juliette. Diğerlerine planladıklarını kimseye, özellikle de Courtnee ile babasına söylemeyeceklerine dair yemin ettirmişti. Babasıyla son kez kucaklaşırken kollarının kendisine ihanet etmemesini diledi.

"Bil diye söylüyorum, o ufaklıklar benim çocuklarım diyebileceğim kadar yakınlar bana. Bu yüzden onlara göz kulak olmak için orada olmadığım zamanlarda Solo'ya yardımcı

olabilirsen... Bazen aralarındaki en büyük çocuğun o olduğunu düşünüyorum."

"Olurum tabii. Ve biliyorum. Ayrıca Marcus için çok üzgünüm. Bunun için kendimi suçluyorum."

"Suçlama baba. Lütfen. Sadece... ben çok yoğun olduğumda onlara göz kulak ol yeter. Çılgın projelere bulaşmaktaki hünerimi az çok biliyorsun artık."

Babası başıyla onayladı.

"Seni seviyorum," dedi Juliette. Ardından kendine ve planlarına daha fazla ihanet etmeden önce gitmek üzere arkasını döndü. Raph koridorda sırtında ağır bir çantayla bekliyordu. Juliette de diğerini aldı ve ikisi birlikte ışıklardan uzağa, neredeyse karanlık bölgelere doğru yürüdüler. Aşina oldukları yolda el fenerlerini yakmaya yeltenmediler bile, zaten çok geçmeden gözleri de karanlığa alıştı.

Başında kimsenin beklemediği bir güvenlik turnikesinden geçtiler. Juliette'in gözleri iki büklüm olmuş hava hortumunu seçti ve burayı yüzerek geçtiği zamanı hatırladı. Tepelerindeki büyük merdiven, metanetli acil durum ışıklarının solgun yeşil ışığıyla parlıyordu ve böylece yukarıya doğru olan uzun tırmanışlarına başladılar. Juliette'in yol boyunca görmek ve yanına almak istediklerine dair bir liste vardı kafasında. Çocuklar aşağı çiftliklerde, eski evlerinde olmalıydılar. Solo da öyle tabii. Önce onları görmeyi istiyor, sonra da yukarı çıkıp şerif yardımcısı istasyonunda bir şarj ünitesi ve mümkünse bir tane de telsiz bulmayı umuyordu. Şansları yaver gider ve merdiveni hızlı çıkabilirlerse o gecenin geç saatlerinde Kıyafet Laboratuvarı'ndaki eski evine varır, kendisine son bir kıyafet daha hazırlamaya başlardı.

"Walker'dan fünyeleri almayı unutmadın, değil mi?" diye sordu Raph'e. Sanki bir şeyler unutmuş gibi hissediyordu.

"Evet. İstediğin bataryaları da aldım. Mataraları da ağzına kadar doldurdum. Her şey tamam."

"Yalnızca emin olmak istedim."

"Şu kıyafetleri modifiye etme olayından ne haber?" diye sordu Raph. "Yukarıda ihtiyacın olan her şeyin olduğundan emin misin? Kaç tane kıyafet vardı sahi?"

"Gereğinden çok var," dedi Juliette. Ona iki kıyafetin yetip de artacağını söylemek istedi. Raph'in tüm yolu kendisiyle gelmeyi planladığından oldukça emindi ve Juliette kendini bu kavgaya hazırlamaya başlamıştı bile.

"Evet de kaç tane? Sadece merak ettim. Daha önce kimsenin bu tarz şeyleri konuşmasına izin verilmezdi..."

Juliette otuz dörtle otuz beşinci katın arasında kalan, sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen depoları düşündü. "İki... belki de üç yüz kıyafet," dedi ona. "Sayabileceğimden çok daha fazla. Bugüne kadar yalnızca birkaç tanesini modifiye ettim."

Raph ıslık çaldı. "Birkaç yüzyıllık temizliğe yetecek kadar, ha? Yılda bir kişi gönderirsen tabii."

Juliette adamın hesabının üç aşağı beş yukarı doğru olduğunu düşündü. Artık dışarıdaki havanın nasıl zehirlendiğini bildiği için muhtemelen planın da bu olduğunu varsaydı: Düzenli bir sürgün akışı. Temizlik değil, tam tersini yapıyorlardı. Dünyayı kirletiyorlardı.

"Baksana, Tedarik'ten Gina'yı tanır mıydın?"

Juliette başını olumlu anlamda salladı ve adamın kullandığı geçmiş zaman eki boğazında düğümlendi. Tedarik'ten epey kişi aşağı inmeyi başarmıştı, ama Gina aralarında yoktu.

"Bir süredir görüşüyorduk, biliyor musun?"

Juliette başını iki yana salladı. "Bilmiyordum. Üzgünüm Raph."

"Sağ ol."

Sarmal merdiveni bir tur daha döndüler.

"Gina bir keresinde bir miktar yedek parça için analiz yapmış. Şu her şeyin çetelesini tutan, neyin nerede bulunduğunu ve kaç tane sipariş edildiğini falan gösteren bilgisayarları vardı ya. Eh, bir keresinde IT'nin birkaç sunucusunun birden çipleri yanmış. Hani şu tüm aksiliklerin üst üste geldiği haftalarda bam, bam, bam diye hepsi gitmiş–"

"O haftaları hatırlıyorum," dedi Juliette.

"Eh, Gina da bu hızla giderlerse o parçaların yedeklerinin ne zaman biteceğini merak etmiş. Artık üretilemeyen parçalardanmış, anlarsın ya? Komplike olanlardan. Böylece orta-

lama arıza sıklığına bakmış, stokları kontrol etmiş ve iki yüz kırk sekiz yıl çıkmış."

Juliette adamın devam etmesini bekledi. "Bu sayının bir şey mi ifade etmesi gerekiyor?" diye sordu sonra da.

"İlk bakışta hayır. Ama bu sayı ona tuhaf gelmiş çünkü birkaç ay önce, yine sırf meraktan benzer bir rapor hazırlamış ve sayı ona yakın bir şey çıkmış. Ondan birkaç hafta sonra ofisinde bir ampul patlamış. Sadece bir ampul. Gina bir şeyin üzerinde çalışırken bir anda sönüvermiş ve bizimkinin yine aklına bir şeyler takılmış. Ampul deposunu görmüştün, değil mi?"

"Maalesef görmedim."

"Eh, devasa bir yerdi. Bir keresinde beni oraya götürmüştü ve..."

Raph birkaç basamak boyunca sessizliğe büründü.

"Şey, deponun neredeyse yarısı boştu. Gina ampullerin siloya kaç yıl yeteceğini hesaplamış ve sonuç iki yüz elli bir yıl çıkmış."

"Aşağı yukarı aynı rakam."

"Aynen öyle. Hâliyle bizimki iyice şüphelenmiş. Bu arada Gina'nın merakı insanı hayran bırakacak boyutlardaydı. Her neyse, böylece boş zamanlarında bu tarz raporlar hazırlamaya başlamış. Özellikle de önemli parçalar için. Örneğin yakıt hücreleri, doğum kontrol implantları ve zamanlayıcı çipler hakkında falan. Her biri de iki yüz elli yıl civarlarında çıkmış. İşte o zaman geriye yalnızca o kadar zamanımızın kaldığını anlamış."

"İki yüz elli yıl," dedi Juliette. "Sana böyle mi söyledi?"

"Evet. İçki masasında bana ve çevremizdeki birkaç kişiye anlattı bunu. Ama kafası epey kıyaktı. Jonny'nin..." Raph bir kahkaha attı. "Jonny'nin onun daima her şeyin kötü yanını gördüğünü söylediğini, sonra da kötü şeylerden bahsetmişken karımın yanına dönsem iyi olacak dediğini hatırlıyorum. Gina'nın Tedarik'teki arkadaşlarından biri de insanların ta büyükannesinin zamanından beri böyle şeyler anlattığını ve anlatmaya devam edeceklerini söylemişti. Ama Gina herkesin bunu çabucak kavrayamamasının sebebinin önümüzde

hâlâ çok uzun bir zaman olmasına bağlamıştı. İki yüz küsur yıl sonra insanların boş birer mağaradan farksız olan depolara inip her malzemenin sonuncusunu alacağı günler geldiğinde her şeyin çok daha bariz olacağını söylemişti."

"Gina burada olmadığı için gerçekten çok üzgünüm," dedi Juliette.

"Ben de." Birkaç basamak daha tırmandılar. "Ama bu konuyu açmamın sebebi bu değil. Yukarıda birkaç yüz kıyafet olduğunu söyledin. Aynı sayıya tekabül ediyor gibi görünüyor, ne dersin?"

"Benimkisi sadece bir tahmindi," dedi Juliette. "Oraya yalnızca birkaç kez girip çıktım."

"Ama doğru görünüyor. Sana da her şey geriye sayan bir sayaç gibi gelmiyor mu? Yani tanrılar ya ne kadar malzeme stoklamaları gerektiğini biliyorlar ya da belirli bir tarihten sonrasını planlamamışlar. İnsana kendini domuz sütü gibi hissettiriyor, değil mi? Belli bir miadımız var. Ben şahsen öyle hissediyorum." Juliette dönüp albino arkadaşına şöyle bir baktı ve yeşil renkli acil durum ışıklarının ona ürkütücü bir parıltı kattığını gördü. "Belki," dedi. "Gina iyi bir noktaya parmak basmış olabilir."

Raph burnunu çekti. "Neyse, siktir et. Nasıl olsa o zamana dek çoktan ölmüş olacağız."

Adam bu son söylediğine güldü ve kahkahası merdivende yukarı aşağı yankılandı, fakat bunun düşüncesi Juliette'in içini burktu. Yalnızca o tarih geldiğinde tanıdığı herkes ölmüş olacağından değil, ama aynı zamanda bu bilgi korkunç ve dehşet verici bir hakikati sindirilebilir kıldığı için: Günleri sayılıydı. Herhangi bir şeyi kurtarabileceğinizi düşünmek ahmaklıktı, bilhassa da bir hayatı. Hiçbir hayat gerçek anlamda kurtarılamazdı, insanlık tarihinde hiç gerçekleşmemiş bir şeydi bu. Hayat, yalnızca uzatılabilirdi. Er ya da geç her şey sona ererdi.

49

• Silo 17 •

Çiftlikler karanlıktı, bitki yetiştirme ışıkları uzaklarda bir yerde tıkırdayan zamanlayıcılarının marifetiyle kapanmıştı. Uzun ve yapraklarla dolu bir koridorun sonlarından parsellerin üzerinde hak iddia eden ve buna ânında karşı çıkan adamların sesleri geliyordu. Sahipsiz her şey sahiplenilmişti. Hannah'ya sıkıntılı dönemleri hatırlatıyordu bu. Bebeğine sımsıkı sarılıp Rickson'a sokuldu.

Genç Miles pili tükenmekte olan el feneriyle başı çekiyordu. Ne zaman ışığı azalsa feneri elinin ayasına vuruyor, bu da her nasılsa ona daha fazla yaşam katıyordu. Hannah dönüp büyük merdivenden tarafa bir bakış attı. "Solo nerede kaldı?" diye sordu.

Kimse yanıt vermedi. Solo, Elise'in peşinden gitmişti. Küçük kızın dikkatinin dağılmasına ve bir şeylerin peşine düşüp başka yönlere gitmesine alışkınlardı ama bu insanlar her yerdeyken işler farklıydı. Hannah endişeliydi.

Kucağındaki bebek ağlamaya başladı. Bunu acıktığında yapardı. Buna hakkı vardı. Hannah kendi memnuniyetsizliklerine aman vermese de aslında kendisi de açtı. Bebeği kucağında düzeltip tulumunun tek askısını çözdü ve onu emzirmeye başladı. İki kişilik yemek yemeniz gerektiğinde açlık daha da beter bir hâl alıyordu. Üstelik açlığın bir zamanlar korkmak zorunda kalmadığı nadir şeylerden biri olduğu, ekinlerin koridor boyunca kollarını yaladığı o tarlalar artık korkutucu derecede boş görünüyordu. Talan edilmiş. Sahiplenilmiş.

Rickson, diğer sıralara karışıp ekinlerin arasında bitmiş, kıvrılan kolları türdeşlerinin saplarına dolanmış bir domates, salatalık ya da yabani meyve olup olmadığını görmek için çitlerin üzerinden atlayıp ikinci ve üçüncü sıraları kolaçan ederken ekin sapları ve yapraklar kâğıt gibi hışırdadı. Sonra gürültülü bir şekilde geri dönüp Hannah'nın eline yere temas etmiş yani yumuşamış bir şey tutuşturdu. "Al," dedi ve aramaya geri döndü.

"Niye bir seferde o kadar çok şey toplamışlar ki?" diye sordu Miles, o da kendisine yiyecek bir şeyler ararken. Hannah, Rickson'ın minik ikramını kokladı; kokusu belli belirsiz de olsa kabağı andırıyordu ama henüz olgunlaşmamıştı. Uzaktaki sesler bir tartışmayla yükseldi. Genç kız elindekinden bir ısırık aldı ve acı tadından ötürü irkildi.

"Çünkü bir aile değiller," dedi Rickson. Sesi, onun geçişiyle birlikte sallanan kara bitkilerin ardından geliyordu. O, boş ellerle mısır saplarının arasında belirdiği sırada genç Miles da el fenerini ona doğrulttu.

"Ama biz de bir aile değiliz ki," dedi oğlan. "Yani tam olarak. Ve biz hiç böyle bir şey yapmadık."

Rickson çitlerin üzerinden atladı. "Tabii ki bir aileyiz," dedi. "Ailelerin yaptığı gibi birlikte yaşayıp birlikte çalışıyoruz. Ama bu insanlar öyle değil. Farklı anılmak için nasıl da farklı giyindiklerini görmedin mi? Birlikte yaşamıyorlar. Bu yabancılar da tıpkı ebeveynlerimizin savaştığı gibi savaşacaklar. Ebeveynlerimiz de aile değildi zaten." Rickson uzun saçlarını açtı ve yüzüne saçılmış telleri toplayıp onları tekrar bağladı. Fısıldayarak konuşuyor, tartışma seslerinin geldiği karanlıklara bakıyordu. "Tıpkı ebeveynlerimizin yaptığı gibi yiyecekler ve kadınlar için birbirleriyle savaşa tutuşacaklar; ta ki ikisinden de hiç kalmayana kadar. Bu da yaşamak istiyorsak savaşmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Ben savaşmak istemiyorum," dedi Hannah. Yüzünü buruşturup bebeği acıyan meme ucundan uzaklaştırdı ve diğer göğsüne geçirmek üzere kıyafetinin askısına uzandı.

"Sen savaşmak zorunda değilsin," dedi Rickson. Ona askıyı çözmesi için yardım etti.

"Daha önce bizi rahat bırakmışlardı," dedi Miles. "Burada yıllarca yaşadık, neye ihtiyaçları varsa gelip aldılar ve bizimle savaşmadılar. Belki bu insanlar da aynısını yapar."

"O uzun zaman önceydi," dedi Rickson. Bebeğin annesinin memesine kuruluşunu izledi, sonra da bir şeyler daha bulma umuduyla çitin altından geçip karanlığa daldı. "Bizi rahat bıraktılar çünkü hem küçüktük hem de onların çocuklarıydık. Hannah ile ben senin yaşlarındaydık. Sen ve kardeşinse daha ufacıktınız. Savaş ne kadar çirkin boyutlara ulaşırsa ulaşsın biz çocukları kendi maharetimizle yaşamamız ya da ölmemiz için yalnız bıraktılar. Bizi bu şekilde terk etmiş olmaları bir lütuftu."

"Ama hep geliyorlardı," dedi Miles, "ve bize bir şeyler getiriyorlardı."

"Elise ve kız kardeşi gibi mi?" diye sordu Hannah. Artık onun da Rickson'ın da ölmüş kardeşleri vardı. Bulundukları koridorun ölüp gidenlerle, yukarıdan bir elin bir meyve misali koparıp götürdüğü kimselerle dolu olduğunu fark etti. "Savaş çıkacak," dedi genç kız, hâlâ bundan pek emin görünmeyen Miles'a. "Rickson ve ben artık çocuk değiliz." Çocukluktan ne kadar uzaklaştıklarının kanıtı olan bebeği kollarında usulca salladı.

"Keşke çekip gitseler," dedi Miles, suratsız bir şekilde. El fenerini tokatlamasıyla birlikte cihaz geğiren bir bebek misali kendine geldi. "Keşke her şey normale dönse. Keşke Marcus da burada olsa. Onsuz olmak çok kötü."

"Bir domates," dedi Rickson, muzafferane bir edayla gölgelerden çıkarak. Kırmızı küreyi Miles'ın ışığının altına tuttu ve domates hepsinin yüzüne bir kızarıklık yaydı. Bir bıçak çektiler. Rickson meyveyi üçe böldü ve ilk önce Hannah'nın payını uzattı. Domatesin kan kırmızısı suyu Rickson'ın elinden, Hannah'nın dudaklarından ve bıçaktan aktı. Salonun ilerilerinden gelen korkutucu sesler eşliğinde çıt çıkarmadan yediler. Bıçaktan yaşam akıyordu, lakin çok daha kötüsünü akıtmaya muktedirdi.

***

Jimmy basamakları tırmanırken kendi kendine sövdü. Alışık olduğu gibi, sözcüklerin gereğinden uzağa sürüklenmeyeceği, ağzından çıkanları yalnızca kulağının duyacağı şiddette küfretti kendisine. Kendisine küfretti ve gümbür gümbür çıktı basamakları, aşağısına ve yukarısına titreşimler yayarak merdivenin. Elise'e göz kulak olmak büyük bir sıkıntıya dönüşmüştü. Başınıbaşka yöne çevirmeyegörsün, hemen toz oluyordu. Tıpkı bitki yetiştirme ışıkları birdenbire yandığında Gölge'nin ortadan kaybolduğu gibi.

"Hayır, Gölge gibi değil," diye mırıldandı. Gölge çoğu zaman dibinde dolanırdı. Hep ayağı takılırdı ona. Elise başkaydı. Yalnız başına boş bir katı daha geride bıraktı ve Jimmy bunun yeni bir şey olmadığını hatırladı. Ani bir gelişme değildi bu. Elise her zaman kafasına göre gelir giderdi. Sadece silo boşken onun için hiç endişelenmemişti. Bu durum onu, bir yeri tehlikeli yapan şeyleri düşünmeye sevk etti. Belki de tehlike yerin kendisinde değildi. "Hey, sen!"

Jimmy bir sonraki sahanlığa, yüz yirmi birinci kata vardı. Biri kapı eşiğinden ona el ediyordu. Bir şeylerin anlamı olduğu dönemde bir anlam ifade eden altın rengi tulum vardı üzerinde. Jimmy'nin onlarca kat boyunca gördüğü ilk yüzdü bu.

"Buralarda bir kız gördün mü?" diye sordu ona, adamın da ona bir şey sormak istediği gerçeğini görmezden gelerek. Jimmy elini kalça hizasına getirdi. "Bu boylarda. Yedi yaşında. Bir dişi yok." Parmağıyla sakallarının ardındaki dişlerini gösterdi.

Adam başını iki yana salladı. "Hayır ama sen bu siloda yaşayan adamsın, değil mi? Hayatta kalan." Adam elinde bir bıçak tutuyordu; suda parıldayan bir balık gibi parlıyordu metali. Derken altın rengi giyen adam güldü ve sahanlığın tırabzanlarından aşağı baktı. "Gerçi artık hepimiz hayatta kalanlarız, değil mi?" Uzanıp Jimmy ile Juliette'in taşkın sularını tahliye etmek için duvara sabitlediği plastik hortumu tuttu, bıçağını maharetle savurarak onu ikiye böldü, sonra da epey aşağılara sarkan alt kısmını çeke çeke sarmaya başladı.

"O taşkın suları içindi–" diye söze girişir gibi oldu Jimmy.

"Bu yer hakkında bir sürü şey biliyor olmalısın," dedi adam.

"Bu arada kusura bakma. Adım Terry. Terry Harlson. Planlama Komi–" Jimmy'ye kısık gözlerle baktı. "Kahretsin, sanki çok da umurunda, değil mi? Sana göre hepimiz aynı yerdeniz nasıl olsa."

"Jimmy," dedi. "Benim adım Jimmy ama çoğu kişi bana Solo der. Ve o hortum–"

"Bu elektriğin nereden geldiği hakkında bir bilgin var mı?" Terry başıyla basamakların altlarını aydınlatan yeşil ışıkları işaret etti. "Buradan kırk kat yukarıdayız biz. Oradaki telsiz hâlâ çalışıyor. Siloyu saran şu kablolardan bazılarında da elektrik var. Bunu siz mi yaptınız?"

"Bazılarını," dedi Jimmy. "Bir kısmı da zaten vardı. Elise adında ufak bir kız geçmiş olmalı buradan. Onu gör–?"

"Bence elektrik yukarıdan geliyor ama Tom bir aşağı inip bakmamı söyledi. Bizim silomuzda elektrik daima aşağıdan geliyormuş, bunda da aynı olsa gerekmiş. Çünkü geri kalan her şey aynı. Ama aşağıda bir zamanlar burayı su bastığına dair bazı emareler gördüm, o yüzden epeyce bir süredir aşağıdan yukarıya elektrik geldiğini sanmıyorum. Ama sen biliyorsundur, değil mi? Elektriğin kaynağını bilmeyi çok isterdim."

Hortum kangalı artık adamın ayaklarının dibinde duruyordu, bıçaksa yeniden çıkmıştı meydana ve adamın elinde parlıyordu. "Bir komiteye katılmayı düşündün mü hiç?"

"Arkadaşımı bulmam gerekiyor," dedi Jimmy.

Adam bir kez daha savurdu bıçağını, fakat elektrik kablosu hortumdan sağlam çıktı. Ortasından geçen bakır yüzündendi. Adam siyah kabloyu eline dolayıp bıçağını bir testere gibi kullandı; terle yer yer lekelenmiş içliğinin altından kasları görünüyordu. Biraz uğraştıktan sonra bıçak kabloyu ikiye böldü.

"Eğer arkadaşın çiftliklerdeki adamların yanında değilse muhtemelen koroyla birliktedir. Aşağı inerken yanlarından geçtim. Bir şapel bulmuşlar." Terry bıçağı kınına yerleştirme-

den önce ucuyla yukarıyı işaret etti ve kabloyu koluna sarmaya başladı.

"Şapel," dedi Jimmy. Yerini biliyordu. "Teşekkürler Terry."

"Ödeştik işte," dedi adam omuz silkerek. "Elektriğin nereden geldiğini söylediğin için de ben sana teşekkür ederim."

"Elektrik mi–?"

"Evet, yukarıdan geliyor dedin ya. Şeyden..."

"Otuz dörtten mi? Ben mi dedim bunu?"

Adam güldü. "Sen dedin tabii."

50

• Silo 17 •

Elise bir zamanlar sular altında olan yerin dibinde duran ve bir tünel açmaya, makineleri çalıştırmaya ve ışıkları yakmaya çalışan kişileri izledi. İnsanların karnını doyurmak için çiftliklerde toplayabildiği kadar yiyecek toplayanları da görmüştü. Şimdi buna bir de mobilyaları taşıyan, yerleri süpüren ve etrafı temizleyen üçüncü bir grup eklenmişti. Son grubun ne yapmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Köpecik'i en son gören iyi kalpli adam bir köşede beyaz bir kıyafet giyen, kelleşmek için çok genç görünmesine rağmen başının tam ortasında yuvarlak bir açıklık bulunan başka bir adamla konuşuyordu. Beyaz kıyafet bir tuhaftı. Battaniyeyi andırıyordu. İki değil, tek bacak yeri vardı ve adamın etrafında dalgalanacak kadar boldu. Bu da ayaklarının belli belirsiz görülmesine neden oluyordu. Siyah renkli, fırça bıyıklı iyi adam bir an sinirlenmiş gibi göründü. Beyaz battaniyeli adam kaşlarını çattı ve öylece durdu. Arada sırada içlerinden biri dönüp Elise'e şöyle bir bakıyordu ve küçük kız kendisi hakkında konuştuklarından şüpheleniyordu. Belki de Köpecik'i nasıl bulacaklarını tartışıyorlardı.

Mobilyaların tamamı aynı yöne bakacak şekilde sıralandı. Çiftliklerin arka tarafında kalan, bir zamanlar yemek yedikleri odaların aksine içeride hiç masa yoktu. Elise o odalarda mobilyaların altına saklanır, bıyıklarını titreterek konuşan kocaman bir fare ailesinin bir ferdiymiş gibi yapardı. Buradaysa duvara dönük vaziyette sandalyeler ve banklar vardı, duvarda da üzerinde renkli camlardan yapılma, bir bölümü

kırılmış bir resim bulunuyordu sadece. O duvarın arkasında tulumlu bir adam çalışıyor ve bir kısmı camın kırık bölümünden doğrudan görünürken diğer kısmıysa renkli camların ardında bulanık kalıyordu. Adam, bir kapıdan siyah bir kablo geçiren biriyle konuştu. Bir şey üzerinde çalışıyorlardı. Derken arkada bir ışık yandı, odaya renkli ışınlar dağıttı ve bankları taşıyan insanlardan bazıları durup manzarayı seyretti. İçlerinden birkaçı fısıldayarak bir şeyler söyledi. Sanki hepsi aynı şeyi fısıldıyor gibiydi.

"Elise."

Fırça bıyıklı adam yanında diz çöktü. Elise ürktü ve çantasını kucaklayıp göğsüne bastırdı. "Efendim?" dedi, ancak bir fısıltı hâlinde çıkan bir sesle.

"Antlaşma diye bir şey duydun mu hiç?" diye sordu adam. Başının ortasında saçı olmayan, beyaz battaniyeli diğer adam yüzünde aynı çatık kaşlı ifadeyle onun hemen arkasında duruyordu. Elise onun hiç gülmediğini düşünmeye başlamıştı.

Küçük kız başını olumlu anlamda salladı. "Anlaşmak insan, kedi, köpek, geyik, enik gibi canlıların aralarında geçen bir şeydir."

Adam gülümsedi. "Anlaşmak değil, Antlaşma." Ama Elise'e ikisi de aynı şeymiş gibi geliyordu. "Ayrıca enik ve köpek aynı şeydir."

Elise'in canı onu düzeltmek istemedi. Köpeklerin neye benzediğini hem kitabında hem de Bizar'da görmüştü ve korkunçtular. Köpecik korkunç değildi ki...

"Geyiği nereden duydun?" diye sordu beyaz battaniyeli adam. "Buralarda hiç çocuk kitabı var mı?"

Elise başını iki yana salladı. "Gerçek kitaplarımız var bizim. Geyiği gördüm. Uzun boylu, incecik bacaklı komik hayvanlar. Ağaçlık alanlarda yaşıyorlar."

Turuncu tulum giyen fırça bıyıklı adam geyikle pek ilgileniyor gibi görünmüyordu. En azından öteki adam kadar... Elise kapıya baktı ve tanıdığı herkesin nerede olduğunu merak etti. Solo neredeydi? Köpecik'i bulmaya yardım etmesi gerekiyordu. "Antlaşma çok önemli bir belgedir," dedi turunculu adam.

Küçük kız bir anda adamın adının Bay Rash olduğunu hatırladı. Adam kendini tanıtmış, ismini söylemişti ama Elise'in isimlerle arası pek iyi değildi. O güne dek çok fazla isim ezberlemesi gerekmemişti. "Antlaşma kitap gibi bir şey, ama biraz daha küçük," diyordu adam. "Tıpkı senin bir kadına benzeyip daha küçük olman gibi."

"Ben yedi yaşındayım," dedi Elise. Artık küçük değildi.

"Ve farkına bile varamadan on yedi olacaksın." Fırça bıyıklı adam uzanıp Elise'in yanağına dokundu. Küçük kız ürküp geri çekildi, ki bu da adamın kaşlarını çatmasına neden oldu. Bay Rash dönüp Elise'i süzmekte olan beyaz battaniyeli adama baktı.

"Ne tarz kitaplardı onlar?" diye sordu beyazlı adam. "Şu hayvanlı olanlar, bu siloda mıydılar?"

Elise elinin koruma içgüdüsüyle çantasına, hafıza kitabının üzerine gittiğini hissetti. Geyiklerle alakalı sayfanın kendi kitabında olduğundan oldukça emindi. Yeşil dünya, balıkçılık, hayvanlar, güneş ve yıldızlarla alakalı yazılanları çok sevmişti. Ağzından bir şey kaçırmamak için dudağını ısırdı.

Fırça bıyıklı Bay Rash yeniden yanına çömeldi. Elinde bir sayfa kâğıt ve mor bir tebeşir tutuyordu. Bunları kızın yanındaki bankın üzerine bıraktı ve bir elini onun dizine koydu. Diğer adam yanlarına sokuldu.

"Bu silodaki kitapların yerini biliyorsan bulundukları yeri bize söylemen Tanrı'ya borcundur," dedi beyaz battaniyeli adam. "Tanrı'ya inanıyor musun?"

Elise başıyla onayladı. Hannah ile Rickson ona Tanrı'yı ve gece dua etmeyi öğretmişti. Dünya etrafında bulanıklaştı ve Elise gözlerinin yaşardığını fark etti. Onları eliyle hemen sildi. Rickson ağlamasından nefret ederdi.

"Kitaplar nerede Elise? Kaç tane var?"

"Bir sürü," dedi, içinden sayfalar aşırdığı ciltleri düşünerek. Solo onun fotoğrafları ve yol gösterici sayfaları kopardığını öğrendiğinde kıyameti koparmıştı. Yine de yol gösterici sayfalar ona daha iyi balık tutmayı öğretmişti. Zaten Solo da daha sonra ona sayfaları yerine geri dikmenin yolunu öğretmişti ve birlikte balık tutmuşlardı.

Beyaz battaniyeli adam önüne çömeldi. "Bu kitaplar siloya dağılmış durumda mı?"

"Bu Rahip Remmy," dedi Bay Rash, yana kayıp tepesi kel adama yer açarak. "O bize bu zor günlerde rehber olacak. Biz bir sürüyüz. Önceden Rahip Wendel'i takip ederdik ama sürüden bazıları çıkar, bazıları dâhil olur. Tıpkı senin gibi."

"Bu kitaplar," dedi bir rahip olmak için genç görünen Bay Remmy, yaşı Rickson'dan bile küçüktü sanki. "Yakınımızdalar mı? Onları nerede bulabiliriz?" Bir eliyle duvardan tavana doğru bir yay çizdi. Tuhaf bir konuşma biçimi vardı; küçük kızın göğsünde duyumsayabildiği, onu cevap vermeye sevk eden güçlü bir sesti bu. Ve gözleri –Elise ile Solo'nun birlikte balık tuttukları sular altındaki Derin gibi yeşildiler– onu gerçeği söylemeye zorluyordu.

"Hepsi aynı yerde," dedi Elise, burnunu çekerek.

"Nerede?" diye fısıldadı adam. Elise'in ellerinden tutuyordu, diğer adamsa bunu suratında gülünç bir ifadeyle seyrediyordu. "Kitaplar nerede? Bu çok önemli evladım. Biliyorsun, yalnızca tek bir gerçek kitap vardır. Diğer hepsi yalandır. Şimdi söyle bana, neredeler?"

Elise çantasındaki kitabı düşündü. Yalan değildi ki. Bu adamın kitabına dokunmasını istemiyordu. Kendisine dokunmasını da istemiyordu. Geri çekilmeye çalıştı fakat kocaman eller onu sımsıkı kavramıştı. Adamın gözlerinde bir parıltı vardı.

"Otuz dört," diye fısıldadı Elise.

"Otuz dördüncü kat mı?"

Elise'in başıyla onaylamasıyla birlikte adamın onu kavrayan elleri gevşedi. Rahip geri çekilince yerini Bay Rash doldurdu, kıza yaklaştı ve öteki adamın elinin sıkıp acıttığı yere koydu elini.

"Rahip, müsaade eder misin...?" diye sordu Bay Rash.

Tepesinde halka biçiminde bir keli bulunan adam başıyla onayladı ve Bay Rash bankın üzerinde duran kâğıt parçasını eline aldı. Kâğıdın bir yüzünde basılı harfler vardı, diğer yüzüneyse elle bir şeyler yazılmıştı. Adam mor tebeşiri aldı ve Elise'e yazma bilip bilmediğini sordu.

Elise başıyla onayladı. Elleri bir kez daha kitabını korumak üzere çantasının üzerine düştü. Harfleri Miles'tan daha iyi okuyabiliyordu. Hannah öyle diyordu.

"Adını benim için heceleyebilir misin?" diye sordu adam, ona kâğıdı göstererek. En alt kısmında bazı çizgiler vardı. İki ismin altı önceden imzalanmıştı, bir tanesiyse boş duruyordu.

"Tam şuraya," dedi Bay Rash, o boş satırı göstererek. Sonra da tebeşiri Elise'in eline tutuşturdu. Küçük kız bazı sözcükleri okuyabilse de yazı tam bir keşmekeşti. Çalakalem yazılmıştı. Üstüne bir de görüşü bulanmıştı şimdi. "Yalnızca adını," dedi bir kez daha Bay Rash. "Hadi bir göreyim bakalım nasıl yazıyorsun."

Elise kaçıp gitmek istiyordu. Köpecik'i, Solo'yu, Jewel'ı ve Rickson'ı istiyordu. Gözlerindeki yaşı sildi ve onu boğmaya çalışan hıçkırığı bastırdı. Eğer istediklerini yaparsa özgür kalacaktı. Odadaki insanların sayısı gitgide artıyordu. Bazıları durmuş onu izliyor ve fısıldaşıyorlardı. Adamın teki birilerinin şanslı olduğunu, kadından çok erkek bulunduğunu ve dikkatli olunmazsa açıkta kalınabileceğini söylüyordu. Elise'i izliyor ve bekliyorlardı. Banklar artık dümdüzdü, zemin süpürülmüştü ve sahnenin etrafına bitkilerden yolunmuş birkaç yeşil yaprak saçılmıştı.

"Bak, tam şuraya," dedi Bay Rash. Kızın bileğini kavrayıp tebeşir satıra değene kadar yaklaştırdı. "Adını yazacaksın." Herkes onları seyrediyordu. Elise ismini oluşturan harfleri biliyor, Rickson'dan daha iyi okuyabiliyordu. Gelin görün ki güç bela görebiliyordu. Tuttuğu balıklara dönmüştü âdeta; suyun altındaydı ve başını kaldırıp tüm bu aç insanları süzüyordu. Buna rağmen onu rahat bırakacaklarını umarak yine de yazdı adını.

"Akıllı kız."

Bay Rash eğilip onu yanağından öptü ve insanlar alkışlamaya başladı. Sonra kitaplar için çıldıran, beyaz battaniyeli adam aynı anda hem gümbürdeyen hem de kulağa hoş gelen o sesiyle bazı sözler söyledi. Sarf ettiği sözcükler bir kez daha Elise'in göğsüne işledi. Ve Rahip Remmy, Antlaşma'nın ona verdiği yetkiye dayanarak onları karı ve koca ilan etti.

51

• Silo 1 •

Darcy asansörü kullanarak Cephanelik katına çıktı. İçinde mermi bulunan ufak poşeti ve kan sonuçlarını cebine tıktı, asansörden dışarı adımını attı ve ışıkları yakmak için karanlıkta el yordamıyla geniş elektrik düğmesi öbeğine uzandı. İçinden bir ses Acil Durum Personeli kriyopodundaki kayıp pilotun bu katta olduğunu söylüyordu ona. Önder'in yerine geçen adamı bu katta bulmuşlardı. Yaklaşık bir ay önce yaşanan olağandışı faaliyet süreci boyunca uyandırılan pilotların kaldığı yer de burasıydı. Darcy, Stevens ve birkaç güvenlik görevlisiyle birlikte bu katı daha önce de birkaç kez araştırmıştı ama şimdi içinde, aradığı kişinin burada olduğunu söyleyen bir his vardı. Bu his, asansörün bu kata çıkmak için özel bir güvenlik yetkisi istemesiyle iyice güçlenmişti.

Bu tür bir yetkiye yalnızca birkaç üst düzey personel ile Güvenlik'tekiler sahipti ve Darcy daha önceki ziyaretlerinde bunun nedenini ayan beyan görmüştü. Raflar mühimmat ve cephane kutularıyla doluydu. Brandaların altında askerî dronlara benzer bir şeyler vardı. Sağda solda bomba piramitleri bulunuyordu. Bir mutfak personelinin bir kutu patates tozu kapmak için asansöre binip yanlış düğmeye basması durumunda karşılaşmasını istemeyeceğiniz türden şeylerdi bunlar.

Önceki aramalarda kimseyi bulamamışlardı ama kocaman plastik sandıklarla dolu, uzun rafların arasında saklanılabilecek binlerce yer olsa gerekti. Tavandaki ışıklar kırpılıp yandığında Darcy o raflara şöyle bir göz gezdirdi. Kendini

o pilotun yerine koydu ve bir adamı öldürdükten dakikalar sonra kan gölüne dönmüş bir asansörle buraya geldiğini, kaçıp saklanacak bir yer aradığını canlandırdı zihninde.

Çömelip asansörün hemen önündeki cilalı beton zemine yakından baktı. Kafasını yana eğip birazcık geriledi ve yerdeki parıltıyı inceledi. Kapının önündeki parlaklık biraz daha fazlaydı. Buna asansöre inip binen kişilerin botları neden olmuş, bu bölgeyi kademeli aşınma sebep olmuştu belki de. Tekrardan zemine yaklaşıp derin bir nefes aldı ve burnuna çam ağacı, yaprak ve limon kokusu geldi. Dünyada hâlâ bir şeylerin yetiştiği ve etrafın ferah koktuğu, unutulmuş zamanlardan kalma bir rayiha...

Biri burada zemini temizlemişti. Kısa süre önce, diye düşündü. Çömelir vaziyette kalarak silahlarla ve acil durum mühimmatıyla dolu sıraların arasına göz gezdirdi, yalnız olmadığının farkındaydı. Aslında yapması gereken doğrudan Brevard'ın yanına gidip destek kuvvetiyle geri dönmekti. Burada askerî eğitim almış, bu sandıklarda tutulan tüm silahları kullanabilen ve adam öldürmeye muktedir bir Acil Durum Personeli vardı. Ama aynı zamanda yaralı, gizlenen ve korkmuş bir adamdı bu. Üstelik yardım çağırmak kötü bir fikir gibi görünüyordu.

Bunun tek nedeni tüm bilmeceyi kendi başına çözmüş olması ve semeresini de tek başına hak ettiğini düşünmesi değil, cinayetlerin en tepedeki biriyle bağlantılı olduğunun giderek kesinleşmesiydi. Bu işe üst düzey yöneticilerden birileri bulaşmıştı. Dosyalarla oynanmış, derin dondurucuya müdahale edilmişti ve ikisinin de mümkün olmaması gerekirdi. Bunu rapor edeceği kişiler de işin içinde olabilirdi. Ayrıca gerçek Önder, kimliğini kullanan sahtekârı tekmelerken onun yanında durmuş ve yaşlı adama destek olmuştu. O olayın da protokollerle bir alakası yoktu. O mesele şahsiydi. Tekmeleri yiyen adamı tanıyordu; ona hep gece vardiyalarında rastlıyordu ve arada sırada konuştuğu biriydi. İnsanları öldüren kişinin o adam olduğuna inanmak güçtü. Her şey tepetaklak olmuştu.

Darcy el fenerini belinden çıkarıp rafları araştırmaya baş-

ladı. Parlak bir ışıktan, gece bekçilerine tahsis edilen ekipmandan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Kutuların üzerinde güçlükle hatırlayabildiği, başka bir hayattan işaretler gördü. Birkaç tanesini araladıktan sonra –vakumlu kapaklarından hafif birer pıtırtı çıkıyordu– aradığı şeyi buldu: Bir HK45, hem modern hem de eski bir tabanca. Üretildiği fabrikadan çıkan en yüksek modeldi ama o fabrikalar şimdi birer hatıradan fazlası değildi. Silaha bir şarjör taktı ve mermilerin iyi durumda olduğunu umdu. Artık ateşli bir silahı olduğundan kendini daha güvende hissediyordu ve yenilenmiş bir azimle deponun içlerine doğru sokulmaya koyuldu, zira bu defa önceki günkü gibi seksen katı üstünkörü taraması gerekmiyordu.

Her brandanın altına baktı. Bir tanesinin altında el aletleri ve etrafa saçılmış parçalar buldu; dronlardan biri ya kısmen parçalarına ayrılmıştı ya da tamir edilmişti. Kısa bir süre önce mi olmuştu bu? Bilmek imkânsızdı doğrusu. Etrafta toz yoktu ama zaten brandanın altında toz ne gezerdi? Dronun çevresinde gezinip, tavan panellerine dokunulduğu takdirde dökülebilecek beyaz köpük topakları aradı gözleri. En arkadaki ofislere göz gezdirdi ve rafların üzerine tırmanılabilecek yerler ile yeterince yüksek kutuların etrafını kontrol etti. Sonra koğuşlara yöneldi ve dron asansörünün alçak kapısını ilk kez o zaman fark etti.

Darcy tabancasının emniyet kilidinin açık olduğundan emin oldu. Asansör kapısının kulpunu kavradı, yukarı doğru savurdu, ardından yere çömeldi ve silahıyla el fenerini içeriye doğrulttu.

Birinin uyku tulumuna ateş etmesine ramak kalmıştı. İlk bakışta içinde yatan biri varmış gibi görünmesine neden olan, darmadağınık bir yastık ve battaniye yığını vardı içeride. Konferans odasından toplanmasına yardım ettiği dosyaların benzerlerini gördü. Burası kesinlikle peşinde oldukları adamın saklandığı yerdi. Burayı Brevard'a gösterip temizletmeliydi. Kendini bu şekilde, bir fare gibi yaşarken hayal bile edemiyordu. Dron asansörünün kapısını kapattı, koğuşlara açılan kapıya doğru yürüdü ve onu hafifçe aralayıp korido-

rın boş olduğundan emin oldu. Odaları sessizce dolaşarak hepsini tek tek taradı. Ranzalarda herhangi bir yaşam belirtisi yoktu. Banyolar sessiz ve kımıltısızdı, hatta neredeyse tekinsiz. Kadınlar tuvaletinden çıkarken bir ses duyduğunu sandı. Bir fısıltı. Koridorun en sonundaki kapının ardındaki bir şeyden geliyordu.

Darcy tabancasını hazırlayıp koridorun sonunda durdu, sonra da kulağını kapıya dayayıp dinledi.

Konuşan biri vardı. Kulpu şöyle bir yokladı, kapının kilitli olmadığını gördü ve derin bir nefes aldı. Silahına davranan birini gördüğü takdirde hemen ateş edecekti. Olan bitenleri Brevard'a anlattığını şimdiden hayal edebiliyordu: sezgilerini takip etmişti, bir ipucunun peşine düşmüştü, destek istemek aklına gelmemişti, aşağı indiğinde bu adamı yaralı ve kan kaybeder vaziyette bulmuştu. Silahına ilk davranan hasmı olmuştu. Darcy sadece kendini korumuştu. Yeni bir ceset ve çözüme kavuşan bir dosya daha. Eğer işler kötüye giderse izleyeceği yol bu olacaktı. Kapıyı itip açtığı ve silahını doğrulttuğu sırada tüm bunlar ve daha fazlası geçiyordu aklından.

Odanın arka tarafındaki adam dönüp ona baktı. Darcy ona doğru hızla yaklaşıp kımıldamamasını emrederken, içine işleyen eğitimi bir kalp atışı kadar doğal bir şekilde yansıdı hareketlerine. "Kımıldama," diye bağırdı ve karşısındaki adam ellerini havaya kaldırdı. Gri tulum giyen, genç biriydi ve bir eli havada, diğeriyse gevşek bir şekilde yanında duruyordu.

Ve o an Darcy yanlış bir şeyler olduğunu gördü. Her şey yanlıştı. Karşısındaki kişi bir adam falan değildi.

"Ateş etme," diye yalvardı Charlotte. Bir elini havaya kaldırdı ve adamın kendisine silah doğrultmuş bir vaziyette yaklaşmasını izledi.

"Ayağa kalk ve masadan uzaklaş," dedi adam. Sesi tereddütsüzdü. Silahıyla duvarı işaret etti.

Genç kadın telsize bir bakış attı. Juliette onu duyup duymadığını soruyor, sözünü bitirmesini söylüyordu fakat Charlotte'un telsizin düğmesine basmaya kalkışıp bu ada-

mı sınamaya hiç niyeti yoktu. Masanın üzerine saçılı aletlere, tornavidalara, ufak tel makaslarına baktı ve bir gün önce yaşanan korkunç dövüşü hatırladı. Sargı beziyle sarılı kolu zonkladı. Elini omuz hizasına kaldırmak bile canını yakıyordu. Adam aralarındaki mesafeyi kapattı.

"İki el de havaya."

Adamın duruşu –silahı tutuş şekli– Charlotte'a acemi birliğinde aldığı eğitimi hatırlattı. Gerekirse kendisini vuracağından hiç şüphe duymuyordu.

"Bundan daha fazla kaldıramıyorum," dedi Charlotte. Juliette bir şey söylemesini rica etti tekrardan. Adam telsize baktı.

"Kiminle konuşuyorsun?"

"Silolardan biriyle," dedi. Usulca ses düğmesine uzandı. "Dokunma. Duvara. Derhâl."

Kendisine söylenileni yaptı. Tek tesellisi adamın onu abisinin yanına götürebileceğiydi. En azından ona ne yaptıklarını öğrenebilirdi. Bir başına geçirdiği endişeli günler nihayete ermişti. Yakalandığı için suçlu bir rahatlama duygusu hissetti.

"Yüzünü duvara dön. Ellerini arkanda birleştir."

Denileni yaptı. Bir yandan da başını çevirip omzunun üzerinden arkasına bir bakış attı ve adamın kemerinden beyaz renkli, plastik bir bağ çıkardığını gördü. "Alnını duvara yapıştır," dedi adam. Güvenlik görevlisinin kendisine yaklaştığını hissedebiliyor, kokusunu alabiliyor ve nefes alışını duyabiliyordu. Dönüp bir dövüşe girişme düşüncesi bileğini acıyla saran bağla birlikte buharlaşıp gitti.

"Başka kimse var mı?" diye sordu adam.

Charlotte başını iki yana salladı. "Tekim."

"Pilot musun?"

Charlotte başıyla onayladı. Adam onu dirseğinden tutup çevirdi. "Ne yapıyorsun burada?" Kolundaki bandajı görünce gözlerini kıstı. "Eren vurdu seni, değil mi?"

Charlotte yanıt vermedi.

"İyi bir adamı öldürdün," dedi.

Charlotte gözlerinin yaşardığını hissetti. Onu her nereye

götürecekse bir an önce götürmesini, tekrardan uyutmasını, Donny'yi görmesine müsaade etmesini ya da artık her ne yapacaksa yapmasını istiyordu yalnızca. "İsteyerek olmadı," oldu zayıf savunması.

"Buraya nasıl geldin? Diğer pilotlarla birlikte miydin? Yani... kadınlar..."

"Beni abim uyandırdı," dedi Charlotte. Başıyla adamın göğsündeki Güvenlik logosunu işaret etti. "Onu gelip aldınız." Derken Donny için geldikleri gün Thurman'a destek olan genç adam geldi hatırına. Önünde duran kişinin o olduğunu anladı ve daha fazla gözyaşı boşaldı gözlerinden. "O hâlâ... hayatta mı?"

Adam bir anlığına başını başka tarafa çevirdi. "Evet. Öyle sayılır."

Charlotte gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü hissetti.

Darcy tekrardan yüzünü ona döndü. "O senin abin mi?" Charlotte başıyla onayladı. Elleri arkasında bağlıyken burnunu silemiyor, tulumunun omzuna bile yetişemiyordu. Adamın tek başına gelmiş olmasına şaşırdı, destek çağırmamıştı.

"Onu görebilir miyim?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Onu bugün tekrar uyutuyorlar." Juliette bir kez daha bir yanıt talep ederken silahını telsize doğrulttu. "Bu yaptığın iyi bir şey değil, biliyorsun. Bu insanları tehlikeye attın, artık her kiminle konuşuyorsan. Sahi aklından ne geçiyordu bunu yaparken?"

Charlotte onu şöyle bir süzdü. Üç aşağı beş yukarı kendisiyle aynı yaşlarda, otuzlarının başındaydı ve polisten ziyade bir asker gibi görünüyordu. "Diğerleri nerede?" diye sordu. Kapıya doğru çevirdi bakışlarını. "Neden alıp götürmüyorsun beni?"

"Götüreceğim. Ama önce öğrenmek istediğim şeyler var. Sen ve abin... nasıl çıkabildiniz oradan?"

"Söylediğim gibi, beni abim uyandırdı." Üzerinde Donny'nin notlarının serili olduğu masaya baktı. Dosyaları açık bırakmıştı. Harita en üstteydi ve Antlaşma'yla ilgili bildiri görünür vaziyetteydi. Darcy onun neye baktığını görmek

için başını çevirdi, sonra da ondan bir adım uzaklaşıp elini dosyaların üzerine koydu.

"Peki abini kim uyandırdı?"

"Bunu niye ona sormuyorsunuz?" Charlotte endişelenmeye başlamıştı. Onu alıp götürmüyor olması iyiye işaret değildi, kuralların dışında hareket ediyordu sanki. Irak'tayken kurallara riayet etmeyen insanlar tanımıştı. Bu asla iyi sonuçlanmazdı. "Lütfen beni abimin yanına götür," dedi Charlotte. "Teslim oluyorum. Sadece alıp götür beni buradan."

Adam gözlerini kısıp ona baktı, sonra da dikkatini tekrardan dosyalara verdi. "Bütün bunlar nedir?" Haritayı eline alıp inceledi, ardından onu masaya geri bırakıp başka bir kâğıt parçası aldı. "Diğer odadan kasa kasa dosya götürdük. Siz ikiniz ne işler peşindeydiniz?"

"Götür beni buradan," diye yalvardı Charlotte. Korkmaya başlıyordu.

"Birazdan." Telsize baktı ve ses düğmesini bulup kıstı. Sonra da sırtını masaya dayadı; tabancası belinden sarkıyordu. Pantolonunu indirecek, diye düşündü Charlotte. Ardından kendisine diz çöktürecekti. Birkaç yüzyıldır kadın görmemişti ve onları nasıl uyandırabileceğini öğrenmek istiyordu. Evet, istediği tam olarak buydu. Charlotte kapıya koşmayı düşündü, kendisine ateş etmesini umuyordu, ya ıskalamasını ya da tam kalbinden vurmasını–

"Adın ne?" diye sordu adam.

Charlotte bir kez daha gözyaşlarının yanaklarından aktığını hissetti. Sesi titrekti ama yine de adını fısıldamayı başardı.

"Ben de Darcy. Rahat ol. Sana zarar vermeyeceğim."

Charlotte titremeye başladı. Alçakça bir şey yapmadan önce bir adam tam olarak böyle bir şey söylerdi.

"Seni teslim etmeden önce neler döndüğünü anlamak istiyorum yalnızca. Çünkü bugün gördüğüm her şey tüm bu olanların senden ve abinden daha büyük olduğuna işaret ediyor. Keza benim pozisyonumdan. Kahretsin, seni ofise çıkardığım anda beni uyutup seni buradaki işinin başına geri yerleştireceklerine eminim."

Charlotte güldü. Başını çevirdi ve çenesine tutunan göz-

yaşlarını omzuna sildi. "Pek sanmıyorum," dedi. Adamın gerçekten de kendisine zarar vermeyeceğini, tıpkı göründüğü kadar meraklı biri olduğunu düşünmeye başladı. Bakışlarını yeniden dosyalara çevirdi. "Bizim için neler planladıklarını biliyor musun?" diye sordu.

"Söylemesi güç. Çok önemli bir adamı öldürdün. Uyanık olmamalıydın. Tahminimce seni derin dondurucuya atarlar. Ama ölü mü diri mi bilemem."

"Hayır, abimle beni kastetmiyorum. Bizim, hepimiz için planladıklarını. Son vardiyamızdan sonra neler olacağını."

Darcy bir an düşündü. "Bil... bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim."

Charlotte adamın hemen yanındaki dosyaları işaret etti başıyla. "Hepsi orada yazıyor. Beni ölü ya da diri uyutmalarının bir önemi yok. Bir daha asla uyanamayacağım. Ablan, annen, eşin ya da burada her kimin varsa onlar da aynı şekilde."

Darcy dosyaları süzdü ve Charlotte onu doğrudan alıp götürmemesinin bir sorun değil, bir fırsat olduğunu anladı. Kimsenin gerçekleri bilmesine bu yüzden izin verilmiyordu. Şayet insanlar bilirse buna müsaade etmezlerdi.

"Uyduruyorsun," dedi Darcy. "Vardiyadan sonra ne olacağını bilmiyorsun–"

"Patronuna sor. Bak bakalım ne diyecek. Ya da patronunun patronuna. Sormaya devam et. O zaman belki sana da benimkinin yanında bir kapsülü layık görebilirler."

Darcy bir kalp atışı kadar süre boyunca Charlotte'u süzdü. Tabancayı bırakıp tulumunun en üst düğmesini açtı. Sonra da onun altındakini. Beline varana kadar çözdü düğmeleri ve o an Charlotte ilk düşüncelerinde haklı olduğunu anladı. Üzerine atılıp hayalarını tekmelemek, ısırmak için hazırlandı–

Darcy dosyaları alıp sırtından içeri soktu ve uçlarını beline kıstırdı. Sonra tekrardan ilikledi düğmelerini.

"Bir göz atacağım. Şimdi gidelim." Silahı eline alıp kapıyı işaret etti ve Charlotte derin, kadirşinas bir nefes aldı. Dron kumanda istasyonlarının etrafından yürüdü. Ama ikilemdeydi. İlk başta adamın kendisini alıp götürmesini istemişti fa-

kat şimdi de onunla biraz daha konuşmak istiyordu. Ondan korkmuştu, şimdiyse ona güvenmek istiyordu. Kurtuluşu tutuklanışında, tekrar uyutulmakta gibi görünse de elde edebileceği başka kurtuluşlar da var gibiydi.

Koridora doğru yürürken kalbi güm güm atıyordu. Darcy kumanda odasının kapısını kapadı. Charlotte koğuşlarla banyoları ardında bıraktı ve koridorun sonunda, elleri ardında atıl bir şekilde, Darcy'nin Cephanelik'in kapısını açmasını bekledi.

"Abini tanırdım," dedi adam, kapıyı onun için tutarken. "Hiç öyle birine benzemiyordu. Sen de öyle."

Charlotte başını iki yana salladı. "Asla kimseye zarar vermek istememiştim. Biz yalnızca ve yalnızca gerçeklerin peşindeydik." Cephanelik'in içinden geçip asansöre doğru yürüdü.

"İşte gerçeğin sorunu bu," dedi Darcy. "Hem yalancılar hem de dürüstler ona sahip olduklarını düşünüyorlar. Bu da benim pozisyonumdaki insanları açmaza sürüklüyor."

Charlotte birden durdu. Ürkmüş görünen Darcy bir adım gerileyip silahına davrandı. "Yürümeye devam et," dedi ona.

"Bekle," dedi Charlotte. "Gerçeği mi istiyorsun?" Arkasını dönüp brandalarının altındaki dronları işaret etti başıyla. "İnsanların sana anlattıklarına güvenmeye bir son vermeye, kime inanacağına içgüdülerine göre karar vermek zorunda kalmamaya ne dersin? Bırak göstereyim sana. Dışarıda neler olduğunu kendi gözlerinle gör."

52

• Silo 1 •

Donald'ın vücudunun yan tarafı morlar, siyahlar ve maviler denizıydi. Tulumunun üst kısmı belinden aşağı sarkarken içliğini yukarı doğru sıyırıp banyo aynasında kaburgalarını inceledi. Morlukların tam ortasında turuncu ve sarı bir bölge vardı. Ona parmaklarının ucuyla şöyle bir dokunmasıyla birlikte bacaklarını ve dizlerini ani bir elektrik akımı kuşattı. Az kalsın boylu boyunca yere serilecekti. Tekrardan nefesini toparlaması biraz zamanını aldı. Atletini nazikçe geri indirdi, tulumunun düğmelerini ilikledi ve aksayarak karyolasına geri yürüdü.

Kaval kemikleri kendini Thurman'ın darbelerine karşı savunmaktan sızım sızım sızlıyordu. Ön kolunda ikinci bir dirseği andıran bir çıkıntı vardı ve her öksürük nöbetine tutuluşunda ölmek istiyordu. Uyumaya çalıştı. Uyku zaman geçirmek, şimdiden kaçmak için etkili bir vasıtaydı. Depresif, sabırsız ve ölen biri için bir el arabası gibiydi. Ve Donald bunların üçü birdendi. Karyolasının yanındaki ışığı kapatıp karanlıkta öylece uzandı. Kriyopodlar ve vardiyalar uykunun abartılı birer biçimi, diye düşündü. Doğal görünmeyen yanları, türlerinden ziyade seviyeleriydi. Mağara ayıları bir mevsim boyunca uyurdu, insanlarsa her gece. Gündüz vakti bir vardiya, her biri katlanılması gereken bir yaşam kuantumuydu. Tüm kısa vadeli planlar başka bir karanlık mücadeleye çıkıyordu; o günleri kullanışlı bir şeye, paha biçilmez incilerden müteşekkil bir kolyeye dönüştürmeye çalışanlar çok azdı. Önemli olan tek şey bir gün daha hayatta kalmaktı.

Öksürdü ve kaburgalarına ıstırap verici bir darbe, görü-

güneyse ışık patlamaları armağan etti bu. Donald bayılmak, bilincini kaybetmek için dua etti ancak kaderinden sorumlu olan tanrılar tam bir işkence uzmanıydı. Kararında bırakıyor, asla aşırıya kaçmıyorlardı. Adamı öldürmeyin, diye fısıldadığını duyabiliyordu yaralarının birbirlerine. Yaptıklarının acısını çekebilmesi için ona canlı olarak ihtiyacımız var.

Öksürük nöbeti dilinin üzerinde bir bakır tadı, tulumunun üzerinde de kan damlacıkları bırakarak sona erdi... ama umursamadı. Başını arkaya yaslayıp acıdan ve harcadığı çabadan ötürü tere batmış bir vaziyette dudaklarından kaçan cılız iniltileri dinledi.

Saatler ya da dakikalar geçti. Belki de günler. Kapıda bir tıkırtı duyuldu, bunu açılan bir kilidin sesi takip etti, ardından ışıklar yandı. Gelen akşam yemeğini, kahvaltısını ya da günün anlamsız bir dilimini sembolize eden herhangi bir şeyi getiren bir bekçi olsa gerekti. Belki de Thurman'dı ve ona fırça kaymaya, onu sorguya çekmeye ya da uyutmaya gelmişti.

"Donny?"

Charlotte'tu bu. Arkasındaki koridor üçüncü vardiya loşluğundaydı. Charlotte ona doğru yaklaşırken eşiği Güvenlik çalışanlarından biri doldurdu. Kız kardeşini bulmuşlardı ve şimdi onu da kilit altına alıyorlardı. Ama en azından bu ânı ona lütfetmişlerdi. Donald hızla doğrulup oturur konuma geçti, ancak çok hızlı hareket etmiş olacak ki az kalsın dengesini yitiriyordu. Yine de kolları birbirini buldu ve kucaklaşırken her ikisi de yüzlerini buruşturdu.

"Of, böğrüm," diye tısladı Donald.

"Koluma dikkat et," dedi kız kardeşi.

Charlotte kollarını çözüp biraz geriledi. Donald tam ona koluna ne olduğunu soracaktı ki genç kadın işaret parmağını kendi dudaklarına bastırdı. "Acele et," dedi. "Bu taraftan."

Donald'ın bakışları Charlotte'u pas geçip eşikte duran adama döndü. Güvenlik görevlisi koridorun iki tarafına göz gezdiriyor, onların kaçmasından ziyade birilerinin çıkagelmesinden endişe ediyormuş gibi görünüyordu. Olan bitenler kafasına dank ettiğinde kaburgalarındaki ağrı hafifledi.

"Kaçıyor muyuz?" diye sordu.

Kız kardeşi başıyla onayladı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Koridora çıktılar.

Kafasında bir dünya soru vardı ancak sessizlik o anda her şeyden daha öncelikliydi. Şimdi soru sormanın sırası değildi. Güvenlik görevlisi kapıyı arkalarından kapayıp kilitledi. Charlotte çoktan asansöre doğru yürümeye başlamıştı bile. Donald onun ardından yalın ayakla sendeleyerek ilerledi; sol bacağı her bir adımda aksayıp yere sürtünüyor ve ses çıkarıyordu. Yönetim katındaydılar. Yedek parçaların ve tedarik malzemelerinin hesaplarının tutulduğu muhasebe ofislerini geride bıraktılar. Her siloda yaşanan başlıca vakaların çetelesinin tutulduğu ve sunuculara girişinin yapıldığı Kayıt bölümü; raporlarının büyük bir bölümünü elde ettiği Nüfus Kontrol bölümü... Hiçbir odadan çıt çıkmıyordu, sabahın erken saatleri olsa gerekti.

Güvenlik istasyonu boştu. Onun hemen ötesindeki bir asansör ısrarcı bir vızıltı çıkararak onları bekliyordu. Kabine bindiklerinde Donald'ın burnuna güçlü bir temizlik malzemesi kokusu geldi. Charlotte dur butonuna sertçe bastı, kimliğini okuttu ve Cephanelik katının düğmesine bastı. Güvenlik görevlisi kapanan kapıların arasından yanlamasına geçti ve Donald adamın elinde bir tabanca olduğunu gördü. O silahı taşımasının sebebi keşfedilme korkusu değildi. Tam anlamıyla özgür sayılmazlardı. Genç adam asansör kabinin diğer tarafında durdu ve iki kardeşi temkinli gözlerle süzdü.

"Seni tanıyorum," dedi Donald. "Gece vardiyasında çalışıyorsun."

"Darcy," dedi güvenlik. Tokalaşmaya yanaşmadı. Donald boş durumdaki güvenlik istasyonunu hatırladı ve bu adamın aslında orada olması gerektiğini anladı.

"Ah, evet, Darcy'ydi. Neler oluyor?" Dönüp kız kardeşine baktı. Kısa kollu içliğinin ucundan bir sargı bezi görünüyordu. "Sen iyi misin?"

"İyiyim, iyiyim." Charlotte yüzünde bariz bir endişeyle önünde değişip duran kat numarası ışıklarını takip ediyordu. "Bir dron daha uçurduk." Donald'a döndü, gözleri alev alevdi. "Başardı."

"Görebildin mi?" Tüm yaralarını ânında unuttu, asansörde yanlarında dikilen silahlı adamı da öyle. O ilk uçuşun üzerinden o kadar çok zaman geçmişti ki kısacık bir süre boyunca görebildiği mavi gökyüzünden artık şüphe duymaya, bu olayın asla yaşanmamış olduğunu düşünmeye başlamıştı. Diğer uçuşlar başarısız olmuş, asla o kadar uzağa gidememişti. Cephanelik'e yaklaşan asansör yavaşladı.

"Dünya tamamen yitmemiş," diye onayladı Charlotte. "Sadece bizim bulunduğumuz kısmı böyle."

"Hadi inelim şu asansörden," dedi Darcy, silahını sallayarak. "Sonra burada ne boklar döndüğünü öğrenmek istiyorum. Ve bakın, sabah vardiyasına kadar sizi tekrardan bir odaya tıkmam hiç de zor değil bilesiniz. Tüm konuştuklarımızı da inkâr ederim."

Cephanelik'e adım atar atmaz Donald derin, hırıltılı bir soluk aldı ve eliyle kıç cebini yokladı. Mendilini çıkarıp öksürürken kaburgalarındaki ağrıyı azaltmak için iki büklüm oldu. Sonra da Charlotte göremesin diye mendilini hemen ikiye katladı.

"Gel sana biraz su bulalım," dedi Charlotte, deponun erzak bölümüne doğru bakarak.

Donald elini boş ver dermişçesine salladı ve Darcy'ye döndü. "Niçin bize yardım ediyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Size yardım falan etmiyorum," dedi Darcy, ısrarla. "Sadece söyleyeceklerinizi duymak istiyorum." Başıyla Charlotte'u gösterdi. "Kız kardeşin oldukça ciddi iddialarda bulundu ve o, kuşunu bir araya getirirken ben de bazı şeyler okudum."

"Ona notlarından bazılarını verdim," dedi Charlotte, "ve bir de dron uçuşu. Bana onu uçurmamda yardım etti. Aracı bir çimenliğe indirdim. Gerçek çimler Donny. Sensörler yarım saat kadar dayandı. Öylece oturup onları seyrettik."

"Ama yine de," dedi Donald, Darcy'ye bakarak. "Bizi tanımıyorsun."

"Patronlarımı tanıdığımı da söyleyemem. Tam olarak değil. Ama yediğin dayağı gördüm ve bu bana çok doğru gelmedi. Siz ikiniz bir şey için savaşıyorsunuz ve bu kötü bir

şey, mani olmam gereken bir şey olabilir fakat bir örüntü fark ettim. Ne zaman vazifemle alakasız bir soru sorsam mutlaka bir yerlerde bir engele takılıyor. Benden yalnızca gece vardiyasında çalışmamı ve sabah onlara bir fincan kahve getirmemi istiyorlar fakat başka bir yaşamda bundan daha fazlası olduğumu hatırlıyorum. Bana emirlere uymayı öğrettiler ama sadece bir yere kadar."

Donald söylediklerine ciddiyetle kafa salladı. Bu genç adamın denizaşırı ülkelerde konuşlandırılan askerlerden biri olup olmadığını merak etti. Hiç travma sonrası stres bozukluğu geçirmiş, ilaç kullanmış mıydı acaba? Her nasılsa bir şeyi geri kazanmış, bilinci geri gelmişti.

"Sana burada neler döndüğünü anlatacağım," dedi Donald. Onları asansör kapılarından uzaklaştırıp teneke kutularda depolanmış su ve hazır öğünlerle dolu erzak raflarına doğru götürdü. "Eski patronum, yani bana bu topallamayı armağan ederken seyrettiğin adam, bazı şeyleri açıkladı. Muhtemelen istediğinden de fazlasını. Ben zaten bu bilgilerin birçoğunu kendim bir araya getirmiştim ama hikâyedeki bazı boşlukları kendi doldurdu."

Donald kız kardeşinin daha önceden açmış olduğu ahşap sandıklardan birinin kapağını kaldırdı. Acıyla yüzünü buruşturunca Charlotte ona yardım etmek için öne atıldı. Donald bir kutu su çıkarıp kapağını açar ve uzun bir yudum alırken kız kardeşi iki kutu daha çıkardı. Darcy tabancasını diğer eline alıp suyu kabul ederken Donald da etraflarına yığılmış sayısız silah sandığının ansızın farkına vardı. Bu şeylere ifrit oluyordu. Darcy'nin elindeki tabancaya karşı duyduğu korku birdenbire buharlaşıp yok oldu. Nihayetinde göğsünde duyduğu acı da başka türlü bir kurşun yarası gibiydi. Çabuk bir ölüm kutsama sayılırdı.

"Bir siloya yardım etmeye çalışan ilk kişiler biz değiliz," dedi Donald. "Thurman'ın bana söylediği şey buydu. Ve artık taşlar yerlerine çok daha iyi oturuyor. Gelin." Onları bir raf sırasından diğerine sürükledi. Tepelerinde bir lamba kırpıştı; gidiciydi. Acaba onu değiştirme zahmetine katlanacak birileri olacak mı diye merak etti Donald. Benzerlerinin

rasına gizlediği plastik kasayı buldu, onu kaldırmayı dene-di ve kaburgalarının feryadını hissetti. Yine de acıya göğüs gerip yüklendi, kız kardeşi de tek eliyle ona yardım etti ve birlikte kasayı konferans odasına taşıdılar. Darcy peşlerinden geldi.

Genç güvenlik görevlisi ışıkları yakarken, "Anna'nın çalışmaları," diye homurdandı Donald, kasayı masanın üzerine koyarak. Masanın kalın camının altında siloların bir şematiği vardı, camın üzeriyse dirseklerin, dosyaların ve viski kadehlerinin etkisiyle okunmaz hâle gelmiş, solgun notlarla doluydu. Diğer notlarının hepsi gitmişti ama çok önemli değildi. Eski bir şeye, geçmişten bir şeye, önceki vardiyalarından kalma bir şeye bakması gerekiyordu. Kasadan birkaç dosya çıkarıp masanın üzerine attı, Charlotte da onları karıştırmaya koyuldu. Darcy kapıda dikiliyor, bakışlarını ikide bir kurumuş kanla kaplı zemine çeviriyordu.

"Bir süre önce genel iletişim kanalından yayın yaptığı için karartılan bir silo vardı. Benim vardiyamda değildi." Masadaki şematikte Silo On'u işaret etti; üzerinde kırmızı bir X işaretinden geriye kalan izler vardı. "Birkaç kanalda birden bir bilinç patlaması yaşandı, sonra da karartıldı. Ama Anna'yı o yılın büyük bir bölümü boyunca meşgul eden esas tesis Silo Kırk oldu." Aradığı dosyayı bulup açtı. Anna'nın el yazısını görmek gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Tereddüt etti, ellerini onun sözcüklerinin üzerinde gezdirdi ve ona yaptıklarını hatırladı. Kendisine yardım etmeye çalışan, ona âşık olan tek insanı öldürmüştü. Bu siloların yardımına koşan yegâne kişiyi. Tek sebebi sevgisine karşılık verdiği için hissettiği suçluluk ve tiksintiydi. "İşte olayların dökümü," dedi aradığı şeyin ne olduğunu unutarak.

"Sadede gel," dedi Darcy. "Tüm bunların anlamı ne? Vardiyam iki saate bitecek ve yakında güneş doğacak. O zamana kadar ikinizi de odaya kapatmam lazım."

"Geliyorum." Donald gözyaşlarını sildi, kendini toparladı ve bir elini masanın köşesine doğru salladı. "Tüm bu silolar uzun zaman önce karartıldı. Bir düzine kadarı. Her şey Silo Kırk'la başladı. Sessiz bir isyan yaşamış olmalılar. Kansız,

çünkü hiç rapor gelmedi. Tuhaf da davranmadılar. Üç aşağı beş yukarı şu an Silo On Sekiz'de yaşananların aynısı–"

"Yaşanmış olanların," diye düzeltti Charlotte. "Oradan biriyle görüştüm. Karartılmışlar."

Donald başıyla onayladı. "Thurman söylemişti. Yaşanmış olanların demek istemiştim ben de. Thurman aslında daha az silo inşa edeceklerini ama yedekte bulunsun diye ilave silolar inşa ettiklerini de ima etti. Ben de buna işaret eden birkaç rapor bulmuştum zaten. Ne düşünüyorum biliyor musunuz? Bence gereğinden fazla yapmışlar. Hepsini yeterince yakından takip edemiyorlar. Sanki her sokağın başına kamera koymuşsun da her birini takip edebilecek kadar adamın yokmuş gibi. Silo Kırk da böyle gözden kaçmış."

"Bu silolar karartılmış derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Darcy. Masanın yanına sokuldu ve camın altındaki çizelgeyi inceledi.

"Tüm kamera görüntüleri aynı anda kesildi. Çağrılarımıza yanıt vermiyorlardı. Düzen Kitabı, kontrolden çıktıkları takdirde onları kapatmamızı buyuruyordu, biz de siloyu gaza boğduk. Kapıları açtık. Sonra bir silo daha karartıldı. Derken bir başkası daha. Vardiya amirlerinden bazıları kamera kayıtlarının yanı sıra gaz borularının varlığını da keşfettiklerini anladı. İşte o zaman tüm bu silolara yıkım kodu gönderdiler."

"Yıkım kodu mu?"

Donald başıyla onayladı, belirmekte olan öksürüğünü bir yudum suyla savuşturdu, sonra da ağzını tulumunun koluna sildi. Tüm notları masanın üzerinde görmek rahatlatıcıydı. Parçalar birbirine uyuyordu.

"Silolar başarısız olsunlar diye inşa edildiler ve bir tanesi hariç hepsi de başarısız olacak. Onları yıkmak için yerçekimine güvenemezlerdi. O yüzden onları katlarının arasında kalın beton katmanlar olacak şekilde inşa etmek –bana tasarlatmak– zorunda kaldılar." Başını iki yana salladı. "O zamanlar buna anlam verememiştim. Çünkü kazıyı derinleştiriyor, maliyetleri artırıyor ve bu, akıl almaz miktarda beton gerektiriyordu. Bana bunun sığınak delici bombalara ya da radyoaktif sızıntılara karşı bir önlem olduğunu söylemişler-

lı. Anna aslında çok daha kötücül bir amaca hizmet ediyordu. Onları yok edebilmenin bir yolunu elde edebilmek içindi. Duvarlarını bir yere gideceği yok nihayetinde, yeryüzü sıkı sıkıya kavrıyor onları." Suyundan bir yudum daha aldı. "O yüzden betondan yapıldılar. Hiçbirine asansör koymamaları-nın sebebi de gazdı. Asansörleri neden projeden çıkarmak istediklerini asla anlamamıştım. Tasarımın daha 'açık' olmasını istediklerini söylemişlerdi. Bir yerin katlarının birbiriyle olan bağlantılarını zayıflatırsanız orayı gaza boğmak çok zorlaşır."

Dirseğinin iç tarafına öksürdü, sonra da konferans masasının bir bölümünün etrafına parmağıyla bir daire çizdi. "Bu silolar kanser gibiydi. Silo Kırk, komşularıyla irtibata geçmiş, ya da onları uzaktan hackleyip bizimle olan bağlantılarını koparmış olmalı. Buradaki vardiya amirleri bu sorunla baş edebilmek için insanları uyandırmaya başladı. Ne yıkım kodu işe yarıyordu ne de başka şey. Anna, Silo Kırk'ın patlayıcıları bulup frekansları engellediğini ya da öyle bir şeyler yaptıklarını fark etti."

Duraksadı ve Anna'nın telsizinden gelen parazit seslerini, kendisinin başını ağrıtan ancak kadını zeki ve öz güvenli gösteren jargonunu hatırladı. Bakışları odanın köşesine, bir zamanlar bir karyolanın bulunduğu tarafa, genç kadının gecenin bir yarısı süzülerek kendini onun kollarına bıraktığı yere kaydı. Donald suyunu bitirdi ve keşke daha kuvvetli bir şeyler olsaydı diye geçirdi içinden.

"Anna sonunda fünyeleri hackleyip siloları patlatmayı başardı," dedi. "Ya bunu yapacaklardı ya da oraya dron ve asker gönderme riskine gireceklerdi, ki bu Düzen'in son talimatlarındandır. Kitabın en sonunda yazar."

"Ve bizim burada yaptığımız şey de bu," dedi Charlotte. Donald başıyla onun söylediklerini onayladı. "Seni uyandırmadan önce, bu katın pilotlarla kaynadığı günlerde daha başka şeyler de yaptım," dedi.

"Yani bu siloların başına gelenler bu mu? Yıkıldılar öyle mi?"

"Anna öyle demişti. Her şey yolunda görünüyordu. Buradaki yetkililer ona güveniyor, onun sözlerine inanıyorlar-

dı. Ondan sonra hepimiz tekrar uyutulduk. Ben bunun son şekerlememem olduğundan, bir daha asla uyanmayacağımdan emindim. Derin dondurucuya atılmıştım. Ama sonra başka bir vardiya için daha uyandırıldım ve insanlar bana farklı bir isimle hitap etmeye başladılar. Başka birinin yerine uyandırılmıştım."

"Thurman'ın," dedi Darcy. "Önder."

"Evet, ama tabii ben bu hikâyede piyonum."

"Az kalsın tepenin ardını aşacak olan kişi sen miydin?"

Donald kardeşinin kaskatı kesildiğini fark etti. Dikkatini dosyalara çevirdi ve adama yanıt vermedi.

"Şu sözünü ettiğin genç kadın," dedi Darcy. "Veritabanının içine eden de o muydu?"

"Evet. Ona bu sorunu çözmesi için tam yetki vermişlerdi, iş o kadar ciddiydi. Ve merakı onu başka yerlere bakmaya zorladı. Babasıyla diğerlerinin planladıkları şeyle ilgili şu notu buldu ve yıkım kodlarıyla gaz sistemlerinin yalnızca acil durumlar için olmadığını fark etti. Hepimiz, her bir silo geri sayan koca bir saatli bombaydık. Bir kriyopoda yatırılacağını ve bir daha asla uyandırılmayacağını anladı. Ve her ne kadar istediği her şeyi değiştirebilse de, cinsiyetini değiştiremezdi. Bir daha uyandırılmasını sağlayamazdı, o da benden yardım almaya çalıştı. Beni babasının yerine geçirdi."

Donald duraksayıp gözyaşlarıyla mücadele etti. Charlotte bir elini onun sırtına koydu. Oda epey bir süre sessiz kaldı.

"Ama benden ne yapmamı istediğini anlamadım," diye devam etti Donald. "Ben de kendim araştırmaya başladım. Bu arada Silo Kırk'a bir şey olmamıştı; mekân hâlâ ayaktaydı. Bunu başka bir silo daha karanlığa gömüldüğünde fark ettim." Duraksadı. "O zamanlar Önder rolü yapıyor ve düzgün düşünemiyordum, böylece bombardımana onay verdim. Her şey bir an önce olsun bitsin diye ne gerekiyorsa yaptım. Bombaların neden olacağı sarsıntıları, dronların görülme riskini umursamadım; sadece emri verdim ve onlar da yerine getirdi. Orada ayakta duran ne varsa yerlerine bir krater açtık. Dronlar ve bombalar onları yerin yedi kat altına gömdü."

"Hatırlıyorum," dedi Darcy. "Üç aşağı beş yukarı benim vardiyamın başlarına tekabül ediyor bu olanlar. Kafeteryada sürekli pilotlar oluyordu. Çoğunlukla gece yarısı çalışıyorlardı."

"Ve çalıştıkları yer burasıydı. İşlerini tamamlayıp tekrardan uyutulduklarında kız kardeşimi uyandırdım. Sadece gitmelerini bekliyordum. Ama bomba yağdırmayı değil, sadece dışarıda ne olduğunu görmek istiyordum."

Darcy duvar saatine baktı. "Ve artık hepimiz görmüş olduk."

"Tüm siloların yok edilmesine yaklaşık iki yüzyıl daha var," dedi Donald. "Neden sadece bu siloda asansör olduğunu, niçin merdiven bulunmadığını düşündün mü hiç? Bir kata varması sonsuza dek sürmesine rağmen neden o kahrolasıca şeye ekspres dediklerini?"

"Çünkü bizim silomuz da havaya uçurulacak şekilde tasarlandı," dedi Darcy. "Tüm katların arasında aynı türden beton yapılar var."

Donald başıyla onayladı. Bu çocuk hızlıydı. "Eğer bir kat bile tırmanmamıza izin verselerdi görürdük. Bilirdik. Ve burada bunun ne işe yarayacağını, ne anlama geldiğini anlayacak kadar insan var. O zaman bunun her masaya geriye doğru sayan bir saat koymaktan farkı kalmazdı. İnsanlar çıldırırdı."

"İki yüzyıl," dedi Darcy.

"Bu süre diğerleri için çok uzun olabilir ama bizim için birkaç şekerlemeden fazlası değil. Ama işte bak, olay da bu zaten. Kimse bir şey hatırlamasın diye bizi ölü istiyorlar. Bu şeyin tamamı–" Donald bir elini siloların tasvirini gösteren konferans masasına doğru salladı. "–bir saatli bombadan çok bir zaman makinesi. Bu bir çeşit yeryüzünü arındırmanın ve sözde rastgele seçilmiş bir grup insanı, bir kabileyi varisi oldukları bir geleceğe göndermenin bir yolu."

"Daha ziyade geçmişe," dedi Charlotte. "Daha ilkel bir düzene."

"Aynen öyle. Nanolardan ilk kez haberdar olduğumda İran'ın üzerinde çalıştığı bir şeyden ibarettiler. Esas fikir etnik bir grubu hedef alabilmekti. Bizim hücre bazında çalışan

makinelerimiz zaten vardı. Bu da bir sonraki adımdı. Hatta türlerin peşinden gitmek ırkların peşinden gitmekten daha bile kolaydı. Çocuk oyuncağıydı. Erskine, yani bu fikirle çıkagelen adam bunun kaçınılamaz bir şey olduğunu, birinin er ya da geç tüm insan ırkını silip atacak sessiz bir bomba yaratacağını söylemişti. Ve sanırım haklıydı."

"Peki o dosyalarda aradığın nedir?" diye sordu Darcy.

"Thurman, Anna'nın hiç Cephanelik'in dışına çıkıp çıkmadığını bilmek istiyordu. Çıktığından oldukça eminim. Arada sırada benim bu raflarda asla bulamadığım şeyler beliriyordu odada. Bir de Thurman gaz hatlarıyla alakalı bir şeyler söyledi–"

"Sizi bir buçuk saat içinde yukarı geri götürmem lazım," dedi Darcy.

"Evet, tabii. Kısacası Thurman'ın bu siloda bir şeyler bulduğunu düşünüyorum. Kızının buradan gizlice çıkıp yaptığı bir şeyler. Ona bir sürpriz daha bırakmış olsa gerek. Thurman, Silo On Sekiz'i gaza boğarken bu defa işi düzgün yaptıklarını söyledi. Birinin dağınıklığını topladıklarını. Benden, benim orayı kurtarma çabalarımdan söz ettiğini sanmıştım ama işleri değiştiren kişi Anna'ymış. Bazı vanaları çevirmiş ya da eğer bilgisayarlarla yönetiliyorlarsa kodlarını değiştirmiş olabilir. İki tip nano-makine var ve her ikisi de şu anda kanımda mevcut. Bir tanesi bizi bir arada tutuyor, tıpkı kriyopodlarda olanlar gibi. Bir de siloların dışında olanlar, insanları dağıtsın diye içlerine pompaladığımız makineler var. Bu olabilecek en uç zenginler ve yoksullar meselesi. Sanırım Anna bu düzeni tersine çevirmeye çalıştı, öyle bir ayar yapmaya çabaladı ki kapatmaya çalıştığımız bir sonraki silo bizim sahip olduğumuzdan bir doz alsın. Hücre bazında Robin Hoodculuk oynuyordu."

Nihayet aradığı raporu buldu. Epey yıpranmış hâldeydi. Belki de yüzlerce kez incelenmişti.

"Silo On Yedi," dedi Donald. "Kapatıldığında ben yoktum ama bu raporu okudum. Siloya gaz salındıktan sonra telsiz çağrısına yanıt veren bir çocuk vardı. Ama o silonun gaza maruz kaldığını sanmıyorum. Yani tam olarak değil. Galiba

Anna kapsüllerde bize verilen ve sistemimizi onaran gazı alıp onlara göndermiş."

"Peki neden?" diye sordu Charlotte.

Donald başını rapordan kaldırıp ona baktı. "Dünyayı sona ermekten kurtarmak için. Kimseyi öldürmemek için. İnsanlara merhamet göstermek için."

"Yani Silo On Yedi'deki herkes iyi mi?"

Donald raporun sayfalarını çevirdi. "Hayır," dedi. "Bir nedenden ötürü basınç odasının kapısının açılmasını engelleyememiş. Prosedürün bir parçası da bu. Ve dışarıdaki gaz miktarından ötürü bir şansları olmamış."

"Silo On Yedi'deki birileriyle konuştum," dedi Charlotte. "Arkadaşın... şu Başkan artık orada. Orada insanlar var. Tünel kazıp oraya geçtiklerini söylediler."

Donald'ın dudaklarında bir tebessüm belirdi. Kız kardeşinin söylediklerini başıyla onayladı. "Tabii ya. Tabii ya. Peşimize düştüklerini düşünmemi istemişti."

"Eh, sanırım artık peşimizdeler."

"Onunla irtibata geçmemiz gerek."

"Şu anda yapmamız gereken asıl şey," dedi Darcy, "bu vardiyanın sonunu düşünmeye başlamak. Çünkü yaklaşık bir saat sonra birisi çok kötü bir darbe yiyecek."

Donald ve Charlotte ona döndü. Eşikte, tam olarak Donald'ın tekme üzerine tekme yediği yerde dikiliyordu.

"Patronumu kastediyorum," dedi Darcy. "Uyanıp da mahkûmlardan birinin benim vardiyamda kaçtığını öğrendiğinde çılgına dönecek."

53

• Silo 17 •

Juliette ile Raph başka bir telsiz ya da yedek bir batarya aramak için aşağı şerif yardımcısı ofisinde durdu. İkisini de bulamadılar. Şarj ünitesi hâlâ duvarda asılıydı ama büyük merdivenden aşağı sarkan derme çatma elektrik hattına bağlı değildi. Juliette telsizi şarj etmek için kabloyu bağlamaya değer mi yoksa OrtaKatlar ofisine ya da IT'ye kadar beklemeli mi diye düşünüyordu ki–

"Hey," diye fısıldadı Raph. "Sen de duyuyor musun?" Juliette el fenerini ofisin derinliklerine doğrulttu. Biri ağlıyordu sanki. "Gel," dedi.

Şarj ünitesini bırakıp nezarethaneye yöneldi. En dipteki hücrede oturan ve hüngür hüngür ağlayan karanlık bir silüet vardı. Juliette ilk başta onu Hank sandı; ona evini en çok çağrıştıran yere çıkmış ve bu dünyanın içinde bulunduğu durumu ancak ondan sonra kavramış olabilirdi. Ama adamın üzerinde bir cübbe vardı. Parmaklıkların ardından onlara bakan kişi Rahip Wendel'den başkası değildi. Gözlerinden akan yaşlar fenerin ışığıyla parlıyordu. Oturduğu bankta yanında ufak bir mum yanıyor, eriyip zemine damlıyordu.

Hücrenin kapısı tamamen kapalı değildi. Juliette kapıyı çekip açtı ve içeri girdi. "Rahip?"

Yaşlı adam berbat görünüyordu. Kötü durumdaki, eski bir kitaptan geriye kalanları tutuyordu ellerinin arasında. Hatta kitap bile değildi, bir tomar dağılmış kâğıttı bu. Hem banka hem de zemine saçılmıştı sayfalarının çoğu Juliette fenerini yere doğru çevirdiğinde, yeri bir halı gibi kaplayan ince yazılarla dolu bir kâğıt yığınının üstünde durduğunu gördü. Tüm

sayfaların üzerinde cümleleri ve sözcükleri okunamaz kılan siyah çizgiler vardı. Genç kadın satırları bu şekilde çizili olan, hemen hemen beş cümlesinden yalnızca birinin okunabildiği ve kafeste tutulan bir kitap daha görmüştü bir keresinde.

"Beni rahat bırakın," dedi Rahip Wendel.

Juliette bu fikri cazip bulsa da adamın dediğini yapmadı. "Rahip, benim, Juliette. Ne yapıyorsun burada?"

Wendel burnunu çekti ve sanki bir şey arıyormuşçasına sayfaları karıştırdı. "Işaya," dedi. "Neredesin Işaya? Her şey çığırından çıktı."

"Cemaatin nerede?" diye sordu Juliette.

"Artık onlar benim cemaatim değil." Rahip burnunu silerken Raph de adamı rahat bırakmasını söylercesine genç kadını kolundan çekiştirdi.

"Burada kalamazsın," dedi Juliette. "Hiç yiyeceğin ya da suyun var mı?"

"Hiçbir şeyim yok. Gidin."

"Hadi gel," diye fısıldadı Raph.

Juliette silkinip sırtındaki dinamit lokumlarının neden olduğu ağır yükünü düzeltti. Rahip Wendel bir yandan botlarının dibine daha fazla sayfa sererken diğer yandan da her birinin önünü arkasını kontrol ediyordu.

"Aşağıda başka bir kazı daha planlayan bir grup var," dedi Juliette. "Onlara daha iyi bir yer bulacağım, onlar da insanlarımızı buradan çıkaracaklar. Belki de bizimle birlikte çiftliklerden birine gelip yiyecek bir şeyler arayabilir, insanlara yardım edebilirsin. Aşağıdakilerin sana ihtiyacı olabilir."

"Ben ne işe yararım ki?" diye sordu Wendel. Elini bankın üzerindeki bir sayfanın üzerine bam diye indirdi ve birkaç sayfa, çıkan rüzgârdan etrafa saçıldı. "Cehennem ateşi yahut umut," dedi. "Seçimini yap. Ya biri ya da öbürü. Lanetleniş yahut kurtuluş. Her bir sayfada. Seçimini yap. Seçimini yap." Başını kaldırıp onlara baktı, yalvarır gibi bir hâli vardı.

Juliette su matarasını salladı, kapağını açtı ve Wendel'e uzattı. Bankın üzerindeki mum titreyip duman çıkarırken odadaki gölgeler uzayıp kısaldı. Wendel matarayı kabul edip bir yudum aldı, sonra da geri verdi.

"Kendi gözlerimle görmem gerekiyordu," diye fısıldadı Rahip. "Şeytanı görmek için karanlığa girdim. Bunu yaptım. Yürüdüm, yürüdüm ve buraya geldim. Başka bir dünyaya. Sürümü lanetledim." Yüzünü buruşturup sayfalardan birini inceledi bir süre. "Ya da kurtuluşa erdirdim. Seçimini yap."

Bankın üzerindeki mumu söküp aldı ve daha iyi görebilmek için bir sayfanın üzerine tuttu. "Ah, İşaya, işte buradasın." Vaaz sırasında kullandığı bariton sesiyle okudu: "Lütuf zamanında seni yanıtlayacağım, kurtuluş günü sana yardım edecek, seni koruyacağım ve seni halka antlaşma olarak vereceğim, öyle ki ülkeyi yeniden kurasın ve harap mirası yeni sahiplerine veresin." Wendel sayfanın köşesini ateşe tuttu ve tekrardan kükredi. "Harap mirası!"

Sayfayı, elinden bırakmak mecburiyetinde kalana dek yaktı.

Kâğıt giderek küçülen, turuncu bir kuş gibi salındı havada. "Gidelim," diye tısladı Raph, bu defa daha ısrarcı bir şekilde. Juliette bir elini bekle dercesine havaya kaldırdı. Sonra da

Rahip Wendel'e yaklaşıp önünde çömeldi ve elini adamın dizine koydu. Marcus yüzünden adama duyduğu öfke uçup gitmişti. İnsanların ondan ve kazısından nefret etmesini sağladığı için duyduğu öfke de öyle... Onların yerini suçluluk duygusu almıştı; tüm korkularının ve güvensizliklerinin haklı çıkmalarından ötürü duyduğu suçluluk.

"Rahip," dedi Juliette. "Burada kaldıkları takdirde insanlarımız lanetlenecek. Onlara yardım edemem, burada olmayacağım. Eğer diğer tarafa geçebilirlerse senin rehberliğine ihtiyaç duyacaklar."

"Bana ihtiyaçları yok," dedi Wendel.

"Evet, var. Bu silonun derinliklerindeki anneler bebekleri için ağlıyorlar. Babalar evleri için gözyaşı döküyorlar. Sana ihtiyaçları var." Bu söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Ona en çok böyle karanlık zamanlarda ihtiyaçları vardı.

"Sen onlara yardım edersin," dedi Rahip Wendel. "Sen yardım edersin."

"Hayır, edemem. Onların kurtuluşu sensin. Ben bunları bize yapanların peşinden gideceğim. Onları doğrudan cehenneme göndereceğim."

Wendel gözlerini kucağından kaldırıp ona baktı. Kızgın mum parmaklarından aşağı akıyor ama o bunu fark ediyormuş gibi görünmüyordu. Odayı yanık kâğıt kokusu sardı ve rahip bir elini Juliette'in başına koydu.

"Öyleyse evladım, yolculuğunu kutsuyorum."

Bu kutsamayla birlikte yukarı doğru olan yolculukları daha da ağır bir hâle geldi. Ya da belki de Juliette'in aşağıdaki kazı sırasında oldukça yararlı olacağını bilmesine rağmen yanına aldığı patlayıcıların ağırlığıydı bu. Kurtuluşa hizmet edebilirlerdi, ama o lanetlemek için kullanacaktı onları. Tıpkı Wendel'in kitabının sayfaları gibi, içlerinde her ikisinden de bolca barındırıyorlardı. Çiftliklere yaklaştıkları sırada dinamitleri alması için Erik'in ısrarcı olduğunu hatırlattı kendisine. Bu işi başarması için diğerleri de sabırsızlanıyordu.

Raph'le beraber aşağı çiftliklere adım attığı anda ortada bir sorun olduğunu anladı. Kapıyı aralar aralamaz bir ısı dalgası, öfkeli bir rüzgâr vurdu yüzüne. Aklına gelen ilk şey yangın oldu ve daha önce burada yaşadığı için siloda sağlam bir yangın hortumu kalmadığını biliyordu. Ancak koridorun aşağısına doğru ve dış parseller boyunca uzanan parlak ışıklar başka bir şeye işaret ediyordu.

Güvenlik istasyonunun hemen dibinde yerde yatan bir adam vardı, bedeni yanlamasına koridora dönüktü. İçliğine ve donuna kadar soyunuk hâlde olduğundan Juliette adamın başına varana kadar onun Şerif Yardımcısı Hank olduğunu anlayamadı. Adam kımıldadığında Juliette'in yüreğine su serpildi. Hank elini gözüne siper etti ve göğsünün üzerinde duran silahı daha sıkı kavradı; çamaşırları terden sırılsıklam olmuştu.

"Hank?" dedi genç kadın. "İyi misin?" Juliette daha şimdiden tere batmış, zavallı Raph de mecalsiz kalmıştı.

Şerif yardımcısı doğrulup oturdu ve ensesini ovuşturdu.

Eliyle güvenlik istasyonunu işaret etti. "Kapının oraya çömelirseniz biraz gölge bulabilirsiniz."

Juliette koridorun aşağısında yanan ışıklara baktı. Bir dünya elektrik tüketiyor olmalıydılar. Görünüşe göre tüm parsellerin ışıkları aynı anda yanıyordu. Isının kokusunu alabiliyor, ışıkların altında kavrulan bitkilerin kokusu burnuna kadar geliyordu. Büyük merdivenlerdeki kıytırık kabloların böylesine bir elektrik ihtiyacına ne kadar süre daha dayanabileceğini merak etti.

"Zamanlayıcılar mı takıldı? Neler oluyor?"

Hank başıyla koridoru işaret etti. "Millet parselleri bölüşüyordu. Dün bir kavga patlak verdi. Gene Sample'ı tanıyor musun?"

"Ben tanıyorum," dedi Raph. "Sağlık'tan."

Hank kaşlarını çattı. "Gene öldü. Işıklar kapanınca oldu bu. Sonra onu gömme hakkının kimde olduğu konusunda tartıştılar ve zavallı Gene'e gübre muamelesi yaptılar. Birkaç kişi birleşip düzeni sağlamam için beni tuttu. Ben de onlara durum düzelene dek ışıkları açık bırakmalarını söyledim." Ensesinin terini aldı. "Bu arada sen azarlamadan ben söyleyeyim, bunun bitkiler için iyi olmadığını biliyorum ama zaten talan edilmişlerdi. Tek umudum milleti su gibi terletip bazılarını buradan kaçırmak ve kalanları adil bir paylaşıma zorlamak. Bir gün daha bekleyeceğim."

"Bir gün daha devam edersen bir yerlerde bir yangın çıkaracaksın Hank. Merdivenlerdeki derme çatma elektrik hattı milletin ihtiyacını karşılayayım derken zaten yeterince ısınmış. Bu kadarını kaldırabilmiş olmalarına bile hayret ediyorum. Otuzlardaki şalterlerden biri devredışı kaldığında burada çok uzun bir süre ışık göremezsiniz."

Hank koridorun sonuna doğru bir bakış attı. Juliette kapıların öte tarafında kabuklar, çekirdekler ve yiyecek artıkları gördü. "Ödemeni neyle yapıyorlar? Yiyecekle mi?"

Hank başıyla onayladı. "Yiyecekler hep ziyan olacak. Ne buldularsa topladılar. Buraya varınca millet kafayı yedi. Sanırım bir kısmı yukarı katlara doğru yola devam etti, ama silonun dış kapısının açık olduğuna ve çok fazla tırmanırsan

öldüğüne dair söylentiler var. Aşağı inersen yine ölüyormuşsun. Söylentiden bol bir şey yok."

"Eh, o söylentilere kulak asmasanız iyi edersiniz. Aşağısının da yukarısının da buradan katbekat iyi olduğuna eminim. Solo'yla çocukları gördün mü hiç, hani burada yaşayanlar vardı ya? Bu tarafa doğru geldiklerini duydum."

"Gördüm. O çocuklardan birkaçı ben ışıkları ayarlamadan önce koridorun aşağılarında bir yer parselliyordu. Ama birkaç saat önce çıktılar." Hank'in bakışları genç kadının bileğine kaydı. "Sahi saat kaç?"

Juliette saatine baktı. "İkiyi çeyrek geçiyor." Adamın bir soru daha sormak üzere olduğunu gördü. "Öğleden sonra," dedi Juliette.

"Sağ ol."

"Biz gidip onlara yetişmeye çalışalım," dedi Juliette. "Bu ışık olayını halletme konusunda sana güvenebilir miyim? Bu kadar elektrik sarf edemezsiniz. Ve yukarıya daha fazla insan gönder. Orta-Katlar'daki çiftlikler çok daha iyi durumda, ya da en azından ben burada yaşıyorken öyleydi. Ayrıca aranızda iş arayan birileri varsa Mekanik'te eleman arıyorlar."

Hank başıyla onayladı ve ayağa kalkmak üzere harekete geçti. Raph çıkışa doğru yola koyulmuştu bile, tulumu yer yer terle lekelenmişti. Juliette, Hank'in omzunu sıkıp gitmek üzere arkasını döndü.

"Baksana," diye seslendi adam. "Saatin kaç olduğunu söyledin ama hangi gün olduğunu söylemedin."

Juliette kapıda tereddüt etti. Döndü ve elini hâlâ gözlerine siper eden adamın kendisine baktığını gördü,. "Fark eder mi?" diye sordu. Hank yanıt vermeyince de fark etmediğine kanaat getirdi. Zira artık tüm günler birbirinin aynısıydı ve her biri sayılıydı.

54

• Silo 17 •

Jimmy geri dönmeden önce Elise'i iki kat daha aramaya karar verdi. Geride kalmıştı belki de; hayvanının peşinden gitmek ya da tuvalete girmek için katlardan birinin içine dalmış olabilirdi. Öyle bir durumda onu pas geçmiş olabileceğinden şüpheleniyordu. Büyük ihtimalle kendisi tek başına siloda bir yukarı bir aşağı koştururken Elise çoktan diğerlerinin yanına dönmüştü.

Sonraki sahanlığa vardığında kapının camından içeriye bir göz attı, karanlık ve sükûnetten başka hiçbir şey görmedi, Elise'in adını seslendi ve bir kat daha tırmanıp tırmanmamayı kafasında tarttı. Merdivene döndüğünde kahverengi bir ışık takıldı gözlerine. Elini gözüne siper ederek loş yeşilliğin yukarılarına baktı ve tırabzanların üstünden kendisine bakan bir oğlan çocuğu gördü. Çocuk ona el salladı. Jimmy karşılık vermedi.

Tam aşağı çiftliklere geri dönmek için arkasını dönmüştü ki merdivenleri döne döne inerek kendisine yaklaşan ayak sesleri işitti. Peşinden koşulması gereken bir çocuk daha, diye düşündü. Oğlanı beklemeden yoluna devam etti. Bir buçuk tur sonra oğlan ona yetişti.

Jimmy kendisini rahatsız ettiği için çocuğu paylamak üzere döndüğünde onu tanıdı. Kahverengi bir tulumu ve mısır rengi, dağınık saçları vardı. Pazarda Elise'in peşine takılan oğlandı bu. "Hey," diye fısıldadı çocuk, nefes nefese kalmış bir vaziyette.

"Sen o adamsın."

"Evet, ben o adamım," diyerek onunla hemfikir oldu Jimmy. "Yiyecek bir şeyler arıyor olmalısın. Ama maalesef yanımda sana verebileceğim bir şey–"

"Hayır." Çocuk başını iki yana salladı. Dokuz veya on yaşlarında olmalıydı. Miles'la aynı yaşlarda. "Benimle gelmen gerek. Yardımına ihtiyacım var."

Herkesin Jimmy'nin yardımına ihtiyacı vardı. "Biraz meşgulüm," dedi. Tekrardan yola koyulmak üzere döndü.

"Elise'le ilgili," dedi çocuk. "Onu buraya kadar takip ettim. Madenlerden beri. Yukarıda bazı insanlar var, onu bırakmıyorlar." Merdiven boşluğundan yukarı baktı, hâlâ fısıldıyordu.

"Elise'i mi gördün?" diye sordu Jimmy. Oğlan başıyla onayladı.

"İnsanlar derken?"

"Kiliseden bir sürü insan. Babam vaazlarına giderdi."

"Elise onların yanında, öyle mi?"

"Öyle. Köpeğini buldum. Birkaç kat aşağıda, bozuk bir kapının ardında kapalı kalmıştı. Tekrar kaybolmasın diye bir yere bağladım. İşte tam o sırada Elise'i nerede tuttuklarını gördüm. Ona ulaşmaya çalıştım fakat birkaç adam bana ikilememi söyledi."

"Neresiydi peki orası?" diye sordu Jimmy.

Çocuk eliyle yukarıyı işaret etti. "İki kat yukarıda," dedi.

"Adın ne senin?"

"Shaw."

"Aferin sana Shaw." Jimmy merdivenlere yönelip aceleyle inmeye başladı.

"Yukarıda dedim," dedi çocuk.

"Yanıma bir şey almam lazım," dedi Jimmy ona. "Çok uzakta değil."

Shaw hızla peşine düştü. "Tamam. Bakın bayım, açlıktan nasıl ölüyorum bilemezsiniz. Ama ne olursa olsun köpeği yemek aklımın ucundan bile geçmedi."

Jimmy durup çocuğun kendisine yetişmesine zaman tanıdı. "Yiyeceğini düşünmemiştim zaten," dedi.

Shaw başını yukarı aşağı salladı. "Bunu Elise de bilsin,"

dedi. "Bunu asla yapmayacağımı bildiğinden emin olmak istiyorum."

"Ona söyleyeceğimden emin olabilirsin," dedi Jimmy. "Hadi gel. Acele edelim biraz."

İki kat aşağıya indiklerinde Jimmy karanlık bir koridora doğru şöyle bir baktı, el fenerini duvarlarda gezdirdi, sonra da yüzünde suçlu bir ifadeyle ardındaki Shaw'a döndü. "Çok gittik," diye itiraf etti.

Arkasını dönüp kendisine kızarak bir kat daha tırmandı. Neyi nereye koyduğunu hatırlamak onun için çok güçtü. Çok uzun bir zaman önceydi. Eskiden zulalarının yerini hatırlamak için anımsatıcılar kullanırdı. Elli birinci kata bir tüfek saklamıştı. Bunu hatırlıyordu çünkü tüfeği tutmak için bir el, tetiği çekmek içinse bir parmak gerekiyordu. Beş ve bir. O tüfek bir yorgana sarılı vaziyette, eski bir sandığın dibine gömülüydü. Ama bir tane de buraya bırakmıştı. Gözüne bir ömür gibi gelen bir süre önce, yanlış hatırlamıyorsa Gölge'yi bulduğu yolculuğu sırasında Tedarik'e getirmişti onu. Elleri dolu olduğu için geri dönerken yukarı götürememişti. Yüz on sekiz. Evet yüz on sekizinci katta olsa gerekti. Yüz on dokuz değil. Bitap düşmeye başlamış bacaklarına rağmen az önce Shaw'la önünden geçtikleri kapıdan içeri, koridora daldı.

Evet, burasıydı. Daireler. Birçoğuna bir sürü şey bırakmıştı. Çoğunlukla da dışkısını. Çiftliklere gidip toprakta hacet giderebileceğini bilmiyordu. Bunu ona çok sonraları çocuklar öğretmişti. Elise öğretmişti. Jimmy küçük kıza kötü şeyler yapabilecek insanları düşündü, sonra düşünceleri kendisi daha küçükken insanlara yaptıklarına kaydı. Kendi kendine tüfek ateşlemeyi öğrendiğinde daha küçüktü. Tüfekten çıkan sesi hatırladı. Onunla boş konserve kutularına ve insanlara yaptıklarını hatırladı. Vurduğu şeylerin hoplamasına ve yere devrilip kımıltısızca kalmasına neden oluyordu. Soldan üçüncü daire.

"Tut şunu," dedi Shaw'a, daireye dalarak. El fenerini çocuğa verdi, o da ışığı odanın ortasına doğrultup bekledi. Jimmy duvara dayalı duran metal bir şifoniyere asılıp onu yolundan çekti. Tıpkı dün gibiydi. Şifoniyerin üzerindeki kalın toz

katmanı hariç. Üzerindeki eski ayak izleri kaybolmuştu. Şifoniyerin üstüne çıktı, tavandaki paneli itip yana kaydırdı, sonra da el fenerini istedi. Işık yukarı taşındığında bir fare viyaklayıp kaçıştı. Siyah tüfek onu bekliyordu. Jimmy silahı alıp üzerindeki tozu üfledi.

Elise yeni kıyafetlerini beğenmemişti. Renginin yanlış olduğunu söyleyerek tulumunu elinden almış, onu ön tarafından dikilmiş ve kaşındıran bir battaniyeye sarmışlardı. Birkaç defa gitmek istediğini belirtmiş ama Bay Rash kalmak zorunda olduğunu söylemişti. Koridorlar boyunca eski yataklarla ve berbat kokan şeylerle dolu bir sürü oda vardı; insanlar buraları temizlemeye ve daha iyi bir hâle getirmeye çalışıyordu. Elise yalnızca Enik'i, Hannah'yı ve Solo'yu istiyordu. Ona bir oda göstermişler ve burasının artık onun yeni evi olduğunu söylemişlerdi; ama küçük kız o güne dek hep Yaban'ın ötesinde yaşamıştı ve başka bir yerde kalmak istemiyordu.

Daha sonra onu adını yazdırdıkları büyük odaya geri götürdüler ve bir banka oturtup biraz daha beklettiler. Gitmeye çalıştığı taktirde Bay Rash onun bileğini sıkıyor, ağladığındaysa daha fazla sıkıyordu. Bir adam yüksek sesle bir kitaptan bir şeyler okurken adına başka bir şey dedikleri o bankta oturttular onu öylece. Beyaz battaniyeli ve tepesi açık adam gitmiş, kitaptan bir şeyler okuma görevini başka biri devralmıştı. Kenarda, iki adamın arasında oturan bir kadın daha vardı ve o da çok mutlu görünmüyordu. Banklarda oturan insanların çoğu kitap okuyan adama değil, bu kadına bakarak vakit öldürüyordu.

Elise hem uykulu hem de huzursuzdu. Tek istediği buradan uzaklaşıp bir yerlerde kestirmekti. Derken adam okumayı bitirdi, kitabı havaya kaldırdı ve etrafındaki herkes aynı sözcüğü söyledi. Bu çok tuhaftı, sanki herkes ne söylemesi gerektiğini önceden biliyordu. Ama sesleri gülünç ve boştu; sanki sarf etmeleri gereken sözcükleri biliyorlardı fakat onların ne anlama geldiklerini bilmiyor gibiydiler

Kitabı elinde tutan kişi, yan yana oturan o iki adam ile

kadına ayağa kalkmalarını işaret etti. Kadın ayağa zorla, iki adam tarafından taşınarak kaldırılmış gibi göründü. İçinden ışık geçen renkli camın altında iki masa birleştirmişlerdi. Kadın, kendisini havaya kaldırıp oraya yatırdıklarında bir çığlık attı. Üzerinde Elise'in giydiğine benzeyen ama biraz daha büyük olan bir battaniye vardı ve erkeklerin çıplak bacaklarına ulaşmasını kolaylaştırıyordu. Banklarda oturan insanlar olanları daha iyi görebilmek için pozisyon aldılar. Elise'in uykusu kaçmıştı. Neler olduğunu öğrenmek için Bay Rash'e fısıldadı ama adam karşılığında ona sessiz olmasını, konuşmamasını söyledi.

Elinde kitap tutan adam cübbesinin içinden bir bıçak çıkardı. Uzun bir bıçaktı ve parlak bir balık gibi ışıldıyordu. "Verimli olun ve çoğalın," dedi, dinleyicilerine dönerek.

Kadın masanın üstünde kıvrandıysa da hiçbir yere gidemedi. Elise onlara kadının bileklerini o kadar sıkı tutmamalarını söylemek istedi.

"İşte," dedi adam, kitaptan okumaya devam ederek, "Sizinle ve tohumlarınızla olan antlaşmamı sürdüreceğim." Elise acaba bir bitki falan mı dikecekler diye düşündü. "Bundan böyle hiçbir et kesilmeyecek. Yeryüzünün üzerine bulut getirdiğimde bıçak bulutta görülecek," diye devam etti adam Bıçağı iyice havaya kaldırdı ve banklarda oturan insanlar bir şeyler mırıldandılar. Elise'den daha küçük olan bir oğlan çocuğu bile sözcükleri biliyor, onun dudakları da diğer herkesinki gibi hareket ediyordu.

Adam bıçağı kadına yaklaştırdı ama ona vermedi. İki erkek onu el ve ayak bileklerinden sıkıca kavrarken kadın sabit durmaya çabaladı. Elise ne yaptıklarını tam o sırada anladı. Annesine ve Hannah'nın annesine yapılanların aynısıydı bu. Bıçak tenine girerken kadın korkuyla karışık bir çığlık koyuverdi; Elise gözlerini olanlardan ayıramıyor, kan fışkırıp kadının bacaklarından akıyordu. Küçük kız kanı kendi bacaklarında hissetti âdeta ve kıvranıp Bay Rash'ın elinden kurtulmaya çalıştı, ama bu sefer de sıkılan kendi bileği oldu ve günün birinde o kadının yerinde kendisinin yatacağını anladı. Kadın çığlık atmaya devam ederken adam da parmaklarını ve bıçağını

kullanarak onun etini deşmeyi sürdürdü, başının tepesinde bir ter parıltısı oluşmuştu, kadını tutmakta güçlük çeken adamlara bir şeyler söyledi, banklarda oturanlar aralarında fısıldaştı, Elise'i ateş bastı, daha fazla kan geldi kadından, ta ki adam parmaklarının arasında bir şey tutarak banklarda oturanlara doğru haykırana dek, dirseklerinden kan akıyordu, üzerindeki battaniye aralanmıştı, çığlıklar yatışırken yüzünde bir tebessüm belirdi.

"İşte!" diye bağırdı.

Ve insanlar alkışlamaya başladı. Adamlar masanın üzerindeki kadının yarasını sarıp onu aşağı indirdi; güçlükle ayakta duruyordu. Elise sahneye başka bir kadının daha çıktığını gördü. Sıraya giriyorlardı. Ve alkışlar, tıpkı o ve ikizler birbirlerinin ayaklarına bakıp merdivenleri eş zamanlı rap, rap, raplarla tırmanırken çıkan sese benzer bir ritim kazandı. Alkış sesi giderek kuvvetlendi. Ta ki hepsini susturan, devasa bir el çırpma sesi duyulana dek... Sonuncusu o kadar yüksekti ki küçük kızın yüreği ağzına geldi.

Kafalar odanın arka tarafına çevrildi. Elise'in kulakları az önceki gürültülü patlama nedeniyle sızlıyordu. Birisi bağırarak kapıyı işaret edince dönüp o tarafa baktı ve eşikte dikilen Solo'yu gördü. Elinde uzun ve siyah bir şey tutuyor, tavandan beyaz toz yağıyordu. Yanında da Bizar'dan tanıdığı şu kahverengi tulumlu çocuk, Shaw vardı. Oğlanın buraya nasıl geldiğini merak etti.

"Kusura bakmayın," dedi Solo. Elise'i bulana dek gözleriyle bankları taradı ve onu gördüğünde sakalının arasından dişleri parladı. "Şu küçük hanım benimle geliyor."

Bağrışmalar yaşandı. Adamlar oturdukları yerlerden kalkıp bağırıp çağırmaya ve elleriyle bir yerleri işaret etmeye başladılar. Bay Rash ise karısıyla, birinin artık onun malı olduğuyla ve buna nasıl cüret edebildiğiyle ilgili bir şeyler haykırdı. Elleri ve bıçağı kana bulanan adam çileden çıkıp bank sıralarının arasında hızla ilerlemeye başlamıştı ki Solo siyah şeyi tekrardan omuz hizasına kaldırdı.

Sonra bir el çırpış daha duyuldu, sanki Tanrı en büyük ellerini birbirine vuruyordu. Çıkan patlama o kadar kuvvet-

liydi ki Elise'in içi acıdı. Ardından başka bir ses, parçalanan bir camın şangırtısı duyuldu ve küçük kız kafasını çevirip baktığında hoş renkli pencerenin eskisinden daha fazla kırık olduğunu gördü. İnsanlar bağırmayı ve Solo'nun üzerine yürümeyi kesti, ki /Elise bunun iyi bir şey olduğunu düşündü.

"Gel hadi," dedi Solo ona. "Acele et."

Küçük kız banktan kalkıp ona doğru yürümeye başlamıştı ki Bay Rash onu bilediğinden yakaladı. "O benim karım!" diye bağırdı adam ve Elise bunun kötü bir şey olduğunu, buradan ayrılamayacağı anlamına geldiğini fark etti.

"Evlilik merasimi düzenlemekte çok hızlısınız," dedi Solo sessiz kalabalığa. Elindeki siyah şeyi onlara doğru salladı ve bu hareket karşısında gerginleşmiş gibi göründüler. "Peki ya cenaze töreninden ne haber?"

Siyah şeyi Bay Rash'e doğrulttu. Elise bileğindeki elin gevşediğini hissetti. Küçük kız bankların arasında hızla ilerleyip üzerinden kan damlayan adamı solladı ve Solo'yla Shaw'a doğru koştu.

55

• Silo 17 •

Juliette yine boğuluyordu. Boğazındaki suyu, gözlerindeki batmayı ve göğsündeki yangını hissedebiliyordu. Merdiveni tırmandıkça eski taşkının etrafını sardığını duyumsayabiliyordu, ancak nefes alamıyormuş gibi hissetmesine neden olan şey bu değildi. Merdiven boşluğunun aşağısında ve yukarısında yankılanan sesler, barbarlığın ve hırsızlığın şimdiden başladığını gösteren gürültüler, çalınmış kablo ve borulardan kalma uzun izler ve yağmaladıkları bitkilerle koşturarak yanlarından geçenlerin yerlere saçtığı sap, yaprak ve toprak kalıntıları boğuyordu onu. Etrafını saran adaletsizliklerin üzerine çıkmayı umut ediyor, kaosun hâkimiyeti başlamadan önce medeniyetin bu son kırıntılarından kaçmak istiyordu. Eli kulağındaydı, biliyordu. Ama Raph'le birlikte ne kadar yükseğe tırmanırlarsa tırmansınlar her katta kapıları sertçe açan, etrafı araştırıp buldukları şeyleri yağmalayan, yer sahiplenen, sahanlıklardan aşağı seslenip bir şey bulduklarını bağıran ya da sorular soran insanlarla karşılaşıyorlardı. Mekanik'in derinliklerindeyken kurtulanların sayısı çok az olduğu için karalar bağlamıştı. Şimdiyse gözüne çok fazla geliyorlardı.

Durup bu yapılanları engellemeye çalışmak zaman kaybı olurdu. Solo ve çocuklar için endişeleniyordu. Talan edilmiş çiftlikler için de öyle... Ama çantasındaki patlayıcıların ağırlığı ona bir amaç veriyordu, etrafını saran felaketse bir kararlılık. Bunun bir daha asla yaşanmayacağını garanti altına almak için yola çıkmıştı.

"Kendimi bir taşıyıcı gibi hissediyorum," dedi Raph, her kelimeyle birlikte hırıltılı soluklar alarak.

"Geride kalırsan otuz dördüncü kata gidiyoruz. Orta-Katlar'daki her iki çiftlikte de yiyecek olmalı. Su pompalarından da su bulabilirsin."

"Sana ayak uydurabilirim," dedi Raph. "Sadece bunun yakışıksız olduğunu söylüyorum, hepsi bu."

Juliette gururlu madenciye güldü. Ona bu tırmanışı kaç defa gerçekleştirdiğini, Solo'nun her zaman geride kaldığını, el edip ona yetişeceğini söylediğini anlatmak istedi. Aklı o günlere geri döndü ve bir anda silosunun hâlâ canlı ve hayatta olduğu, medeniyetle çalkalandığı, kendisinden çok uzakta ve onsuz yol aldığı ama yine de hâlâ oralarda bir yerde var olduğu zamanlar geldi hatırına.

Artık öyle değildi

Gelgelelim başka silolar vardı, hem de düzinelerce, can ve canlılıkla kaynayan. Bir yerlerde bir ebeveyn çocuğuna öğüt veriyor, bir delikanlı sevgilisiyle gizlice öpüşüyor, sıcak yemekler servis ediliyor ve kâğıtlar geri dönüştürülerek önce hamur sonra da tekrardan kâğıt oluyordu; petrol pompalanıp yanıyor, egzoz dumanları havalandırmalar vasıtasıyla engin ve yasaklı dış dünyaya salınıyordu. Tüm bu dünyalar birbirlerinden habersiz olarak muntazaman işliyordu. Bir yerlerde birisi hayal kurmaya cüret ettiği için temizliğe gönderiliyordu. Biri gömülüyor, diğeri doğuyordu.

Juliette, Silo On Yedi'nin bütün bunlardan bihaber şekilde, şiddetin göbeğine doğan çocuklarını düşündü. Aynı şey tekrar yaşanabilirdi. Tam da burada. Planlama Komitesi ve Rahip Wendel'in cemaatine olan öfkesinde haksız olduğunu düşündü. Mekanikerleri aşırı tepki göstermemiş miydi? Kendisi de öyle yapmamış mıydı? Grup dediğin bir avuç insan değil miydi? Ve farelerin bot seslerinden kaçtığı gibi, insanlar da korkuya meyyal hayvanlar değilse neydiler?

"—et ben sana yetişirim," diye seslendi Raph, uzaklardan gelen bir sesle ve Juliette arayı açtığını fark etti. Yavaşlayıp onu bekledi. Şu anda yalnız kalmanın, tek başına tırmanış yapmanın sırası değildi. Bir başına kaldığı zamanlarda se-

siyle, tüm benliğiyle hep yanında yer alan Lukas'a bu ıssız siloda âşık olduğu için şimdi genç adamı her zamankinden daha çok özlüyordu. Umut, o ahmakça umut yitip gitmişti. Lukas'ı geri getirmenin, onu tekrar görmenin bir yolu yoktu artık. Çok yakında onun yanına gideceğinden adı gibi emin olsa da...

Her ne kadar Juliette'in hatırladığından daha derinlere sokulmaları gerekse de, Orta-Katlar'daki ikinci çiftliğe düzenledikleri bir akın sayesinde biraz yiyecek elde edebildiler. Raph'in el feneri burada yaşanmış son faaliyetleri gözler önüne serdi: ıslak çamurdaki ayak izleri, su temin etmek için kırılmış ancak henüz içi boşalmamış bir su borusu, üzerine basılmış ancak henüz karıncaların dadanmadığı bir domates. Juliette ile Raph taşıyabilecekleri kadar yiyecek topladılar; yeşil biber, salatalık, böğürtlen, kıymetli bir portakal, bir düzine henüz olgunlaşmamış domates... yani birkaç öğünlük yiyecek. Juliette yiyebildiği kadar böğürtlen yedi, zira ezilmeden taşınmaları güçtü. Normalde ellerinde bıraktığı lekeden ötürü böğürtlen yemekten kaçınırdı, ancak bir zamanlar ona sıkıntı veren şeyler artık birer kutsama gibi geliyordu. Kalan stokların bu denli çabuk tükenmesinin nedeni de işte buydu: Yüzlerce insan ihtiyaç duyduklarından daha fazlasına saldırıyor, hatta gerçekten istemedikleri şeyleri bile yanlarına alıyordu.

Otuz dördüncü kat çiftliklerden çok uzakta değildi. Juliette kendini neredeyse evine geri dönüyormuş gibi hissediyordu. Oraya vardığında yeteri kadar elektriğe, eski aletlerine, karyolasına, bir telsize kavuşacak ve ölmekte olan bu insanların son titreyişleri esnasında çalışabileceği, düşünebileceği, pişmanlık duyabileceği ve son bir kıyafet daha toplayabileceği bir yere sahip olacaktı. Bacaklarındaki ve sırtındaki hâlsizlik ona bir kez daha seslendi ve Juliette bir kez daha kaçmak için tırmandığını fark etti. İntikamdan fazlasının peşindeydi. Yüzüstü bıraktığı dostlarının bakışlarından kaçmak için tırmanıyordu. Saklanabileceği bir delik arıyordu. Lakin sunucuların altındaki bir delikte yaşamış olan Solo'nun ak-

sine, Juliette diğerlerinin başının üzerinde bir krater açmayı umuyordu.

"Jules?"

Genç kadın otuz dördüncü katın sahanlığının ortasında durdu. IT'nin kapıları tam önündeydi. Raph son basamakta durmuştu. Çömelip bir parmağını basamağa sürdü ve eline bulaşan kırmızı şeyi Juliette'e gösterdi. Sonra da dilini parmağına değdirdi.

"Domates," dedi.

Sırası çoktan buraya gelmişti. Dertop olup kazıcının göbeğinde ağlayarak heba ettiği o ilk günün laneti peşini bırakmıyordu.

"Sorun yok," dedi Juliette. Solo'yu kovaladığı gün geldi hatırına. Bu basamakları paldır küldür inmiş, kapıları kapalı bulmuş ve içeri girebilmek için bir süpürge sapını ortadan ikiye ayırması gerekmişti. Bu defa kapı kolaylıkla açıldı. İçerideki ışıkların tamamı yanıyordu. Etrafta kimseden bir iz yoktu.

"Gidelim," dedi Juliette. Sessizce ve hızla hareket etmeli; tanımadığı insanlar tarafından görülmek, takip edilmek istemiyordu. Solo'nun en azından sunucu odasının kapısını ve sığınağın deliğini kapatacak kadar dikkatli davranmış olmasını umdu. Ama hayır, koridorun sonundaki kapı açıktı. Bir yerlerden sesler geliyordu. Is kokusu vardı; hava dumanlıydı. Yoksa kafayı yemişti de Lukas'ın sesini duyup onu öldüren o zehirli gazı mı görüyordu? Bu yüzden mi buradaydı? Telsizi kullanmak, arkadaşları için yeni bir ev bulmak ya da bir kıyafet hazırlamak için değil, burası kendi silosuna tıpatıp benzediği, Lukas'ın aşağılarda bir yerde olabileceğini düşündüğü, bu ölü dünyanın derinliklerinde kendisini beklediğini sandığı için mi– Sunucu odasına girdiğinde dumanın gerçek olduğunu gördü. Tavanda toplanmıştı. Juliette tanıdık sunucuların arasından alelacele ilerledi. Dumanın tadı hararet yapmış bir pompadan çıkan yanmış yağdan, elektrik kaynaklı bir yangından, kurumuş bir pompa dişlisinin kavruk lastiğinden ve motor egzozunun acı kokularından farklıydı.

Lukas'ın dumanlardan şikâyet edişini hatırlayarak kolunun kıvrımını ağzına siper etti ve dumanın içine daldı.

Haberleşme sunucusunun arkasındaki sığınak deliğinden bir duman sütunu yükseliyordu. Solo'nun ininde, belki de yatağında yangın çıkmıştı. Juliette'in aklına aşağıdaki telsiz ve erzaklar geldi. Tulumunun fermuarını açıp tere batmış içliğini yüzüne çekti, eğilip el merdivenine uzandığı sırada Raph'in oraya inmemesini söylediğini duydu ve botları sığınağın zeminine çarpana dek aşağı kaydı.

Çömelir vaziyette kaldı, dumandan etrafı güç bela görebiliyordu. Alevlerin çıtırtısını duyabiliyordu, tuhaf ve gevrek bir sesti. Erzaklar, telsiz, bilgisayar ve duvardaki değerli haritalardan şüpheleniyordu. Öne atıldığında aklına gelmeyen tek hazine kitaplardı. Ve yananlar da onlardı.

Bir yığın kitap, bir yığın metal kutu... Beyaz cübbeli, genç bir adam ateşi daha fazla kitapla besliyordu. Havada benzin kokusu da vardı. Sırtı dönüktü, başının tepesindeki kel kısım terden parlıyordu, fakat ateşe karşı kayıtsız gibiydi. Durmadan besliyordu onu. Yakacak daha fazla kitap bulmak için raflara yöneldi.

Juliette onun arkasından koşup Solo'nun yatağına yöneldi, bir battaniye kaptı ve onu kaldırdığı sırada kumaşın katlarının arasından bir fare kaçıştı. Gözleri batan, boğazı yanan genç kadın doğruca ateşe yöneldi ve battaniyeyi kitap yığınının üzerine fırlattı. Alevler bir an için dinse de kumaşın dikiş yerlerinde yeniden peyda oldular. Battaniye tütmeye başladı. Juliette içliğine öksürdü ve ateşi bastırmak için döşeği kapmaya koştu. Yan odadaki boş su deposu ve yitirilen diğer şeyler geldi hatırına.

Tam döşeği kaldırdığı sırada cübbeli adam onu fark etti ve uluyarak üzerine atıldı. Remmy'ydi bu. Birlikte döşeğin ve somyanın üzerine devrildiler. Juliette yüzüne doğru yaklaşan bir tekme görünce başını hızla geri çekti. Genç adam çığlık attı. Sanki Pazar'dan kaçan, kanatlarını çırparak insanların kafalarına pike yapan beyaz bir kuş gibiydi. Juliette onu başından defetmek için bağırdı. Alevler yeniden yükselmeye

başlamıştı. Şilteye sertçe asılmasıyla birlikte genç adam yatağın öteki tarafından aşağı düştü. Yangının kontrolden çıkıp her şeyi yutması an meselesiydi. An meselesi. Solo'nun diğer battaniyesini kaptığı gibi alevleri dövmeye koyuldu. Aynı anda hem yangınla hem de Remmy'yle mücadele edemezdi. Buna zaman yoktu. Öksürüp Raph'e seslendi. Derken cübbeli genç tekrardan başına musallat oldu; gözleri vahşice bakıyor, kollarını delice savuruyordu. Juliette eğilip hasmının kollarının altından geçti, karnına bir omuz attı, sonra da onu havaya kaldırıp sırtından aşağı attı. Remmy sertçe yere çakıldı fakat hemen ardından genç kadının bacaklarına çelme taktı ve onun da kendisiyle birlikte yere serilmesine neden oldu.

Juliette kıvranıp kurtulmaya çalışsa da rahip ayak bileklerinden beline doğru gıdım gıdım tırmanıyordu. Remmy'nin arkasında alevler yükseldi; battaniye tutuşmuştu. Genç rahip kötücül bir öfkeyle uludu, aklını yitirmişti. Juliette onu omuzlarından ittirip kıçüstü gerileyerek uzaklaşmaya çalıştı. Zar zor nefes alıyor, güçlükle görüyordu etrafını. Üzerine çöreklenen rahip yenilenmiş bir coşkuyla bağırdı, derken cübbesi tutuştu. Alevler sırtında palazlanarak her ikisini de sardı ve Juliette bir anda o basınç odasına, başının üstünde bir battaniyeyle diri diri yandığı o âna geri döndü.

Bir bot, başının yanından hızla geçerek rahibin yüzünde patladı ve genç kadın vücudunu kavrayan kolların gevşediğini hissetti. Biri onu arkasından çekiştirdi. Juliette tekmeler savurup rakibinden kurtuldu; dumanlar artık görüşü sıfırlayacak denli yoğundu. Kontrolsüz bir biçimde öksürerek ayağa kalkmaya çalıştı ve çoktan yanmış olduğunu bilmesine rağmen telsizin ne tarafta olduğunu merak etti. Birisi onu dar koridordan aşağı çekiştirdi. Raph'ti bu; dumanların ortasında solgun teniyle bir hayaletten hâlliceydi, onu merdivene tırmanmaya teşvik ediyordu.

Sunucu odası dumanla dolmuştu. Aşağıdaki alevler çok geçmeden yukarı sıçrayacak, geriye yanmış metalden ve eriyik kablolardan başka bir şey kalmayana dek her yeri kavrayacaktı. Juliette, Raph'in merdiven boşluğundan çıkmasına yardım etti, sonra da sığınağın kapağına uzandı. Birlikte iş

kapağı kapadılar ancak bunun dumanları engellemek için yeterli olmayacağını, lanet şeyin bir ızgara olduğunu fark ettiler.

Raph sunuculardan birinin ardında gözden kayboldu. "Çabuk ol!" diye bağırdı adam. Juliette emekleyerek ilerledi ve arkadaşını devasa bir sunucuya sırtını yaslamış vaziyette buldu; tek ayağı yanındaki sunucuya dayalıydı ve tüm gücüyle itmeye çalışıyordu.

Juliette ona yardım etti. Ağrıyan kasları şişip yandı ve yerinden bir türlü kıpırdamayan metal kasayı itip kaktılar. Genç kadın, sunucuyu zemine sabitleyen cıvataları fark etti hayal meyal ama makinenin boyu onlardan yanaydı. Metal inledi. Son bir itişle birlikte cıvatalar yerlerinden sökülüverdi, uzun boylu siyah kule eğilip sarsıldı ve ızgaranın üzerine devrilip onu kapadı.

Juliette ile Raph yere yığıldı; öksürüyor ve havasızlıktan öğürüyorlardı. Oda hâlâ pusluydu ama artık içeriye duman sızmıyordu. Aşağıdan gelen çığlıklar da yavaş yavaş kesildi.

56

• Silo 1 •

Dron asansörünün dışından sesler geliyordu. Bot sesleri. Adamlar ileri geri yürüyor, onları arıyorlardı.

Donald ile Charlotte o alçak tavanlı alanın karanlığında birbirlerine sarılmış vaziyette oturuyorlardı. Genç kadın asansörü kilitlemenin bir yolunu aramışsa da kapı sadece ufak bir mandal çıkıntısı bulunan, özelliksiz bir metal duvardan ibaretti. Donald öksürüğünü bastırdı ve gırtlağındaki kaşıntının giderek artarak tüm bedenini sardığını hissetti. İki elini sürekli ağzının üzerinde tuttu ve dışarıdan gelen, "Temiz," ve "Burası da temiz," seslerini dinledi.

Charlotte kapıyla uğraşmayı bıraktı ve birbirlerine öylece sokulup kımıldamadan durmaya çalıştılar, çünkü ne zaman hareket etseler asansörün zemini küçük patırtılar çıkarıyordu. Tüm günlerini arama ekibinin bu kata gelmesini bekleyerek ufak asansörde geçirmişlerdi. Darcy herkes uyandığında vardiyasının başında olmak için yanlarından ayrılmıştı. Donald ve kız kardeşi için yarı uyur yarı uyanık vaziyette geçen, uzun bir gün oluyordu; arama ekibinin genişleyip gözünü karartacağından emin olduğu bir gün. Şimdi ellerinde serbest bir katil ve kaçak bir derin dondurucu mahkûmu vardı. Bu durumun Thurman'ı ne kadar şaşırttığını tasavvur edebiliyordu. Yakalandıklarında yiyeceği tekmeleri de öyle... Botların uzaklaşıp gitmesi için dua edip durdu. Ama gitmediler, hatta gitgide daha çok yaklaştılar. Asansörün metal kapısından bir gümbürtü, öfkeli bir yumruğun sesi geldi. Donald sırtındaki kolların gerildiğini, çatlak kaburgalarının

Charlotte'un kavrayışıyla ezildiğini hissetti. Sürgülü kapı yukarı doğru hareket etti. Donald onu iterek kapalı kalmasını sağlamaya çalıştı ama destek alabileceği hiçbir şey yoktu. Çelik, terli avuçlarında viyakladı. Buraya kadardı. Charlotte ona yardım etmeye çalıştıysa da faydası yoktu; birisi gizli hücrelerini açığa çıkarıyordu. Bir el feneri ikisini de kör etti; parlak ışık doğrudan gözlerine yöneltilmişti.

"Temiz!" diye bağırdı adam, o kadar yakındı ki Darcy'nin nefesindeki kahve kokusunu duyabiliyordu Donald. Kapı tekrar kapandı ve bir el metale hafifçe, iki kez vurdu. Charlotte yığılıp kaldı. Donald genzini temizlemeye cüret etti.

Aç ve susuz vaziyette asansörden çıktıklarında akşam yemeği vakti çoktan geçmişti. Cephanelik sessiz ve karanlıktı. Darcy vardiyası yeniden başladığında geri geleceğini söylemişti, ancak gece vardiyasının her zamanki kadar sakin ve sıvışmak için uygun olmayabileceğinden şüpheleniyordu.

Donald ile Charlotte acele adımlarla koğuş koridoruna yönelip ayrı tuvaletlere girdiler. Charlotte'un sifon çekmesiyle borularda meydana gelen tıkırtıyı duyabiliyordu Donald. Musluğu açtı, kan öksürdü, lavaboya tükürdü ve al çizgilerin döne döne gidere gidişini izledi. Sonra ağzına su alıp tekrar tükürdü, ardından o da tuvaleti kullandı.

Koridorun sonuna vardığında Charlotte'u telsizin üzerini çoktan açmış ve cihazı çalıştırmış vaziyette buldu. Kendisini duymaları için rastgele birilerine sesleniyordu. Donald onun arkasında durup cihazı on yedinci kanaldan on sekize ayarlayışını ve çağrısını tekrar edişini izledi. Kimse cevap vermedi. Charlotte telsizi yeniden on yediye ayarlayıp paraziti dinledi.

"Geçen sefer onlara nasıl ulaşmıştın?" diye sordu Donald.

"Aynen böyle." Bir müddet daha telsize baktıktan sonra koltuğunu çevirip abisiyle yüzleşti, kaşları endişeyle çatılmıştı. Donald binlerce soruya maruz kalmayı bekledi: Yakalanmaları ne kadar sürerdi? Şimdi ne yapacaklardı? Güvenli bir yere nasıl gidebilirlerdi? Ama Charlotte beklediği o binlerce sorudan hiçbirini sormadı: "Dışarıya ne zaman çıktın?" dedi, üzgün bir fısıltıyla.

Donald bir adım geri çekildi. Bu soruyu nasıl yanıtlaya-

cağından emin değildi. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu, ama kastettiği şeyi gayet iyi biliyordu.

"Darcy senin neredeyse tepeyi aştığını söyledi, duydum. Bu ne zaman oldu? Hâlâ dışarıya çıkıyor musun? Beni bırakıp yanımdan ayrıldığında oraya mı gidiyordun? Hasta olmanın nedeni bu mu?"

Donald dron kumanda istasyonlarından birine dayandı. "Hayır," dedi. Gözlerini telsize dikti ve bir sesin paraziti yarıp geçerek kendisini kurtarmasını umdu. Ama kardeşi sabırla bekledi. "Yalnızca bir kere çıktım. Bir daha... geri dönmeyeceğimi düşünüyordum."

"Ölmek için çıktın."

Donald başıyla onayladı. Ama Charlotte ona kızmadı. Korktuğunun aksine ne bağırdı ne de sesini yükseltti, ki bunu ona asla anlatmamış olmasının nedeni buydu. Kız kardeşi öylece durdu, sonra da hızla öne atılıp onun beline sarıldı. Donald gözyaşlarını tutamadı.

"Bunu bize neden yapıyorlar?" diye sordu Charlotte.

"Bilmiyorum. Buna bir son vermek istiyorum."

"Ama bu şekilde değil." Kız kardeşi bir adım geriledi ve gözlerinin yaşını sildi. "Donny, bana söz ver. Bu şekilde değil."

Donald cevap vermedi. Kardeşinin sarıldığı noktadaki kaburgaları acıyordu. "Helen'i görmek istemiştim," diyebildi sonunda. "Yaşadığı ve öldüğü yeri görmek istedim. Kötü... kötü bir dönemdi. Anna'yla. Burada sıkışıp kalmıştım." O zamanlar Anna için neler düşündüğünü hatırladı ve onları şimdiki düşünceleriyle karşılaştırdı. Bir sürü hata yapmıştı. Her dönemeçte bir sürü hata. Ve tüm bunlar artık bir karar almasını, eyleme geçmesini güçleştiriyordu.

"Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı," dedi Charlotte. Gözleri parlıyordu. "Bir dronu bizi taşıyabilecek kadar hafifletebiliriz. Bir sığınak delici bomba en az yüz otuz libre çeker. Başka bir dronun daha yükünü boşaltırsak seni taşıyabilir."

"Peki nasıl uçuracağız?"

"Burada kalıp ben uçuracağım." Donald'ın yüzündeki ifadeyi görünce kaşlarını çattı. "Birimizin kurtulması hiç

yoktan iyidir," dedi Charlotte. "Haklı olduğumu biliyorsun. Uçuşu gün doğmadan gerçekleştirebilir, seni olabildiğince uzağa götürürüz. En azından bu yerden uzakta bir gün yaşamış olursun."

Donald bu kuşlardan birinin arkasında bir uçuş gerçekleştirdiğini tasavvur etmeye çalıştı; rüzgârın başlığını dövüşünü, sert bir iniş sonrası yerde yuvarlanışını, çimlerde sere serpe yatıp yıldızları izleyişini... Mendilini cebinden çıkarıp kan öksürdü ve onu yerine koyarken kafasını iki yana salladı. "Ben ölüyorum," dedi Charlotte'a. "Thurman bir iki günümün kaldığını söyledi. Ve bunu söyleyeli bir iki gün oluyor."

Charlotte sükûnetini korudu.

"Belki bir pilot daha uyandırabiliriz," diye teklif etti Donald. "Kafasına bir silah dayarım. Seni ve Darcy'yi buradan çıkarabiliriz."

"Seni bırakmam," dedi kız kardeşi.

"Ama beni buradan yalnız başıma göndermesini biliyorsun, değil mi?"

Charlotte omuz silkti. "Ben bir riyakârım."

Donald güldü. "Seni o yüzden askere almış olmalılar." Telsizi dinlediler.

"Sence tam şu anda diğer tüm o silolarda neler oluyor?" diye sordu Charlotte. "Onlarla temasa geçmiştin. Oralarda da durum buradaki kadar kötü mü?"

Donald bunu bir süre düşündü. "Bilmiyorum. Aralarından bazıları yeterince mutlu sanırım. Evleniyorlar, çocuk yapıyorlar. İşleri var. Duvarlarının ötesindekiler hakkında bir şey bilmiyorlar, o yüzden bizim aksimize dışarıda neler olduğu hakkında çok fazla strese girmiyorlar galiba. Ama sanırım onlarda da bizde olmayan başka bir şey var, yaşam biçimlerinde bir yanlışlık olduğuna dair derin bir his. Gömülü olmak, bilirsin. Biz bunu anlıyoruz ve bu bizi boğuyor, fakat sanırım onlarda yalnızca kronik bir huzursuzluğa yol açıyor. Bilmiyorum." Omuz silkti. "Burada vardiyaya kalkmaktan mutlu olan insanlar gördüm. Çıldıranlar da. Yukarıdaki... yukarıdaki bilgisayarımda saatlerce solitaire oynardım, o zamanlar zihnim tamamıyla kapalıydı ve bu kadar sefil hâlde

değildim. Ama gerçek anlamda yaşadığım da söylenemezdi elbette."

Charlotte uzanıp onun elini sıktı.

"Sanırım en iyi durumdakiler şu karanlığa gömülen silolar–"

"Böyle konuşma," diye fısıldadı Charlotte.

Donald başını kaldırıp ona baktı. "Hayır, yanlış anladın. Öldüklerini düşünmüyorum, en azından hepsinin. Sanırım bazıları kabuğuna çekildi ve kimsenin peşlerine düşmeyeceği şekilde, sessizce yaşamayı sürdürüyorlar. Yalnızca rahat bırakılmak, denetlenmemek, nasıl yaşayıp nasıl öleceklerine kendileri karar vermek istiyorlar. Sanırım Anna da bunu yapmalarını istiyordu. Bir yıl boyunca bu depoda kalmak, dışarıya çıkamadan burada yaşamaya çalışmak tüm bunlara bakış açısını değiştirdi herhâlde."

"Ya da o ufak kutudan bir süreliğine çıkmak da sağlamış olabilir bunu," dedi Charlotte. "Belki de bir kutuya kapatılma duygusunu sevmemiştir."

"O da olabilir, evet," diyerek kız kardeşiyle hemfikir oldu. Şayet Anna'yı uyandırdığında ona azıcık güvenmiş, genç kadına kulak vermiş olsaydı işlerin ne kadar da farklı gelişebileceğini düşündü tekrardan. Anna şu anda onlara yardım ediyor olsaydı her şey daha iyi olabilirdi. Her ne kadar bunun düşüncesi Donald'a acı verse de, Anna'yı en az Helen kadar özlemişti. Genç kadın onu kurtarmış, diğerlerini de kurtarmayı denemişti fakat Donald onu yanlış anlamış ve her iki eylemi yüzünden ondan nefret etmişti.

Charlotte telsizi ayarlamak için elini bıraktı. İki kanalda da birileriyle irtibata geçmeye çalıştı, elini saçlarının arasından geçirdi ve parazit sesini dinledi.

"Bir ara ben de bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüştüm," dedi Donald. "Yaptıkları şeyin, dünyayı kurtarma olayının. Toplu bir imhanın, herkesi tehdit edecek bir savaşın kaçınılmaz olduğu konusunda beni de ikna etmişlerdi. Ama ne düşünüyorum biliyor musun? Bence bu görünmez makineler arasında bir savaş patlak verseydi, orada burada bir avuç insanın hayatta kalacağını biliyorlardı. O yüzden bunu

inşa ettiler. Yok oluşun eksiksiz olduğundan emin oldular ki onu kontrol edebilsinler."

"Hayatta kalan bir avuç insanın kendi avuçlarında olacağını garanti altına aldılar," diye ekledi Charlotte.

"Aynen öyle. Dünyayı değil, kendilerini kurtarmaya çalışıyorlardı. İnsanoğlu bütünüyle yok olsa bile dünya bizsiz devam ederdi. Doğa bir yolunu bulurdu."

"İnsanlar da bir yolunu bulurdu," dedi Charlotte. "Bize bak." Charlotte güldü. "İkimiz de birer tohum gibiyiz, değil mi? Doğa, işini gizli kapaklı bir şekilde hallediyor. Biz sisteme uymayı kabul etmeyen o silolar gibiyiz. Tüm bunları kontrol edebileceklerini, bu tarz bir şeyin yaşanmayacağını nasıl düşünebildiler ki zaten?"

"Bilmiyorum," dedi Donald. "Belki de dünyayı biçimlendirmeye çalışan türden insanlar kendilerini kaostan daha zeki sanıyorlardır."

Charlotte birilerinin yanıt veriyor olma ihtimaline karşı iki kanal arasında mekik dokudu. Bezmiş görünüyordu. "Bizi kendi hâlimize bırakmaları gerekirdi," dedi. "Buna bir son verip olması gerektiği gibi büyümemize müsaade etmeliler."

Donald birdenbire sandalyesinden ayağa fırladı.

"Ne oldu?" diye sordu Charlotte, telsize uzanarak. "Bir şey mi duydun?"

"İşte bu," dedi Donald. "Bizi kendi hâlimize bırakmalılar." Mendilini çıkarıp öksürdü. Charlotte telsizle oynamayı bıraktı. "Hadi," dedi Donald, eliyle masayı işaret ederek. "Aletlerini getir."

"Dron için mi?" diye sordu Charlotte.

"Hayır. Bir kıyafet daha toplamamız lazım."

"Bir kıyafet daha mı?"

"Dışarı çıkıyoruz. Sığınak delici bombaların yüz otuz libre çektiğini mi söylemiştin? Peki bir libre tam olarak kaç kilo ediyor?"

57

• Silo 1 •

"Bu kötü bir plan," dedi Charlotte. Başlığına bağlı nefes alma aparatını sıkıştırdı ve hortumunu geniş oksijen tüplerinden birine bağlamaya başladı. "Dışarıda ne yapacağız ki?"

"Öleceğiz," dedi Donald. Kız kardeşinin kendisine attığı bakışı gördü. "Ama bir hafta sonra falan. Ve burada değil." Önünde bir sürü erzak vardı. Yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle hepsini ufak bir askerî sırt çantasına doldurmaya başladı: hazır öğünler, su, ilk yardım çantası, el feneri, bir tabanca, iki şarjör, fazladan mühimmat, çakmak taşı ve bir de bıçak.

"Bu oksijen ne kadar dayanır sence?" diye sordu Charlotte.

"Bu tüpler yerin üzerinden diğer silolara birlik göndermek için, yani en uzaktaki siloya varmaya yetecek kadar olması lazım içinde. Bizimse yalnızca birazcık daha uzağa gitmemiz gerekecek ve askerler kadar yükümüz olmayacak." Çantanın ağzını büzüp diğerinin yanına koydu.

"Bir dronu hafifletmek gibi."

"Tamı tamına öyle." Eline bir bant alıp cebinden katlı bir harita çıkardı ve onu kıyafetlerden birinin koluna yapıştırmaya koyuldu.

"O benim kıyafetim mi?"

Donald başıyla onayladı. "Senin yön duygun daha kuvvetli. Ben seni takip edeceğim."

Rafların ardından, asansörün bulunduğu taraftan bir çınlama duyuldu. Donald yaptığı şeyi bırakıp Charlotte'a acele

etmesini İhlal etti. Dron asansörüne doğru koşturdular ama Darcy seslenip onlara gelenin kendisi olduğunu söyledi. Kollarında temiz tulumlar ve yiyecekle dolu bir tepsiyle uzun rafların arasında belirdi.

"Kusura bakmayın," dedi neden olduğu paniği görünce. "Sizi önceden uyarabilmemin bir yolu yok." Yüzünde mahcup bir ifadeyle tepsiyi onlara uzattı. "Akşam yemeğinden artakalanlar."

Genç güvenlikçi tepsiyi bıraktı ve Charlotte adama sarıldı. Donald ümitsiz zamanlarda insanların arasında ne kadar hızlı bağ kurulabildiğini gördü. Bir mahkûm sırf onu dövmediği, bir gıdım merhamet gösterdiği için gardiyanına sarılıyordu işte. Donald ikinci kıyafeti hazırladığı için oldukça memnundu. Bu iyi bir plandı.

Darcy dağınık duran aletlere ve erzaklara baktı. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Charlotte abisine baktı. Donald ise başını iki yana sallamakla yetindi.

"Bakın," dedi Darcy, "Durumunuza sempati duyuyorum. Gerçekten. Ve burada olup bitenler de hiç hoşuma gitmiyor. Hafızam yerine geldikçe, kim olduğumu hatırladıkça sizin yanınızda mücadele etmeyi de o kadar fazla düşünüyorum. Ama size tamamıyla katılmıyorum. Ve bu şey–" Kıyafetleri işaret etti. "–iyi durmuyor. Pek akıllıca gelmiyor bana."

Charlotte abisine tabak çatal uzattı, sonra da plastik kutulardan birinin üzerine oturdu ve rosto, pancar ve patates konservesini andıran yemeğe girişti. Donald da onun yanına oturup çatalının kenarıyla rostoyu lokmalara ayırdı. "Tüm bunlar yaşanmadan önce ne iş yaptığını hatırlıyor musun?" diye sordu Donald. "Anıların geri geliyor mu?"

Darcy başıyla onayladı. "Bir kısmı. Hapları almayı bıraktım–"

Donald güldü.

"Ne oldu? Komik olan ne?"

"Kusura bakma," diye özür diledi Donald, bir elini sallayarak. "Sadece... önemi yok. Bu iyi bir şey. Orduda mıydın?"

"Evet ama çok uzun süre değil. Sanırım Gizli Servis'tey-

dim." Darcy yemek yemelerini izledi bir müddet. "Peki ya siz?"

"Hava Kuvvetleri," dedi Charlotte. Çatalının ucunu ağzı dolu olan Donald'a doğrulttu. "O da bir meclis üyesi."

"Dalga geçiyorsun?"

Donald başıyla doğruladı. "Daha çok bir mimardım aslında." Onları saran odayı işaret etti. "Okulda bana bunu öğrettiler."

"Bunun gibi şeyler inşa etmeyi mi?" diye sordu Darcy.

"Tam olarak bunu inşa etmeyi," dedi Donald. Bir lokma daha attı ağzına.

"Dalga geçiyorsun."

Donald tekrar kafa salladı ve suyundan bir yudum aldı.

"Peki bunu bize kim yaptı? Çinliler mi?"

Donald ile Charlotte kendi aralarında bakıştılar. "Ne?" diye sordu Darcy.

"Biz yaptık," dedi Donald. "Bu yer bir hani-olur-ya ihtimali için inşa edilmemişti. Tam olarak bunun için tasarlanmıştı."

Darcy ağzı bir karış açık vaziyette bir ona bir diğerine baktı. "Bildiğini sanıyordum. Hepsi notlarımda yazıyor." Tabii nereye bakacağını biliyorsan, diye geçirdi içinden Donald. Aksi takdirde görülmek için fazlasıyla bariz ve küstahça kalıyordu.

"Hayır. Ben bunun şu dağ sığınağı gibi bir şey olduğunu düşünmüştüm, hani hükümetin hayatta kalmak için açtığı–"

"Öyle zaten," dedi Charlotte. "Ama bu şekilde olunca zamanlama sıkıntısı çekmediler."

Donald ile kız kardeşi yemek yemeyi sürdürürken Darcy bir müddet botlarına baktı. Son yemek olduğu düşünülürse çok da kötü değildi. Donald başını eğip Charlotte'tan ödünç aldığı tulumun koluna baktı ve mermi deliğini ilk kez fark etti. Belki de kız kardeşi o yüzden bunu giydiği için ona deli gibi davranmıştı. Karşısındaki Darcy başını yavaşça yukarı aşağı sallamaya başlamıştı. "Evet," dedi. "Tanrım, evet. Bunu biz yaptık." Başını kaldırıp Donald'a baktı. "Birkaç vardiya önce bir adamı derin dondurucuya tıkmıştım. Bağıra çağıra

buna benzer çılgınca şeyler anlatıp duruyordu. Muhasebe'den bir adamdı."

Donald tepsisini kenara bıraktı, ardından suyunu bitirdi. "Deli değildi, öyle değil mi?" diye sordu Darcy. "İyi biriydi."

"Muhtemelen," dedi Donald. "En azından iyiye gidiyordu." Darcy parmaklarını kısa saçlarının arasından geçirdi. Derken ilgisi yeniden etrafa saçılı erzaklara ve malzemelere kaydı. "Kıyafetler," dedi. "Burayı terk etmeyi mi düşünüyorsunuz? Çünkü biliyorsunuz böyle bir şeyde size yardım edemem."

Donald soruyu duymazlıktan geldi. Bir raf sırasının sonuna kadar gidip bir el arabasıyla geri döndü. O ve Charlotte siper deliciyi arabaya çoktan yüklemişti; bombanın burnundaki koniden plastik bir pim sarkıyordu. Kız kardeşi patlamaya hazır olması için bu pimi çekmesi gerektiğini söylemişti ona. Charlotte yükseklikölçeri ve güvenlik aksamları gibi fazlalıkları çoktan sökmüştü, işini bitirdiğinde de adını "aptal bomba" koymuştu. Donald arabayı asansöre doğru sürdü.

"Hey," dedi Darcy. Oturduğu kutudan kalkıp Donald'ın yolunu tıkadı. Charlotte genzini temizledi ve Darcy ona döndüğünde kendisine bir silah doğrultulmuş olduğunu gördü.

"Üzgünüm," dedi genç kadın.

Darcy'nin eli, kabarık bir cebe doğru uzandı. Donald arabayı ona doğru ittirdi ve genç güvenlikçi geri çekildi.

"Bunu konuşmamız gerek," dedi Darcy.

"Konuştuk zaten," dedi Donald. "Kımıldama." Genç güvenlikçinin yanından geçerken arabayı durdurdu, cebine uzanıp silahı ondan aldı ve kendi cebine yerleştirdi. Sonra da Darcy'den kimliğini istedi. Genç adam kartını ona uzattı. Donald onu da cebine attı ve arabayı asansöre doğru sürmeye devam etti.

Darcy onu arada belli bir mesafe bırakarak takip etti. "Yavaşla biraz," dedi. "Bu şeyi patlatmayı mı düşünüyorsunuz? Yapma adamım, ağır ol. Bir oturup konuşalım. Bu büyük bir karar."

"Biz de bu kararı kolay almadık, inan bana. Altımızdaki reaktör sunuculara elektrik pompalıyor. Sunucular da her-

kesin hayatını kontrol ediyor. Bu insanları serbest bırakacağız. İstedikleri gibi yaşayıp ölmelerini mümkün kılacağız."

Darcy gergin gergin güldü. "Sunucular hayatlarını mı kontrol ediyor? Sen neden bahsediyorsun?"

"Çekilişi onlar yapıyor," dedi Donald. "Kimin neslini sürdürmeye değer olduğuna onlar karar veriyor. Ayıklayıp biçim veriyorlar. Bir galip elde etmek için yalandan savaşlar yaratıyorlar. Ama bu çok uzun sürmeyecek."

"Peki tamam ama burada üç kişiyiz. Bu üçümüzün alamayacağı kadar büyük bir karar. Cidden adamım–"

Donald arabayı asansörün tam önünde durdurdu. Darcy'ye döndü ve kız kardeşinin onu yakından takip etmek için ayağa kalktığını gördü.

"Sana tarih boyunca tek başına milyonları ölüme sürükleyen isimleri saymamı mı istiyorsun gerçekten?" diye sordu Donald. "Şu an içinde bulunduğumuz durum toplamda beş ya da on kişinin eseri. Hatta bu sayıyı üçe kadar indirebiliriz. O üç kişiden birinin diğer ikisini etki altına almadığını kim bilebilir ki? Şayet tüm bunları tek bir kişi inşa edebiliyorsa, onu alaşağı etmek için de bundan fazlası gerekmemeli. Senden yana olmadığı zamanlarda yerçekimi tam bir kahpedir." Donald sıranın sonunu işaret etti. "Şimdi git otur."

Darcy kımıldamayınca Donald genç güvenlikçiden aldığı tabancayı değil, diğer cebinde duran ve dolu olduğunu bildiği silahı çekti. Dönüp itaat etmeden önce genç adamın yüzündeki hayal kırıklığı ve acı fiziksel bir darbeden farksızdı. Donald onun raf sırasının sonuna doğru yürüyüp Charlotte'un yanından geçişini izledi. Kız kardeşi adamı takip edemeden önce genç kadını kolundan tuttu, ona sarıldı ve yanağından öptü. "Hadi git giyin," dedi ona.

Charlotte bu lafını ikiletmedi, Darcy'yi takip etti ve yeniden plastik kutunun üzerine oturup kıyafetin içine girmeye koyuldu. "Bu yaptığınıza inanamıyorum," dedi Darcy. Charlotte'un kıyafetini giymek için yanına bıraktığı silaha kaydı gözleri. "Aklından bile geçirme," dedi Donald. "Hatta sen de giyinmeye başlasan iyi olur."

Her ikisi de aynı anda dönüp şaşkın bir ifadeyle ona baktı-

lar. Charlotte daha kıyafete bacaklarını yeni sokmuştu. "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Donald yerdeki aletlere uzanıp çekici eline aldı ve kız kardeşini gösterdi. "İşimi şansa bırakmıyorum," dedi.

Charlotte ayağa kalkmaya çalıştı ama henüz bacaklarını kıyafetin sonuna kadar geçirememişti. "Hani bombayı uzaktan ateşlemenin bir yolunu biliyordun!"

"Biliyorum zaten. Ama senden uzakta." Silahı Darcy'ye doğrulttu. "Hadi giyin. Giyinip asansöre binmek için beş dakikanız–"

Darcy, genç kadının yanında duran silaha doğru hamle yaptı fakat Charlotte ondan önce davranıp tabancayı kaptı.

Donald bir adım geri çekildi ve kız kardeşinin namluyu kendisine doğrulttuğunu fark etti. "Sen de giyiniyorsun," dedi abisine. Sesi titriyor, gözleri yaşlarla parıldıyordu. "Böyle konuşmamıştık. Söz vermiştin."

"Ben bir yalancıyım," dedi Donald. Dirsek boşluğuna öksürüp gülümsedi. "Sen bir ikiyüzlüsün, bense yalancı." Silahını hâlâ Darcy'ye doğrultulmuş vaziyette, asansöre doğru geri geri yürümeye başladı. "Beni vuramazsın," dedi kız kardeşine.

"Tabancayı bana ver," dedi Darcy genç kadına. "Eğer onu ben tutarsam sözümü dinleyecektir."

Donald kahkaha attı. "Sen de beni vuramazsın. O silahta mermi yok. Şimdi giyinin bakalım. İkiniz de buradan gidiyorsunuz. Size yarım saat mühlet. Dron asansörünün yukarı tırmanması yirmi dakika sürüyor. Asansörün kapısını açık tutmak için en iyi yol boş bir kutu kullanmak. Oraya bir tane bıraktım." Charlotte bir yandan ağlıyor diğer yandan da kıyafetini çekiştirip bacaklarını tamamen içine sokmaya çalışıyordu. Donald onu mecbur etmedikçe kız kardeşinin onsuz gitmeyeceğini, mutlaka aptalca bir şeyler yapacağını iyi biliyordu. Koşup kendisine sarılır, onunla gelmesi için yalvarır ya da kalıp birlikte ölmek için ısrar ederdi. Kardeşini dışarıya yollamanın tek yolu genç güvenlikçiyi onunla beraber göndermekti. Darcy bir kahramandı. Kendisini de onu da kurtarırdı. Donald ekspres olmayan asansörün çağırma düğmesine bastı.

"Yarım saat," diye tekrar etti. Darcy'nin giyinmek için kıyafetinin fermuarını açmaya başladığını gördü. Kız kardeşiyse kendisine bağırıyor, ayağa kalkmaya çalışıyordu ama sendeleyip düşecek gibi oldu. Ona doğru koşabilmek için giyinmeyi bırakıp kıyafeti tekmelemeye başladı. Asansör ding etti ve kapılarını açtı. Donald arabaya asılıp geri geri kabinin içine girdi. Charlotte'a çektirdiği acıyı görmek gözlerini yaşarttı. Kapılar kapanmaya başladığında kız kardeşi yolu ancak yarılamıştı.

"Seni seviyorum," dedi Donald. Onu duyduğundan emin değildi. Kapılar Charlotte'un görüntüsünü boğdu. Donald kimliği okuttu, düğmeye bastı ve asansör harekete geçti.

58

• Silo 17 •

Alevler aşağıdaki sığınağı hızla kemirmeye devam etse de devrik vaziyetteki haberleşme sunucusu soğudu. Altından tel tel dumanlar sızıyordu yine de yukarı. Juliette koca siyah makinenin iç kısımlarına baktı ve parçalanmış devre kartlarından oluşan bir harabe gördü. Uzun kulaklık girişi sırası tuzla buz olmuş, makinenin tabanındaki bazı kablolar gerilmiş ve devrildiğinde de kopmuştu.

"Yangın sönecek mi?" diye sordu Raph, odaya sızan dumanlara bakarak.

Juliette öksürdü. Dumanı hâlâ genzinde hissedebiliyor, yanan sayfaların tadını alabiliyordu. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. Tavandaki lambalara bakarak herhangi bir güç kaybı yaşanıp yaşanmadığını kestirmeye çalıştı. "Bu silonun kullandığı elektrik aşağıdan geliyor."

"Yani tüm silo her an tıpkı madenler kadar karanlık bir hâle bürünebilir, öyle mi?" Raph alelacele ayağa kalktı. "Ben çantalarımızı ve el fenerlerimizi alacağım. Senin de biraz daha su içmen gerek."

Juliette onun gidişini izledi. Aşağıda yanan kitapları, telsizin içindeki kabloların eriyişini hissedebiliyordu. Elektriğin kesileceğini düşünmüyordu –en azından öyle umuyordu– ama başka bir sürü şey zayi olmuştu. Kazıcıyı bulmasına yarayan geniş şematikler çoktan küle dönüşmüş olsa gerekti. Hangi siloyla temasa geçmesi, hangisine doğru kazması gerektiğini planlamasına yarayacak olanlar da öyle.

Uzun siyah makineler, o köşeli omuzlu atıl ve hareket-

siz devler etrafında vızıldayıp duruyordu. Biri hariç hepsi ayaktaydı. Juliette ayağa kalkıp devirdikleri sunucuyu incelediğinde bu makineler ile silolar arasındaki bağlantı daha da belirginleşti. Bir tanesi tıpkı evi gibi çökmüştü. Solo'nun evi gibi. Sunucuların dizilimine baktı ve siloların aynı şekilde dizildiklerini hatırladı. Raph tam o sırada ikisinin de çantalarını taşıyarak geri döndü. Juliette'e matarasını uzattı. Genç kadın düşünceler içinde, bir yudum aldı suyundan.

"El fenerini geti–"

"Bekle biraz," dedi Juliette. Matarasının kapağını çevirerek kapattı ve sunucuların arasında gezinmeye başladı. Bir tanesinin arkasında durup kablo öbeğinin üzerindeki gümüşi plakayı inceledi. Üzerinde uçları aşağıya dönük üç tane üçgen vardı ve ortalarına "29" sayısı kazınmıştı.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Raph ona.

Juliette bir parmağıyla plakayı tıklattı. "Lukas habire altı numaralı, otuz numaralı ya da onun gibi bir sunucu üzerinden çalışması gerektiğini söyleyip dururdu. Bana bu şeylerin tıpkı silolar gibi dizildiğini gösterdiğini hatırlıyorum. Burada da bir şematiğimiz var."

On yedi ve on sekiz numaralı sunuculara doğru yürümeye koyuldu, Raph de onu takip etti. "Elektrik konusunda endişelenmeli miyiz?" diye sordu adam.

"O konu hakkında şu an için yapabileceğimiz bir şey yok. Aşağıdaki zeminin ve duvarların ısıya dayanacağını düşünüyorum. Yangın söndüğünde inip baka–" Sunucuların arasında dolanırken gözüne bir şey takıldı. Zemindeki ızgaranın altından geçen kablolar yuvalarından çıkıp geri girerek sunuculara bağlanıyordu. Juliette'in durmasına neden olansa siyah kablo demetinin arasındaki kırmızı bir kabloydu.

"Yine ne oldu?" diye sordu Raph. Endişeli gözlerle Juliette'i izliyordu. "Hey, sen iyi misin? Kafasına taş düştüğü için tüm gün ortalıkta deli gibi dolaşan insanlar görmüşlüğüm çoktur çünkü–"

"İyiyim," dedi Juliette. Eliyle kablo demetini işaret etti, sonra döndü ve o kabloların bir sunucudan diğerine bağlandığını hayal etti. "Bir harita," dedi.

"Evet," dedi Raph, onu kolundan tutarak. "Sen gelip şöyle otursan ya biraz? Çok fazla duman soludun–"

"Beni dinle. Telsizdeki kız, Silo Bir'den olan, üzerinde kırmızı çizgiler bulunan bir haritadan bahsetmişti. Ben ona kazıcıdan bahsettikten sonra söylemişti bunu. Sesi çok heyecanlı geliyordu, tüm kırmızı çizgilerin neden tek bir noktada birleştiğini anladığını söylemişti. Sonra da sesi kesiliverdi."

"Pekâlâ."

"Bunlar silo," dedi Juliette, her iki eliyle heybetli sunucuları göstererek. "Gel, bak." Çabucak bir sonraki sıranın etrafını dolandı ve aradığını bulabilmek için plakaları inceledi. On dört. On altı. On yedi. "Biz buradayız. Ve burası da tüneli açtığımız yer. Şu da eski silomuz." Sonraki sunucuyu işaret etti.

"Yani hangilerinin daha yakın olduğunu tespit edip onlarla telsizden iletişime geçebiliriz mi demek istiyorsun? Çünkü aşağıda da bu tarz bir haritamız var. Erik'te."

"Hayır, Silo Bir'deki kadının haritasında yer alan kırmızı çizgiler bu kablolarla aynı demek istiyorum. Görüyor musun? Yerin çok altında tüneller kazıyorlar. Kazıcılar bir silodan diğerine gitmek için bırakılmamış. Bobby bana o makineyi döndürmenin ne kadar zor olduğunu söylemişti. Belirli bir yönü hedef alıyorlar."

"Nereyi?"

"Bilmiyorum. Bunu anlayabilmek için o haritaya ihtiyacım var. Tabii eğer–" Raph'e döndü ve adamın solgun yüzünün duman ve isle sıvanmış olduğunu fark etti. "Sen kazı ekibindeydin. Kazıcının yakıt tankında ne kadar yakıt vardı?"

Raph omuz silkti. "Bilmiyorum, kaç litre olduğunu hiç ölçmedik. Sadece ağzına kadar doldurduk. Court ne kadar yakıt kullandığımızı ölçmek için ara sıra içine bir çubuk daldırıyordu. Birkaç kez, içindeki yakıtı asla bitiremeyeceğimizi söylediğini hatırlıyorum."

"Çünkü daha uzağa gitmek için tasarlanmış. Çok daha uzağa. Bir fikir sahibi olmak için onu tekrar doldurmamız lazım. Ve Erik'in haritası kazıcının ilk başta ne tarafa dönük olduğunu bize gösterebilir. Tabii eğer–" Parmaklarını şıklattı. "Ah, diğer kazıcımız var."

"Söylediklerini kafam almıyor. Niye iki kazıcıya birden ihtiyacımız olsun ki? Sonuçta çalışan tek bir jeneratörümüz var."

Juliette onun kolunu sıkarken gülümsediğini, zihninin hızla çalıştığını hissedebiliyordu. "Diğerine kazmak için ihtiyacımız yok. Sadece nereye dönük olduğunu görmemiz gerek. Eğer o çizgiyi harita üzerinde takip edebilir ve bizim kazıcımızın ne tarafa gitmesi gerektiğini çözebilirsek o iki çizginin ortak bir noktada kesişmesini sağlayabiliriz. İçlerindeki yakıt miktarı da üç aşağı beş yukarı çakıştıkları mesafeye yetiyorsa bu da sağlamamız olur. Bu şekilde o kızın bana anlattığı yerin nerede ve ne kadar uzaklıkta olduğunu öğrenebiliriz. Şu tohum denen yerin yani. Bana başka bir siloymuş gibi anlattı, ama orada hava–"

Odanın diğer tarafından sesler geldi, biri koridordan içeri giriyordu. Juliette, Raph'i bir sunucunun arkasına çekti ve işaret parmağını dudaklarına götürdü. Ama birinin doğrudan onlara doğru geldiğini duyabiliyorlardı. Bir tıkırtı işitiliyor, metal bir yüzeyin üstünde tempo tutan parmakların sedasını andırıyordu. Juliette koşup uzaklaşma dürtüsüyle mücadele etti. Sonra birdenbire ayaklarının dibinde kahverengi bir şekil peyda oldu, bir bacak havaya kalktı, bir şırıltı duyuldu ve bir çiş şeridi dosdoğru botlarını ıslattı.

"Köpecik!" diye bağırdığını duydu Elise'in.

Juliette çocuklara ve Solo'ya sarıldı. Onları silosu düştüğünden beri görmemişti. Ona bütün bunları neden yaptığını, niçin savaştığını, neyin savaşmaya değer olduğunu hatırlattılar yeniden. İçinde bir öfke birikmiş ve yeraltını tek bir gayeyle, dışarısınıysa cevaplar için kazmaya başlamıştı. Bu sırada gözü kurtarılmaya değer şeyleri görmez olmuş, belalarını bulmayı hak eden insanlara fazla odaklanmıştı.

Bu öfke, Elise boynuna yapıştığında ve Solo'nun sakalları yanağını gıdıkladığında eriyip gitti. Ellerinde kalanlar, hâlâ sahip oldukları işte buradaydı ve korumak öç almaktan daha değerliydi. Rahip Wendel'in keşfettiği şey de buydu işte. Ki-

tabından yanlış yerleri okumuş, umuttan çok nefretle ilgili pasajları aktarmıştı cemaatine. Juliette de en az onun kadar kör olmuştu. Herkesi geride bırakıp apar topar gitmeye kalkmıştı.

Raph de onlara katıldı ve sunuculardan birinin etrafında toplanıp aşağıda gördükleri şiddeti müzakere ettiler. Solo'nun elinde bir tüfek vardı ve sürekli kapıyı kollamaları, dikkatli olmaları gerektiğini söyleyip duruyordu.

"Burada saklanıp diğerlerinin birbirlerini öldürmelerini beklemeliyiz," dedi Solo, delice bakan gözlerle.

"Burada yıllarca bu şekilde mi hayatta kaldın?" diye sordu Raph.

Solo başıyla onayladı. "Babam beni buraya kilitledi. Epey bir süre boyunca buradan çıkamadım. En güvenlisi buydu."

"Baban olacakları biliyordu," dedi Juliette. "Seni bütün bunlardan uzağa kilitledi. Hepimizin burada, yerin altında, bu şekilde yaşamamızın sebebi de aynı. Biri çok uzun zaman evvel aynı şeyi bize yaptı. Bizi kurtarmak için hepimizi bir yere kilitledi."

"O zaman yeniden saklanmalıyız," dedi Rickson, diğerlerine bir bakış atarak. "Öyle değil mi?"

"Kilerde ne kadar erzakın kalmıştı?" diye sordu Juliette Solo'ya. "Tabii alevler hepsini yutmadıysa."

Solo sakallarını çekiştirdi. "Üç yıllık falan. Belki de dört. Ama yalnızca bana yetecek kadar."

Juliette kafasından bir hesap yaptı. "Diyelim ki iki yüz kişiyiz, gerçi o kadar kişi olduğumuzu sanmıyorum. Ne kadar yeter? Beş gün falan mı?" Islık çaldı. Eski evindeki çeşit çeşit çiftliğin değerini daha iyi anladı. Yüzlerce yıl boyunca binlerce insana yiyecek sağlamak oldukça dikkatli bir denge gerektiriyor olsa gerekti. "Saklanmayı toptan bırakmamız lazım," dedi. "Bize gereken..." Ona gözü kapalı güvenen bir avuç arkadaşının yüzlerini inceledi. "Bize gereken bir genel toplantı."

Raph şaka yaptığını sanarak kahkaha attı. "Bir ne?" diye sordu Solo.

"Bir toplantı. Herkesin katıldığı bir görüşme. Yani geriye

kalan herkesin. Saklanacak mıyız yoksa buradan çıkacak mıyız karar vermeliyiz."

"Başka bir siloya doğru kazacağımızı sanıyordum," dedi Raph. "Ya da şu diğer yere."

"Kazmaya vaktimiz olduğunu sanmıyorum. Haftalar sürer ve çiftlikler şimdiden mahvolmuş durumda. Ayrıca daha iyi bir fikrim var. Daha hızlı bir yol."

"Şu sırtladığın patlayıcı lokumları ne olacak peki? Bizi bu hâle getiren insanların peşine düştüğümüzü sanıyordum."

"O seçeneğimiz hâlâ mevcut. Bakın, her hâlükârda bunu yapmamız gerekiyor zaten. Buradan çıkmamız lazım, aksi takdirde Jimmy haklı çıkar. Birbirimizi öldürmeye başlarız. O yüzden herkesi toplamamız lazım."

"Bunu jeneratör odasında yapmalıyız," dedi Raph. "Yeterince büyük bir yer olmalı. Ya da çiftliklerde."

"Hayır." Juliette dönüp içinde bulundukları odayı inceledi. Uzaktaki duvara kadar sıralanan uzun sunucuları baştan uca takip etti gözleriyle ve odanın ne kadar geniş olduğunu fark etti. "Toplantıyı burada yapacağız. Onlara burayı göstereceğiz."

"Burada mı?" diye sordu Solo. "İki yüz kişi? Bu odada?" Bariz bir şekilde sarsılmış görünüyor, iki eliyle birden sakallarını çekiştiriyordu.

"Nereye oturacaklar?" diye sordu Hannah. "Ve nasıl görecekler?" diye ekledi Elise.

Juliette geniş odadaki uzun siyah makineleri inceledi. Birçoğu tıkırdayıp vızıldıyor, kablolar tepelerinden çıkıp tavana giriyordu. Zamanında kendi evindeki kamera beslemelerini takip ettiği için hepsinin birbirine bağlı olduğunu biliyordu. Elektriğin onlara nasıl ulaştığını ve yan panellerinin sökülüş biçimlerini de öyle. Solo'nun, üzerine günleri takip edebilmek için çentik attığı sunucuya dokundu. Günler yıllara evrilmişti.

"Kıyafet Laboratuvarı'na gidip alet çantamı getir," dedi Solo'ya.

"Yeni bir proje mi?" diye sordu adam.

Juliette başıyla onayladı ve Solo uzun makinelerin ara-

sında gözden yitti. Raph ile çocuklar genç kadını süzdü. Juliette'in yüzünde bir tebessüm belirdi. "Buna bayılacaksınız çocuklar."

Tepelerindeki kabloları kestikten ve zemindeki cıvataları söktükten sonra sunucuları devirmek için şöyle güçlüce bir ittirmek yetiyordu. Hatta haberleşme sunucusundan çok daha kolaydı. Makine yan yatar, titrer ve botlarından bile hissedilebilen bir gürültüyle yere yıkılırken Juliette memnuniyetle izledi. Miles ile Rickson bir şeyleri yıkıp döken haşarı erkek çocuklarının coşkusuyla el çırpıp tezahürat yaptılar. Hannah ile Shaw ise bir sonraki sunucuya çoktan yönelmişti bile. Tel keskisini tutan Elise genç kadının yardımıyla makinenin üstüne tırmanırken Köpecik de dikkatli ol dercesine havladı.

"Saç keser gibi," dedi Juliette, küçük kızın çalışmasını izlerken.

"Sonra da Solo'nun sakallarını kesebiliriz," diye teklifte bulundu Elise.

"Bu fikirden hoşlanacağını pek sanmam," dedi Raph. Juliette başını çevirdi ve işini tamamlayıp geri dönen madenciye baktı. "Merdiven boşluğundan aşağı yaklaşık yüz tane not attım," dedi Raph. "Daha fazla yazacak dermanım kalmamıştı, elime kramp giriyordu artık. Hepsini farklı farklı yerlerden bıraktım ki bazıları Derin'e kadar insin."

"Güzel. Burada herkese yetecek kadar yiyecek olduğunu da yazdın, değil mi?"

Raph başıyla onayladı.

"O zaman şu sunucuyu oradan çekelim de yiyecekler duruyor mu bir bakalım. Aksi takdirde üstümüzdeki çiftlikleri yağmalamamız gerekecek."

Raph onu sunucuya doğru takip etti. Dışarıya duman sızmadığından emin oldular ve Juliette elini makinenin yere temas eden kısmında gezdirerek sıcaklığını kontrol etti. Solo'nun ini dört duvar metaldi ve genç kadın alevlerin kitap yığınından öteye sıçramamış olmasını umut ediyordu. Ama kestirmek imkânsızdı. Sunucu yana ittirilirken korkunç bir

inilti kopardı. Kapkara bir duman yükseldi açılan gedikten.

Juliette bir elini yüzünün önünde sallayıp öksürdü. Raph çabucak sunucuyu yerine geri itmek üzere öteki tarafına koşturdu. "Bekle," dedi Juliette, duman bulutunun altına eğilerek. "Yavaş yavaş kesiliyor."

Sunucu odasında görüşleri pus bağladı ama aşağıdan hapsolmuş bir miktar duman haricinde bir şey gelmiyordu. Raph tam deliğe doğru çömeliyordu ki Juliette ilk önce kendisinin inmesi konusunda ısrarcı oldu. Sonra da el fenerini yakıp dağılmakta olan dumanın içine daldı.

Merdivenin dibine vardığında yere çömeldi ve içliğini ağzına çekerek soludu. El fenerinden yayılan ışık hüzmesi oldukça somut bir şeymiş gibi görünüyordu, sanki biri ona saldırsa sallayıp kafasına vurabilirdi aydınlığı. Ama saldıran kimse olmadı. Koridorun ortasında bir biçim duruyor, hâlâ için için yanmaya devam ediyordu. Koku korkunçtu. Duman biraz daha dağılınca Raph'e seslenip aşağıya inmenin güvenli olduğunu bildirdi.

Genç kadın yanmış bedenin üzerinden atlayıp odayı incelerken Raph de metal basamaklardan gürültülü bir şekilde indi. Odanın havası sıcak ve boğucu, nefes almaksa güçtü. Bir an için Lukas'ın neler yaşadığını, burada öksürüp durduğunu hayal etti. Bu düşünce dumandan daha fazla yaşarttı gözlerini.

"Onlar kitaptı."

Raph yanına gelmiş, odanın ortasındaki siyah lekeye bakıyordu. Orada yanan şeylerin kitap olduğunu genç kadını kurtardığı sırada görmüş olmalıydı, çünkü bakıldığında kalın ciltlerden geriye herhangi bir iz kalmamıştı artık. O sayfalar şimdi soludukları havadaydı. Ciğerlerindeydi. Juliette mazide boğuluyordu.

Duvara yaklaşıp telsizi inceledi. Metal kafes uzun zaman önce kırdığı şekilde bükük duruyordu hâlâ. Çalıştırma düğmesine bastı ama hiçbir şey olmadı. Plastik kadran yapış yapış ve sıcaktı. Çok büyük bir ihtimalle cihazın içi erimiş bir plastik ve bakır yığınından müteşekkildi artık.

"Şu erzaklar neredeydi?" diye sordu Raph.

"O tarafta," dedi Juliette. "Kapıyı bezle aç."

Adam odayı ve kileri araştırmaya giderken Juliette de ortasında deforme olmuş ve camı ısıdan çatlamış bir monitörün bulunduğu eski masadan geriye kalanları inceledi. Solo'nun yatağı tamamen yanıp yok olmuş, geriye sadece bir zamanlar kitaplara ev sahipliği yapan metal kutulardan bir yığın kalmıştı. İçlerinden bazıları aşırı sıcağa maruz kalmaktan yamulmuştu. Juliette ardında siyah ayak izleri bıraktığını gördü ve botlarının tabanının sıcaktan eridiğini fark etti. Raph yan odadan heyecanla bağırdı. Genç kadın kapıdan geçti ve onu bir kucak dolusu kutuya sarılmış hâlde buldu; çenesi kucağındaki kutuların en tepesindekilere dayalıydı ve yüzünde ahmakça bir gülücük vardı.

"Raflar dolusu bundan var," dedi adam.

Juliette kilere gidip fenerini kapıdan içeriye doğru tuttu. İçerisi oraya buraya konserve kutuları serpiştirilmiş koca bir in gibiydi. Ama arka taraftaki raflardan bazıları tamamıyla dolu görünüyordu. "Eğer herkes gelirse birkaç gün ancak yeter bunlar," dedi Juliette.

"Belki de herkese duyurmamalıydık."

"Hayır," dedi Juliette. "Doğru olanı yapıyoruz." Duvara, ufak yemek masasının olduğu yöne doğru döndü. Alevler kapıdan içeri sızamamıştı. Battaniye boyutlarındaki uzun şematikler hasarsız bir şekilde asılı duruyordu orada. Juliette onları tek tek çevirdi, aradıklarını buldu ve onları kopardı. Şematikleri katlarken yukarıdan başka bir sunucunun devrilişini bildiren boğuk bir gümbürtü geldi.

59

• Silo 17 •

İlk başta teker teker geldiler, sonra ufak gruplar, son olarak da koca topluluklar hâlinde. Koridorlardaki sabit ışıklar karşısında hayrete düşüp ofisleri keşfettiler. Bu insanların hiçbiri daha önce IT'nin iç kısımlarını görmemişti. Hatta En-Tepe'de zaman geçirmişlikleri bile çok azdı, temizlik sonrası yaptıkları kutsal yolculuklar hariç tabii. Aileler odadan odaya dolaşıyor, çocuklar tomar tomar kâğıt topluyordu. Çoğu, ellerinde Raph'in katlayıp büyük merdiven boşluğundan aşağı attığı notlarla Juliette'in veya diğerlerinin yanına gelip yiyecek soruyordu. Aradan sadece birkaç gün geçmesine rağmen şimdiden farklı görünüyorlardı. Tulumları lekelenip yırtılmış, sakalları uzamaya başlamış, yüzleri çökmüş ve gözlerinin etrafını karanlık halkalar sarmıştı. Sadece birkaç günde. Juliette her şey ümitsiz bir hâl almadan önce önlerinde yalnızca birkaç gün olduğunu görebiliyordu. Herkes görüyordu.

İlk gelenler yiyeceğin hazırlanmasına ve kalan sunucuların itilmesine yardımcı oldular. Odayı sıcak sebze ve çorba kokusu doldurdu. En sıcak iki sunucu olan kırk ve otuz sekiz numarayı kablolarını kesmeden yere yatırmışlardı. Sıcak yüzlerine ağzı açılmış konserveler dizilmiş, her birinin içindeki yiyecekler kaynatılmıştı. Yeterince çatal bıçak yoktu, o yüzden pek çok kişi çorbalarını ve sebze sularını doğrudan sıcak konserve kutularından içti.

Rickson bebeğe bakarken Hannah da genel toplantıyı tertip etmekte Juliette'e yardımcı oldu. Şematiklerden biri çoktan duvara asılmıştı, Hannah da bir diğerini asıyordu. Üst-

rilerindeki çizgiler ipliklerle dikkatle belirginleştirilmişti ve genç kız Juliette'in işini tekrar kontrol ediyordu. Güzergâhı çizmek için kömür kullanmışlardı. İkinci bir grup içeri girerken Juliette onları izledi. Derken bunun kendisinin ikinci genel toplantısı olduğunu ve ilkinin çok da iyi geçmediğini hatırladı. Üstelik bu seferki büyük ihtimalle sonuncusu olacaktı.

Toplananların çoğu çiftliklerdendi, ama daha sonraları birkaç mekaniker ve madenci de geldi. Tom Higgins ile Planlama Komitesi üyeleri, Orta-Katlar şerif yardımcısı ofisinden çıkageldi. Juliette onlardan birinin devrik sunuculardan tekinin üzerine çıktığını, elinde bir kurşun kalem ve kâğıtla kelle saymaya çalıştığını ve işini zorlaştırdıkları için yerinde durmayan kalabalığa sövdüğünü gördü. Genç kadın adamın bu hâline güldü, ama sonra yaptığı şeyin önemini kavradı. Bilmeleri gerekiyordu. Juliette'in ayaklarının dibinde boş bir temizlik kıyafeti uzanıyordu, toplantıda kullanacağı birkaç kezdan biriydi bu. O yüzden gereken kıyafet ve kişi sayısını bilmeleri gerekiyordu. Courtnee gelip kalabalığın arasına karıştı. Onu görünce şok olan Juliette'in yüzüne bir tebessüm yayıldı ve arkadaşına sarıldı.

"Is kokuyorsun," dedi Courtnee.

Juliette güldü. "Geleceğini düşünmüyordum."

"Notta ölüm kalım meselesi yazıyordu."

"Öyle mi?" Dönüp Raph'e baktı.

Albino omuz silkti. "Bazılarına öyle yazmış olabilirim," dedi. "Eee, nedir peki bu?" diye sordu Courtnee. "Biraz çorba için mi tırmandık o kadar katı? Neler oluyor?"

"Herkese aynı anda anlatacağım." Raph'e döndü. "İnsanları buraya toplayabilir misin? Ayrıca Miles ile Shaw'u veya taşıyıcılardan birini büyük merdivene gönder de başka gelen giden var mı diye bir baksınlar."

Raph odadan çıkınca Juliette insanların çoktan sunucuların üzerlerindeki yerlerini aldıklarını fark etti. Onlar sırt sırta vermiş bir vaziyette çorbalarını yudumlarken Solo'nun arkasındaki koca yığından daha fazla konserve açılıp kaynamaya bırakılıyordu. Solo, zemindeki bir prize taktığı elektrikli bir

aletle kutuları açma görevini üstlenmişti. Oturup yemek yiyenlerin çoğu kilerden çıkarılan yiyecek yığınına kaçamak bakışlar atıyordu. Çok daha fazlasıysa Juliette'e bakıyordu. Fısıltılar bir boşluktan sızan buhar ıslamaları gibiydi.

Kişi sayısı arttıkça Juliette gerildi ve odada ileri geri yürümeye başladı. Shaw ile Miles geri dönüp merdivenlerin oldukça sessiz olduğunu, olsa olsa birkaç kişinin daha gelebileceğini bildirdiler. Juliette'e Raph'le birlikte aşağıdaki alevlerle boğuşmalarının üzerinden koca bir gün geçmiş gibi geliyor, ama aslında kaç saat geçtiği gerçeğiyle yüzleşmek istemediği için saatine bakmıyordu. Kendini yorgun hissediyordu. Hele ki herkes oturup ellerindekileri kafalarına diker, kutuların diplerine vurur, tulumlarının kollarıyla ağızlarını siler ve kendisini izlerken. Onu beklerken.

Yiyecek onları anlık bir sessizliğe ve memnuniyete sürüklemişti. Konserveler ellerini ve ağızlarını eğliyordu. Bu ona biraz zaman kazandırmıştı. Ya şimdi ya da hiç, diye düşündü Juliette.

"Biliyorum, neler olduğunu merak ediyorsunuz," diye başladı sözüne. "Neden buradayız diyorsunuz." Sesini yükseltmesiyle birlikte yerde yatan sunucuların üzerindeki sohbetler sona erdi. "Buradan, bu odadan bahsetmiyorum. Bu siloyu kastediyorum. Neden kaçtık? Ortada birçok söylenti dönüyor ama ben size gerçekleri anlatmak için buradayım. Hakikati anlatmak için sizleri silolardaki en gizli odada topladım. Evimiz yok edildi. Zehirlendi. Bizimle buraya gelemeyen herkes öldü."

Fısıltılar baş gösterdi. "Kim tarafından zehirlendi?" diye bağırdı biri.

"Bizleri yüzlerce yıl önce yerin altına koyanlarla aynı kişiler. Beni dinlemenizi istiyorum. Lütfen bana kulak verin." Kalabalık tekrardan sessizleşti.

"Atalarımız, dünya daha iyi bir yer olana kadar hayatta kalabilmemiz için yeraltına yerleştirildi. Çoğunuzun da bildiği üzere, evimiz elimizden alınmadan önce dışarıya çıktım. Oradan hava numunesi aldım ve bu yerden ne kadar uzakla-

şırsak şartların o kadar iyileştiğini düşünüyorum. Bu yalnızca ölçümlerimizden elde ettiğim bir gözlem değil, başka bir silodan uzaklarda mavi bulutlar olduğunu–"

"Saçmalık!" diye bağırdı biri. "Bu yalanı daha önce de duymuştum, temizliğe gitmeden önce beynine bir şeyler yapmışlar."

Juliette konuşan kişinin yerini tespit etti. Yaşlıca bir taşıyıcıydı, işi sadece dedikoduların değil, satılamayacak denli tehlikeli sırların da uğrağı olan bir adam. İnsanlar aralarında tekrar fısıldaşmaya başladığında Juliette odanın sonundaki kalın metal kapıdan içeri birinin girdiği gördü. Gelen Rahip Wendel'di, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ellerini cübbesinin yenlerine sokmuştu. Bobby bağırıp çenelerini kapamalarını söyledi ve kalabalık kademeli olarak sessizleşti. Juliette, el sallayarak Rahip Wendel'i selamladı ve kafalar adamdan tarafa döndü.

"Söyleyeceğim bazı şeylere itikat etmenizi istiyorum," dedi Juliette. "Bir kısmının doğruluğundan kesin olarak eminim. Mesela burada kalıp bir yaşam kurabiliriz evet, ama ne kadar süreliğine bilmiyorum. Ayrıca korku içinde yaşarız. Yalnızca birbirimize karşı duyacağımız korkudan bahsetmiyorum, her an bir felaketle karşılaşma riski de var. Bize sormadan kapılarımızı açıp içeri zehir salabilir ve hiçbir uyarıda bulunmaksızın canlarımızı alabilirler. Ve ben bu tür korkular içinde geçecek bir yaşamın nasıl bir şey olabileceğini tahayyül dahi edemiyorum."

Oda ölüm sessizliğine büründü.

"Diğer seçeneğimizse buradan gitmek. Ama eğer bunu yaparsak geri dönüşümüz olmayacak–"

"Nereye peki?" diye sordu biri. "Başka bir siloya mı? Ya orası bu silodan daha beterse?"

"Başka siloya değil," dedi Juliette. Arkasındaki şematiği görebilsinler diye yana kaydı. "İşte buradalar. Elli silo. Şuradaki bizim evimizdi." O parmağıyla işaret ederken oda daha iyi görebilmek için kıpırdanan insanların hışırtılarıyla doldu. Genç kadın, insanlarına hakikati anlatabilmenin verdiği katıksız neşe ve hüzün karşısında boğazının sıkıştığını hissetti.

Parmağını bitişikteki siloya kaydırdı. "Bu da şu an olduğumuz yer."

"Ne kadar çoklar," diye fısıldadığını duydu birinin. "Ne kadar uzaklıktalar?" diye sordu başka biri.

"Buraya nasıl geldiğimizi göstermek için bir çizgi çektim." Eliyle gösterdi. "Arkalardan görmek zor olabilir. Buradaki çizgi de kazı makinemizin gösterdiği yön." Ne tarafa gittiğini görebilmeleri için eliyle çizgiyi takip etti. Parmağı haritanın yanına, duvara taştı. Elise'e el edip yanına gelmesini işaret etti ve ona daha önceden işaretlediği bir noktaya parmağını koymasını söyledi.

"Bu şematik, içinde bulunduğumuz silo için çizilmiş." Sonraki kâğıda geçti. "Aşağıda başka bir kazıcı olduğunu göste–"

"Senin kazılarını istemiyoruz–"

Juliette dinleyicilere döndü. "Ben de kazmak istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse bunun için yeteri kadar yakıtımız olduğunu düşünmüyorum, çünkü buraya geldiğimizden beri onu kullanmaya devam ediyoruz ve makinenin yönünü çevirmek için çoğunu harcadık. Ayrıca bir iki haftadan fazlasına yetecek kadar yiyeceğimiz olduğunu da sanmıyorum, en azından herkese yetecek kadar. O yüzden kazmayacağız. Ama bizim silomuzun şematiği kazıcımızın yeri ve boyutuyla örtüşüyordu. Ölçeği ve yönü de tamı tamına doğruydu. Şimdi de bu silonun ve buradaki kazıcının şematiğine sahibiz." Elini duvarda asılı olan diğer kâğıdın üzerinde gezdirip tekrardan geniş haritanın başına gitti. "Çizginin tüm siloların arasında nasıl ilerlediğine, hiçbirine temas etmediğine iyi bakın." Parmağıyla çizgiyi takip etti; ta ki Elise'in parmağına dokunana dek. Küçük kız ona gülümsedi.

"Buraya gelmek için ne kadar yakıt kullandığımızı ve geriye ne kadar kaldığını üç aşağı beş yukarı biliyoruz. Ne kadar yakıtla başladığımızı ve ne hızda tükettiğimizi de öyle. Kazıcının dosdoğru bu noktaya gelecek kadar –belki de yüzde on daha fazla– yakıtla dolu olduğunu saptadık." Bir kez daha Elise'in parmağına dokundu. "Ayrıca kazıcılar hafifçe yukarı bakacak şekilde konuşlandırılmış. Bizi bu noktaya

götürmek, buradan çıkarmak için yerleştirildiklerini düşünüyoruz." Duraksadı. "Bunu bize ne zaman söyleyeceklerini ya da öyle bir niyetleri olup olmadığını bilmiyorum ama ben onlardan izin beklemeyelim, gidelim derim."

"Öylece gidecek miyiz yani?"

Juliette kalabalığı gözleriyle taradı ve soruyu soran kişinin Planlama Komitesi'ndeki adamlardan biri olduğunu gördü.

"Oraya gitmenin burada kalmaktan daha güvenli olacağını düşünüyorum. Kalırsak neler yaşayacağımızı zaten biliyorum. Gidip orasının daha güvenli olup olmadığını görmek istiyorum."

"Daha güvenli olacağını umuyorsun," dedi biri.

Juliette bu sefer sesin kaynağını aramadı. Bakışlarını önündeki kalabalığın üzerine gezdirdi. Kendisi dâhil, herkes aynı şeyi düşünüyordu.

"Doğru, umuyorum. Bir yabancının sözüne güveniyorum. Daha önce hiç tanışmadığım birinin fısıltılarına. İçimde, kalbimin derinliklerinde iyi bir his var. Bir de haritanın üzerindeki bu çizgiler... Bunların yeterli olmadığını düşünüyorsanız ben de sizinle aynı fikirdeyim. Tüm hayatımı yalnızca gördüklerime inanarak geçirdim ben. Kanıtlar aradım, sonuçlar... ve o zaman bile bazı şeylerin gerçekte nasıl olduklarını bir nebze kavrayabilmek için o kanıtlarla sonuçları iki veya üç kez daha görmem gerekti. Ama bu sefer kesin olarak bildiğim bir şey var: Bizi burada bekleyen hayat, yaşamaya değmez. Ve başka bir yerlerde daha iyisini bulma şansımız var. Ben gidip görmek istiyorum, ama bunu yalnızca aranızdan yeteri kadar kişi fikrime katılırsa yapabilirim."

"Ben seninleyim," dedi Raph.

Juliette başıyla minnetini belirtti. Oda bir an bulanıklaştı. "Bundan hiçbir zaman şüphe duymadım," dedi ona.

Solo bir elini havaya kaldırdı, diğeriyle de sakalını çekiştirdi. Juliette, Elise'in elini tuttuğunu hissetti. Shaw kımıldamıp duran yavru köpekle cebelleşmesine rağmen yine de bir elini kaldırmayı başardı.

"Eğer kazmayacaksak oraya nasıl gideceğiz peki?" diye seslendi bir madenci.

Juliette ayağının dibindeki bir şeyi almak üzere eğildi ve hazır başı yere dönükken gözlerinin yaşını sildi. Sonra doğrulup bir eliyle temizlik kıyafetini, diğeriyle de bir başlığı havaya kaldırdı.

"Dışarıya çıkacağız," dedi.

60

• Silo 17 •

Onlar çalışırken yiyecekleri gitgide azalıyordu. Konservelerin ve çiftliklerden toplananların peyderpey yitişi amansız bir geri sayımdı. Çalışmalara silodaki herkes katılmadı, çoğu kişi genel toplantıya bile gelmemişti zaten; birçoğu eğer acele ederlerse daha fazla toprak ilhak edebileceklerini bildiklerinden kendi yoluna gitmişti. Birkaç mekaniker yukarı tırmanmayı reddedenleri ikna etmek ve Walker'ı yerinden kımıldatıp kımıldatamayacaklarını görmek için aşağı, Mekanik'e inme izni istedi. Kendilerine katılacak daha fazla insan bulma çabaları Juliette'i mutlu etti. Ama herkes tek bir uğurda çalışırken omuzlarına binen ağırlığın da farkındaydı.

Sunucu odası devasa bir atölyeye, Tedarik'in salonlarına benzer bir yere dönüştü. Yere neredeyse yüz elli temizlik kıyafeti serilmişti ve her biri sahiplerinin ölçülerine göre uyarlanıp düzenlenecekti. Depodaki kıyafet sayısının ihtiyaç duyduklarından çok daha fazla olduğunu görmek Juliette'i hem üzmüş hem de rahatlatmıştı. Tersi olsa büyük bir sorun olurdu bu.

Bir düzine mekanikere, Nelson'la birlikte Kıyafet Laboratuvarı'nda nefes alabilmek için supapların nasıl bağlandıklarını gösterdi. IT'de bu malzemeden yeterince yoktu, o yüzden taşıyıcılara numuneler verip onları Tedarik'e gönderdi; dışarıda hayatta kalmanızı sağlamaktan başka bir işe yaramayan bu parçadan orada bol miktarda bulunduğundan emindi. Conta, ısı bandı ve keçe de gerekiyordu. Ayrıca hem Tedarik'teki hem de Mekanik'teki kaynak takımlarını da yük-

lenip getirmelerini tembih etti. Onlara asetilen ile oksijen tüpleri arasındaki farkı öğreterek ikincisine ihtiyaç duymadıklarını da söyledi.

Erik duvarda asılı duran şematiği kullanarak aradaki mesafeyi ölçtü ve tahminî olarak her tüpe on iki kişiyi bağlayabileceklerini söyledi. Juliette garanti olsun diye bu sayıyı onla sınırlamasını söyledi. Elli küsur kişi, devrik sunucuları tezgâh niyetine kullanıp yere diz çökmüş ya da çömelmiş vaziyette kıyafetlerin üzerinde çalışırken Juliette de yanına küçük bir ekip alıp oldukça tatsız olacağını bildiği bir işi halletmek için kafeteryaya yollandı. Ekipte yalnızca babası, Raph, Dawson ve daha önce ceset taşıdığından emin olduğu iki taşıyıcı bulunuyordu. Yol üzerinde çiftliklerin altında durdular ve pompa odalarını geçip adli tabip ofisine gittiler. Juliette orada katlanmış siyah ceset torbaları buldu ve beş düzine kadarını yanına aldı. Sonrasında sükûnetle tırmanmaya devam ettiler.

Silo On Yedi artık bir basınç odasına sahip değildi. Dışarıya açılan kapı, silonun onlarca yıl önce karartılmasının ardından aralık kalmıştı. Juliette o kapıdan daha önce iki kez güç bela geçişini hatırladı, hatta ilk seferinde başlığı sıkışmıştı. Dışarısıyla aralarında kalan yegâne bariyerler iç basınç odasının ve şerif ofisinin kapılarıydı. Ölmüş ve ölmekte olan iki dünyayı ayıran, zar kalınlığında tabakalar...

Juliette ekibiyle birlikte şerif ofisine açılan kapının önündeki masa ve sandalye keşmekeşini toplamaya koyuldu. Aralarında genç kadının bir aydan daha uzun bir süre önce içeri girmek ve dışarı çıkmak için kullandığı dar bir geçit bulunuyordu ama çalışmak için bundan daha geniş bir alana ihtiyaçları vardı. Juliette içeride bulunan cesetler konusunda diğerlerini uyarsa da onlar taşıdıkları torbalardan durumu çoktan anlamışlardı. Genç kadın kapıyı açmaya hazırlanırken birkaç el fenerinin ışığı o noktaya çevrildi. Babasının ısrarı üzerine hepsi de maske takıp plastik eldivenler giymişti. Juliette onun yerine temizlik kıyafeti mi giymek gerekirdi acaba diye düşündü.

İçerideki cesetler tıpkı hatırladığı gibiydi: birbirine dolanmış, gri renkli ve cansız uzuvlar. İğrenç ve metalik bir koku, maskesini istila etti ve dışarısının zehirli havasından kurtulmak için başından aşağı döktüğü kokmuş çorbayı hatırladı. İçeride hem ölümün hem de başka bir şeyin pis kokusu vardı.

Bedenleri teker teker dışarı taşıyıp ceset torbalarına koydular. Tüyler ürpertici bir işti. Pörsümüş etler, ağır ateşte saatlerce pişmiş gibi ayrılıyordu kemiklerden. "Eklem yerlerine dikkat," diye uyardı Juliette, sesi maskesinin ardında sıcak ve boğuktu. "Koltuk altlarından ve dizlerinden tutun."

Ölü bedenler güç bela tek parça kalıyor, onları sadece tendonlar ve kemikler bir arada tutuyordu. Siyah fermuarlar rahatlama sesleri eşliğinde ardına dek çekildi. Hava öksürük ve öğürtü sesleriyle doldu.

Şerif ofisindeki cesetlerin çoğu sanki tekrardan içeriye, kafeteryaya girebilmek için birbirlerinin üstüne tırmanmışlar gibi kapının dibinde üst üste yığılmıştı. Diğer cesetlerse daha huzurlu bir istirahatteydiler. Bir adam şiltesi çok uzun zaman önce yok olup gitmiş, geriye sadece metal iskeleti kalmış nezarethane karyolasının üstünde omuzlarını çökertmiş vaziyette oturuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş bir kadın sanki uyuyormuşçasına odanın bir köşesine kıvrılmıştı. Birlikte son cesetleri de taşırlarken Juliette babasının gözlerinin nasıl da kendisine odaklandığını ve fal taşı gibi açık olduklarını fark etti. Şerif ofisinden geri geri çıkarken babasının omzunun üzerinden onları bekleyen basınç odasına bir bakış attı; sarı kapısının boyası pul pul olup dökülmüştü.

"Bu doğru değil," dedi babası. Maskesi çene hareketini takip edip yukarı aşağı oynuyor, sesinin boğuk çıkmasına neden oluyordu. Taşıdıkları cesedi bir torbaya koyup fermuarını çektiler. "Onlara hak ettikleri gibi bir defin töreni yapacağız," diyerek onu temin etti Juliette, cesetlerin kirli çamaşır torbaları misali bir köşede toplanmalarını kastettiğini düşünerek.

Babası eldivenlerini ve maskesini çıkardı, yere çöktü ve elinin tersiyle alnının terini sildi. "Hayır, tüm bu insanları

kastediyorum. Buraya ilk geldiğinde silonun boş olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Öyleydi. Sadece Solo ve çocuklar vardı. Bu insanlar uzun zamandır ölü."

"Bu imkânsız," dedi babası. "Cesetler çok iyi durumda." Gözleri ceset torbalarına kaydı; alnında kafa karışıklığı ve kaygıdan kaynaklı kırışıklıklar oluşmuştu. "Sorsalar en fazla üç hafta önce ölmüşler derim. Hadi bilemedin dört ya da beş olsun."

"Baba, ben geldiğimde de buradaydılar. Üzerilerinden yürüyerek geçtim. Bir keresinde Solo'ya da sormuştum, onları yıllar önce keşfetmiş."

"İmkânsız—"

"Muhtemelen gömülmedikleri içindir. Ya da dışarıdaki gaz, böcekleri onlardan uzak tutmuştur. Ne fark eder ki?"

"Böyle vakalar söz konusu olduğunda çok şey fark eder. Demedi deme, bu siloda doğru gitmeyen bir şeyler var." Doğrulup Raph'in sağdan soldan topladıkları kap kacağa su doldurduğu büyük merdivene doğru yöneldi. Teneke bardaklardan birini kendine aldı, bir tane de kızına uzattı. Düşüncelere daldığı ayan beyan görülebiliyordu. "Elise'in ikiz kız kardeşi olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Juliette'e.

Genç kadın başıyla onayladı. "Hannah söylemişti. Doğum sırasında ölmüş. Anneleri de öyle. Bu konu hakkında çok fazla konuşmuyorlar, özellikle de onunla."

"Ve şu iki oğlan, Marcus ve Miles. Bir ikiz daha. En büyükleri olan Rickson bir erkek kardeşi olduğunu söylüyor ama babası ondan hiç bahsetmemiş ve annesini hiç tanımadığı için soramamış." Suyundan bir yudum alıp teneke kutunun içine baktı. Dawson torbalardan birini diğerlerinin üzerine koymaya çalışırken Juliette de dilindeki metalik tadı gidermeye çalıştı. Dawson öksürdü ve kusacakmış gibi göründü.

"Burada çok fazla ölüm var," diye hemfikir oldu Juliette, babasının düşüncelerinin sürüklendiği noktadan endişe duyarak. Hiçbir zaman tanıma fırsatı bulamadığı kendi erkek kardeşini düşündü. Babasının yüzüne bakıp tüm bu olanların ona ölen eşini ve kaybettiği oğlunu hatırlattığına dair bir

iz, bir işaret aradı. Ama görünüşe göre o başka bir bulmacanın parçalarını bir araya getirmekle meşguldü.

"Hayır, çok fazla yaşam var. Görmüyor musun? Altı doğumda üç ikiz? Üstelik bu çocuklar herhangi bir bakım görmemelerine rağmen turp gibiler. Arkadaşın Jimmy'nin tek bir dişi bile eksik değil ve en son ne zaman hasta olduğunu bile hatırlamıyor. Hiçbiri hatırlamıyor. Bunu neyle açıklayabilirsin? Bu cesetlerin sanki sadece birkaç hafta önce ölmüş gibi görünmelerini nasıl açıklayabilirsin?"

Juliette kendini dalgın bir vaziyette koluna bakarken buldu. Suyunun son damlasını kafasına dikti, tenekeyi babasına geri uzattı ve tulumunun kolunu sıyırmaya koyuldu. "Baba, sana yara izlerinin kaybolup kaybolmadığıyla ilgili bir soru sormuştum, hatırlıyor musun?"

Babası başıyla onayladı.

"Eh, benimkilerden bazıları kayboldu." Sanki babası neyin kaybolduğunu anlayabilirmiş gibi ona dirseğinin içini gösterdi. "Lukas ilk söylediğinde inanmamıştım ama tam şurada bir yara izim vardı. Bir tane de şurada. Ayrıca yanık yaralarımdan sağ çıkmamın mucize olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet ama hemen sonrasında çok iyi tedavi gördün–"

"Buradaki pompayı tamir etmek için yaptığım dalışı anlattığımda Fitz bana inanmamıştı. Daha önce taşkın suları altında kalan maden kuyularında çok çalıştığını ve benden iki kat cüsseli adamların otuz kırk metre şöyle dursun, on metreye daldıklarında bile hasta olduklarını söylemişti. Anlattığın şeyi gerçekten yapmış olsaydın mutlaka ölürdün demişti."

"Maden işleri hakkında en ufak bir bilgim yok," dedi babası.

"Ama Fitz'in var ve ölmüş olmam gerektiğini düşünüyor. Sen de bu insanların çoktan çürümüş olmaları–"

"İskelete dönüşmüş olmalılardı, inan bana."

Juliette dönüp boş vaziyetteki duvarekrana baktı. Belki de tüm bunlar bir rüyaydı. Ölen birinin başına bunlar geliyordu: bir çıkıntıya, bir basamağa tutunmak, düşmemek için çabalamak. Temizliği yapmış ve silosunun dışındaki o tepede can

vermişti. Lukas'a hiçbir zaman âşık olmamış, onu doğru düzgün tanıma fırsatını asla bulamamıştı. Burası yaşanan tüm olayların rüyaların o boş birlikteliğinden ve sarhoş zihinlerin saçmalıklarından farksız olduğu bir tür hayaletler ve kurmacalar diyarıydı. Aslında uzun zaman önce ölmüştü ve bunu daha yeni fark ediyordu–

"Belki de sudandır," dedi babası.

Juliette bakışlarını boş duvarekrandan ayırdı. Babasına uzandı, kollarını kavradı ve bir adım daha yaklaştı. Sonra da birbirlerine sarıldılar. Babasının kirli sakalı yanağını kaşındırdı; Juliette ağlamamak için zor tuttu kendini.

"Geçecek," dedi babası. "Hepsi geçecek."

Juliette ölmemişti. Ama yolunda gitmeyen şeyler vardı. "Sudan değil," dedi genç kadın, bu siloda payına düşenden fazlasını yutmuş olduğunu bilmesine rağmen. Babasının kollarından ayrıldı ve büyük merdivene doğru taşınmakta olan ilk ceset torbasına baktı. Ekiptekilerden biri elektrik kablolarını uç uca bağlayıp bir halat oluşturmuş ve trabzanların üzerinden aşağı atmıştı ki cesetleri sarkıtarak indirebilsinler. Taşıyıcılığın canı cehennemeydi. Hatta ekipteki taşıyıcılar bile aynı şeyi söylüyordu. taşıyıcılığın canı cehenneme.

"Belki de keramet havasındadır," dedi Juliette. "Belki de bir yeri gaza boğmadıklarında böyle oluyordur. Bilemiyorum. Ama bu siloda yanlış bir şeyler olduğu konusunda sanırım haklısın. Ve ben de buradan çıkmanın tam zamanı olduğunu düşünüyorum."

Babası suyunun son yudumunu içti. "Ne zaman çıkıyoruz?" diye sordu, "ve bunun iyi bir fikir oldugundan emin misin?"

Juliette başıyla onayladı. "Burada kalıp birbirimizi öldürmektense dışarıda telef olmayı tercih ederim." Ve o anda temizliğe gönderilen, tehlikeli hayaller kuran, hep dalga geçtiği ve hiçbir zaman anlamadığı tüm o çılgın aptallar gibi konuştuğunu fark etti. Bir makineye körü körüne güvenen, tüm parçalarını söküp içine bakmadan inanlar gibi...

61

• Silo 1 •

Charlotte asansörün kapısına sertçe vurdu. Abisi gözden kaybolur kaybolmaz çağırma düğmesine basmıştı basmasına ama artık çok geçti. Yarı giyinik vaziyette dengesini sağlamak için tek ayak üzerinde sekti. Darcy arkasındaki raf sırasının sonunda kendi kıyafetiyle boğuşmaktaydı. "Bunu sahiden de yapacak mı?" diye bağırdı.

Charlotte başıyla onayladı. Yapacaktı. Diğer kıyafeti Darcy için hazırlamıştı; başından beri planı buydu. Charlotte asansörün kapısını tekrardan dövdü ve abisine küfretti.

"Giyinmen gerek," dedi Darcy.

Charlotte arkasını dönüp kendisini yere bıraktı ve kollarını karnına çektiği bacaklarına doladı. Kımıldayası yoktu. Darcy'nin debelenerek kıyafetini giyişini ve boyunluğunu takışını izledi. Genç adam ayağa kalkıp sırtındaki fermuara uzanmaya çalıştı, sonra da pes etti. "Önce çantayı mı takıyorduk yoksa?" Donald'ın hazırladığı sırt çantalarından birini kapıp ağzını açtı. İçinden bir konserve kutusu çıkarıp baktı, sonra tekrar içine koydu. Ardından bir silah çıkardı, ama bunu geri koymadı. "Charlotte, yarım saatimiz var. Buradan dışarı nasıl çıkıyoruz?"

Genç kadın yanaklarından akan yaşları sildi ve güçlükle ayağa kalktı. Darcy'nin kıyafeti nasıl giyeceği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Charlotte bacaklarını kıyafetin içine sokup boyunluğu ve kolları serbest bıraktı, sonra da alelacele genç adama doğru yürüdü. Arkasından bir ding sesi duyuldu. Donald'ın fikrini değiştirip geri döndüğü düşüncesiyle

durdu ve arkasını döndü; asansörü çağırmak için düğmeye bastığı bütünüyle kafasından çıkmıştı.

Ekspres asansörün kapısı açıldı ve açık mavi tulum giyen iki adam ağızları bir karış açık hâlde Charlotte'a bakakaldı. Adamlardan biri şaşkınlıkla asansörün düğmelerine baktı, ardından tekrardan gümüşi kıyafetini yarı yarıya üzerine çekmiş olan Charlotte'a döndü. Derken kabinin kapısı usulca kapandı.

"Hassiktir," dedi Darcy. "Buradan acilen gitmemiz gerek."

Panik Charlotte'un içinde mayalandı, bir dâhili geri sayım başladı. Abisinin asansörün içinden ona bakışını, ona verdiği hoşça kal öpücüğünü düşündü ve göğsü patlayacak gibi oldu. Yine de Darcy'nin yanına gidip genç adamın kollarını kıyafetten çıkarttı ve çantayı taktırdı. Kıyafetini tamamen giymesini sağladığında da arkasına geçip fermuarını çekti. Sonra da Darcy ona yardım etti, ardından birlikte raf sıralarının sonuna yürüdüler. Charlotte ona dron asansörünü gösterip iki başlığı eline tutuşturdu. Abisinin bahsettiği kutu gerçekten de söylediği yerde onları bekliyordu. "Kapıyı aç ve harekete geçince kutuyu araya sıkıştır. Ben gidip asansörü çalıştıracağım."

Koğuş bölümünün kapısından içeriye paldır küldür daldı ve kalın kıyafeti dizlerinde toplanırken paytak paytak koşarak koridoru hızla geçti. Sonraki kapıdan içeri girdi. Telsiz hâlâ çalışır vaziyetteydi ve oda parazit sesiyle doluydu. Cihazın ne kadar da büyük bir zaman israfı olduğunu, onu toplamak ve parçalarını bulmak için harcadıkları çabayı düşündü. Şimdi kalkmış, onu öylece bırakıp gidiyordu. Dron asansörünü kontrol eden panele yönelip plastik örtüyü yırtarcasına çekti ve düğmeyi yukarı pozisyonuna çevirdi. Darcy'ye kutuyu araya sıkıştırmak için yeterince zaman tanıdığından emindi. Koridorda bir kez daha paytak paytak koşturdu, ona bu acı verici haftalar boyunca ev sahipliği yapan koğuşlardan geçti ve Cephanelik cehennemine çıktı. Metalik kuşlarının sonuncuları brandalarının altında sessizce somurtuyordu, derken bir yerlerden gelen tek bir ötüş duyuldu. Asansörlerden. Bunu onlara doğru koşan botların

gürültüsü ve Darcy'nin derhal dron asansörüne binmesini söyleyen bağırışı takip etti.

Donald altmış ikinci kata iniyordu. Altmış biri geçtiği sırada acil durum düğmesine bastı. Asansör şöyle bir sarsılıp durdu ve feryat figan bağırmaya başladı. Bombayı sabitledi, çekicini çıkardı ve pimi çekti. Bombayı asansörün içinde patlatırsa ne kadar hasar vereceğini kestiremiyordu ama birileri üzerine gelirse onu da yapacaktı. Kız kardeşine yeteri kadar zaman kazandırmayı istese de bu yere bir son vermek için tüm riskleri göze almaya kararlıydı. Asansörün panelindeki saate bakıp bekledi. Bu da ona düşünmek için bir sürü zaman kazandırdı. Öksürme ya da genzini temizleme ihtiyacı hissetmeden on beş dakika daha geçirdi. Bu duruma güldü ve sağlığının iyiye gidip gitmediğini merak etti. Sonra büyükbabasıyla halasının da ölmeden bir gün önce kendilerini daha iyi hissettiklerini hatırladı. Ona benzer bir şey olmalıydı yaşadığı.

Çekiç eline ağır gelmeye başladı. Yanındaki bomba kadar yıkıcı bir şeyle aynı yerde durmak, bir sürü kişiyi öldürüp çok fazla şeyi değiştirebilecek güce sahip bir aracı elinde bulundurmak inanılmazdı. Beş dakika daha geçti. Artık gitmesi gerekiyordu; çok bile beklemişti. Zaten reaktöre ulaşması biraz daha zamanını alacaktı. Bir dakika daha bekledi; beyninin mantıklı bir bölümü ne yapmak üzere olduğunun farkındaydı ve bu meseleyi bir daha düşünmesini, makul olmasını bağırıyordu ona.

Sinirleri iyice yıpranmadan önce acil durum düğmesine tekrar bastı ve asansör yeniden harekete geçti. Kız kardeşi ile Darcy'nin işlerinin yolunda gittiğini umut ediyordu.

Charlotte kendini dron asansörünün içine fırlattı, başlığı tavana çarptı ve sırtındaki oksijen tüpünün ağırlığı yüzünden yan döndü. Darcy kendi başlığını içeri atıp onun peşi sıra emekledi. Cephanelik'ten biri bağırdı. Charlotte asansörün kapısını kapanmaktan ve kabini yukarı tırmanmaktan alıkoyan tek şey olan plastik kutuyu ittirmeye başladı. Darcy de ona yardım etti

ama fena sıkışmıştı. Biri daha bağırdı. Darcy çantadan çıkardığı tabancaya uzandı ve yan dönüp asansörün dışına doğru ateş açtı. Çıkan ses, metal kutunun içinde sağır edici bir biçimde yankılandı. Charlotte gümüş renkli tulumlar içindeki adamların dronların arkasında siper aldıklarını gördü. Bir atış sesi daha duyuldu ve bir şey asansörün içinde tak etti; güvenlikçiler ateşe ateşle karşılık veriyorlardı. Charlotte kutuyu tekmelemek için döndü, ama kapağı asansör kapısının altında çöküp içine göçmüş, bir tür takoz oluşturmuştu. Sanki dışarı atılmaktansa onlarla birlikte gelmek istiyor gibiydi. Genç kadın uzanıp onu içeri çekmeye çalıştıysa da destek alabileceği bir yeri yoktu.

Darcy ona beklemesini söyledi, sonra da dirseklerinin üzerinde sürünerek dışarı çıktı. Silahı pat pat pat sesleri eşliğinde mermi yağdırıyor, dışarıdakiler de siper alıyorlardı. Charlotte korkudan iki büklüm oldu. Darcy asansörden tamamen çıktı ve kutuyu dışarıdan içeriye doğru ittirmeye başladı. Charlotte ona durması, tekrardan içeri gelmesi için bağırdı. Aksi takdirde kapı hızla kapanacak, genç adam dışarıda kalacaktı. Bir silah daha patladı, tiz bir ıska sesi duyuldu yakınlarından. Darcy ayağıyla kutuyu tekmeledi ve kutunun beş altı santim kımıldamasını sağladı.

"Dursana!" diye bağırdı Charlotte. Kapıya doğru davrandı, yalnız gitmek istemiyordu. "Dur!"

Darcy tekrar tekmeledi. Kutu aradan kurtulmak üzereydi, yalnızca birkaç santim kalmıştı. Dronların arkasından bir silah daha ateşlendi fakat bu defa o tiz ıska sesi işitilmedi. Darcy'nin homurtusu vardı bir tek... Genç adam dizlerinin üzerine yığıldı, döndü ve öfkeyle arkasına ateş açtı.

Charlotte asansörün içinden uzanıp adamın kollarını çekiştirdi. "Hadi gel!" diye bağırdı.

Darcy uzanıp onun ellerini tekrardan asansörün içine ittirdi. Sonra omzunu kutuya dayadı ve Charlotte'a gülümsedi. Ve son bir kez ittirmeden önce şöyle dedi: "Önemli değil. Artık kim olduğumu hatırlıyorum."

Asansör reaktör katında durdu, kapılar açıldı ve Donald el ara-

basının arkasına basarak burnunun havaya kalkmasını sağladı. Bombayı güvenlik turnikesine doğru itirdi. Görevli, kaşlarını merakla havaya kaldırarak onun yaklaşmasını izledi. İşte her şeyin yanlış gitmesine sebep olan her şey, diye düşündü Donald. İşte bomba taşıdığı için bir katili tanımayan bir güvenlik görevlisi. İşte üzerinde Darcy'nin adı bulunan bir kartı okutan bir adam, yanan yeşil ışık ve kapıdan geçmesi işaret edilirken görülen, bitmek bilmeyen bir işin usancı. İşte neyin yaklaşmakta olduğunu görmelerine rağmen yine de cehenneme yol gösteren herkes.

"Teşekkürler," dedi Donald, adamın onu tanıması ihtimalini umursamayarak.

"Kolay gelsin."

Donald reaktörleri daha önce hiç görmemişti. Geniş kapıların ardındaydılar ve üç katı işgal ediyorlardı. Herhangi bir vardiyada, kırmızı tulumlu adamların sayısı diğer tüm renklerdeki çalışanların yarısına eşit oluyordu hep. Burası ruhsuz makinelerin caneviydi ve bu da onu tek sonuç organı kılıyordu.

Kalın borularla ve ağır kablolarla döşeli, kıvrımlı bir koridoru takip etti. Reaktör kırmızısı giyen iki adamın daha yanından geçti; tulumunun omzundaki deliği ya da artık kahverengiye çalan kan lekelerini onlar da fark etmedi. Yalnızca yüküne atılan bakışlar ve kolay gelsin minvalinde kafa sallamalar vardı, hatta yardım istemeye yüz bulamasın diye kapıdaki güvenlik görevlisinden bile daha çabuk çeviriyorlardı başlarını. El arabasının tekerleklerinden biri sanki Donald'ın planına söyleniyormuşçasına, bu dehşet verici yükten pek hoşnut değilmişçesine cıyaklıyordu.

Donald ana reaktör odasına yaklaştığında durdu. Burası yeterince yakındı. Cebine uzanıp çekici çıkardı ve yapacağı işi tarttı kafasında. Helen'i düşündü, bir insanın ölmesi gerektiği gibi ölen karısını. Doğrusu buydu. Yaşar, elinden gelenin en iyisini yapar, sonra da senden sonra gelenlerin kendi seçimlerini yapmalarına izin verirdin. Kendileri adına karar vermelerine hak tanırdın. Tercihlerini yapar, hayatlarını yaşarlardı. Doğru olan buydu.

Çekici iki eliyle havaya kaldırdı ve tam o esnada bir patlama sesi duyuldu. Bir patlama ve göğsünde yangın. Donald kendi etrafında dermansızca bir daire çizdi, çekici gürültüyle yere düştü, sonra da bacakları boşaldı. Onu da kendisiyle birlikte götürmeyi, yere düşürmeyi umarak bombaya sarıldı. Parmakları koni biçimindeki ucunu bulduysa da kayıp gittiler. Derken el arabasının sapını yakaladı ve ikisini de kendisiyle birlikte yere indirdi. Donald sırtüstü yere yığılırken bomba da iliklerinde hissettiği, güçlü bir metalik tangırtıyla boylamasına düştü yere, ardından miskin ve tehlikesiz bir şekilde dönerek duvara doğru, erişim alanının dışına yuvarlandı.

Dron asansörü uzun ve karanlık tırmanışını tamamlayınca kapısını otomatik olarak açtı. Charlotte tereddüt etti. Asansörü geri indirmenin, tekrar aşağı inmenin bir yolunu aradı. Ama kontrol mekanizması yaklaşık bir kilometre aşağısında kalmıştı artık. Emekleyerek dışarı çıkarken sırtındaki geniş oksijen tüpü kabinin tavanına çarptı. Darcy artık yoktu. Abisi de öyle... İstediği bu değildi.

Başının üzerinde öbek öbek kara bulutlar vardı. Bir rampayı ağır ağır çıktı, gördüğü her şey gözüne çok aşina geliyordu. Bizzat olmasa bile burada daha önce de bulunmuştu. Dronların maharetiyle, gerçekleştirdiği dört uçuşun ona bahşettikleri sayesinde görmüştü bu manzarayı. Gaz kolunu itti mi amansızca kümelenen ve serbestçe salınan şu bulutlara varacaktı.

Ancak bu defa yorgun kaslarıyla bizzat tırmanması gerekiyordu bu yokuşu. Rampanın sonuna vardığında bacaklarını aşağıdaki beton bir çıkıntıya doğru uzattı. Yere inmiş bir kuş, kanatsız bir yolcu misali kendini aşağı bıraktı ve toprağa temas etti ayakları. Yuvasından düşen yavru bir kuştu sanki.

İlk başta ne tarafa gideceğinden emin olamadı. Susamıştı fakat çantasındaki yiyeceği ve suyu onunla birlikte kıyafetinin içine hapsolmuştu. Şöyle bir etrafında dönüp yönünü aradı önce, ardından abisinin koluna bantladığı haritaya bak-

tı ve ona öfke duydu. Hem öfke hem de minnet... Belli ki başından beri bunu planlamıştı.

Haritaya baktı. Genellikle dijital bir ekrandan yüksek irtifalı uçuş planlarına bakmaya alışkındı, fakat az önce ucundan yere atladığı rampa sayesinde kuzeyi saptayabildi. Haritadaki kırmızı çizgiler yönünü gösteriyordu. Güçlükle tepelere doğru yürüdü ve etrafa daha iyi bakabildiği bir noktaya vardı.

Ve bulunduğu yeri hatırladı. Bir yağmur sonrasında, çimenlerin kaygan olduğu ve çamur deryasına dönmüş çift istikametli bir yolun giderek yükselen bu tepede kahverengi izler bıraktığı günü hatırladı. Havaalanından buraya gelmesi uzun sürmüş, geç kalmıştı. Bu tepenin ta kendisine tırmanmış ve abisi onu karşılamak için koşmuştu. Dünyanın hâlâ eskisi gibi olduğu zamanlardı. Başınızı kaldırıp baktığınızda havada süzülen yolcu uçaklarının ardında bıraktığı izleri görebilirdiniz. Arabanıza atlayıp bir fast-food restoranına gidebilir, sevdiğiniz birini telefonla arayabilirdiniz. Oturmuş bir dünya söz konusuydu o zamanlar.

Zamanında abisine sarıldığı noktayı ardında bıraktı ve kaçmakla ilgili tüm planları soldu. Devam etme isteği yok denecek kadar azdı. Abisi ölmüştü. Dünya yitmişti. Yeşil çimleri görebilecek, bir hazır öğün daha yiyebilecek, bir kutu su daha içerken dudaklarını kesecek kadar yaşayabilse bile... bunu ne uğruna yapacaktı ki?

Tepeyi tırmanmaya devam etti, bir adım daha atmasının tek nedeni diğer ayağının da aynısını yapmış olmasıydı, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Ve bir kez daha sordu kendi kendine: Ne uğruna?

Donald'ın göğsü yanıyordu. Boynunun etrafında sıcak kan birikmeye başlamıştı. Başını kaldırdı ve koridorun sonunda kendisine doğru yürüyen Thurman'ı gördü. İki yanında birer Güvenlik çalışanı vardı, silahları ellerindeydi. Donald el yordamıyla cebindeki tabancaya uzandı, ama artık çok geçti. Çok geç. Ağlamaya başladı; bu sistem altında yaşamak zorunda kalacak, burada doğup ölecek ve acı çekecek yüz binlerce insan

içindi bu gözyaşları. Tabancasını çekmeyi başarsa da namlusunu yerden yalnızca birkaç santim kaldırabildi. Bu adamlar onun için geliyordu. Charlotte ve Darcy'yi de dışarıda avlayacaklardı.

Dronlarıyla kız kardeşinin üzerine çökeceklerdi. Silolar geriye yalnızca tek bir tanesi kalıncaya dek ardı ardına karartılacak, merhametsiz sunucular ve ruhsuz kodlar insanların hayatları hakkında kaprisli hükümler vermeye devam edecekti.

Silahlar üzerine doğrultulmuştu, canını almak için onun tek bir hareketini bekliyorlardı. Donald bedeninde kalan son güç kırıntılarını seferber ederek tabancasını kaldırdı. Thurman'ın, daha önce bir kez vurup öldürdüğü adamın kendisine doğru yaklaşmasını izledi. Donald silahını doğrultmaya çalıştı ancak gücü taş çatlasın on beş santim kaldırabilmeye yetti onu.

Ama bu yeterliydi.

Koluyla geniş bir yay çizdi, böylesi canavarları yok etmek için tasarlanmış koca bombanın koni biçimindeki ucuna nişan aldı ve tetiğe bastı. Anında bir patlama sesi duyuldu ama bunun nereden geldiğini asla öğrenemedi.

Yer sarsıldı ve Charlotte dört ayak üstüne düştü. Çıkan gürültü derin bir göle atılmış bir el bombasının gümbürtüsüne benziyordu. Tepenin yamacı titredi.

Charlotte yan dönüp tepenin eteklerine baktı. Düz zeminde bir çatlak oluştu. Sonra bir tane daha. Merkezdeki beton kule yan yattı ve yer yarıldı. Bir krater oluştu, sonra da tepelerin arasındaki o kaşık biçimli çukur iyice çökerek etrafındaki toprağı devasa bir obruk misali daha da aşağıya çekiştirdi, sürükledi ve pençeledi. Yarıkların arasından sızan beyaz renkli beton tozları bulutlar meydana getirdi.

Tepe gürültüyle sarsıldı. Arazi hareket eden bir şeye dönüşürken kumlar ve ufak kayalar birbirleriyle yarışırcasına kratere doğru kaydı. Charlotte hızla geri geri emekleyerek genişleyen çukurdan kaçmaya, tepenin zirvesine varmaya ça-

baladı. Kalp atışları hız sınırlarını zorluyor, aklı gördüklerini huşuyla izliyordu.

Dönüp ayaklarının üzerinde doğruldu, olabildiğince hızlı tırmanmaya çalıştı, bir eliyle yerden destek alıyordu, derken yer tekrardan sabitlendi. Tepenin doruğuna varana kadar tırmandı, hıçkırıkları böylesi kudretli bir yıkıma tanık olmanın şoku tarafından yutulmuştu, rüzgâr şiddetle yalıyordu onu, kıyafeti soğuk ve şişkindi.

Tepenin doruğunda yere yığıldı. "Donny," diye fısıldadı. Dönüp kardeşinin dünyada ardında bıraktığı deliğe bir bakış attı. Toz kıyafetinin üzerine yağar ve rüzgâr vizörünün önünde çığlıklar atarken sırtüstü yere uzandı; dünya gitgide bulanıyor, toz her şeyin üzerine perde çekiyordu.

62

• Fulton County, Georgia •

Juliette ölmesi gereken günü hatırlattı. Benzer bir kıyafetin içine tıkılıp temizliğe gönderilmiş, dar bir vizörün ardından yeşil ve mavi bir dünyanın ellerinden alınışını izlemiş, bir tepenin zirvesine yaklaştıkça renklerin kademeli olarak grinin tonlarına büründüğüne şahit olmuş ve sonunda gerçek dünyayı görmüştü.

Şimdiyse rüzgâra karşı boğuşur, vizörüne çarpan kumların fısıltılarını işitir, kükreyen nabzını ve başlığının içine hapsolmuş ağır nefesini dinlerken kahverengi ile grinin yumuşayıp pes edişine şahit oluyordu.

Değişim ilk başta kademeliydi. Yer yer solgun mavilikler. Ne olduğundan emin olmak dahi güçtü. Raph, Juliette ve babası aralarında taşıdıkları oksijen tüpüne bağlı diğer yedi kişiyle birlikte öncü grubu oluşturuyordu. Sanki bir duvarın içinden geçmişler gibi, renkler önce yavaş yavaş, sonra aniden değişiverdi. Pus kalkar, her yer aydınlanır ve dört bir yanlarından esen rüzgâr ansızın kesilirken yeşil, mavi ve bembeyaz parçalar doldurdu görüşünü. Juliette neredeyse gerçek olamayacak kadar canlı ve parlak bir dünyada buldu kendini. Sararmış mısır sıralarına benzer kahverengi otlar botlarının altında hışırdıyordu, ancak görüş alanındaki tek ölü şey buydu. İleride yemyeşil otlar salınıyordu. Gökyüzünü beyaz bulutlar sarmıştı. Juliette çocukluk kitaplarındaki parlak resimlerin aslında solgun olduğunu, bunlarla kıyaslandığında sayfaların ölgün kaldığını fark etti.

Sırtında bir el hissetti ve dönüp baktığında babasının fal

taşı gibi açılmış gözlerle manzarayı seyrettiğini gördü. Raph parlak güneş karşısında elini yüzüne siper etmişti; heyecandan hızlanan nefes alışverişleri başlığının vizörünü puslandırıyordu. Hannah başını eğip göğsündeki kundağa gülümserken kıyafetinin boş kolları esintide büklüm büklüm salınıyordu. Rickson kıza sarılıp gökyüzüne baktı, Elise ile Shaw ise gökten bulut toplamaya çalışırcasına kollarını yukarı kaldırdılar. Bobby ile Fitz oksijen tüpünü bir süreliğine yere bıraktı ve ağızları açık hâlde kalakaldılar.

Arkalarındaki toz duvarının içinden bir grup daha çıktı. Bedenler bir perdeyi delip geçti, bitap yüzler şaşkınlıkla ve yeni bir enerjiyle aydınlandı. Bir kişi ilerlemek için yardım alıyordu, ellerde taşınıyordu daha çok, ama karşılaştığı renkli manzara ona yeni ayaklar ödünç verdi âdeta.

Juliette ardına baktığında göğe dek uzanan bir toz duvarı gördü. Bu boğucu bariyere yaklaşmaya cüret eden her tür yaşam çökmüş, otlar un ufak olmuş ve tek tük çiçekler kahverengi kuru saplara dönüşmüştü. Gökyüzünde daireler çizen bir kuş, gümüşi kıyafetli parlak işgalcileri süzüyor gibi göründü, sonra hafiften yan yatıp maviliklere doğru süzülerek tehlikeden uzaklaştı.

Juliette de zor bela çıktıkları o ölü diyardan uzaklaşıp yeşilliklere koşmak için benzer bir dürtü hissetti. Grubuna hızlanmaları için el etti, sonra da Bobby'nin tüpü taşımasına yardımcı oldu. Hep birlikte bayırı indiler. Diğerleri de geldi peşlerinden. Her grup, Juliette'in de daha önce pek çok kereler duyduğu gibi, temizlikçilerin bir yerlerde duraksama eğilimine aynı şekilde teslim oluyordu. Gruplardan biri bir beden, gevşek bir kıyafet taşıyor ve yüzlerindeki ifade elim bir haberi paylaşıyordu. Onların haricindeki herkes coşkuluydu gerçi. Juliette bunu o gün ölmeyi planlayan zihninde, yaralarını unutan teninde, artık ufka ve hatta ötesine bile yürüyebilecek olan yorgun bacaklarıyla ayaklarında hissetti.

Diğer gruplara bayırı inmelerini işaret etti. Adamlardan birinin başlığının mandalına uzanıp onu çıkarmaya çalıştığını fark edince eliyle grubundakilere onu durdurmalarını işaret etti ve bu söz el hareketleriyle gruptan gruba iletildi.

Genç kadın her ne kadar oksijen tüpünden gelen ıslama sesini hâlâ başlığının içinde duyabiliyor olsa da yeni bir aciliyet nöbeti teslim aldı bedenini. Ayaklarının dibindeki şey bir temenniden, boş bir umuttan çok daha fazlasıydı. Bu bir vaatti. Telsizle iletişim kurduğu kadın ona doğruyu söylemişti. Donald sahiden de onlara yardım etmeye çalışmıştı. Umut, inanç ve güven insanlarına kısa da olsa bir tehir kazandırmıştı. Temizlik için numaralandırılmış ceplerinden haritasını çıkardı ve çizgileri inceledi. Sonra da herkese yola devam etmelerini işaret etti.

Önlerinde bir yükselti, geniş ve hafif eğimli bir bayır daha vardı. Juliette orayı gözüne kestirdi. Elise oksijen hortumu müsaade ettiğince öne atılıp dizinin boyunu geçen otların üzerindeki korkmuş böcekleri tekmelemeye başladı. Shaw da peşine takıldı; hortumları neredeyse birbirine dolanmak üzereydi. Juliette kendini gülerken buldu ve en son ne zaman böylesi bir ses çıkardığını düşündü.

Tepeyi güçlükle tırmandılar ve yükseklik arttıkça her iki yandaki arazi büyüyüp genişledi. Doruğa vardığında bunun sıradan bir tepe olmadığını gördü, daha ziyade halka şeklinde biçimlendirilmiş bir başka yükseltiydi. Doruğun ötesinde arazi yeniden alçalıp başka bir çanağa dönüşüyordu. Çevresini görmek için etrafında şöyle bir dönen Juliette bu çöküntünün diğer ellisinden farklı olduğunu gördü. Geldikleri istikamette, yemyeşil çimlerle kaplı bir vadinin karşısında kara bulutlardan bir duvar yükseliyordu. Hayır, duvardan ziyade tüm siloları içine alan devasa bir kubbeydi. Diğer tarafta, halka biçimindeki tepenin ötesindeyse Miras kitaplarındakilere benzer bir orman, akıl sır erdirilemeyecek büyüklükteki devasa brokoliler uzanıyordu göz alabildiğince.

Juliette diğerlerine döndü ve avucuyla başlığına birkaç kez hafifçe vurdu. Sonra da parmağıyla havada süzülen siyah kuşları işaret etti. Babası bir elini havaya kaldırıp beklemesini işaret etti. Juliette'in yapmak üzere olduğu şeyi anlamıştı. Kızından önce davranıp kendi başlığının mandalına uzandı.

Sevilen biri önden tehlikeye atılıverince duyulan korkuyu duydu Juliette, babası da aynı şeyi hissetmiş olsa gerekti, yine

de başlığını ilk önce onun çıkarmasına müsaade etti. Raph mandalları açması için doktora yardımcı oldu, zira bu işi o şişkin eldivenlerle yapmak neredeyse imkânsızdı. Nihayet başlık bir tık sesiyle boşa çıktı. Keşfiyle soluklanan babasının gözleri büyüdü. Sonra gülümsedi ve bir nefes daha aldı, bu seferki daha derindi. Göğsü şişti, elleri gevşedi ve parmaklarında asılı duran başlık yere düşüp çimlerin üzerine yuvarlandı.

Tüm grup coşkulu bir şekilde birbirlerinin başlığını çıkarmaya koyuldu. Juliette ağır çantasını çimlerin üzerine bıraktı ve Raph'e yardım etti, sonra da aynısını Raph onun için yaptı. Başlığı bir tık sesiyle boşa çıkınca genç kadının ilk fark ettiği şey sesler oldu. Babasıyla Bobby kahkahalarla gülüyor, çocuklarsa mutluluk çığlıkları atıyordu. Bunu koku takip etti; çiftliklerin ve hidrofonik bahçelerin, tohumunu bekleyen sağlıklı toprağın kokusu. Ve ışık... Bitki yetiştirme ışıkları kadar parlak ve sıcaktı ancak daha eşit dağılmıştı, etraflarını sarıyordu. Başının üzerindeyse uzaktaki bulutlar haricinde hiçbir şey barındırmayan ve sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen bir boşluk vardı.

İnsanlar birbirlerine sarılırken kıyafetlerin boyun kısımları tıkırdadı. Arkalarındaki grup şimdi daha hızlı yol alıyor, insanlar düşüyor ve diğerleri tarafından kaldırılıyordu. Başlıkların ardından parlayan dişleri görülüyor, gözlerinden ve yanaklarından yaşlar akıyor, unutulmuş oksijen tüpleri gergin hortumların ucunda yerde sürünüyordu. Ve ellerde taşınan bir beden vardı.

Eldivenlerini ve kıyafetlerini yırtıp atarlarken Juliette böyle bir şeyin olabileceğini hiç beklemediklerini fark etti. Üzerilerindeki kıyafetleri kesip atabilecekleri bir bıçak bile almamışlardı yanlarına. Bu gümüşi kefenlerden kurtulabilecekleri akıllarından bile geçmemişti. Siloyu tüm temizlikçiler gibi temizlik kıyafetleriyle terk etmişlerdi, çünkü hapsoldukları hayat artık katlanılmaz olmuştu ve bir tepenin üzerinde sendeleyerek yürümek, ölüme dahi olsa, büyük bir özlemdi artık onlar için.

Bobby dişleriyle eldivenlerini yırtıp ellerini açığa çıkarma-

yı başardı. Fitz de aynısını yaptı. Birbirlerinin sırtlarındaki cırtcırtları ve fermuarları açar, kollarını silkeleyerek kurtarır, başlarını halka biçimindeki boyunluktan çıkarır ve botlarına gayretle asılırlarken herkes gülüyor ve terliyordu. Birbirinden farklı renklerdeki kirli içlikleriyle ve çıplak ayakla kalan çocuklar birbiri ardına çimlerde yuvarlandı. Elise sanki çocuğuymuş gibi kıyafetinin içinde taşıdığı yavru köpeğini yere bıraktı, hayvan uzun yeşil otlar arasında kaybolunca da arkasından bağırdı. Hemen yakalayıp tekrar aldı kucağına onu. Shaw güldü ve kıyafetinin içinden Elise'in kitabını çıkardı.

Juliette çömelip ellerini çimlere sürdü. Çiftliklerdeki otlara benziyordu ama burada öbek öbektiler ve birlikte bir halıyı andırıyorlardı. Bazılarının kıyafetlerinin içine istiflediği meyveleri ve sebzeleri düşündü. Onların tohumlarını saklamaları gerekecekti. Şimdiden bir günden fazla hayatta kalabileceklerini düşünüyordu. Hatta belki bir hafta. Ruhu beklentiyle pırpır etti.

Raph kıyafetinden kurtulur kurtulmaz onu yakaladı ve yanağından öptü.

"Bu nasıl bir şey lan böyle?" diye gürledi Bobby, koca kollarını iki yana açıp avuçları yukarı bakacak şekilde kendi etrafında dönerken. "Bu nasıl bir şey?"

Babası Juliette'in yanına geldi ve parmağıyla bayırın aşağısını, düzlüğü işaret etti. "Şurayı görüyor musun?" diye sordu.

Genç kadın elini gözlerine siper etti ve çöküntünün ortasına doğru baktı. Yeşil bir yükselti vardı. Hayır, bir kuleydi bu. Anteni yoktu ve yarı yarıya sarmaşıklarla kaplı, gümüş rengi bir çatıya sahipti. Uzun çimler beton yüzeyinin büyük kısmını örtmüştü.

Bulundukları tepe çok geçmeden insanlarla ve kahkahalarla doldu, bastıkları çimlerin üzeriyse botlarla ve gümüşi kıyafet parçalarıyla. Juliette o beton kuleyi incelerken içinde ne bulacaklarını gayet iyi biliyordu. Yeni bir başlangıcın tohumu burasıydı. Dinamit dolu, ağır çantasını kaldırdı ve kurtuluşlarını tarttı.

63

• Fulton County, Georgia •

"İhtiyacımızdan fazlasını almıyoruz," diye uyardı Juliette. Beton kulenin önünün çok geçmeden taşıyabileceklerinden fazlasıyla dolacağını biliyordu. İçinde kıyafetler, aletler, konserve yiyecekler ve vakumlanmış poşetlerde etiketli tohumlar vardı. Bu bitkilerden birçoğunun adını o güne dek hiç duymamıştı. Elise kitabına baktı ve içlerinden yalnızca birkaçının adına rastladı. Kapıyı patlattıkları için (sadece içeriden açılacak şekilde tasarlanmıştı) malzemelerin arasına beton parçaları ve çakıl taşları saçılmıştı.

Solo ile Walker kulenin biraz uzağında bir tür kumaş kaplaması ve birkaç direkle cebelleşiyor, bu şeyin devrilmeden nasıl ayakta duracağını çözmeye çalışıyorlardı. Sakallarını kaşıyıp bir çözüm aradılar. Genç kadın Walker'ın ne kadar iyi olduğu karşısında hayrete düştü. Başta kıyafetinin içinden çıkmak istememiş, tüpteki oksijen bitene kadar da bunu yapmamıştı. Havası bittiğindeyse nefes nefese çıkmıştı içinden.

Elise onların hemen yanındaki çimlerin üzerinde bağıra çağıra koşuyor, evcil hayvanını kovalıyordu. Ya da belki de Shaw Elise'i kovalıyordu, durumlar biraz karışıktı. Hannah ise Rickson'la birlikte geniş bir plastik kutunun üzerine oturmuş çocuğunu emziriyor ve gökyüzündeki bulutlara bakıyordu.

Fitz, oksijen tüplerinden biriyle ateş yaktığında –Juliette bunun yemek pişirmek için oldukça tehlikeli bir yöntem olduğu görüşündeydi– ısınan yiyeceklerin kokusu kulenin etrafını sardı. Genç kadın tekrar içeri girip daha fazla eşya ayıklamak için arkasını dönmüştü ki Courtnee bir elinde el

feneri, yüzünde de bir tebessümle sığınaktan çıktı. Juliette ona ne bulduğunu soramadan önce kulede artık elektrik olduğunu ve içerideki ışıkların yandığını gördü.

"Nasıl yaptın bunu?" diye sordu Juliette. Sığınağı baştan aşağı dolaşmışlardı, yalnızca yirmi kat derinliğindeydi ama o kadar sıkışık bir biçimde inşa edilmişti ki toplam boyu en fazla yedi silo katına falan tekabül ederdi. En dibinde bir mekanik bölümü değil, ikiz merdivenlerle ulaşılabilen geniş ve boş bir mağara bulmuşlardı. Kazıcılar için bir platform, diye tahmin yürütmüştü aralarından biri. Gelenleri karşılamak için bir yer. Ama jeneratör yoktu. Elektrik de öyle. Oysa merdivenler ve katlar lambalarla donatılmıştı.

"Kabloların izini sürdüm," dedi Courtnee. "Çatıdaki gümüşi levhalara kadar uzanıyorlar. Çocuklara üstünü temizletiyorum, bakalım nasıl çalışıyormuş."

Çok geçmeden merdiven boşluğunun ortasındaki hareketli bir platformu çalışır duruma getirdiler. Bir dizi kablo, denge ağırlıkları ve ufak bir motor vasıtasıyla boşlukta yukarı aşağı hareket edebiliyordu. Mekanik'ten olanlar aletin çalışma prensibi karşısında parmak ısırdılar, çocuklarsa üzerinden inmek bilmediler. Her seferinde bir kez daha binmek için ısrar ettiler. Onunla içeriden dışarıya malzeme taşımak çok daha az güç gerektirmeye başlasa da Juliette şayet kendilerinden sonra gelen birileri olursa diye birçoğunu onlara bırakmaları gerektiğini düşünüyordu.

Burada yaşamak isteyenler, daha ileriye gitmekte mütereddit olanlar vardı. Tohumları ve istediklerinden çok toprakları vardı, erzak dolu depolarsa dairelere dönüştürülebilirdi. Güzel bir ev olurdu burası. Bu konuyu tartışırlarken Juliette yalnızca dinledi.

Ama sorunu çözen Elise oldu. Kitabındaki bir haritayı açtı, güneşi işaret etti ve hangi yönün kuzey olduğunu gösterdi onlara. Sonra da suya doğru gitmeleri gerektiğini söyledi. Balık tutmayı bildiğini, toprakta solucanların yaşadığını ve Solo'nun onları oltaya takmayı bildiğini iddia etti. Ardından hafıza kitabındaki bir sayfayı gösterip denize yürümeleri gerektiğini söyledi.

Yetişkinler bu haritaların ve küçük kızın söylediklerinin üzerine kafa yordu. Burada kalınması gerektiğini düşünenlerle bir tur daha tartıştılar fakat Juliette başını kararlılıkla iki yana salladı. "Burası ev değil," dedi. "Yalnızca bir depo. Şunun gölgesinde yaşamak istiyor muyuz gerçekten?" Başıyla ufuktaki karanlık bulutları, toz kubbeyi işaret etti.

"Peki diğerleri geldiğinde ne olacak?" diye sordu birisi.

"Burada kalmamak için bir başka neden daha," dedi Rickson.

Tartışma devam etti. Yüz kişi falandılar. Orada kalıp tarım yapabilir, konserve yiyecekler tükenmeden mahsul alabilirlerdi. Ya da ihtiyaçları olan şeyleri yanlarına alabilir, sınırsız balık ve ufka uzanan su efsanesinin gerçek olup olmadığını görebilirlerdi. Juliette ikisini de yapabileceklerini, hiçbir kural olmadığını, dünya kadar alanları olduğunu, esas kavgaların yiyecekler tükenmeye başladığında ve kıtlık yaklaştığında başladığını belirtti.

"Ne yapıyoruz başkanım?" diye sordu Raph. "Buraya mı yerleşiyoruz yoksa yola devam mı ediyoruz?"

"Bakın!"

Birisi parmağıyla tepeyi işaret etti ve kafalar o tarafa döndü. Tepenin üzerinden gümüş renkli kıyafet giymiş bir siluet iniyordu, ayaklarının altındaki çimenler önceden çiğnenmiş ve düzdü. Siloda kalanlardan biri kararını değiştirmiş olsa gerekti. Juliette korku değil de merak ve endişe hissederek çimlerin üzerinde koştu. Arkalarında bıraktıkları biri onları takip etmişti. Herhangi biri olabilirdi.

Genç kadın arayı kapatamadan evvel kıyafetli kişi yere yığıldı. Eldivenli eller başlığı çıkarmaya çabaladı ve boyunlukla cebelleşti. Juliette koşmaya devam etti. Kıyafetli kişinin sırtında geniş bir tüp vardı. Juliette havasız kalmış olmasından korktu. Kim bilir ne bağlamıştı hortumun ucuna... ve nasıl?

"Sakin ol," diye bağırdı genç kadın, çırpınan kişinin arkasına yanaşıp. Parmaklarıyla tokalara bastırdı. Klik. Başlığı çekip çıkardı ve birinin nefes nefese kalıp öksürdüğünü duydu. Kıyafetli kişi hırıltılar çıkararak öne doğru eğildi ve terden sırılsıklam olmuş uzun saçlar döküldü önüne. Bir kadındı de-

mek... Juliette bir elini onun omzuna koydu ve onu hiç tanımadığını fark etti. Belki de cemaatten ya da Orta-Katlar'dandı.

"Yavaşça nefes al," dedi Juliette, diğerleri yaklaşırken başını kaldırarak. Arkadaşları karşılarındakinin yabancı biri olduğunu görünce birdenbire durdu.

Kadın ağzını sildi ve başıyla Juliette'in dediğini onayladı. Göğsü derin bir nefes sonrası şişti. Sonra bir kez daha. Eliyle saçlarını yüzünden çekti. "Sağ ol," diyebildi soluk soluğa. Göğe ve bulutlara baktığında hayretten başka bir şey yerleşti yüzüne. Rahatlamış görünüyordu daha çok. Sonra gözü bir nesneye takıldı ve onu takip etti. Juliette dönüp baktığında kadının gökyüzünde tembel tembel süzülen bir kuşu izlediğini gördü. Etraflarındaki kalabalık mesafeyi koruyordu. Biri kim olduğunu sordu.

"Bizim silomuzdan değilsin, değil mi?" diye sordu Juliette. Aklına ilk gelen şey, kadının yakınlardaki bir silodan sürülen ve kendilerini görüp takip eden bir temizlikçi olduğuydu. İkinci düşüncesiyse imkânsızdı. Ama aynı zamanda doğruydu.

"Hayır," dedi kadın. "Sizin silonuzdan değilim. Ben... ben başka bir yerdenim. Adım Charlotte."

Eldivenli bir el öne uzandı, bir de bitap bir tebessüm. O tebessümün sıcaklığı Juliette'i hazırlıksız yakaladı. Tuhaftır, kendisine bu yerle ilgili doğru bilgi veren kadına karşı herhangi bir öfke ve dargınlık beslemediğini fark etti. Hatta onu bir kader yoldaşı olarak gördü. Ve daha da önemlisi, bu yeni bir başlangıçtı. Soğukkanlılığını yeniden kazandı, kadının tebessümüne karşılık verdi, sonra da elini sıktı. "Juliette," dedi. "Dur seni şunun içinden çıkarayım."

"Sen osun," dedi Charlotte gülümseyerek. Bakışlarını önce kalabalığa çevirdi, sonra da kuleye ve erzak yığınına. "Bu yer nedir?"

"İkinci şans," dedi Juliette. "Ama burada kalmayacağız. Suya gideceğiz. Sen de bizimle gelirsin umarım. Ama seni uyarmam gerek, yolumuz uzun."

Charlotte bir elini Juliette'in omzuna koydu. "Sorun değil," dedi. "Geldiğim yol da kısa değildi zaten."

Kapanış

Raph kararsız görünüyordu. Elinde tuttuğu dalı şöyle bir tarttı. Titrek alevler yüzünde sarılı turunculu bir dansa tutuşmuştu.

"Atsana ulan şunu ateşe," diye bağırdı Bobby.

Kahkahalar duyuldu ama Raph kaşlarını hayretle çattı. "Odun bu," dedi, dalı tekrardan elinde tartarak.

"Etrafına bir bak," diye gürledi Bobby. Başının üzerinden sarkan dalları ve ağaç gövdelerini işaret etti eliyle. "İhtiyacımızdan çok çok fazlası var elimizde."

"At şunu delikanlı." Erik kütüklerden birini tekmeledi ve bir sürü kıvılcım sanki uykularından uyanmışçasına havaya saçıldı. Raph sonunda elindeki dalı ateşe attı ve odun çıtırdayıp kızarmaya başladı.

Juliette uyku tulumundan izledi onları. Ormanın içinden bir hayvan sesi geldi, daha önce hiç duymadığı bir sesti bu. Ağlayan bir çocuk sesi gibiydi ancak daha gür ve hüzünlüydü.

"O da neydi?" diye sordu biri.

Karanlığın ortasında tahminlerde bulundular. Çocuk kitaplarında gördükleri hayvanların isimlerini sıraladılar. Solo'nun Miras kitaplarında okuduğu sayısız türü anlatışını dinlediler. Elise'in etrafında toplanıp kitabına dikişle tutturulmuş sayfalarına yumuldular ellerinde el fenerleriyle. Her şey bir gizem ve şaşkınlık sebebiydi.

Juliette sırtüstü uzandı ve ateşin çıtırtılarına, bir kütükten arada sırada çıkan güçlü seslere kulak verdi; pişen etin, çimenlerin ve bir dünya toprağın kendilerine özgü kokularının ve yüzünü yalayan sıcaklığın tadını çıkardı. Üzerindeki

yaprak örtüsünün ardından göz kırpan yıldızları izledi. Güneş tepelerin ardında alçalırken gün batımını perdeleyen parlak bulutlar şimdi rüzgârla dağılmıştı. Bu sayede başlarının üzerinde yüzlerce, belki de binlerce parıltı belirmişti. Dikkatli baktıkça daha fazlasını görüyordu. Lukas'ı ve genç adamın onlara duyduğu sevgiyi düşününce gözyaşlarıyla dolan gözlerinde parıldadı yıldızlar. Ve göğsünde bir şey katılaştı, hüngür hüngür ağlamaması için çenesini kilitleyen bir şey; hayatının yeni amacıydı bu; Elise'in haritada gördüğü sulara ulaşma, bu tohumları ekme, orada yerin üzerinde bir ev inşa etme arzusu.

"Jewel? Uyuyor musun?"

Elise tepesine dikilmiş, yıldızları perdeliyordu. Köpecik'in soğuk burnunu yanağında hissetti.

"Gel buraya," dedi Juliette. Yana kaykıldı ve eliyle uyku tulumunu tıpışladı. Elise oturup ona sokuldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu küçük kız.

Juliette yaprakların ardındaki göğü işaret etti. "Yıldızlara bakıyorum," dedi. "Hepsi bizim güneşimiz gibi ama çok çok uzaktalar."

"Yıldızları biliyorum," dedi Elise. "Bazılarının adları var."

"Öyle mi?"

"Evet." Elise başının arkasını kadının omzuna yaslayıp bir süre göğe baktı. Ormanın içinden ismi bilinmez bir hayvan uludu. "Bak, şunları görüyor musun?" diye sordu. "Sence de Köpecik'e benzemiyorlar mı?"

Juliette gözlerini kısıp kızın bahsettiği yıldızları aradı. "Olabilir," dedi. "Evet, belki."

"Onlara Köpecik adını verebiliriz."

"Güzel isim," diye hemfikir oldu Juliette. Güldü ve gözlerinin yaşını sildi.

"Bak, şu da bir adama benziyor." Eliyle sınırlarını çizerek geniş bir yıldız takımını işaret etti. "Şunlar kolları ve ayakları. Şu da başı."

"Gördüm," dedi Juliette.

"Onun adını da sen koy," dedi Elise ona izin verircesine. Ormanın derinliklerinde saklı hayvan bir kez daha uludu.

sonra Elise'in yavru köpeği de benzer bir ses çıkardı. Juliette gözyaşlarının yanağından aktığını hissetti.

"O olmaz," dedi sessizce. "Onun zaten bir adı var."

Ateşler gecenin ilerleyen saatlerinde söndü. Bulutlar yıldızları, çadırlar da çocukları yuttu. Juliette çadırların birinde hareket eden gölgeler gördü, diğer yetişkinler uyumak için fazlasıyla gergindi. Bir yerlerde biri hâlâ Solo'nun tüfeğiyle avladığı uzun bacaklı geyiğin etini pişiriyordu. Juliette son üç günde Solo'nun geçirdiği evrim karşısında hayretler içerisinde kalmıştı. Yalnız başına büyümüş bir adam artık insanlara liderlik ediyordu; bu dünyada hayatta kalmak için hepsinden daha fazla hazırlıklıydı. Juliette yakın zamanda bir oylama daha yapılmasını isteyecekti. Dostu Solo'dan mükemmel bir başkan olurdu.

Bir siluet uzaktaki ateşlerden birinin başında duruyor ve sönmekte olan közleri elindeki çubukla eşeleyerek onlardan güzellikle biraz daha ısı talep ediyordu. Bulutlar ve ateş... silo insanlarının hep korktuğu iki şeydi bunlar. Ateş ölüm demekti, bulutlarsa gitmeye cüret edenleri tüketen şey. Buna rağmen bulutlar başlarının üzerinde kümelenir ve alevler giderek artmaya heves ederken artık her ikisinde de konfor buluyorlardı. Bulutlar bir tür çatıydı, alevlerse ısı kaynağı. Burada korkulacak daha az şey vardı.

Ne zaman bulutların arasında aniden açılan boşluklarda parlak bir yıldız belirse Juliette'in düşünceleri daima Lukas'a kayıyordu.

Lukas bir keresinde, birlikte oldukları yatağın üzerine yıldız haritasını yaymış ve tüm bu yıldızların kendilerine ait bir dünyaları olabileceğini söylemişti. Juliette o zamanlar bu düşünceyi kavrayamadığını hatırladı. Çok uçuk bir fikir gibi gelmişti. İmkânsızdı. Farklı bir siloya gitmiş, ufka dek uzanan onlarca çöküntü görmüş olmasına rağmen başka dünyaların varlığını tahayyül edememişti. Lakin kendisi de bir temizlikten dönmüş ve en az Lukas'ın anlattıkları kadar uçuk olan iddialarına insanların inanmasını beklemişti–

Arkasında bir dal çatırdadı ve yapraklar hışırdadı. Elise'in

uyuyamamaktan şikâyet ederek yanına geldiğini düşünüp arkasını döndü. Belki de gelen Charlotte'tu. Zira akşam ateşin yanında kendisine eşlik etmiş, fakat söylemek istediği bir sürü şey varmış gibi görünmesine rağmen fazlasıyla sessiz kalmıştı. Ama Juliette döndüğünde karşısında Courtnee'yi buldu, elindeki bir şeyden beyaz buharlar tütüyordu.

"Oturmanın sakıncası var mı?" diye sordu kadın.

Juliette yana kaydı ve eski dostu uyku tulumuna oturdu. Juliette'e içinde çayı andıran ancak daha mayhoş kokulu bir sıvı bulunan kupayı uzattı.

"Uyku tutmadı mı?" diye sordu Courtnee.

Juliette başını iki yana salladı. "Lukas'ı düşünüyordum."

Courtnee bir kolunu onu sırtına doladı. "Çok üzgünüm," dedi.

"Sağ ol. Ne zaman yıldızları görsem düşüncelerime bambaşka perspektifler kazandırıyorlar."

"Öyle mi? Bana da yardım etsene o zaman."

Juliette bunu en iyi nasıl yapabileceğini düşündü ve aklından geçenleri tarif edebileceği kelimelerden yoksun olduğunu fark etti. Şu enginlik hissi, sonsuz sayıda dünya olabileceği düşüncesi onu çaresizlikle değil de umutla dolduruyordu sadece. Bunu dile dökmek kolay değildi.

"Şu geçtiğimiz günlerde gördüğümüz onca yer," dedi hissettiklerini kavramaya çalışarak. "Tüm bu alan. Tamamını doldurmaya yetecek kadar zamanımız ve insanımız yok."

"Eh, bu güzel bir şey, değil mi?" diye sordu Courtnee.

"Galiba öyle, evet. Düşünüyorum da, temizliğe gönderdiğimiz tüm o insanlar... iyi olanlar onlardı. Sanırım onlar kadar iyi olmalarına rağmen sükûnetini koruyan, eyleme geçmekten korkan bir sürü insan vardı. Ayrıca insanlarına daha fazla yer açmak, dışarıda neyin yanlış olduğunu öğrenmek, lanet çekilişi askıya almak istemeyen başkanlar olduğuna da eminim. Ama başkanların elinden ne gelirdi ki? Yönetim onlarda değildi. Sadece görünüşte öyleydi. Bizi gerçekten yöneten kişiler tutkularımızı kontrol altına aldılar. Luke hariç. O benim yolumu kesmedi. Ne kadar tehlikeli olursa olsun yaptığım şeyi sonuna kadar destekledi. Ve işte buradayız."

Courtnee onun omzunu sıktı ve çayından gürültülü bir yudum aldı. Juliette de aynı şeyi yapmak için kendi kupasını ağzına götürdü. Sıcak sıvı dudaklarına değdiği an bir aroma patlaması yaşadı ve pazardaki çiçek tezgâhındakine benzer bir koku zenginliği, bellenmiş verimli toprağınkine karıştı. Bir ilk öpücüktü bu. Limon ve güldü. Sarhoş edici istila görüşünde çıngılar meydana getirdi. Juliette'in zihni sarsıldı.

"Bu ne böyle?" diye sordu, nefes almaya çalışarak. "Bu o yerden aldığımız erzaklardan mı?"

Courtnee güldü ve ağırlığını onun üzerine verdi. "Güzel değil mi?"

"Nefis. Efsane..."

"Belki de dönüp yanımıza biraz daha almalıyız."

"Eğer öyle bir şey yaparsak benden başka bir şey taşımamı beklemeyin."

İki kadın usulca kıkırdadı. Oturup, görünen tek tük yıldızları ve bulutları seyrettiler. Yakınlarındaki ateş çıtırdayıp havaya kıvılcımlar savurdu ve bir avuç sessiz sohbetin fısıltıları böceklerin cırladığı ve görünmez yaratıkların uluduğu ormanın derinliklerine dek uzandı.

"Sence üstesinden gelebilecek miyiz?" diye sordu Courtnee, uzun bir duraksamaya nokta koyarak.

Juliette mucizevi içecekten bir yudum daha aldı. Zamanla ve kaynaklarıyla inşa edebilecekleri, kuralların olmadığı ama herkesin en iyisi için çabaladığı ve hayallerini baskı altına alacak kimsenin olmadığı bir dünya hayal etti.

"Bence geleceğiz," dedi nihayet. "Bence dilediğimiz her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Okurlar için Bir Not

2011'in temmuz ayında beni binlerce okurla buluşturan, dünyanın dört bir yanında imza günleri düzenlememi sağlayan ve hayatımı değiştiren kısa bir hikâye yazıp yayımladım. Woolu* yayımladığım gün bunların olacağını hayal dahi edemezdim. O zamandan beri iki yıl geçti ve bu kitabın basılmasıyla birlikte harika bir yolculuk sona ermiş oldu. Bu yolculuğun gerçekleşmesini sağladığınız ve yol boyunca bana eşlik ettiğiniz için hepinize teşekkür ederim.

Bu bir son değil elbette. Okuduğumuz her hikâye, izlediğimiz her film buna müsaade ettiğimiz takdirde hayal dünyamızda devam eder. Karakterler bir gün daha yaşar. Yaşlanıp ölürler. Yenileri doğar. Başa çıkılması gereken mücadeleler doğar ve üstelerinden gelinir. Hüzün, neşe, zafer ve başarısızlıklar vardır. Bir hikâyenin sona erdiği nokta zamandaki bir enstantaneden, bir duygu patlamasından, bir duraksamadan başka bir şey değildir. Devam edip etmeyeceği, ederse de bunu nasıl yapacağı bize bağlıdır.

Tek dileğim umut etmekten asla vazgeçmememiz. Her şeyin iyi ve kötü yanları vardır. Bulmayı umduğumuz şeyi bulur, görmeyi beklediğimiz şeyi görürüz. Eğer başımı hafifçe yana eğip gözlerimi kısarsam dışarıdaki dünyanın güzel göründüğünü öğrendim. Geleceğimiz parlak. Güzel şeyler olacak.

Peki siz ne görüyorsunuz?

Hugh Howey
2013

* Serinin ilk kitabı olan Silo'nun açılış hikâyesi, Şerif Holston'ın bölümleri [ed.n.].